

Liahona

Yleiskonferenssipuheet

Neljstä uudesta temppelistä
ilmoitettu

Uusia seitsenkymmeniä ja
uusi Alkeisyhdistyksen ylin
johtokunta kutsuttu

Michael Malmin teos Silloin Hän alkoi puhua ja opetti heitä

Jeesus jätti väenpaljouden ja lähti ylös vuorelle opetuslastensa kanssa.

”Silloin hän alkoi puhua ja opetti heitä näin:

’Autuaita ovat hengessään köyhät, sillä heidän on taivasten valtakunta’” (Matt. 5:2–3).

Tämä on ensimmäinen yhdeksästä jakeesta, jotka tunnetaan autuaaksijulistuksena. Tämä tapahtuma tultiin tuntemaan vuorisaarnana. Se on Matteuksen evankeliumin luvuissa 5–7.

Yleinen naisten kokous

- 6 **Hän pyytää meitä olemaan Hänen käsinään**
Cheryl A. Esplin
- 10 **Mitä meidän pitää tehdä?**
Neill F. Marriott
- 13 **"Minä olin koditon"**
Linda K. Burton
- 16 **Turvattaa siihen Henkeen, joka johdattaa tekemään hyvää**
Presidentti Henry B. Eyring

Lauantain aamukokous

- 19 **Missä kaksi tai kolme on koolla**
Presidentti Henry B. Eyring
- 23 **Lasta opastava lahja**
Mary R. Durham
- 26 **Oon lapsi Jumalan**
Vanhin Donald L. Hallstrom
- 29 **Missä ovat pappisuuden avaimet ja valtuus?**
Vanhin Gary E. Stevenson
- 33 **Anteeksiantamuksen parantava voide**
Vanhin Kevin R. Duncan
- 36 **Ole nöyrä**
Vanhin Steven E. Snow
- 39 **"Jotta -- voisni vetää kaikki ihmiset luokseni"**
Vanhin Dale G. Renlund

Lauantain iltapäiväkokous

- 43 **Kirkon virkailijoiden hyväksyminen**
Presidentti Dieter F. Uchtdorf
- 45 **Kirkon tilintarkastusosaston raportti 2015**
Kevin R. Jergensen
- 45 **Tilistoraportti 2015**
Brook P. Hales
- 46 **Seisomme kirkon johtajien rinnalla**
Vanhin Ronald A. Rasband
- 49 **"Joka ottaa luokseen heidät, se ottaa luokseen minut"**
Vanhin Neil L. Andersen
- 53 **Pelastamaan: me pystymme siihen**
Vanhin Mervyn B. Arnold
- 56 **Palautuksen pyhä paikka**
Vanhin Jairo Mazzagardi

- 59 **Säilyttäkää aina syntienne anteeksianto**
Vanhin David A. Bednar

- 63 **Perheneuvostot**
Vanhin M. Russell Ballard

Yleinen pappuskokous

- 66 **Pappisuuden voiman hinta**
Presidentti Russell M. Nelson
- 70 **Parhaat johtajat ovat parhaita seuraajia**
Stephen W. Owen
- 77 **Niiden ylistykseksi, jotka pelastavat**
Presidentti Dieter F. Uchtdorf
- 81 **lankaikkiset perheet**
Presidentti Henry B. Eyring
- 85 **Pyhä luottamustehtävä**
Presidentti Thomas S. Monson

Sunnuntain aamukokous

- 86 **Valinnat**
Presidentti Thomas S. Monson
- 87 **Uskonko minä?**
Bonnie L. Oscarson
- 90 **Rauhan kaava**
Piispa W. Christopher Waddell
- 93 **Isät**
Vanhin D. Todd Christofferson
- 97 **Näe itsesi tempelissä**
Vanhin Quentin L. Cook
- 101 **Hän nostaa teidät hartioilleen ja kantaa teidät kotiin**
Presidentti Dieter F. Uchtdorf

Sunnuntain iltapäiväkokous

- 105 **Pyhä Henki**
Vanhin Robert D. Hales
- 108 **Muistaa Hänet aina**
Vanhin Gerrit W. Gong
- 111 **Suoja myrskyltä**
Vanhin Patrick Kearon
- 114 **Kaikessa on vastakohtaisuutta**
Vanhin Dallin H. Oaks
- 118 **Jumalisuuden voima**
Vanhin Kent F. Richards
- 121 **Kuolemaa ei enää ole**
Vanhin Paul V. Johnson
- 124 **Huomenna Herra tekee teidän keskellänne ihmetekoja**
Vanhin Jeffrey R. Holland
- 72 **Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon johtavat auktoriteetit ja johtavat virkailijat**
- 128 **He puhuivat meille: Kuinka voimme omaksua konferenssin opetukset elämäämme**
- 130 **Konferenssikertomusten hakemisto**
- 131 **Kirkon uutisia**

186. vuosikonferenssi

Lauantai-illan yleinen naisten kokous 26. maaliskuuta 2016

Kokouksen johtava virkailija: presidentti Thomas S. Monson. Kokouksen johtaja: Rosemary M. Wixom. Alkurukous: Morgan Munford. Loppurukous: Sokhanny Parco. Musiikki: Alkeisyhdistyksen, Nuorten Naisten ja Apuyhdistyksen yhdistetty kuoro Salt Lake Cityn vaarnoista Utahista, johtajana Lillian Severinsen, urkurina Linda Margetts, viulistina Kerstin Tenney, sellistinä Elizabeth Marsh. Laulut: "Tänään olenko hyvää mä tehnyt lain", *MAP-lauluja*, 144; sikermä, sovitus Mohlman, julkaisematon; "Oon lapsi Jumalan", *MAP-lauluja*, 187, ja "Rakastakaa toisianne", *MAP-lauluja*, 192; "Sua kiitän, Herra korkehin", *MAP-lauluja*, 91; "Minua käy sä seuraamaan", *MAP-lauluja*, 67, sovitus Mohlman, julkaisematon; "Suo enemmän mulle", *MAP-lauluja*, 76, sovitus Goates, julkaisematon.

Lauantain aamukokous 2. huhtikuuta 2016

Kokouksen johtava virkailija: presidentti Thomas S. Monson. Kokouksen johtaja: presidentti Dieter F. Uchtdorf. Alkurukous: Linda K. Burton. Loppurukous: vanhin Arnulfo Valenzuela. Musiikki: tabernaakkelikuoro, johtajina Mack Wilberg ja Ryan Murphy, urkureina Richard Elliott ja Andrew Unsworth. Laulut: "Sun kättesi työt niin ihmeiset on", *MAP-lauluja*, 175; "Herran lapset saapukaa", *MAP-lauluja*, 27; "Mua Jeesus rakastaa", *Lasten laulukirja*, s. 42–43, sovitus Cardon, julkaisija Jackman; "Oi rauhan, levon hetkinen", *MAP-lauluja*, 88; "The Lord My Pasture Will Prepare", *Hymns*, 109, sovitus Wilberg, julkaisija Oxford; "Come, Thou Fount of Every Blessing", *Hymns*, 1948, 70, sovitus Wilberg, julkaisija Oxford.

Lauantain iltapäiväkokous 2. huhtikuuta 2016

Kokouksen johtava virkailija: presidentti Thomas S. Monson. Kokouksen johtaja: presidentti Henry B. Eyring. Alkurukous: vanhin Hugo E. Martinez. Loppurukous: Tad R. Callister. Musiikki: Brigham Youngin yliopiston

Idahon kampuksen yhdistetty kuoro, johtajina Eda Ashby ja Rebecca Lord, urkurina Bonnie Goodliffe. Laulut: "Sing Praise to Him", *Hymns*, 70, sovitus Kempton, julkaisematon; "Israel, Israel, Luoja kutsuu", *MAP-lauluja*, 6, sovitus Ashby, julkaisematon; "Me riemuiten ootamme", *MAP-lauluja*, 3; "Käyn minne vain tahdot Sä", *MAP-lauluja*, 176, sovitus Kempton, julkaisematon.

Lauantai-illan pappeskokous 2. huhtikuuta 2016

Kokouksen johtava virkailija: presidentti Thomas S. Monson. Kokouksen johtaja: presidentti Dieter F. Uchtdorf. Alkurukous: vanhin Stanley G. Ellis. Loppurukous: vanhin Craig A. Cardon. Musiikki: pappoudenhaltijoiden kuoro Loganin uskontoinstituutista Utahista, johtajina Allen M. Matthews ja Eric Stauffer, urkurina Clay Christiansen. Laulut: "In Hymns of Praise", *Hymns*, 75, sovitus Christiansen; "Oi Jeesuksen laupeus", *MAP-lauluja*, 116, sovitus Zabriskie, julkaisija LDS Music Source; "Kuningas kuningasten", *MAP-lauluja*, 28; "On Vapahtaja Israelin", *MAP-lauluja*, 5, sovitus Wilberg, julkaisija Hinshaw.

Sunnuntain aamukokous 3. huhtikuuta 2016

Kokouksen johtava virkailija: presidentti Thomas S. Monson. Kokouksen johtaja: presidentti Henry B. Eyring. Alkurukous: vanhin Anthony D. Perkins. Loppurukous: Carol F. McConkie. Musiikki: tabernaakkelikuoro, johtajana Mack Wilberg, urkureina Andrew Unsworth ja Clay Christiansen. Laulut: "Let Zion in Her Beauty Rise", *Hymns*, 41; "Nyt aamu koittaa armainen", *MAP-lauluja*, 1, sovitus Wilberg, julkaisematon; "Noudatan Jumalan suunnitelmaa", *Lasten laulukirja*, s. 86–87, sovitus Hofheins/Christiansen, julkaisematon; "Polkus tasaiseksi käy", *MAP-lauluja*, 149, sovitus Wilberg, julkaisematon; "On Herra Kuningas!", *MAP-lauluja*, 29; "Press Forward, Saints", *Hymns*, 81, sovitus Wilberg; "Kalliomme, Vapahtaja", *MAP-lauluja*, 145, sovitus Wilberg, julkaisematon.

Sunnuntain iltapäiväkokous 3. huhtikuuta 2016

Kokouksen johtava virkailija: presidentti Thomas S. Monson. Kokouksen johtaja: presidentti Dieter F. Uchtdorf. Alkurukous: vanhin C. Scott Grow. Loppurukous: vanhin Shayne M. Bowen. Musiikki: tabernaakkelikuoro, johtajina Mack Wilberg ja Ryan Murphy, urkurina Linda Margetts. Laulut: "Kiitos nyt Herran", *MAP-lauluja*, 37, sovitus Wilberg, julkaisija Oxford; "For I Am Called by Thy Name", Gates, julkaisija Sonos; "Johda meitä, Jehovamme", *MAP-lauluja*, 42; "Nyt aamu jo koittaa", *MAP-lauluja*, 25, sovitus Murphy, julkaisematon; "Yliedessäsi", *MAP-lauluja*, 96, sovitus Wilberg, julkaisematon.

Kotiopetus- ja kotikäyntiopetussanom
Valitkaa kotiopetus- ja kotikäyntiopetussanomaksi sellainen puhe, joka parhaiten vastaa niiden tarpeita, joiden luona käynte.

Kannessa

Edessä: valokuva Cody Bell.
Takana: valokuva Ale Borges.

Konferenssin valokuvat

Yleiskonferenssinäkymiä Salt Lake Cityssä tallensivat Welden C. Andersen, Cody Bell, Janae Bingham, Ale Borges, Randy Collier, Mark Davis, Craig Dimond, Nate Edwards, Ashlee Larsen, Leslie Nilsson, Matt Reier ja Christina Smith; valokuva Yvette Buggingosta Yvette Buggingon luvalla; valokuva Joseph Ssengoobasta ja Joshua Walusimbista Joseph Ssengooban luvalla; valokuva Joseph Ssengoobasta ja Leif Ericksonista Leif Ericksonin luvalla; valokuva lapsista ja kirkon kokouksesta Kongossa Neil L. Andersenin ja Afrikan kaakkaisen vyöhykkeen luvalla; valokuva tytöstä ikkunassa Kirt Harmon; valokuva Fernando Araujosta nuorten miesten ja Araujon suvun kanssa Fernando Araujon luvalla; valokuva Russell M. Nelsonista, sisar Nelsonista ja Jimmy Hatfieldin suvusta Russell M. Nelsonin luvalla; valokuva dinosauksesta ja lapsista iStock.

Konferenssipuheet saatavana

Yleiskonferenssipuheet ovat saatavana verkossa monilla kielillä. Mene osoitteeseen conference.lds.org ja valitse kieli. Puheet ovat saatavana myös evankeliumiaiheisen kirjaston mobiilisovelluksena.

**TOUKOKUU 2016, 68. VUOSIKERTA, NUMERO 5
LIAHONA 13285 130**

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon kansainvälinen julkaisu

Ensimmäinen presidenttikunta: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Kahdentoista apostolin koorumi: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund

Vastaava päätoimittaja: Joseph W. Sitati

Vastaavat apulaispäätoimittajat: James B. Martino, Carol F. McConkie

Neuvojat: Brian K. Ashton, Randall K. Bennett, Craig A. Cardon, Cheryl A. Esplin, Christoffel Golden, Douglas D. Holmes, Larry R. Lawrence, Carole M. Stephens

Toiminnanjohtaja: Peter F. Evans

Operatiivinen johtaja: Vincent A. Vaughn

Kirkon lehtien johtaja: Allan R. Loyborg

Liiketoiminnan johtaja: Garff Cannon

Päätoimittaja: R. Val Johnson

Apulaispäätoimittaja: Ryan Carr

Julkaisuavustaja: Megan VerHoef Seitz

Toimittajat: Brittany Beattie, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flittton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt, Jill Hacking, Charlotte Larcabal, Michael R. Morris, Eric B. Murdock, Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Mindy Anne Selu, Paul VanDenBerghe, Marissa Widdison

Vastaava taiteellinen johtaja: J. Scott Knudsen

Taiteellisen johtaja: Tadd R. Peterson

Suunnittelut: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, C. Kimball Bott, Tom Child, Nate Gines, Colleen Hincley, Eric P. Johnson, Susan Logfren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison, Rachel Smith, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Aineettoman omaisuuden koordinaattori:

Collette Nebeker Aune

Tuotantopäällikkö: Jane Ann Peters

Tuotanto: Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty, Derek Richardson

Painatuksen valmistelu: Jeff L. Martini

Painatusjohtaja: Craig K. Sedgwick

Levikkijohtaja: Stephen R. Christiansen

Kotimaansivut:

Timo Lehto

Sähköposti: timpaa.lehto@gmail.com

Jakelu:

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

MSR Filialen

Sveagatan 8 A, 44132 Alingsås, Sverige

Tilauksetiedot:

Tilaukset ja osoitteenmuutokset tehdään asiakaspalveluun:

Puhelinnumero: +46 (0) 8500 655 20

Sähköposti: rcstockholm@ldschurch.org

Verkkotilaukset: store.lds.org

Vuositilauhinta: 7,50 €

Toimitakaa käsikirjoitukset ja tiedustelut verkossa osoitteessa liahona.lds.org tai postitse osoitteella *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA tai sähköpostitse osoitteeseen liahona@ldschurch.org.

Liahona (Mormonin kirjan sana, joka tarkoittaa 'kompassia' tai 'suunnannäyttäjää') ilmestyy albanian, armenian, bulgarian, cebuan, englannin, espanjan, fidiin, hollannin, indonesian, islannin, italian, japanin, khmerin, kiinan (sekä tavallisin että yksinkertaistetuin kirjoitusmerkein), kiribatian, korean, kreikan, kroaatin, latvian, liettuan, malagasian, marshallin, mongolin, norjan, portugalilain, puolan, ranskan, romanian, ruotsin, saksan, serbian, sloveenin, suomen, suahilin, tagalogin, tahitin, tanskan, thain, tongan, tšekin, ukrainan, unkarin, urduun, venäjän, vietnamin ja viron kielellä. (Ilmestymiskerrat vaihtelevat kielittäin.)

© 2016 Intellectual Reserve, Inc. Kaikki oikeudet pidätetään. Printed in the United States of America.

Liahonan tekstiä ja kuva-aineistoa saa kopioida satunnaisesti epäkaupalliseen käyttöön kirkossa tai kotona. Kuva-aineistoa ei kuitenkaan saa kopioida, mikäli se kielletään kuvituksen lähdemerkinnässä. Tekijänoikeutta koskevat kysymykset tulee lähettää osoitteeseen: Intellectual Property Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; sähköposti: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

May 2016 Vol. 68 No. 5. LIAHONA (USPS 311-480) Finnish (ISSN 1522-9181) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Puhujahakemisto

Andersen, Neil L., 49
Arnold, Mervyn B., 53
Ballard, M. Russell, 63
Bednar, David A., 59
Burton, Linda K., 13
Christofferson, D. Todd, 93
Cook, Quentin L., 97
Duncan, Kevin R., 33
Durham, Mary R., 23
Esplin, Cheryl A., 6
Eyring, Henry B., 16, 19, 81
Gong, Gerrit W., 108
Hales, Brook P., 45
Hales, Robert D., 105
Hallstrom, Donald L., 26
Holland, Jeffrey R., 124
Jorgensen, Kevin R., 45
Johnson, Paul V., 121
Kearon, Patrick, 111
Marriott, Neill F., 10
Mazzagardi, Jairo, 56
Monson, Thomas S., 85, 86
Nelson, Russell M., 66
Oaks, Dallin H., 114
Oscarson, Bonnie L., 87
Owen, Stephen W., 70
Rasband, Ronald A., 46
Renlund, Dale G., 39
Richards, Kent F., 118
Snow, Steven E., 36
Stevenson, Gary E., 29
Uchtdorf, Dieter F., 77, 101
Waddell, W. Christopher, 90

Aihehakemisto

Aktivointi, 53
Anteeksianto, 33, 108
Apuyhdistys, 13
Armo, 33
Avioliitto, 77, 81, 93
Esimerkki, 93
Huoltotyö, 39
Isyys, 81, 93
Jeesus Kristus, 6, 10, 16, 33, 39, 46, 59, 70, 77, 81, 87, 90, 101, 108, 114, 121, 124
Johtaminen, 46, 70
Joseph Smith, 29, 56, 97, 105, 114
Jumalallinen luonne, 13, 26, 66, 85, 101
Jumalan valtakunta, 10, 87
Kaste, 23, 59
Kelvollisuus, 85
Kestäminen, 124
Kirkon johtajat, 46
Koulutus, 93, 105
Kuolema, 121
Kurinpito, 93
Kuuliaisuus, 101
Kääntymys, 87
Lankeemus, 114
Lapset, 23, 36, 49, 63, 81
Liitot, 23, 29, 81, 90, 97, 118
Lähetystyö, 29, 81
Mormonin kirja, 56
Musiikki, 26, 36
Myötätunto, 111
Naiset, 10, 13
Neuvostot, 63
Nuoret, 46, 49
Nöyryys, 16, 36
Onnellisuus, 77
Opettaminen, 23, 93
Opetuslapseus, 70, 87, 101
Palautus, 56, 105

Palveleminen, 6, 13, 16, 66, 70, 111, 118
Pappeus, 29, 66, 70, 81, 85, 87
Paraneminen, 33
Parannus, 86, 90, 97, 108, 124
Pelastussuunnitelma, 81, 114, 121
Perhe, suku, 49, 63, 77, 81, 87
Profeetat, 36, 46, 87, 90
Pyhien kirjoitusten tutkiminen, 66
Pyhä Henki, 16, 19, 23, 59, 105
Pääsiäinen, 10, 121
Rakkaus, 6, 10, 13, 16, 77, 93, 111, 124
Rauha, 90, 105
Rukous, 19, 56, 63, 66, 105, 108
Sakramentti, 39, 59, 108
Sovitus, 33, 39, 59, 81, 90, 108, 114, 124
Sukututkimus, 29, 97
Tahdonvapaus, 86, 105, 114
Taivaallinen Isä, 33, 101
Tekniikka, 63, 97
Temppelet, 81, 86, 87, 90, 97, 118
Temppeilytö, 29, 66, 97
Todistus, 19
Toimitukset, 29, 59, 87, 97, 118
Toivo, 101, 121, 124
Usko, 10, 19, 86, 87, 101
Valmistautuminen, 85
Vanhemmuus, 49, 63
Vastakohtaisuus, 26, 114
Vastoinkäymiset, 26, 36, 77, 90, 121, 124
Yleiskonferenssi, 19, 124
Ylpeys, 77
Ylösnousemus, 121
Ystävystyminen, 49, 53
Ystävyys, 53
Äitiys, 10

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon 186. vuosikonferenssin kohokohtia

Huhtikuun yleiskonferenssin lauantain aamukokous alkoi presidentti Henry B. Eyringin esittämällä kutsulla, jossa hän kannusti kuulijoita rukoilemaan puhujien ja kuorojen puolesta sekä ennen heidän esiintymistään että heidän esiintymisensä aikana. Ja konferenssin päättyessä sunnuntaina iltapäivällä vanhin Jeffrey R. Holland huomautti: ”Jos te tulevana päivänä – – huomaatte omassa elämässänne sellaista, mikä ei vielä ole tänä viikonloppuna kuultujen sanomien mittaista, ettehan ole allapäin ja ettehan luovuta. – – Evankeliumin hienous on siinä, että meitä palkitaan *yrittämisestä*, vaikka emme aina onnistukaan.” (S. 124.)

Heidän kutsunsa toimia ennakoivat

presidentti Thomas S. Monsonin kutsua ja vahvistivat sen: ”Kun pohdimme päätöksiä, joita teemme joka päivä elämässämme – – jos valitsemme Kristuksen, olemme tehneet oikean valinnan” (s. 86).

Muita konferenssin kohokohtia:

- Presidentti Monson ilmoitti neljästä uudesta temppelistä: Belémiin Brasiliaan, Quitoon Ecuadoriin, Limaan Peruun (toinen temppeli sinne) ja Harareen Zimbabween (ks. kertomus, s. 142).
- Yksitoista uutta johtavaa auktoriteettia hyväksyttiin tehtäviinsä (heidän elämäkertansa alkavat sivulta 131).
- Uusi Alkeisyhdistyksen ylin johtokunta hyväksyttiin tehtäviinsä

(heidän elämäkertansa alkavat sivulta 136).

- Ilmoitettiin uudesta hankkeesta, jonka mukaisesti yksilöt ja perheet auttavat pakolaisia paikkakunnallaan (ks. s. 13, 111 ja 141).
- Tähdennettiin perhesuhteita, varsinkin miesten tehtäviä aviomiehinä, isinä ja pappeudenhaltijoina.
- Opillisia näkemyksiä puhujilta, kuten tämä vanhin Dale G. Renlundilta: ”Kun lähestymme Jumalaa, Jeesuksen Kristuksen sovituksen kaiken mahdolliseksi tekevä voima tulee elämäämme. Ja Emmaukseen matkanneiden opetuslasten tavoin huomaamme, että Vapahtaja on ollut lähellämme koko ajan.” (S. 39.)

Cheryl A. Esplin

ensimmäinen neuvonantaja Alkeisyhdistyksen ylimmässä johtokunnassa

Hän pyytää meitä olemaan Hänen käsinään

Todellinen Kristuksen kaltainen palveleminen on epätsekästä ja keskittyy muihin.

Niin rakastakaa Te toisianne, kuin minä teitä Olen rakastanut.”¹ Näin lauloi tämä ihmeellinen kuoro, ja näin sanoi Jeesus vain joitakin tunteja ennen suurta sovitusuhriaan – uhria, jonka vanhin Jeffrey R. Holland kuvailee olevan ”kaikkein [merkittävin ilmaisu] puhtaasta rakkautesta, mitä tämän maailman historiassa on koskaan osoitettu”².

Jeesus paitsi opetti meitä rakastamaan Hän myös eli siten kuin opetti. Koko palvelutyönsä ajan Jeesus ”kulki ympäri maata, teki hyvää”³ ja ”pyysi hartaasti kaikkia seuraamaan esimerkikiään”⁴. Hän opetti: ”Sillä se, joka tahtoo pelastaa elämänsä, kadottaa sen, mutta joka sen minun tähteni kadottaa, on sen pelastava.”⁵

Presidentti Thomas S. Monson, joka on ymmärtänyt kehotuksen rakastaa ja elänyt sen mukaan, on sanonut: ”Uskon Vapahtajan sanovan meille, että ellemme kadota itseämme palvelemalla muita, omalla elämälämme ei ole kovin paljon tarkoitusta. Ne, jotka elävät vain itselleen, ennen pitkää näivettyvät ja kadottavat – elämänsä, kun taas ne, jotka kadottavat itsensä palvelemalla muita, kasvavat ja

kukoistavat – ja itse asiassa pelastavat elämänsä.”⁶

Todellinen Kristuksen kaltainen palveleminen on epätsekästä ja keskittyy muihin. Eräs nainen, joka piti huolta vammautuneesta miehestään, selitti: ”Älkää pitäkö tehtäväänne taakkana; pitäkää sitä tilaisuutena oppia, mitä rakkaus todella on.”⁷

Puhuessaan BYU:n hartaustilaisuudessa sisar Sondra D. Heaston kysyi: ”Mitä jos pystyisimme todella näkemään toistemme sydämeen? Ymmärtäisimmekö toisiamme paremmin? Jos tuntisimme, mitä muut tuntevat, näkisimme, mitä muut näkevät, ja kuulisimme, mitä muut kuulevat, niin järjestäisimmekö ja käyttäisimmekö aikaa muiden palvelemiseen ja kohotelisimmeko heitä toisiin? Suhtautuisimmeko heihin kärsivällisemmin, ystävällisemmin ja suvaitsevammin?”

Sisar Heaston kertoi kokemuksesta, joka hänellä oli hänen palvellessaan Nuorten Naisten leirillä. Hän kertoi:

”Yksi – – hengellisen tuokiomme puhujista – – opetti meitä ’muuttamaan ihmisenä’. Yksi hänen esittämänsä opetus – – oli: ’Ole sellainen, joka tarjoutuu tutustumaan muihin ja palvelemaan

heitä – heitä peilit menemään ja katso ikkunan läpi.’

Havainnollistaakseen asiaa hän pyysi yhtä nuorista naisista tulemaan eteen ja seisomaan häntä vastapäätä. Sitten [hän] otti esiin peilin ja asetti sen tuon nuoren naisen ja itsensä väliin, niin että hän [puhujaja] katsoi peiliin ja yritti samalla jutella nuoren naisen kanssa. Kuten arvata saattaa, keskustelu ei ollut lähimainkaan tehokasta ja vilpittöntä. Tämä oli vaikuttava havaintoesitys, joka osoitti, kuinka vaikeaa on olla yhteydessä toisiin ja palvella heitä, jos huolehdimme liiaksi itsestämme ja näemme vain itsemme ja omat tarpeemme. [Puhujaja] laittoi sitten peilin pois, otti esiin ikkunankehkeyksen ja

On vaikeaa kommunikoida muiden kanssa ja palvella heitä, jos näemme vain itsemme ja omat tarpeemme.

Todellinen palveleminen edellyttää sitä, että me keskitymme muiden tarpeisiin ja tunteisiin.

asetti sen omien kasvojensa ja nuoren naisen kasvojen väliin. – – Saatoimme nähdä, että nuoresta naisesta oli tullut [puhujan] huomion keskipiste ja että todellinen palveleminen vaatii sitä, että keskitymme muiden tarpeisiin ja tunteisiin. Me huolehdimme usein niin kovin omasta itsestämme ja omasta kiireisestä elämästämme – kun katsomme peiliin yrittäessämme löytää tilaisuuksia palvella – ettemme näe selkeästi palvelemisen ikkunan läpi.”⁸

Presidentti Monson on usein muistuttanut meitä, että ”ympäriällämme on ihmisiä, jotka tarvitsevat huomiotamme, rohkaisuaamme, tukeamme, lohdutustamme ja ystävällisyyttämme – ovat he sitten perheenjäseniä, ystäviä, tuttavlia tai tuntemattomia”. Hän on sanonut: ”Me olemme Herran kädet täällä maan päällä, ja tehtävämme on palvella ja kohottaa Hänen lapsiaan. Hän on riipuvainen meistä jokaisesta.”⁹

Viime vuoden tammikuun *Liahona*-lehdessä lapsia kaikkialla maailmassa kehoitettiin seuraamaan profeetta

Tuhannet lapset ovat noudattaneet presidentti Thomas S. Monsonin neuvoa olla Herran käsinä tekemällä palveluksia.

Monsonin neuvoa – olemaan Herran käsinä. Lapsia pyydettiin tekemään palveluksia – isoja ja pieniä. Heitä kannustettiin sitten piirtämään kätensä ääri- viivat paperille, leikkaamaan kuva irti ja

kirjoittamaan siihen palvelus, jonka he olivat tehneet, ja lähettämään se lehden toimitukseen. Monet teistä, jotka ovat tänä iltana kuuntelemassa, ovat kenties joitakuuta niistä tuhansista lapsista,

jotka tekivät rakastavan palveluksen ja kertoivat siitä.¹⁰

Kun lapset oppivat rakastamaan ja palvelemaan muita ollessaan pieniä, he luovat palvelemisen mallin koko loppuelämälleen. Monesti lapset opettavat meille muille, ettei rakkauden osoittamisen ja palvelemisen tarvitse olla suurta ja mahtipontista ollakseen merkittävää ja vaikuttavaa.

Eräs Alkeisyhdistyksen opettaja kertoi seuraavan esimerkin. Hän sanoi: ”Tänään 5- ja 6-vuotiaiden luokkamme teki rakkauden kaulaketjuja. Jokainen lapsi piirsi paperisuikaleille kuvia: yhden itsestään, yhden Jeesuksesta ja joitakin perheensä jäsenistä ja rakkaistaan. Me liimasimme suikaleista

renkaita, jotka kiinnittyivät toisiinsa muodostaen ketjun. Teimme niistä rakkauden kaulaketjuja. Piirtäessään lapset puhuivat perheistään.

Heather sanoi: ’En usko, että siskoni rakastaa minua. Me tappelemme koko ajan. – – Minä vihaan itseäni. Minun elämäni on ihan huono.’ Sitten hän nojasi päätänsä käsiinsä.

Ajattelin hänen kotiolojaan ja koin, että ehkä hänen elämänsä todella oli raskasta. Mutta kun Heather oli lopettanut, pöydän toisessa päässä istuva Anna vastasi: ’Heather, minä laitan sinut omaan ketjuuni minun ja Jeesuksen väliin, koska Hän rakastaa sinua ja minä rakastan sinua.’

Kun Anna oli sanonut tämän, Heather

konttasi pöydän ali päästäkseen Annan luo ja halasi Annaa.

Oppitunnin päätyttyä Heather sanoi isoäidilleen, joka oli tullut hakemaan häntä: ’Arvaa mitä, mummi? Jeesus rakastaa minua.’”

Kun ojennamme kätemme rakkautta ja palvelusta, vaikka vain pieninkin tavoin, ihmisten sydän muuttuu ja heltyy, kun he tuntevat Herran rakkauden.

Joskus voi kuitenkin olla vaikeaa vastata moniin pakottaviin tarpeisiin, koska lukemattomat ihmiset kaikkialla ympärillämme tarvitsevat apua ja helpotusta taakkoihin.

Sisaret, joistakuista teistä kuulijoista saattaa tuntua, että teidät on venytetty voimienne ääri rajoille huolehtiessanne perheenjäsenten tarpeista. Muistakaa noissa rutiininomaisissa ja usein arkisissa askareissa, että te olette ”Jumalanne palveluksessa”¹¹.

Toiset teistä saattavat tuntea tyhjyyttä, joka voisi täytyä etsimällä naapurustostanne tai paikkakunnaltanne mahdollisuuksia keventää muiden kuormia.

Me kaikki voimme sisällyttää jokapäiväiseen elämäämme hieman palvelemista. Me elämme riidanhallussa maailmassa. Me palvelemme, kun emme arvostele, kun emme suostu juoruilemaan, kun emme tuomitse, kun hymyilemme, kun kiitämme ja kun olemme kärsivällisiä ja ystävällisiä.

Toiset tavat palvella vaativat aikaa, tietoista suunnittelua ja ylimääräistä tarmoa. Mutta ne ovat kaikkien ponnistelujemme arvoisia. Ehkä voisimme aloittaa esittämällä itsellemme nämä kysymykset:

- Ketä vaikutuspiirissäni olevaa voisin auttaa tänään?
- Minkä verran minulla on aikaa ja resursseja?

- Millä tavoin voin käyttää lahjojani ja kykyjäni palvellakseni muita?
- Mitä voisimme tehdä perheenä?

Presidentti Dieter F. Uchtdorf on opettanut:

”Teidän täytyy tehdä – – sitä, mitä Kristuksen opetuslapset ovat tehneet jokaisena taloudenhoitokautena: neuvotella yhdessä, käyttää kaikkia saatavissa olevia resursseja, tavoitella Pyhän Hengen innoitusta, pyytää Herralta vahvistusta ja kääriä sitten hihat ja ryhtyä työhön.”

Hän sanoi: ”Annan teille lupauksen: jos noudatatte tätä mallia, saatte erityistä opastusta Herran tavalla huolehtimisen kysymyksiin *keille, mitä, milloin ja missä.*”¹²

Aina kun mietin, millaista mahtaa olla, kun Vapahtaja tulee jälleen, ajattelen Hänen vierailuaan nefiläisten luona, kun Hän kysyi:

”Onko teillä keskuudessanne sairaita? Tuokaa heidät tänne. Onko teillä rampoja tai sokeita tai ontuvia tai raajikkoja tai spitaalisia tai surkastuneita

tai kuuroja tai millään tavalla vaivaisia? Tuokaa heidät tänne, niin minä parannan heidät, sillä minun käy teitä sääli; sydämeni on täynnä armoa. – –

Ja [Vapahtaja] paransi heidät joka ainoan.”¹³

Tällä hetkellä Hän pyytää meitä olemaan Hänen käsinään.

Olen tullut tietämään, että juuri rakkaus Jumalaa ja lähimmäisiä kohtaan antaa elämälle merkityksen. Seurakkaamme Vapahtajamme esimerkkiä ja Hänen kehotustaan ojentaa kätemme auttaaksemme muita rakkaudessa.

Todistan, että tämä presidentti

Henry B. Eyringin antama lupaus on tosi, että ”jos [käytämme lahjojamme] jonkun toisen palvelemiseen, [me tunnemme] Herran rakkauden tuota ihmistä kohtaan. [Tunnumme] myös Hänen rakkautensa [meitä] kohtaan.”¹⁴ Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

Huom. 2. huhtikuuta 2016 sisar Esplin vapautettiin ensimmäisen neuvonantajan tehtävästä Alkeisyhdistyksen ylimmässä johtokunnassa.

VIITTEET

1. Ks. Joh. 13:34.
2. Jeffrey R. Holland, ”Siin yhtyy, totuus, rakkaus”, *Liahona*, toukokuu 2015, s. 106.
3. Ap. t. 10:38.
4. ”Elävä Kristus – apostolien todistus”, *Liahona*, huhtikuu 2000, s. 2.
5. Luuk. 9:24.
6. Ks. Thomas S. Monson, ”Mitä minä olen tehnyt jonkun hyväksi tänään?”, *Liahona*, marraskuu 2009, s. 85.
7. Lola B. Walters, ”Sunshine in My Soul”, *Ensign*, elokuu 1991, s. 19.
8. Sondra D. Heaston, ”Keeping Your Fingers on the PULSE of Service”, Brigham Youngin yliopiston hartaustilaisuus, 23. kesäkuuta 2015, s. 1, 5, speeches.byu.edu. Nuorten Naisten leirillä ollut puhuja, joka kertoi oivalluksistaan, on sisar Virginia H. Pearce.
9. Thomas S. Monson, ”Mitä minä olen tehnyt jonkun hyväksi tänään?”, s. 86.
10. Ks. ”Auta meitä!”, *Liahona*, tammikuu 2015, s. 64–65.
11. Moosia 2:17.
12. Dieter F. Uchtdorf, ”Huoltotyötä Herran tavalla”, *Liahona*, marraskuu 2011, s. 55.
13. 3. Nefi 17:7, 9.
14. Henry B. Eyring, *To Draw Closer to God*, 1997, s. 88.

Neill F. Marriott

toinen neuvonantaja Nuorten Naisten ylimmässä johtokunnassa

Mitä meidän pitää tehdä?

Me rakennamme valtakuntaa, kun me huolehdimme muista. Me rakennamme valtakuntaa myös silloin kun puhumme totuuden puolesta ja todistamme siitä.

Pian Jeesuksen ylösnousemuksen ja taivaaseenastumisen jälkeen apostoli Pietari opetti: ”Tästä – – saa koko – – kansa olla varma: Jumala on tehnyt Jeesuksen Herraksi ja Messiaaksi – tämän Jeesuksen, jonka te ristiinnaulitsitte.” Kuulijat tunsivat piston sydämessään ja kysyivät Pietarilta ja muilta: ”Veljet, mitä meidän pitää tehdä?”¹ Ja sitten he noudattivat Pietarin opetuksia iloiten.

Huomenna on pääsiäissunnuntai, ja toivon, että myös me tunnemme piston sydämessämme, jotta tunnustaisimme Vapahtajan, tekisimme parannuksen ja olisimme kuuliaisia iloiten.

Tässä yleiskonferenssissa me kuulemme innoitettuja ohjeita kirkon johtajilta, sekä miehiltä että naisilta. Koska tiedän, että heidän sanansa koskettavat meidän sydäntämme, kysyn teiltä tänä iltana: ”Sisaret, mitä meidän pitää tehdä?”

Apuyhdistyksen ylijohtaja Eliza R. Snow julisti sisarille lähes 150 vuotta sitten: ”Herra on uskonut meille suuria tehtäviä.”² Todistan, että hänen julistuksensa on totta vielä nykyäänkin.

Herran kirkko tarvitsee Hengen johtamia naisia, jotka käyttävät

ainutlaatuisia lahjojaan huolehtiakseen muista, puhuakseen evankeliumin totuuden puolesta ja puolustaakseen sitä. Meidän innoituksemme ja intuitiomme ovat välttämättömiä osatekijöitä Jumalan valtakunnan rakentamisessa, mikä oikeastaan merkitsee sitä, että teemme oman osamme tuodaksemme pelastuksen Jumalan lapsille.

Rakennamme valtakuntaa huolehtimalla

Me rakennamme valtakuntaa, kun me huolehdimme muista. Mutta me olemme itse ensimmäinen Jumalan lapsi, jota meidän täytyy vahvistaa palautetussa evankeliumissa. Emma Smith on sanonut: ”Minä halajan Jumalan Henkeä tunteakseni ja ymmärtääkseni itseäni, että kykenisin voittamaan kaiken perinteistä tai luonnosta lähtöisin olevan, mikä ei veisi korotukseeni.”³ Meidän täytyy luoda uskon perusta Vapahtajan evankeliumille ja kulkea eteenpäin kohti korotusta saaden voimaa temppelelilitoista.

Entä jos joillakin perinteistämme ei ole sijaa Jeesuksen Kristuksen palaute- tussa evankeliumissa? Niistä irti päättäminen saattaa vaatia emotionaalista tukea ja hoivaa joltakulta toiselta, kuten kävi omalla kohdallani.

Kun synnyin, vanhempani istuttivat takapihalle magnoliapuun, jotta häisäni, jotka pidettäisiin esivanhempieni protestanttisessa kirkossa, olisi magnolian kukkia. Mutta häöpäiväni koittaessa vierelläni ei ollut vanhempieni eikä koristeina ollut magnolian kukkia, sillä olin vuosi aikaisemmin kääntynyt kirkon jäseneksi, ja matkustin Salt Lake Cityyn Utahiin saadakseni temppelelendaumenttini ja tullakseni sinetöidyksi sulhaseeni Davidiin.

Kun lähdin Louisianasta ja lähestyin Utahia, minut valtasi kodittomuuden tunne. Ennen häitä asuisin Davidin isoäitipuolen luona, joka tunnettiin hellästi nimellä Carol-täti.

Siinä minä olin – ensi kertaa Utahissa, ja aioin majoittua jonkun tuntemattoman taloon ennen kuin minut sinetöitäisiin – iankaikkisuudeksi – perheeseen, jota hädin tuskin tunsin. (Onneksi rakastin tulevaa aviomiestäni ja Herraa sekä luotin heihin!)

Kun seisoin Carol-tädin talon etuovella, olisin halunnut vajota

maanrakoon. Ovi avattiin – seisoin siinä arkana ja pelokkaana – ja sanaakaan sanomatta Carol-täti ojensi kätensä ja halasi minua. Hän, jolla ei ollut omia lapsia, tiesi – hänen huolehtiva sydämensä tiesi – että tarvitsin paikan, johon kuulua. Voi, kuinka lohdullinen ja suloinen hetki se olikaan! Pelkoni hälvähti, ja sain tunteen siitä, että olin ankkuroitunut hengellisesti turvalliseen paikkaan.

Rakkaus on sitä, että tekee elämässään tilaa jollekulle toiselle, kuten Carol-täti teki minulle.

Äiti tekee kirjaimellisesti tilaa kehossaan hoivatakseen syntymätöntä pienokaista – ja toivon mukaan tekee sijaa sydämessään häntä kasvattaessaan – mutta hoivaaminen ja huolehtiminen ei rajoitu lasten synnyttämiseen. Eevaa kutsuttiin ”äidiksi”, ennen kuin hän sai lapsia.⁴ Uskon, että ”äitinä oleminen” tarkoittaa ”elämän antamista”. Ajatelkaa, miten monin tavoin te annatte elämää. Se voisi olla emotionaalisen elämän antamista toivottomalle tai hengellisen elämän antamista epäilevälle. Pyhän Hengen avulla me voimme luoda emotionaalisesti parantavan paikan syrjityille, torjutuille ja muukalaisille. Näillä lempeillä ja silti voimallisilla tavoilla me rakennamme Jumalan valtakuntaa. Sisaret, me kaikki olemme tulleet maan päälle mukanaamme nämä elämää antavat, hoivaavat, äidilliset lahjat, koska se on Jumalan suunnitelma.

Hänen suunnitelmansa noudattaminen ja valtakunnan rakentajaksi tuleminen edellyttää epäitsekästä uhrausta. Vanhin Orson F. Whitney on kirjoittanut: ”Kaikki, mitä kärsimme, ja kaikki, mitä kestäimme, etenkin kun kestäimme kärsivällisesti, – – puhdistaa sydäntämme – – ja tekee meistä herkempiä ja armeliaampia, – – ja juuri – – vaivan ja vaikeuksien kautta me saamme koulutusta, – – joka tekee meistä enemmän

taivaallisen Isämme ja Äitimme kaltaisia.”⁵ Nämä puhdistavat koettelemukset tuovat meitä Kristuksen luokse, joka voi parantaa meidät ja tehdä meistä hyödyllisiä pelastuksen työssä.

Rakennamme valtakuntaa puhumalla ja todistamalla

Me rakennamme valtakuntaa myös silloin kun puhumme totuuden puolesta ja todistamme siitä. Me noudattamme Herran mallia. Hän puhuu ja opettaa Jumalan voimalla ja valtuudella. Sisaret, mekin voimme. Yleensä naiset rakastavat puhumista ja kokoontumista! Kun työskentelemme meille delegoidulla pappeuden valtuudella, niin meidän puhumisemme ja kokoontumisemme kasvavat evankeliumin opettamiseksi ja johtamiseksi.

Sisar Julie B. Beck, Apuyhdistyksen entinen ylijohtaja, on opettanut: ”Kyky tulla kelvolliseksi saamaan henkilökohtaista ilmoitusta, saada sitä ja toimia sen mukaan on tärkein yksittäinen taito, minkä tässä elämässä voi saavuttaa. – – [Se] vaatii tietoista pyrkimystä.”⁶

Pyhän Hengen antama henkilökohtainen ilmoitus kehottaa meitä

oppimaan, puhumaan ja toimimaan iankaikkisen totuuden – Vapahtajan totuuden – pohjalta. Mitä enemmän seuraamme Kristusta, sitä enemmän tunnemme Hänen rakkauttaan ja ohjaustaan; mitä enemmän tunnemme Hänen rakkauttaan ja ohjaustaan, sitä enemmän haluamme puhua ja opettaa totuutta, kuten Hän opetti, silloinkin kun kohtaamme vastustusta.

Joitakin vuosia sitten saadessani tuntemattoman puhelinoiton rukoilin sanoja, joilla puolustaa äitinä olemista.

Soittaja kysyi: ”Oletko Neill Marriott, suurperheen äiti?”

Vastasin onnellisena: ”Kyllä!” odottaen hänen sanovan jotakin tähän tapaan: ”No, sepä hienoa!”

Mutta ei! En koskaan unohda, mitä hän vastasi hänen äänensä rasahtaessa puhelimesta: ”Minua loukkaa suuresti se, että sinä tuot lapsia tälle ylikansoitulle planeetalle!”

”Ai”, sopersin, ”ymmärrän, miltä sinusta tuntuu.”

Hän tiuskaisi: ”Etkä ymmärrä!” Siihen pahoittelin: ”No, ehkä en.”

Hän alkoi saarnata typerästä valinnastani tulla äidiksi. Hänen jatkaessaan

aloin rukoilla apua, ja mieleeni tuli lempeä ajatus: ”Mitä Herra sanoisi hänelle?” Tunsin silloin seisovani lujalla maaperällä ja sain rohkeutta ajatellesani Jeesusta Kristusta.

Vastasin: ”Olen iloinen siitä, että olen äiti, ja lupaan sinulle, että teen kaiken, mikä on vallassani, hoivatakseni lapsiani niin, että he tekevät maailmasta paremman paikan.”

Hän vastasi: ”No, toivon, että teet niin!” ja sulki puhelimen.

Se ei ollut mikään iso asia – seisoinhan turvallisesti omassa keittiössäni! Mutta omalla vähäisellä tavallani pysyisin sanoillani puolustamaan perhettä, äitejä ja hoivaajia kahdesta syystä: 1) ymmärsin Jumalan opin, joka koskee perhettä, ja uskoin siihen ja 2) rukouksin saadakseni sanat, joilla tuoda julki nämä totuudet.

Se, että erotumme maailmasta ja olemme erilaisia kuin maailman naiset, synnyttää arvostelua, mutta meidän

tulee ankkuroida itsemme iankaikkisiin periaatteisiin ja todistaa niistä riippumatta maailman reaktioista.

Kun kysymme itseltämme: ”Mitä meidän pitää tehdä?”, pohtikaamme tätä kysymystä: ”Mitä Vapahtaja tekee jatkuvasti?” Hän huolehtii. Hän luo. Hän edistää kasvua ja hyvyyttä. Sisaret, mekin voimme tehdä näitä asioita! Alkeisyhdistyksen tytöt, onko perheessänne joku, joka tarvitsee teidän rakkauttanne ja ystävällisyyttänne? Tekin rakennatte valtakuntaa huolehtimalla muista.

Se, että Vapahtaja loi maailman Isänsä johdolla, oli voimallista huolehtimista. Hän loi meille paikan, jossa voimme kasvaa ja vahvistaa uskoa Hänen sovittavaan voimaansa. Usko Jeesukseen Kristukseen ja Hänen sovittukseensa on suurenmoisinen tapa saada parantumista sekä toivoa, kasvua ja tarkoitusta. Me kaikki tarvitsemme hengellisen ja fyysisen paikan, johon kuulua. Me kaikenikäiset sisaret voimme luoda sen; se on pyhä paikka.

Suurena vastuunamme on tulla naisiksi, jotka seuraavat Vapahtajaa, hoivaavat innoituksen ohjaamina ja elävät pelotta totuuden mukaan. Kun pyydämme taivaan Isää tekemään meistä Hänen valtakuntansa rakentajia, niin Hänen voimaansa virtaa meihin ja me tiedämme, kuinka hoivata, ja lopulta meistä tulee taivaallisten vanhempiemme kaltaisia. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen. ■

VIITTEET

1. Ap. t. 2:36–37.
2. Eliza R. Snow, julkaisussa *Tyttäriä minun valtakunnassani – Apuyhdistyksen historiaa ja työtä*, 2011, s. 46.
3. Emma Smith, julkaisussa *Tyttäriä minun valtakunnassani*, s. 12.
4. Ks. 1. Moos. 3:20.
5. Orson F. Whitney, julkaisussa *Kirkon presidenttien opetuksia: Spencer W. Kimball*, 2006, s. 17.
6. Julie B. Beck, ”Ja myös – – palvelijattarien päälle minä niinä päivinä vuodatan Henkeni”, *Liahona*, toukokuu 2010, s. 11.

Linda K. Burton
Apuyhdistyksen ylijohtaja

”Minä olin koditon”

Päättäkää rukoillen, mitä voitte tehdä - oman aikanne ja omien olosuhteidenne mukaan - palveluksenne pakolaisia, jotka asuvat lähiympäristössänne ja paikkakunnallanne.

Apuyhdistyksen perustamispäivänä Emma Smith julisti: ”Me aiomme tehdä jotakin tavanomaisesta poikkeavaa. -- Odotamme tavanomaisesta poikkeavia tilaisuuksia ja kiireisiä pyyntöjä.”¹ Noita kiireisiä pyyntöjä ja tavanomaisesta poikkeavia tilaisuuksia tuli usein silloin – kuten niitä tulee nykyäänkin.

Yksi sellainen tuli lokakuun 1856 yleiskonferenssissa, kun presidentti Brigham Young ilmoitti kuulijakunnalle, että käsikärrypioneerit olivat yhä matkalla ja talvi oli jo käsillä. Hän julisti: ”Teidän uskonne, uskontonne tai uskontunnustuksenne ei milloinkaan pelasta yhtäkään teistä meidän Jumalamme selestiseen valtakuntaan, ellette toteuta juuri sellaisia periaatteita kuin minä nyt teille opetan. Menkää nyt ja tuokaa ne tasangoilla olevat ihmiset tänne ja huolehtikaa tarkasti niistä asioista, joita kutsumme ajallisiksi --. Muutoin uskonne on turha.”²

Me muistamme kiitollisina ja ihailen miehiä, jotka lähtivät pelastamaan kärsiviä pyhiä. Mutta mitä tekivät sisaret?

”Sisar [Lucy Meserve] Smith kirjoitti --, että presidentti Youngin kehoituksen jälkeen paikalla olleet ryhtyivät toimiin. -- Naiset ’riisuiivat alushameensa [pitkät ja runsaat alushameet

kuulivat sen ajan muotiin ja olivat myös lämmikkeenä], sukkansa ja kaiken, mistä voivat luopua, heti siellä [vanhassa] tabernaakkelissa ja kokosivat [ne] vankkureihin lähetettäväksi vuorilla oleville pyhille.”³

Joitakin viikkoja myöhemmin presidentti Brigham Young kokosi pyhät jälleen vanhaan tabernaakkeliin, kun pelastajat ja käsikärrykomppaniat lähestyivät Salt Lake Cityä. Hän pyysi hyvin palavasti pyhiä – etenkin sisaria – hoivaamaan kärsiviä, ruokkimaan heitä ja ottamaan heidät vastaan sanoen:

”Joidenkuiden jalat ovat paleltuneet nilkkoja myöten; toiset ovat paleltuneet polvia myöten, ja toisten kädet ovat paleltuneet --. Haluamme, että otatte heidät vastaan kuin omat lapsenne ja että teillä on sama tunne heitä kohtaan.”⁴

Lucy Meserve Smith kirjoitti myös:

”Teimme kaiken voitavamme hyvien veljien ja sisarten avulla lohduttaaksemme tarvitsevia --. Heidän kätensä ja jalkansa olivat paleltuneet pahoin. -- Emme lopettaneet ponnistelujamme ennen kuin kaikkien olo oli tehty mukavaksi. --

En ole koskaan tuntenut suurempaa tyydytystä – ja voisin sanoa iloa – mistään työstä, mitä olen ikinä elämässäni tehnyt, koska vallalla oli sellainen yksituumaisuuden tunne. --

Mikä on seuraava tehtävä auliille käsille?”⁵

Rakkaat sisareni, tätä kertomusta voitaisiin verrata meidän aikaamme ja niihin, jotka kärsivät eri puolilla maailmaa. Eräs toinen ”tavanomaisesta poikkeava tilaisuus” koskettaa sydäntämme.

Maailmassa on yli 60 miljoonaa pakolaista, joista osa on joutunut pakon edessä lähtemään kodistaan. Puolet heistä on lapsia.⁶ -- Nämä ihmiset ovat kokeneet suunnattomia vaikeuksia ja aloittavat alusta -- uusissa maissa ja kulttuureissa. Vaikka [joissakin tapauksissa] on järjestöjä, jotka auttavat heitä antamalla asuinpaikan ja perustarpeet, niin he tarvitsevat ystävän ja liittolaisen, joka voi auttaa heitä sopeutumaan uuteen kotiin – henkilön, joka voi auttaa heitä oppimaan uuden kielen, ymmärtämään käytäntöjä ja tuntemaan, että he kuuluvat joukkoon.”⁷

Tapasin viime kesänä sisar Yvette Buginon, joka pakeni 11-vuotiaana paikasta toiseen, kun hänen isänsä ja kolme veljeään olivat kadonneet sodan runtelemassa osassa maailmaa. Yvette ja jäljelle jääneet perheenjäsenet elivät

viimein kuusi ja puoli vuotta pakolaisina naapurimaassa, kunnes he pystyivät muuttamaan pysyvästi kotiin, jossa heidän siunauksenaan oli huolehtivainen aviopari, joka auttoi kuljetuksissa sekä koulu- ja muissa asioissa. Yvette sanoi, että he ”olivat yleisesti ottaen vastaus rukouksiimme”⁸. Sisar Bugingon kaunis äiti ja hurmaava pikkusisko ovat kanssamme tänä iltana, laulamassa

Elettyään vuosia pakolaisina Yvette Bugingo (yllä) ja muut hänen perheensä jäsenet tapasivat huolehtivan avioparin, joka auttoi heitä sopeutumaan uuteen kotiin.

kuorossa. Nämä suurenmoiset naiset tavattuani olen miettinyt monta kertaa: ”Mitä jos *heidän* tarinansa olisi *minun* tarinani?”

Me sisaret muodostamme yli puolet Herran varastohuoneesta taivaallisen Isän lasten avuksi. Hänen varastohuoneensa ei koostu vain tavaroista vaan myös ajasta, kyvyistä, taidoista ja jumalallisesta luonteestamme. Sisar Rosemary M. Wixom on opettanut: ”Meidän sisimmässämme piilevä jumalallinen luonne herättää meissä halun auttaa muita ja kehottaa meitä toimimaan.”⁹

Ymmärtäen jumalallisen luonteenemme presidentti Russell M. Nelson on kehottanut:

”Me tarvitsemme naisia, jotka tietävät, kuinka saada tärkeitä asioita tapahtumaan uskollaan, ja jotka ovat

moraalin ja perheiden rohkeita puolustajia synnistä sairaassa maailmassa – –, naisia, jotka tietävät, kuinka kutsua apuun taivaan voimia suojelemaan ja vahvistamaan lapsia ja perheitä – –.

Olittepa naimisissa tai naimattomia, teillä sisarilla on teille ominaisia kykyjä ja erityistä sisäistä näkemystä, jonka olette saaneet lahjana Jumalalta. Me veljet emme voi jäljitellä ainutlaatuista vaikutustanne.”¹⁰

Ensimmäinen presidenttikunta ilmaisi kirkolle 27. lokakuuta 2015 lähettämässään kirjeessä suurta huolta ja myötätuntoa niitä miljoonia ihmisiä kohtaan, jotka ovat paenneet kodeistaan etsien huojennusta maan sisäisten levottomuuksien ja muiden vaikeuksien vuoksi. Ensimmäinen presidenttikunta kutsui yksilöitä, perheitä ja kirkon yksiköjä osallistumaan Kristuksen kaltaiseen palvelutyöhön paikallisissa pakolaisten avustushankkeissa sekä lahjoittamaan rahaa kirkon humanitaariseen rahastoon, milloin se on mahdollista.

Apuyhdistyksen, Nuorten Naisten ja Alkeisyhdistyksen ylimmät johtokunnat ovat pohtineet, kuinka vastata tuohon ensimmäisen presidenttikunnan kutsuun. Me tiedämme, että te, meidän rakkaat kaikenikäiset sisaremmet, olette erilaisilla elämäntiloilla ja elätte monenlaisissa olosuhteissa. Jokainen jäsen tässä maailmanlaajuisessa sisarkunnassa on tehnyt kasteessa liiton ”[lohduttaa] niitä, jotka ovat lohdutuksen tarpeessa”¹¹. Silti meidän täytyy muistaa, ettei kenenkään meistä pitäisi juosta nopeammin kuin meillä on voimaa.¹²

Nämä totuudet mielessämme me olemme organisoineet avustushankkeen nimeltä ”Minä olin koditon”. Toivomme, että te päätätte rukoillen, mitä voitte tehdä – oman aikanne ja omien olosuhteidenne mukaan – palveluksenne pakolaisia, jotka asuvat lähiympäristössänne ja paikkakunnallanne.

Tämä on tilaisuus palvella yksilöinä, perheinä ja järjestöinä tarjoten ystävyyttä, opastusta ja muuta Kristuksen kaltaista palvelua, ja tämä on yksi monista tavoista, joilla sisaret voivat palvella.

Kaikissa rukouksentäyteisissä pyrkimyksissämme meidän tulee soveltaa käytäntöön kuningas Benjaminin viisasta neuvoa, jonka hän antoi kansalleen kehoitettuaan sitä pitämään huolta apua tarvitsevista: ”Katsokaa, että tämä kaikki tehdään viisaasti ja järjestyksessä.”¹³

Sisaret, me tiedämme, että muiden auttaminen rakkautta osoittaen on tärkeää Herralle. Pohtikaa näitä pyhien kirjoitusten kehotuksia:

”Kohdelkaa joukossanne asuvia siirtolaisia ikään kuin he olisivat heimolaisianne ja rakastakaa heitä kuin itseänne.”¹⁴

”Älkää unohtako osoittaa vieraanvaraisuutta, sillä jotkut ovat yösijan antaessaan tulleet majoittaneeksi enkeleitä.”¹⁵

Ja Vapahtaja on sanonut:

”Minun oli nälkä, ja te annoitte minulle ruokaa. Minun oli jano, ja te annoitte minulle juotavaa. Minä olin koditon, ja te otitte minut luoksenne.

Minä olin alasti, ja te vaatetitte minut. Minä olin sairas, ja te kävitte minua katsomassa.”¹⁶

Vapahtaja kiitti rakastaen leskeä, jonka lahjoituksena oli vain kaksi ropoa, koska tämä teki sen mihin pystyi.¹⁷ Hän kertoi myös vertauksen laupiaasta samarialaisesta ja päätti sen sanoen: ”Mene ja tee sinä samoin.”¹⁸ Joskus auttaminen on epämurkavaa. Mutta kun teemme yhdessä työtä rakastaen ja ykseydessä, me voimme odottaa taivaan apua.

Erään merkittävän Jumalan tyttären hautajaisissa joku kertoi, että ollessaan vaarnan Apuyhdistyksen johtaja tämä

sisar teki työtä muiden kanssa vaar-
nassaan lahjoittaakseen tilkkutäkkejä
tuomaan lämpöä kärsiville ihmisille
Kosovossa 1990-luvulla. Ja laupiaan
samarialaisen tavoin hän näki erityistä
vaivaa, kun hän ja hänen tyttärensä
ajoivat tilkkutäkkejä täynnä olevan
rekka-auton Lontoosta Kosovoon.
Kotimatalla hän sai selkeän hengelli-
sen vaikutelman, joka tunkeutui syvälle
hänen sydämeensä. Tuo vaikutelma oli
seuraava: ”Se, mitä olet tehnyt, on erit-
tään hyvä asia. Mene nyt kotiin, kävele
kadun yli ja palvele naapuriasi!”¹⁹

Nuo hautajaiset täyttyivät muillakin
innoittavilla kertomuksilla siitä, kuinka
tämä uskollinen nainen huomasi vai-
kutuspäänsä kuuluneiden tavanomai-
sista poikkeavia ja kiireisiä pyyntöjä
– sekä myös tavanomaisia tilanteita
– ja vastasi niihin. Hän esimerkiksi
avasi kotinsa ja sydämensä auttaakseen
vaikeuksissa olevia nuoria ajankohdasta
riippumatta – päivin ja öin.

Rakkaat sisareni, me voimme olla
varmoja taivaallisen Isän avusta, kun
polvistumme ja pyydämme jumalallista
johdatusta Hänen lastensa siunauk-
seksi. Taivaallinen Isä, Vapahtajamme
Jeesus Kristus ja Pyhä Henki ovat
valmiina auttamaan.

Presidentti Henry B. Eyring lausui
tämän voimallisen todistuksen kirkon
naisille:

”Taivaallinen Isä kuulee rukouk-
senne ja vastaa niihin, kun rukoilette
johdatusta ja apua ollaksenne kestäviä
Häntä palvellessanne.

Pyhä Henki on lähetetty teitä varten
ja niitä varten, joista huolehditte. Teitä
vahvistetaan ja myös innoitetaan tietä-
mään, mikä on palvelukykyne rajal-
lisuus ja laajuus. Henki lohduttaa teitä,
kun saatatte pohtia: ’Olenko tehnyt
tarpeeksi?’”²⁰

Kun pohdimme niiden kiireisiä
pyyntöjä, jotka tarvitsevat apuamme,

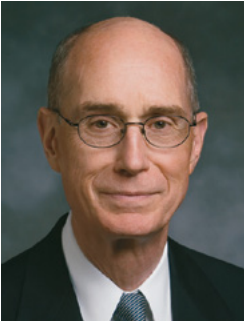
kysykäämme itseltämme: ”Mitä jos
heidän tarinansa olisi *minun* tari-
nani?” Pyytäkäämme sitten innoitusta,
toimikaamme saamiemme vaikutelmien
mukaan ja ryhtykäämme ykseydessä
auttamaan apua tarvitsevia siten kuin
kykenemme ja meitä innoitetaan aut-
tamaan. Ehkäpä meistäkin saatettaisiin
sitten sanoa, kuten Vapahtaja sanoi
eräästä rakastavasta sisaresta, joka
palveli Häntä: ”Hän teki minulle hyvän
teon. – – Hän teki minä voi.”²¹ Minä
kutsun sitä tavanomaisesta poikkeava-
ksi! Jeesuksen Kristuksen nimessä.
Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. Emma Smith, julkaisussa *Tyttäriä minun valtakunnassani – Apuyhdistyksen historiaa ja työtä*, 2011, s. 14.
2. Brigham Young, julkaisussa *Tyttäriä minun valtakunnassani*, s. 38–39.
3. Ks. *Tyttäriä minun valtakunnassani*, s. 39.
4. Brigham Young, artikkelissa James E. Faust, ”Menkää hakemaan heidät tasangoilta”, *Valkeus*, marraskuu 1997, s. 7; ks. myös LeRoy R. ja Ann W. Hafen, *Hand-carts to Zion*, 1960, s. 139.
5. Lucy Meserve Smith, julkaisussa *The First Fifty Years of Relief Society: Key Documents in Latter-day Saint Women’s History*, toim. Jill Mulvay Derr ja muut, 2016, s. 217, 218;

ks. myös *Tyttäriä minun valtakunnassani*, s. 39.

6. Ks. ”Facts and Figures about Refugees”, unhcr.org.uk/about-us/key-facts-and-figures.html.
7. ”40 Ways to Help Refugees in Your Community”, 9. syyskuuta 2015, mormonchannel.org.
8. Sähköpostiviesti Yvette Buginolta, 12. maaliskuuta 2016.
9. Rosemary M. Wixom, ”Löydä sisimmässäsi piilevä jumalallisuus”, *Liahona*, marraskuu 2015, s. 8. Emily Woodmansee, yksi vuonna 1856 pelastetuista Willien käsikärkykompaniassa, kuvaili jumalallista luonnetta tällä tavoin (olen muokannut sitä hieman): *On enkelten tehtävä naisille suotu, Sen riemuiten täytämme kutsumuksen. On kätemme, mielemme lempeiks luotu Ain auttamaan [Kristuksen tavalla ja Vapahtajan] nimessä ihmisyyden.* (”Me sisaret yhdessä”, *MAP-lauluja*, 194.)
10. Russell M. Nelson, ”Vetoomus sisarilleni”, *Liahona*, marraskuu 2015, s. 96–97.
11. Moosia 18:9.
12. Ks. Moosia 4:27.
13. Moosia 4:27.
14. 3. Moos. 19:34.
15. Hepr. 13:2.
16. Matt. 25:35–36.
17. Ks. Luuk. 21:1–4.
18. Luuk. 10:37.
19. Rosemary Curtis Neiderin hautajaiset, tammikuu 2015.
20. Henry B. Eyring, ”Huolenpitäjä”, *Liahona*, marraskuu 2012, s. 124.
21. Mark. 14:6, 8.

Presidentti Henry B. Eyring
ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Turvatkaa siihen Henkeen, joka johdattaa tekemään hyvää

*Kun puhtaasta rakkaudesta palvelemme muita Vapahtajan puolesta,
me kasvamme lähemmäksi Häntä.*

Olen kiitollinen siitä, että saan olla kanssanne tänä jumalanpalveluksen, pohdiskelun ja pyhittäytymisen iltana. Olemme rukoilleet yhdessä. Meidän rakastava taivaallinen Isämme on kuullut meitä. Olemme muistaneet Vapahtajaamme, Herraa Jeesusta Kristusta, kun Häntä ylistävät kirkon laulut ovat koskettaneet meitä. Meitä on innoitettu tekemään enemmän auttaaksemme Mestariamme Hänen työssään kohottaa ja auttaa taivaallisen Isämme lapsia.

Kiitollisuutemme siitä, mitä Vapahtaja on tehnyt meidän hyväksemme, lisää meidän haluamme palvella muita. Siitä syystä meidän sydämemme paisuu, kun kuulemme näitä sanoja laulettavan: ”Mä koska paljon sain, mun täytyy antaakin.”¹ Mormonin kirjaan tallennetussa suuressa saarnassaan kuningas Benjamin lupasi tämän kiitollisuuden tunteen tulevan (ks. Moosia 2:17–19).

Kun meidän uskomme Jeesukseen Kristukseen johtaa siihen, että meistä tulee kelpollisia saamaan Hänen

anteeksiantonsa ilon, me tunnemme halua palvella muita Hänen puolestaan. Kuningas Benjamin opetti, ettei anteeksiantoa saavuteta yhdessä hetkessä.

Hän on sanonut sen näin: ”Ja nyt, näiden asioiden tähden, joista olen teille puhunut – eli säilyttääksenne

syntienne anteeksiannon päivästä päivään, jotta voisitte vaeltaa syyttöminä Jumalan edessä – minä tahdon teidän antavan omaisuudestanne köyhille, kunkin sen mukaisesti, mitä hänellä on, kuten ruokkimalla nälkäisiä, vaatettamalla alastomia, käymällä katsomassa sairaita ja antamalla heille apua sekä hengellisesti että ajallisesti, heidän puutteensa mukaisesti” (Moosia 4:26).

Myös Alman suurenmoinen toveri Amulek opetti sitä totuutta, että meidän täytyy edelleen palvella Häntä säilyttääksemme anteeksiannon: ”Ja nyt, katso, rakkaat veljeni, minä sanon teille: Älkää luulko, että tässä on kaikki; sillä jos te tämän kaiken tehtyänne käännytätte pois tarvitsevat ja alastomat ettekä käy sairaiden ja ahdistettujen luona ja anna omaisuudestanne, jos teillä on, niille, jotka tarvitsevat – minä sanon teille: Jos te ette mitään näistä tee, katso, teidän rukouksenne on turha eikä teitä mitään hyödytä, ja te olette kuin tekopyhät, jotka kieltävät uskon” (Alma 34:28).

Olen tänä iltana ajatellut elämäni naisia. Perheessämme on 31 naista ja tyttöä, alkaen vaimostani ja jatkuen edelleen nuorimpiin, lastenlastemme kolmeen tyttäreeseen. Jotkut ovat täällä kanssamme tänä iltana. Viisi on alle 12-vuotiaita. Tämä saattaa olla heidän ensimmäinen kokouksensa konferenssikeskuksessa sisartensa kanssa Vapahtajan kirkossa. Jokainen vie tästä kokemuksesta mukanaan erilaisia muistoja ja tekee omia sitoumuksia tänä iltana.

On kolme muistoa ja kolme sitoumusta, joiden rukoilen säilyvän heidän mielessään koko eliniän ja pidemmällekin. Ne muistot koskevat tunteita. Ja sitoumukset koskevat tehtäviä asioita.

Kaikkein tärkein tunne on rakkaus. Te olette tunteneet niiden suurenmoisten sisarjohtajien rakkauden, jotka

ovat puhuneet. Ja Hengen välityksellä te olette tunteneet heidän rakastavan teitä ilman että he edes tuntevat teitä, koska he ovat tunteneet taivaallisen Isän ja Vapahtajan rakkauden teitä kohtaan. Juuri siitä syystä he haluavat niin kovasti palvella teitä ja saada teidät vastaanottamaan ne siunaukset, joita Jumala haluaa teille.

Olette tänä iltana tunteneet rakkautta muita kohtaan – ystäviä, koulukavereita, naapureita ja jopa muukalaista kohtaan, joka on vasta tullut teidän elämäänne. Se rakkauden tunne on lahja Jumalalta. Pyhissä kirjoituksissa sitä kutsutaan lähimmäisenrakkaudeksi ja Kristuksen puhtaaksi rakkaudeksi (ks. Moroni 7:47). Te olette tunteneet sitä rakkautta tänä iltana, ja te voitte saada sitä usein, jos tavoittelette sitä.

Toinen tunne, jota olette kokeneet tänä iltana, on ollut Pyhän Hengen vaikutus. Sisaret ovat tänään luvanneet teille, että Pyhä Henki johdattaa teitä huomaamaan, millä tavoin Herra haluaisi teidän palvelevan muita Hänen puolestaan. Te olette Hengen kautta tunteneet, että heidän antamansa lupaus on tullut Herralta ja että se on tosi.

Herra on sanonut: ”Ja nyt, totisesti, totisesti minä sanon sinulle: Turvaa siihen Henkeen, joka johdattaa tekemään hyvää – niin, tekemään sitä, mikä on oikein, vaeltamaan nöyrästi, tuomitsemaan vanhurskaasti; ja tämä on minun Henkeni” (OL 11:12).

Te olette saattaneet tänä iltana vastaanottaa tuon siunauksen. Esimerkiksi jonkun avun tarpeessa olevan nimi tai kasvot ovat saattaneet tulla mieleenne tämän kokouksen aikana. Se on voinut olla vain hetkellinen ajatus, mutta sen vuoksi, mitä olette kuulleet tänä iltana, te rukoulette tämän johdosta luottaen siihen, että Jumala johdattaa teidät tekemään sitä hyvää, jota Hän haluaa heille. Kun tällaisista rukouksista tulee

malli elämäänne, te ja muut muututte paremmiksi.

Kolmas tunne, jota olette tänä iltana tunteneet, on se, että haluatte olla lähempänä Vapahtajaa. Nuorinkin tyttö täällä on varmasti tuntenut laulussa esitetyn kutsun todellisuuden: ”Minua käy sä seuraamaan.” Niin Jeesus kutsui lapsiaan.”²

Niinpä näitä tunteita saatuanne ensimmäinen asia, joka teidän täytyy sitoutua tekemään, on ryhtyä palvelemaan tietoisina siitä, että te ette tee sitä yksin. Kun ryhdytte lohduttamaan ja palvelemaan ketä tahansa Vapahtajan puolesta, Hän valmistaa tietä teidän edellänne. Kuten täällä tänä iltana olevat kotiin palanneet lähetyssaarnaajat kertovat teille, se ei tarkoita sitä, että jokaista ihmistä jokaisen oven takana on valmistettu toivottamaan teidät tervetulleiksi tai että jokainen ihminen, jota yritätte palvella, kiittää teitä. Mutta Herra kulkee teidän kasvojenne edellä ja valmistaa tietä.

Yhä uudelleen presidentti Thomas S. Monson on sanonut tietävänsä, että Herran lupaus on totta: ”Ja sen luona, joka ottaa teidät vastaan, minäkin olen, sillä minä käyn teidän kasvojenne edellä. Minä olen teidän oikealla

puolellanne ja vasemmalla, ja minun Henkeni on teidän sydämässänne ja minun enkelini teidän ympärillänne tukeakseen teitä.” (OL 84:88.)

Yksi tapa, jolla Hän kulkee teidän kasvojenne edellä, on se, että Hän valmistaa sen henkilön sydäntä, jota Hän on pyytänyt teitä palvelemaan. Hän valmistaa myös teidän sydäntänne.

Huomaatte myös, että Herra sijoittaa apulaisia vierellenne – oikealle puolellenne ja vasemmalle puolellenne sekä kaikkialle ympärillenne. Te ette kulje yksin palvellessanne muita Hänen puolestaan.

Hän on tehnyt niin tänä iltana minun hyväkseni. Herra on järjestänyt todistajia kokonaisen pilven (ks. Hepr. 12:1) – sekä puhumaan että laulamaan – yhdistämään ja kasvattamaan sen voimaa, mitä Hän on halunnut minun sanovan. Minun piti vain huolehtia siitä, että voisoin sovittaa oman osani Hänen laatimaansa kokonaisuuteen. Toivon ja rukoulen, että tuntuksitte kiitollisuutta ja iloa, kun Herra liittää teitä yhteen muiden kanssa Häntä palvelemaan.

Kun saatte usein tämän kokemuksen – ja te saatte – niin minun laillani te hymyilette ymmärtäväisinä aina kun laulamme ”Sua kiitän, Herra korkehin”³.

Hymyilette myös, kun muistatte tämän jakeen: ”Kuningas vastaa heille: ”Totisesti: kaiken, minkä te olette tehneet yhdelle näistä vähäisimmistä veljistäni, sen te olette tehneet minulle.” (Matt. 25:40).

Toinen asia, joka teidän täytyy tehdä, on muistaa Herra, kun palvellette Hänen puolestaan. Sen lisäksi että Herra kulkee meidän kasvojemme edellä ja lähettää enkeleitä palvelemaan meidän kanssamme, Hän myös tuntee sen, miten lohdutamme muita aivan kuin lohduttaisimme Häntä.

Jokainen Jumalan tytär, joka kuulee tämän kokouksen sanomat ja uskoo niihin, kysyy: ”Mitä Herra haluaa minun tekemän, jotta auttaisın Häntä auttamaan avun tarpeessa olevia?” Jokaisen sisaren tilanne on ainutlaatuinen. Näin on laita tyttärieni, miniöideni, lasteni tyttärien ja lastenlasteni tyttärien pienessä joukossa. Heille ja kaikille taivaallisen Isän tyttäriille toistan sisar Linda K. Burtonin viisaan neuvon.

Hän pyysi teitä rukoilemaan uskossa tietääksenne, mitä Herra haluaisi teidän tekemän omissa olosuhteissanne. Ja sitten hän puhui luvatusista suloisista lohdusta, jota Herra itse antoi naiselle, jota arvosteltiin siitä, että tämä oli voidellut Hänen päänsä kalliilla öljyllä, kun se olisi voitu myydä köyhien auttamiseksi.

”Mutta Jeesus sanoi: ”Antakaa hänen olla. Miksi te pahoitatte hänen mielensä? Hän teki minulle hyvän teon.

Köyhät teillä on luonanne aina, ja te voitte tehdä heille hyvää milloin tahdotte, mutta minua teillä ei aina ole.

Hän teki minkä voi. Hän voiteli edeltäkäsini minun ruumiini hautaamista varten.

Totisesti: kaikkialla maailmassa, missä ikinä evankeliumin sanoma julistetaan, tullaan muistamaan myös tämä nainen ja kertomaan, mitä hän teki.” (Mark. 14:6–9.)

Tämä lyhyt pyhien kirjoitusten kohta on suloinen ja viisas neuvo uskollisille sisarille Herran valtakunnassa myrskyisinä aikoina. Te rukoulette tietääksenne, ketä Isä haluaisi teidän palvelevan rakkaudesta Häntä ja Vapahtajaamme kohtaan. Ettekä te odota julkista tunnustusta vaan noudattatte Markuksen evankeliumin kertomuksen naisen esimerkkiä – hänen pyhä tekonsa, jolla hän kunnioitti maailman Vapahtajaa, muistetaan mutta ei hänen nimeään.

Toiveeni on, että sisaret perheessänne tekevät parhaansa rakkaudesta Jumalaa kohtaan palvellakseen avun tarpeessa olevia. Ja kolmas asia, jonka toivon heidän tekemän, on se, että he ovat itse vaatimattomia hyvien tekojensa

suhteen. Vielä rukoulen, että he ottavat vastaan Herran neuvon, jonka Hän antoi – ja olen vakuuttunut, että meidän kaikkien on tarpeen kuulla se:

”Varokaa tuomasta hurskaita tekojanne ihmisten katseltavaksi, muuten ette saa palkkaa taivaalliselta Isältänne.”

Ja sitten Hän sanoi:

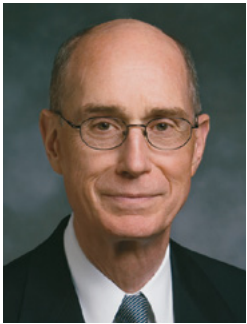
”Kun annat almun, älköön vasen kätesi tietäkö mitä oikea tekee, jotta hyvä tekosi pysyisi salassa. Isäsi, joka näkee myös sen, mikä on salassa, palkitsee sinut.” (Matt. 6:1, 3–4.)

Rukoukseni valtakunnan sisarten hyväksi – missä tahansa heitä onkin tai missä olosuhteissa he ovatkin – on se, että heidän uskonsa Vapahtajaan ja kiitollisuutensa Hänen sovitukseltaan johdattaisi heitä tekemään kaiken voitavansa niiden hyväksi, joita Jumala pyytää heitä palvelemaan. Kun he tekevät niin, lupaan, että he etenevät polulla ja heistä tulee pyhiä naisia, jotka Vapahtaja ja meidän taivaallinen Isämme ottavat lämpimästi vastaan ja palkitsevat avoimesti.

Todistan, että tämä on ylösnousseen Jeesuksen Kristuksen kirkko. Hän on noussut kuolleista. Hän on maksanut kaikkien syntiemme hinnan. Tiedän, että Hänen ansiostaan me nousemme kuolleista ja voimme saada iankaikikisen elämän. Presidentti Thomas S. Monson on Hänen elävä profeettansa. Taivaallinen Isä kuulee rukouksemme ja vastaa niihin. Todistan, että kun puhtaasta rakkaudesta palvelemme muita Vapahtajan puolesta, me kasvamme lähemmäksi Häntä. Näin jätän teille tämän varman todistuksen. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. ”Mä koska paljon sain”, *MAP-lauluja*, 141.
2. ”Minua käy sä seuraamaan”, *MAP-lauluja*, 67.
3. ”Sua kiitän, Herra korkehin”, *MAP-lauluja*, 91.

Presidentti Henry B. Eyring
ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Missä kaksi tai kolme on koolla

Jos kuuntelette Hengen avulla, niin te huomatte sydämenne pehmenevän, uskonne vahvistuvan ja kykyenne rakastaa Herraa lisääntyvän.

Rakkaat veljeni ja sisareni, toivotan teidät tervetulleiksi Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon 186. vuosikonferenssiin. Riemuitsen siitä, että saan olla kanssanne, ja toivotan teidät lämpimästi tervetulleiksi.

Olen kiitollinen siitä, että olette tulleet konferenssiin tuntemaan taivaan innoitusta ja tuntemaan olevanne lähempänä taivaallista Isäämme ja Herraa Jeesusta Kristusta.

Tässä kokouksessa, joka ulottuu kaikkialle maailmaan, on koolla miljoonia Jeesuksen Kristuksen opetuslapsia, jotka ovat tehneet liiton muistaa Hänet aina ja palvella Häntä. Nykyaajan tekniikan ihmeen ansiosta aikaero ja valtaiset etäisyserot katoavat. Olemme kokoon-tuneet aivan kuin olisimme kaikki yhdessä koolla yhdessä suuressa salissa.

Mutta yhteen kokoontumistamme-kin tärkeämpi on Hän, jonka nimessä me kokoontumme. Herra on luvannut, että vaikka maan päällä on nykyään suuri määrä Hänen opetuslapsiaan, Hän olisi lähellä meitä jokaista. Hän sanoi pienelle opetuslasten joukolleen vuonna 1829: ”Totisesti, totisesti minä

sanon teille – -: Missä kaksi tai kolme on koolla minun nimessäni – -, katso, minä olen siellä heidän keskellään – samoin minä olen teidän keskellänne” (OL 6:32).

Meitä on enemmän kuin yksi tai kaksi – suuri joukko Hänen opetuslapsiaan on kokoontunut tähän konferenssiin, ja lupauksen mukaisesti Herra on meidän keskellämme. Koska Hän

on ylösnoussut ja kirkastettu olento, Hän ei ole fyysisesti paikalla kaikkialla, missä pyhiä kokoontuu. Mutta Hengen voimalla me voimme tuntea, että Hän on täällä meidän kanssamme tänään.

Se, missä ja milloin me tunnemme Vapahtajan läheisyyttä, riippuu meistä jokaisesta. Hän on antanut tämän käskyn:

”Ja vielä, totisesti minä sanon teille, ystäväni, että minä jätän nämä sanat teidän pohdiskeltaviksenne sydämesänne tämän käskyn myötä, jonka minä annan teille, että huudatte minua avuksi, kun minä olen lähellä –

lähestykää minua, niin minä lähestyn teitä; etsikää minua uutterasti, niin te löydätte minut; pyytäkää, niin te saatte; kolkuttakaa, niin teille avataan” (OL 88:62–63).

Tiedän, että tänään on kuuntele-massa ainakin kaksi ihmistä, jotka halua-vat sitä siunausta koko sydämestään. He pyrkivät vilpittömästi lähestymään Herraa tämän konferenssin aikana. He kumpikin kirjoittivat minulle – heidän kirjeensä saapuivat toimistooni samalla viikolla – anoen samanlaista apua.

He kumpikin ovat kirkossa käännyttäjiä ja ovat saaneet aikaisemmin selkeän todistuksen Isän Jumalan ja Hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen, maailman Vapahtajan, rakkaudesta. He tiesivät, että profeetta Joseph Smith perusti kirkon Jumalalta saamansa suoran ilmoituksen mukaisesti ja että pyhän pappeuden avaimet on palautettu. Kumpikin tunsi todistuksen siitä, että avaimet ovat paikallaan kirkossa nykyään. He ilmaisivat minulle vakaasti todistuksensa kirjeessään.

Molemmat kuitenkin surivat sitä, että rakkauden tunne Herraa kohtaan ja tunne Hänen rakkaudestaan heitä kohtaan olivat vähenemässä. He kumpikin halusivat koko sydämeästään, että auttaisivat heitä jälleen tuntemaan samaa iloa ja tuntemaan, että heitä rakastetaan, kuten he tunsivat tullessaan Jumalan valtakuntaan. Kumpikin ilmaisi pelkäävänsä sitä, että elleivät he voisi saada täysin takaisin niitä rakkauden tunteita Vapahtajaa ja Hänen kirkkoaan kohtaan, niin heidän kohtaamansa koettelemukset ja koetukset lopulta nujertaisivat heidän uskonsa.

He eivät ole yksin tuntiessaan huolta tästä asiasta, eikä heidän koetuksensa

ole mitenkään uusi. Kuolevaisuudessa suorittamansa palvelutyön aikana Vapahtaja antoi meille vertauksen siemenistä ja kylväjästä. Siemen oli Jumalan sana. Kylväjä oli Herra. Siemenen selviytyminen ja sen kasvu riippuivat maaperän tilasta. Muistattehan Hänen sanansa:

”Ja kun hän kylvi, osa siemenestä putosi tien oheen, ja linnut tulivat ja söivät jyvät.

Osa putosi kallioiseen paikkaan, missä jyville ei ollut paljon maata. Ne nousivat kohta oralle, koska maata ei ollut syvästi,

mutta auringon noustua oraat helteessä kuivettuivat, koska niillä ei ollut juurta.

Osa taas putosi ohdakkeisiin, ja ohdakkeet kasvoivat ja tukahduttivat oraan.

Mutta osa jyvistä putosi hyvään maahan ja antoi sadon, mikä sata, mikä kuusikymmentä, mikä kolmekymmentä jyvää.

Jolla on korvat, se kuulkoon!” (Matt. 13:4–9.)

Yleensä kerran – siemen on Jumalan sana. Maaperä on sen henkilön sydän, joka vastaanottaa siemenen.

Meillä kaikilla on paljon yhteistä niiden hyvien ihmisten kanssa, jotka kirjoittivat minulle saadakseen apua ja varmuutta. Meidän kaikkien sydämeen on jossakin vaiheessa kylvetty siemen eli Jumalan sana. Joidenkuiden kohdalla se tapahtui lapsuudessa, kun vanhempamme neuvoivat meitä vastaanottamaan kasteen ja konfirmoinnin niiltä, joilla on valtuus. Toiset meistä ovat saaneet opetusta Jumalan kutsumilta palvelijoilta. Jokainen on tuntenut, että siemen on hyvä, olemme jopa tunteneet paisumisen tunteen sydämessämme, ja olemme kokeneet iloa, kun sydämemme ja mieleemme on tuntunut laajenevan.

Meidän kaikkien uskoa on koeteltu kallisarvoisten siunausten viivästyttämisellä, niiden ilkeillä hyökkäyksillä, jotka ovat halunneet tuhota uskomme, syntiin houkuttelevilla kiusauksilla sekä itsekkyydellä, joka on vähentänyt pyrkimystämme muokata ja pehmentää sydämemme hengellisiä syvyyksiä.

Ne, joita heidän aiemmin kokemansa ilon menettäminen murehduttaa, ovat siunattuja. Jotkut eivät huomaa itsessään tapahtuvaa uskon kuihtumista. *Saatana on ovela*. Hän sanoo niille, joiden hän haluaa olevan

onnettomia, että heidän kerran tunte-
mansa ilo oli lapsellista itsepetosta.

Sanomani tänään meille kaikille on
se, että muutaman seuraavan päivän
aikana meillä tulee olemaan kallisarvoi-
nen tilaisuus päättää antaa sydämemme
pehmetä sekä vastaanottaa siemen ja
ravita sitä. Siemen on Jumalan sana, ja
sitä vuodatetaan meille kaikille, jotka
kuuntelemme, katsomme ja luemme
tämän konferenssin sanomia. Musiik-
kia, puheita ja todistuksia ovat valmis-
telleet Jumalan palvelijat, jotka ovat
uutterasti tavoitelleet Pyhää Henkeä
johdattamaan heitä heidän valmis-
tautumisessaan. Konferenssipäivien
lähestyessä he ovat rukoilleet entistä
pidempään ja nöyremmin.

He ovat rukoilleet voimaa kannustaa
teitä tekemään valintoja, jotka luovat
sydämeenne ravinteikkaamman maape-
rän, jossa Jumalan hyvä sana voi kasvaa
ja tuottaa satoa. Jos kuuntelette Hengen
avulla, niin te huomaatte sydämenne
pehmenevän, uskonne vahvistuvan ja
kykyne rakastaa Herraa lisääntyvän.

Teidän päätöksenne rukoilla täysin
vilpittömin sydämin muuttaa teidän
kokemustanne konferenssikokouk-
sissa sekä niitä seuraavina päivinä ja
kuukausina.

Monet teistä ovat jo aloittaneet
tämän. Tämän kokouksen alussa te
teitte muutakin kuin vain kuuntelitte
rukouksen. Te lisäsitte oman uskonne
siihen pyyntöön, että Pyhä Henki
vuodatettaisiin siunauksena meidän
päällemme. Kun lisäsitte oman hil-
jaisen pyyntönne Jeesuksen Kristuk-
sen nimessä, te pääsitte lähemmäksi
Häntä. Tämä on Hänen konferenssin-
sa. Ainoastaan Pyhä Henki voi tuoda niitä
siunauksia, joita Herra haluaa meille.
Rakkautessaan meitä kohtaan Hän on
luvannut, että voimme tuntea sen:

”Mitä he puhuvatkin Pyhän Hen-
gen innoittamina, se on pyhä kirjoitus,

on Herran tahto, on Herran mieli, on
Herran sana, on Herran ääni ja Jumalan
voima pelastukseksi.

Katso, tämä on Herran lupaus teille,
oi te minun palvelijani.

Ja nyt, olkaa rohkealla mielellä
älkääkää pelätkö, sillä minä, Herra,
olen teidän kanssanne ja seison teidän
rinnallanne; ja teidän tulee todistaa
minusta, nimittäin Jeesuksesta Kristuk-
sesta, että minä olen elävän Jumalan
Poika, että minä olin, että minä olen ja
että minä olen tuleva.” (OL 68:4–6.)

Joka kerta kun Jumalan palvelija
tulee puhujakorokkeelle, te voitte
rukoilla ja lisätä oman uskonne siihen,
että Opin ja liittojen luvussa 50 oleva
Herran lupaus täytyisi:

”Totisesti minä sanon teille: Saar-
naako se, jonka minä olen asettanut
ja lähettänyt maailmaan saarnaamaan
totuuden sanaa Lohduttajan mukaan
totuuden Hengessä, sitä totuuden Hen-
gessä vai jollakin muulla tavalla?

Ja jos se tapahtuu jollakin muulla
tavalla, se ei ole Jumalasta.

Ja vielä, ottaako se, joka ottaa
vastaan totuuden sanan, sen vastaan
totuuden Hengen kautta vai jollakin
muulla tavalla?

Jos se tapahtuu jollakin muulla
tavalla, se ei ole Jumalasta.

Miksi siis ette voi ymmärtää ja tietää,
että se, joka ottaa sanan vastaan totuu-
den Hengen kautta, ottaa sen vastaan
sellaisena kuin sitä saarnataan totuuden
Hengen mukaan?

Sen tähden se, joka saarnaa, ja
se, joka ottaa vastaan, ymmärtävät
toisiansa, ja molemmat rakentuvat ja
riemuitsevat yhdessä.” (OL 50:17–22.)

Voitte rukoilla, kun kuoro on aloit-
tamassa laulamisen. Kuoronjohtaja,
urkurit ja kuoron jäsenet ovat rukoilleet
ja harjoitelleet rukous sydämessään ja
uskoa osoittaen, että laulujen sävel ja
sanat pehmittäisivät ihmisten sydämen
ja kasvattaisivat heidän voimaansa
vahvistaa muiden uskoa. He esiintyivät
Herralta aivan kuin he olisivat Hänen
edessään, ja he tietävät, että meidän
taivaallinen Isämme kuulee heitä yhtä

varmasti kuin Hän kuulee heidän henkilökohtaiset rukouksensa. Yhdessä he ovat tehneet työtä rakkautta osoittaen, jotta Vapahtajan lupaus Emma Smithille täytyisi: ”Sillä minun sieluni on mieltynyt sydämen lauluun; niin, vanhurskaiden laulu on minulle rukous, ja siihen vastataan siunauksella heidän päällensä” (OL 25:12).

Jos te heidän laulamaisensa aikana paitsi kuuntelette myös rukoillette, niin teidän rukouksiinne ja heidän rukouksiinsa vastataan siunauksella sekä teidän päällenne että heidän. Te tunnette Vapahtajan rakkauden ja hyväksymisen siunauksen. Kaikki, jotka liittyvät mukaan siihen ylistykseen, tuntevat rakkautensa Häntä kohtaan kasvavan.

Saatatte päättää rukoilla, kun puhuja näyttää lähestyvän puheensa loppua. Puhuja rukoilee sisimmässään Isältä, että Pyhä Henki antaisi hänelle ne

todistuksen sanat, jotka kohottavat kuulijoiden sydäntä, toiveita ja päättävyyttä muistaa Vapahtaja aina ja pitää Hänen meille antamansa käskyt.

Todistus ei ole pelkästään puheen sanomaa koskeva lausuma. Se on vahvistus siitä totuudesta, jonka Henki voi kuljettaa niiden sydämeen, jotka rukoilevat apua, jumalallista ohjausta ja sitä, että he saavat kokea Kristuksen puhdasta rakkautta.

Tosi todistus annetaan puhujille. Heidän sanomansa saattaa olla lyhyt, mutta se kantautuu sen nöyrän kuulijan sydämeen, joka on tullut konferenssiin janoten kuulevansa Jumalan hyvää sanaa.

Tiedän kokemuksesta, mitä hyvien ihmisten usko voi saada aikaan tuodesaan Hengen sanoja puheen päätteeksi. Useammin kuin kerran joku on sanonut minulle todistukseni lausumisen

jälkeen: ”Kuinka sinä tiesit, mitä minun oli niin kovin tarpeellista kuulla?”

Olen oppinut olemaan yllättymättä, kun en pysty muistamaan sanoneeni niitä sanoja. Minä puhuin todistuksen sanat, mutta Herra oli läsnä ja antoi ne minulle sillä hetkellä. Lupaus siitä, että Herra antaa meille sanat sillä hetkellä, pätee varsinkin todistamiseen (ks. OL 24:6). Kuunnelkaa tarkoin todistuksia, joita lausutaan tässä konferenssissa – tunnette olevanne lähempänä Herraa.

Voitte aavistaa, että olen tulossa siihen vaiheeseen, jolloin viimeistelen sanomani, jonka olen pyrkinyt ilmaisemaan, todistuksella totuudesta. Teidän rukouksenne auttavat minua niin että minulle annetaan todistuksen sanat, jotka voivat auttaa jotakuta, joka kaipaa vastausta kysymyksiinsä.

Jätän teille varman todistukseni siitä, että meidän taivaallinen Isämme, suuri Elohim, rakastaa meitä ja tuntee meidät, jokaisen. Hänen johdollaan Hänen Poikansa Jehova oli Luoja. Minä todistan, että Jeesus Nasaretilainen syntyi Jumalan Poikana. Hän paransi sairaita, antoi sokeille näön ja herätti kuolleista. Hän maksoi taivaallisen Isän jokaisen kuolevaisuuteen syntyneen lapsen kaikkien syntien hinnan. Hän katkaisi kuoleman siteet kaikkien puolesta, kun Hän nousi haudasta sinä ensimmäisenä pääsiäissunnuntaina. Hän elää tänä päivänä, Jumala – ylösnousut ja kirkastettu.

Tämä on ainoa tosi kirkko, ja Hän on sen tärkeä kulmakivi. Thomas S. Monson on Hänen profeettansa koko maailmalle. Profeetat ja apostolit, joita kuulette tässä konferenssissa, puhuvat Herran puolesta. He ovat Hänen palvelijoitaan, valtuutettuja toimimaan Hänen nimessään. Hän kulkee palvelijoidensa edellä maailmassa. Minä tiedän tämän. Ja tästä todistan Hänen pyhässä nimesään, Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

Mary R. Durham

äskettäin vapautettu toinen neuvonantaja Alkeisyhdistyksen ylimmässä johtokunnassa

Lasta opastava lahja

Kuinka opetamme lapsiamme potkaisemaan pois maailmalliset vaikutteet ja luottamaan Henkeen?

Nuori isä oli kirjaimellisesti uppomassa. Hän oli lähtenyt kahden lapsensa ja appensa kanssa kävelylle järven ympäri. Heidän ympärillään kohosivat mahtavat, mäntyjen peittämät vuoret, ja taivas oli sininen, täynnä valkeita pilvenhattaroita, jotka huokivat kauneutta ja tyyneyttä. Kun lapsille tuli kuuma ja he väsähtivät, miehet päättivät ottaa lapset selkäänsä ja uida lyhyen matkan järven poikki.

Se vaikutti helpolta – aina siihen saakka, kunnes isästä alkoi tuntua, että häntä vedettiin alaspäin, ja kaikki alkoi käydä kovin raskaaksi. Vesi painoi häntä kohti järven pohjaa, ja hän hätäntyi. Kuinka hän kykenisi pysymään pinnalla – ja vieläpä rakas pieni tyttärensä selässään?

Hän huusi apua, mutta hänen äänensä ei kantanut riittävän pitkälle; appi oli liian kaukana kuullakseen hänen epätoivoisen avunpyyntönsä. Hän tunsi olevansa yksin ja avuton.

Voitteko kuvitella tuntevanne itsenne yhtä yksinäiseksi kuin hän tunsi, kykenemättömäksi tarttumaan mihinkään, mistä pitää kiinni, ja kamppailevanne epätoivoisessa tilanteessa oman henkenne ja lapsenne hengen puolesta? Me kaikki koemme valitettavasti jossakin määrin tuota tunnetta, kun olemme tilanteissa,

joissa tarvitsemme epätoivoisesti apua selviytyäksemme ja pelastaaksemme rakkaamme.

Nuori isä oli jo lähes paniikissa, kunnes tajusi, että hänen veden täyttämät kenkensä painoivat häntä alaspäin. Hän yritti saada painavat kenkensä pois jalastaan koettaen samalla pysyä

pinnalla. Mutta tuntui kuin kengät olisivat imeytyneet kiinni jalkoihin. Kengänauhat olivat turvonneet vedessä kiristäen kenkien otetta entisestään.

Ehkäpä viimeisenä epätoivon hetkenään hän onnistui potkaisemaan kengät jalastaan ja vapautumaan niiden otteesta, ja ne vajosivat nopeasti järven pohjaan. Vapauduttuaan raskaasta painosta, joka oli kiskonut häntä alaspäin, hän sysäsi välittömästi itsensä ja tyttärensä liikkeelle ylöspäin. Hän kykeni nyt uimaan eteenpäin kohti järven toista rantaa ja turvaa.

Meistä kaikista saattaa ajoittain tuntua siltä kuin olisimme hukumassa. Elämä voi olla raskasta. ”Tämä maailma, jossa elämme, on meluisa ja kiireinen. – – Ellemme ole varovaisia, niin se, mikä on tästä maailmasta, voi työntää sivuun sen, mikä on Hengen.”¹

Kuinka noudatamme tämän isän esimerkkiä ja potkaisemme pois osan siitä maallisesta painolastista, jota kannamme, jotta voimme pitää lastemme pään sekä oman huolestuneen mielemme vedenpinnan yläpuolella? Kuinka voimme Paavalin neuvon mukaisesti panna pois kaiken, mikä painaa?² Kuinka voimme valmistaa lapsiamme sitä päivää varten, kun he

eivät voi enää takertua meihin ja meidän todistukseemme – kun he itse ovat niitä, jotka uivat?

Vastaus löytyy, kun me tunnistamme tämän jumalallisen voiman lähteen. Se on lähde, jota usein aliarvioidaan, mutta sitä voidaan kuitenkin käyttää päivittäin keventämään kuormaamme ja opastamaan rakkaita lapsiamme. Tuo lähde on Pyhän Hengen opastava lahja.

Kahdeksan vuoden iässä lapset voivat mennä kasteelle. He tekevät liiton Jumalan kanssa ja oppivat tuon liiton merkityksen. He ovat rakkaidensa ympäröimiä, kun he saavat upotuskasteen ja nousevat kastealtaasta tuntien suurta iloa. Sitten he saavat Pyhän Hengen sanomattoman suuren lahjan – lahjan, joka voi opastaa heitä lakkaamatta, kun he elävät tuon lahjan arvoisesti.

Vanhin David A. Bednar on sanonut: ”Tämän toimituksen yksinkertaisuus voi saada meidät unohtamaan sen merkittävyyden. Nämä neljä sanaa – ’Ota vastaan Pyhä Henki’ – eivät ole passiivinen julistus vaan pappeuskäskey – velvoittava kehotus toimia eikä vain olla toiminnan kohteena.”³

Lapsilla on luontainen taipumus tehdä hyvää ja olla hyviä. Voimme tuntea heidän viattomuutensa ja puhautensa. He ovat myös todella herkkiä tuntemaan hiljaisen, vienon äänen.

Luvussa 3. Nefi 26 Vapahtaja osoitti meille lasten hengellisen kyvyn:

”Hän kirvoitti heidän kielensä, ja he puhuivat isilleen suuria ja ihmeellisiä asioita, vielä suurempia kuin hän oli ilmoittanut kansalle. – –

Väkijoukko – – sekä näki että kuuli näitä lapsia; niin, jopa imeväisetkin aukaisivat suunsa ja puhuivat ihmeellisiä asioita.”⁴

Kuinka me vanhemmat kasvatamme pienokaistemme hengellistä kykyä? Kuinka opetamme heitä potkaisemaan pois maailmalliset vaikutteet ja luotamaan Henkeen silloin kun emme ole heidän kanssaan ja he ovat yksin elämänsä syvissä vesissä?

Saanen kertoa teille muutamia ajatuksia.

Ensinnäkin me voimme auttaa lapsiamme huomaamaan, milloin he kuulevat ja tuntevat Hengen. Siirtykäämme ajassa taaksepäin Vanhan

testamentin aikaan katsomaan, kuinka Eeli toimi juuri näin Samuelin kanssa.

Nuori Samuel kuuli kaksi kertaa äänen ja juoksi Eelin luo sanoen: ”Tässä olen.”

”En minä kutsunut”, Eeli vastasi.

Mutta ”silloin Samuel ei vielä tuntenut Herraa eikä Herra ollut ennen puhunut hänelle”.

Kolmannella kerralla Eeli ymmärsi, että Herra oli kutsunut Samuelia, ja hän neuvoi Samuelia vastaamaan: ”Puhu, Herra, palvelijasi kuulee.”⁵

Samuel alkoi tuntea ja tunnistaa Herran äänen ja kuunnella sitä. Mutta tämä nuori poika alkoi ymmärtää vasta kun Eeli auttoi häntä äänen tunnistamisessa. Ja koska Samuel oli saanut opetusta, se hiljainen, vieno ääni saattoi tulla hänelle tutummaksi.

Toiseksi me voimme tehdä kodistamme sellaisen, että lapsemme voivat kuulla siellä tuon hiljaisen, vionon äänen. ”Monet vieraiden kielten opettajat uskovat, että lapset oppivat kielen parhaiten ’kielikylpymenetelmällä’, joka tarkoittaa sitä, että he ovat muiden kieltä puhuvien ympäröiminä ja heitä pyydetään puhumaan sitä itsekin. He eivät opi ainoastaan sanomaan sanoja vaan puhumaan sujuvasti ja jopa ajattelemaan uudella kielellä. [Paras] ympäristö ’kielikylpymenetelmään’ hengellisessä kasvatuksessa on koti, jossa hengelliset periaatteet voivat muodostaa perustan jokapäiväiselle elämälle.”⁶

”Teroita [Herran sanoja] alinomaan lastesi mieleen ja puhu niistä, olitpa kotona tai matkalla, makuulla tai jalkeilla.”⁷ Hengellisen kylvyn järjestäminen perheellemme pitää lastemme sydämen avoimena Hengen vaikutukselle.

Kolmanneksi me voimme auttaa lapsiamme ymmärtämään, kuinka Henki puhuu heille. Joseph Smith

on opettanut: ”Jos Hän tulee pienen lapsen tykö, Hän sopeuttaa itsensä pienen lapsen kielen ja käsityskyvyn tasolle.”⁸ Eräs äiti havaitsi, että koska lapset oppivat eri tavoin – visuaalisesti, auditiivisesti, taktiilisesti tai kinesteettisesti – niin mitä enemmän hän tarkkaili lapsiaan, sitä paremmin hän ymmärsi, että Pyhä Henki opettaa hänen lapsiaan tavoilla, joilla he jokainen oppivat parhaiten.⁹

Toinen äiti kertoi eräästä kokemuksesta, jolloin hän auttoi lapsiaan oppimaan tunnistamaan Hengen. Hän kirjoitti: ”Joskus [lapset] eivät ymmärrä, että jokin toistuva ajatus, lohdun tunne itkemisen jälkeen tai jonkin asian muistaminen juuri oikealla hetkellä ovat kaikki tapoja, joilla Pyhä Henki on yhteydessä [heihin].” Hän jatkaa: ”Opetan [lapsiani] keskittymään siihen, mitä he tuntevat, [ja toimimaan sen mukaisesti].”¹⁰

Hengen tunteminen ja tunnistaminen tuo lastemme elämään hengellisen kyvyn, ja ääni, jonka he oppivat tuntemaan, tulee heille yhä selkeämmäksi. Käy kuten vanhin Richard G. Scott on sanonut: ”Kun saatte kokemusta ja onnistumisia Hengen johdatuksella toimimisesta, luottamukseenne tuntemiinne vaikutelmiin voi tulla varmemmaksi

kuin luottamukseenne siihen, mitä näette tai kuulette.”¹¹

Meidän ei tarvitse pelätä, kun näemme lastemme lähtevän elämän vesille, koska olemme auttaneet heitä pääsemään eroon maallisesta painolastista. Olemme opettaneet heitä elämään Hengen opastavan lahjan mukaan. Tuo lahja keventää edelleen heidän kantamaansa painolastia ja johdattaa heidät takaisin heidän taivaalliseen kotiinsa, mikäli he elävät sen mukaisesti ja seuraavat sen kehotuksia. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Joseph B. Wirthlin, ”Sanomaton lahja”, *Liahona*, toukokuu 2003, s. 27.
2. Ks. Hepr. 12:1.
3. David A. Bednar, ”Ottakaa vastaan Pyhä Henki”, *Liahona*, marraskuu 2010, s. 95.
4. 3. Nefi 26:14, 16.
5. Ks. 1. Sam. 3:4–10.
6. C. Terry ja Susan L. Warner, ”Auta lapsia kuulemaan hiljaista ääntä”, *Liahona*, elokuu 1994, s. 27.
7. 5. Moos. 6:7.
8. Joseph Smith, julkaisussa *Profeetta Joseph Smithin opetuksia*, toim. Joseph Fielding Smith, 1985, s. 160.
9. Ks. Merrilee Browne Boyack, ”Autoimme lapsia tunnistamaan Pyhän Hengen vaikutuksen”, *Liahona*, joulukuu 2013, s. 10.
10. Irinna Danielson, ”How to Answer the Toughest ’Whys’ of Life”, 30. lokakuuta 2015, lds.org/blog.
11. Richard G. Scott, ”Hengellisen johdatuksen saaminen”, *Liahona*, marraskuu 2009, s. 7.

Vanhin Donald L. Hallstrom
seitsemänkymmenen johtokunnasta

Oon lapsi Jumalan

Oikea ymmärrys taivaallisesta perinnöstämme on välttämätöntä korotuksellemme.

Perustavinta laatua olevaan oppiimme sisältyy tieto siitä, että me olemme elävän Jumalan lapsia. Siitä syystä yksi Hänen pyhimmistä nimistään on Isä – taivaallinen Isä. Profeetat kautta aikojen ovat selkeästi opettaneet tätä oppia:

- Kun Saatana kiusasi Moosesta, tämä torjui hänet sanoen: ”Kuka sinä olet? Sillä katso, minä olen *Jumalan lapsi*.”¹
- Kohdistaan sanansa Israelille psalminkirjoittaja julisti: ”Olette jumalia, kaikki tyynni *Korkeimman poikia*.”²
- Paavali opetti Areiopagilla ateenalaisille, että he ovat ”*Jumalan sukua*”³.
- Joseph Smith ja Sidney Rigdon saivat näyn, jossa he näkivät Isän ja Pojan, ja taivaallinen ääni julisti, että maailman asukkaat ”ovat *Jumalalle syntyneitä poikia ja tyttäriä*”⁴.
- Vuonna 1995 viisitoista elävää apostolia ja profeettaa vahvistivat: ”Kaikki ihmiset – on luotu Jumalan kuvaksi. Jokainen heistä on *taivaallisten vanhempien rakas henkipoika tai -tytär*.”⁵
- Presidentti Thomas S. Monson on todistanut: ”Me olemme *elävän Jumalan poikia ja tyttäriä*. – – Emme voi aidosti pitää kiinni tästä vakaumuksesta kokematta syvällistä, uudenlaista voiman ja väkevyyden tunnetta.”⁶

Tämä oppi on niin perustavanlaatuinen, niin usein esitetty ja niin vaistomaisen yksinkertainen, että se voi tuntua arkipäiväiseltä, kun todellisuudessa se on ihmeellisintä tietoa, mitä voimme saada. Oikea ymmärrys taivaallisesta perinnöstämme on välttämätöntä korotuksellemme. Se on perustana loistavan pelastussuunnitelman ymmärtämiselle ja uskon vaalimiselle Isämme Esikoiseen, Jeesukseen Kristukseen, ja Hänen armolliseen sovitukseensa.⁷ Lisäksi se antaa meille

jatkuvaa kannustusta solmia välttämättömiä iankaikkisia liittoja ja pitää ne.

Muutamia poikkeuksia lukuun ottamatta jokainen tähän kokoukseen osallistuva voisi tällä hetkellä ilman kirjoitettuja sanoja tai nuotteja laulaa ”Oon lapsi Jumalan”⁸. Tämä rakas laulu on tässä kirkossa yksi useimmin lauletuista. Mutta ratkaisevan tärkeä kysymys on, tiedämmekö me tämän asian *todella*? Tiedämmekö me sen mielesämme ja sydämessämme ja sielussamme? Onko se, että olemme taivaallisten vanhempiemme lapsia, meidän tärkein ja syvällisin identiteettimme?

Täällä maan päällä me määrittelemme itsemme monin eri tavoin, kuten syntymäpaikkamme, kansallisuutemme ja kielemme mukaan. Jotkut määrittelevät itsensä myös ammattinsa tai harrastuksensa mukaan. Nämä maalliset identiteetit eivät ole vääriä, *jolleivat* ne syrjäytä tai haittaa iankaikkista identiteettiämme – sitä, että olemme Jumalan poika tai tytär.

Kun nuorin lapsemme oli kuusivuotias ja koulussa ensimmäisellä luokalla,

hänen opettajansa antoi lapsille luokassa kirjoitustehtävän. Oli lokakuu, jolloin joissakin osissa maailmaa vietetään halloweenia. Vaikka halloween ei olekaan minun lempijuhlahpäyhäni, niin kaipa siihen liittyy joitakin viattomia ja puoltavia seikkoja.

Opettaja jakoi kullekin pienelle oppilaalle paperin. Sen yläosassa oli yksinkertaisesti piirretty kuva kuvitteellisesta noidasta (minähän kerroin teille, ettei tämä ole minun lempijuhlahpäyhäni), joka seisoi kiehuvan padan ääressä. Paperilla esitettiin kysymys, joka rohkaisisi lapsia käyttämään mielikuvitusta ja testaisi heidän alkeiskirjoitustaitoaan: ”Olet juuri juonut kupillisen noidan keittämää lientä. Mitä sinulle tapahtui?” Tiedostakaa, etten kerro tätä tarinaa suosituksena opettajille.

”Olet juuri juonut kupillisen noidan keittämää lientä. Mitä sinulle tapahtui?” Parhaila aloittelijan kirjoitustaidoillaan meidän pienokaisemme kirjoitti: ”Minä kuolen ja menen taivaaseen. Siellä on mukavaa. Siellä on kivaa, koska se on paras paikka, koska siellä ollaan taivaallisen Isän luona.” Todennäköisesti tämä vastaus yllätti lapsemme opettajan. Huomasimme kuitenkin, että kun tyttäreemme toi arvostellun kirjoitustehtävän kotiin, hänelle oli annettu tähti, paras arvosana.

Tosielämässä me kohtaamme todellisia, ei kuviteltuja, vaikeuksia. On tuskaa – fyysistä, emotionaalista ja hengellistä. On sydäntä särkevää murhetta, kun olosuhteet eroavat hyvin paljon siitä, mitä olimme odottaneet. On epäoikeudenmukaisuutta, kun koemme, ettemme ansaitse tilannetta, johon olemme joutuneet. On pettymyksiä, kun joku, johon olemme luottaneet, pettää odotuksemme. On terveyteen ja talouteen liittyviä vastoinkäymisiä, jotka voivat saada meidät pois tolaltamme. Saattaa olla kyseenalaistamisen aikoja,

jolloin jokin opinkohta tai historiallinen seikka ylittää meidän tämänhetkisen ymmärryksemme.

Kun elämässämme tapahtuu vaikeita asioita, mikä on välitön reaktiomme? Onko se hämmennys vai epäily vai hengellinen vetäytyminen? Onko se järkytys uskollemme? Syytämmekö me Jumalaa tai muita ihmisiä olosuhteistamme? Vai onko ensimmäinen reaktiomme se, että muistamme, keitä me olemme – että me olemme rakastavan Jumalan lapsia? Yhdistyykö siihen ehdoton luottamus siihen, että Hän sallii jonkin verran maallista kärsimystä, koska Hän tietää sen siunaavan meitä, kuten metallinpuhdistajan tuli, niin että meistä tulee Hänen kaltaisiaan ja me saamme iankaikkisen perintömme?⁹

Hiljattain olin eräässä kokouksessa vanhin Jeffrey R. Hollandin kanssa. Opettaessaan periaatetta, että kuolevainen elämä voi olla tuskallista mutta vaikeuksillamme on iankaikkinen tarkoitus – vaikka emme sitä sillä hetkellä ymmärtäisikään – vanhin Holland sanoi: ”Te voitte saada sitä, mitä haluatte, tai te voitte saada jotakin parempaa.”

Viisi kuukautta sitten vaimoni Diane ja minä matkustimme Afrikkaan vanhin David A. Bednarin ja sisar Bednarin kanssa. Kuudes ja viimeinen maa, jossa kävimme, oli Liberia. Liberia on suurenmoinen maa, jossa asuu hieno kansa ja jolla on rikas historia, mutta siellä ei ole ollut helppoa. Vuosikymmeniä kestänyt poliittinen epävakaisuus ja

sisällissodat ovat pahentaneet köyhyyden vitsausta. Sen lisäksi pelottava ebolatauti on viimeisimmän epidemian aikana tappanut maassa lähes 5 000 ihmistä. Me olimme ensimmäinen maan ulkopuolelta tullut kirkon johtajien ryhmä, joka meni käymään Monroviassa, maan pääkaupungissa, kun Maailman terveysjärjestö oli ebola-kriisin jälkeen julistanut, että maahan matkustaminen on turvallista.

Eräänä hyvin helteisenä ja kosteana sunnuntaiamuna me matkasimme vuokrattuun kokouspaikkaan kaupungin keskustassa. Kaikki mahdolliset tuolit oli laitettu paikoilleen, ja yhteensä istumapaikkoja oli 3 500. Kaikkiaan osallistujia oli 4 100. Miltei kaikkien, jotka tulivat, täytyi matkata jalan tai jollakin epämukavalla julkisella kulkuvälineellä. Pyhien ei ollut helppoa kokoontua yhteen. Mutta he tulivat. Useimmat saapuivat muutamia tunteja ennen kokouksen ilmoitettua alkamisaikaa. Kun saavuimme saliin, hengellinen

ilmapiiri oli innostunut! Pyhät olivat valmiita saamaan opetusta.

Kun puhuja lainasi jotakin pyhien kirjoitusten kohtaa, jäsenet toistivat jakeen ääneen. Sillä ei ollut väliä, oliko pyhien kirjoitusten kohta lyhyt vai pitkä – koko kuulijakunta toisti sen yhteen ääneen. Emme välttämättä suosittelle tätä käytäntöä, mutta oli epäilemättä vaikuttavaa, että he pystyivät tekemään niin. Ja kuoro – he lauloivat voimallisesti. Innokkaan kuoronjohtajan ja 14-vuotiaan nuoren miehen säestäessä kosketinsoittimella jäsenet lauloivat ponnekkaasti ja voimakkaasti.

Sitten vanhin Bednar puhui. Se oli tietenkin kokoontumisen odotettu kohokohta – kuulla apostolin opettavan ja todistavan. Puheensa puolivälissä selvästi Hengen johdattamana vanhin Bednar pysähtyi ja kysyi: ”Osaatteko laulun ’Niin varma on perustus?’”

Kuulosti siltä, että 4 100 ääntä ilmaisi äänekkäänä vastauksena: ”KYLLÄ!”

Sitten hän kysyi: ”Osaatteko 7. säikeistön?”

Jälleen koko joukko vastasi: ”KYLLÄ!”

Siihen voimallisen laulun ”Niin varma on perustus” sovitukseen, jota Mormonien tabernaakkeliukuoro on laulanut viimeisten kymmenen vuoden ajan, on sisältynyt 7. säikeistö, jota ei aikaisemmin laulettu paljoakaan. Vanhin Bednar ohjeisti: ”Lauletaanpa säikeistöt 1, 2, 3 ja 7.”

Mitään epäröimättä kuoronjohtaja nousi seisomaan ja säestäjänä toiminut Aaronin pappeuden haltija ryhtyi heti tarmokkaasti soittamaan alkusoittoa. Lauloimme säikeistöt 1, 2, ja 3 sellaisella vakaumuksella, jota en ole tuntenut koskaan aiemmin yhteislaulussa. Sitten äänenvoimakkuus ja hengellinen voima kohosivat entisestään, kun ne 4 100 ääntä lauloivat seitsemättä säikeistöä ja julistivat:

Ken Jeesukseen turvaa, ei joudu pimeään.

Hän sisälle käydä saa iloon, elämään.

En sielua sellaista taistelussaan

Voi milloinkaan jättää, voi milloinkaan jättää,

Voi milloinkaan jättää mä yksin kulkemaan.¹⁰

Sinä päivänä koin yhden elämäni merkittävimmistä hengellisistä tapahtumista ja sain syvällisen opetuksen. Me elämme maailmassa, joka voi saada meidät unohtamaan, keitä me todella olemme. Mitä enemmän ympärillämme on häiriötekijöitä, sitä helpompi meidän on suhtautua välinpitämättömästi yhteyteemme Jumalaan, sitten jättää se huomiotta ja sitten unohtaa se. Liberial pyhillä on aineellisesti vähän, ja kuitenkin heillä tuntuu olevan hengellisesti kaikki. Se, mitä me sinä päivänä Monroviassa näimme omin silmin, oli ryhmä Jumalan poikia ja tyttäriä, jotka tiesivät sen!

Nykypäivän maailmassa – riippumatta siitä, missä me asumme ja missä oloissa me elämme – on välttämätöntä, että tärkein identiteettimme on asemamme Jumalan lapsena. *Tieto* siitä saa uskomme kukoistamaan, kannustaa meitä jatkuvaan parannukseen ja antaa voimaa olla luja ja järkkymätön läpi kuolevaisen matkamme.¹¹ Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Moos. 1:13, kursivointi lisätty.
2. Ps. 82:6, kursivointi lisätty.
3. Ap. t. 17:29, kursivointi lisätty.
4. OL 76:24, kursivointi lisätty.
5. ”Perhe – julistus maailmalle”, *Liahona*, marraskuu 2010, s. 129, kursivointi lisätty.
6. Thomas S. Monson, ”Kanarialintuja, joilla on harmaata siivissään”, *Liahona*, kesäkuu 2010, s. 4, kursivointi lisätty.
7. Ks. Kol. 1:13–15.
8. ”Oon lapsi Jumalan”, *MAP-lauluja*, 187.
9. Ks. Mal. 3:2.
10. ”Niin varma on perustus”, *MAP-lauluja*, 43.
11. Ks. Moosia 5:15.

Vanhin Gary E. Stevenson
kahdentoista apostolin koorumista

Missä ovat pappeuden avaimet ja valtuus?

Pappeuden valtuus ja avaimet käynnistävät moottorin, avaavat taivaan portit, tuovat taivaallista voimaa avuksi ja viitoittavat liittopolun takaisin taivaallisen Isämme luokse.

Kun talvi-iltapäivän aurinko lipui laajan lumipeitteisen hiihtomäen taakse, jäätävä vuori-ilma puri terävästi poskiamme ja nenäämme toimien melkein kuin tiukka paikannäyttävä, joka kehotti meitä etsimään automme hiihtokeskuksen pysäköinti-paikalla. Siellä mukavissa autoissamme lämmittimet vapauttaisivat pian kylmät sormemme ja varpaamme kohmeesta. Jäätynen lumen narskunta jokaisella askeleella vahvisti, että nyt oli äärimmäisen kylmä ilma.

Perheemme oli nauttinut rinteillä hauska päivästä, joka oli nyt päättyneessä pakkaseen. Tullessamme auton luo kaivoin avaimia taskini taskusta – ja sitten seuraavasta taskusta ja seuraavasta. ”Missä ovat avaimet?” Kaikki odottivat innokkaina avaimia! Auton akku oli ladattu, ja kaikki järjestelmät – myös lämmitys – olivat valmiina toimimaan, mutta ilman avaimia lukitut ovet eivät päästäneet sisään, ja ilman avaimia moottori ei antaisi ajoneuvolle voimaa.

Tuossa vaiheessa keskityimme ennen kaikkea siihen, kuinka pääsimme sisälle autoon ja lämpimään,

mutta en voinut olla ajattelematta – edes silloin – että tilanteessa saattaisi olla jokin opetus. Ilman avaimia tämä suurenmoinen insinööriyön ihme oli tuskin muuta kuin muovia ja metallia. Vaikka autosta olisi vaikka mihin, niin ilman avaimia se ei voisi suorittaa tarkoitettua tehtäväänsä.

Mitä enemmän olen pohtinut tätä kokemusta, sitä syvällisemmäksi tämä vertaus on minulle käynyt. Ihmettelen

taivaallisen Isän rakkautta lapsiaan kohtaan. Olen syvästi ihmeissäni niistä taivaallisista käynneistä ja suurista iankaikkisuuden näyistä, joita Jumala antoi Joseph Smithille. Ja sydämeni täyttyy valtavasta kiitollisuudesta etenkin pappeuden valtuuden ja pappeuden avainten palautusta kohtaan. Ilman tätä palautusta me jäisimme sen ajoneuvon ulkopuolelle, jota tarvitsemme kuljettamaan meitä kotimatkallemme rakastavien taivaallisten vanhempien luo. Jokaisen sellaisen pelastavan toimituksen suorittaminen, joista liittopolkumme takaisin taivaallisen Isämme luo koostuu, edellyttää asianmukaista pappeuden avainten välityksellä tapahtuvaa johtamista.

Toukokuussa 1829 Johannes Kastaja ilmestyi Joseph Smithille ja Oliver Cowderylle, antoi heille Aaronin pappeuden ja soi heille tuohon pappeuteen liittyvät avaimet. Pian sen jälkeen Pietari, Jaakob ja Johannes antoivat heille Melkisedekin pappeuden avaimet.¹

Lähes seitsemän vuotta myöhemmin sunnuntaina Kirtlandin temppelissä, vain viikko sen vihkimisen jälkeen, ”Herra, Jehova, ilmestyy kirkkaudessa”

Josephille ja Oliverille, ja tämän tapahtuman jälkeen ilmestyvät Mooses, Elias ja Elia, jotka ”antavat avaimensa ja taloudenhoitokautensa”². Palautettu pappeuden valtuus ja nämä avaimet olivat olleet kadoksissa vuosisatojen ajan. Samalla tavoin kuin perheemme oli jäänyt auton ulkopuolelle, koska auton avaimet olivat hukassa, samoin olivat kaikki taivaallisen Isän lapset jääneet vaille Jeesuksen Kristuksen evankeliumin pelastavia toimituksia – kunnes nämä taivaalliset sanansaattajat jumalallisesti palauttivat ne. Koskaan, ikinä enää meidän ei tarvitse kysyä: ”Missä ovat avaimet?”

Kauniina syyspäivänä viime vuonna kävin rauhallisessa metsässä Pennsylvanian osavaltion koillisosissa paikassa, joka tunnetaan pyhissä kirjoituksissa nimellä Harmony. Siellä Johannes Kastaja ilmestyi Joseph Smithille ja Oliver Cowderylle ja palautti Aaronin pappeuden. Seisoin myös Susquehannajoen

rannoilla, missä kastettiin Joseph ja Oliver, jotka olivat saaneet valtuuden ja avaimet. Lähellä tätä samaa jokea Pietari, Jaakob ja Johannes ilmestyivät ja palauttivat Melkisedekin pappeuden siihen liittyvine avaimineen.³

Nämä paikat sekä Josephin ja Emman uudelleen rakennettu ensimmäinen koti, jossa suurin osa Mormonin kirjasta käännettiin, sekä lähellä oleva Emman vanhempien koti ja uuteen seurakuntakeskukseen yhdistetty vierailukeskus, muodostavat yhdessä uuden pappeuden palautuksen tapahtumapaikan, jonka presidentti Russell M. Nelson vihki viime vuoden syyskuussa. Tunsin tuolla pyhällä maalla siellä tapahtuneiden taivaallisten tapahtumien voiman ja todellisuuden. Tuo kokemus sai minut pohtimaan ja tutkimaan pappeuden valtuutta ja pappeuden avaimia sekä rukoilemaan niiden johdosta. Se taas herätti minussa

halun kertoa kirkon nuorille miehille ja nuorille naisille, kuinka pappeuden valtuus ja palautetut avaimet voivat olla heille siunaukseksi.

Ensinnäkin näiden termien ymmärtäminen voi olla hyödyllistä. Pappeus tai pappeuden valtuus on määritelty Jumalan voimaksi ja valtuudeksi⁴ ja täydelliseksi voimaksi tämän maan päällä⁵. Pappeuden avaimet on myös määritelty, jotta ymmärtäisimme: ”Pappeuden avaimet ovat Jumalan pappeusjohtajille antama valtuus johtaa, valvoa ja hallita Hänen pappeutensa käyttöä maan päällä.”⁶ Pappeuden avaimilla hallitaan pappeuden valtuuden käyttöä. Toimitukset, joista tehdään merkintä kirkon aikakirjaan, edellyttävät avaimia, eikä toimituksia voi suorittaa ilman valtuutta. Vanhin Dallin H. Oaks on opettanut, että ”viime kädessä kaikki pappeuden avaimet ovat Herran Jeesuksen Kristuksen hallussa, sillä kyse on Hänen pappeudesta. Hän on se, joka päättää, mitä avaimia kuolevaisille annetaan ja kuinka niitä käytetään.”⁷

Teille nuorille miehille ja nuorille naisille olen miettinyt kolme tapaa, joilla te voitte ”löytää avaimet” eli käyttää pappeuden avaimia ja valtuutta oman elämänne ja muiden elämän siunaukseksi.

Ensimmäinen on valmistautua palvelemaan lähetystyössä

Nuoret veljeni ja sisareni, ette ehkä oivalla sitä, mutta lähetystyö on mahdollista meidän taloudenhoitokaudellamme Mooseksen palauttamien Israelin kokoamisen avainten ansiosta. Ajatelkaapa sitä suunnilleen 75 000 kokoaikaisen lähetysaarnajan joukkoa, joka palvelee kentällä näiden avainten alaisuudessa. Tämä mielessänne muistakaa, ettei teidän ole koskaan liian aikaista valmistautua palvelemaan lähetystyössä. *Nuorten*

voimaksi -kirjasessa sanotaan: ”Aaronin pappouden nuori mies, – – työskentele uutterasti valmistautuaksesi edustamaan Herraa lähetyssaarnaajana.”⁸

Myös nuoret naiset voivat valmistautua, mutta heillä ”ei ole samaa velvollisuutta palvella”⁹. Kaikki valmistautumiseen, palvelette sitten kokoaikaisessa lähetystyössä tai ette, tuo teille kuitenkin elinikäisiä etuja jäsenlähetyssaarnaajana.

Toinen tapa ”löytää avaimet” on käydä temppelissä

Vanhan testamentin profeetta Elian palauttamien sinetöimisavainten ansiosta pyhissä temppeleissä voidaan suorittaa toimituksia. Näissä temppeleissä suoritettujen toimitusten ansiosta yksilöt ja perheet voivat palata taivaallisten vanhempiemme eteen.

Me kannustamme teitä nuoria miehiä ja nuoria naisia tutkimaan sukuanne ja etsimään esivanhempienne nimiä ja suorittamaan sijaiskasteita heidän puolestaan temppelissä. Huomaamme, että tätä jo tapahtuukin merkittävässä ja ennalta arvaamattomassa määrin kaikkialla maailmassa! Kastehuoneet monissa temppeleissä ovat täynnä nuoria miehiä ja nuoria naisia varhaisaamusta iltaan. Avaimia, joiden avulla perheitä sidotaan yhteen, käännetään, kun näissä temppeleissä suoritetaan pyhiä toimituksia.

Näettekö pappouden avainten ja siunausten välisen yhteyden? Kun ryhdytte tekemään tätä työtä, uskon teidän huomaavan, että Herra on mukana sen yksityiskohdissa. Eräs kokemus havainnollistaa tätä. Kuulin äskettäin äidistä, joka vei säännöllisesti lapsiaan temppeliin osallistumaan sijaiskasteisiin. Tuona nimenomaisena päivänä, kun tämä perhe oli ollut kasteilla ja oli lähdössä temppelistä, kastehuoneeseen tuli mies, jolla oli suuri nippu omien sukulaistensa nimiä. Tajutessaan, ettei

kastehuoneessa ollut ketään auttamassa työssä näiden sukulaisten nimien puolesta, eräs temppelityöntekijä tavoitti lähdössä olleen perheen ja kysyi lapsilta, voisivatko he tulla takaisin ja vaihtaa vielä kerran vaatteita auttaakseen näissä kasteissa. Lapset suostuivat ilomielin ja palasivat kastehuoneeseen. Kun lapsia kastettiin, heidän äitinsä alkoi kuunnelllessaan tunnistaa nimiä, ja pian hän tajusi kaikkien ällistykseksi, että tuon miehen nipussa olleet perhenimet olivat hänenkin perheensä kuolleita esivanhempia. Mikä suloinen, lempeä arnoteko heille.

Kaksi viikkoa sitten Provon keskustan temppeli vihittiin, ja se on nyt 150. toiminnassa oleva kirkon temppeli, joita on ympäri maailmaa. Huomionarvoista on, että kun presidentti

Thomas S. Monson hyväksyttiin apostoliksi vuonna 1963, kirkossa oli 12 toiminnassa olevaa temppeliä. Temppelit tulevat yhä lähemmäksi teitä. Niiden teistä, jotka asutte siellä, missä etäisyys tai olosuhteet eivät salli säännöllisiä käyntejä temppelissä, tulee kuitenkin aina pitää itsenne kelvollisina menemään temppeliin. Te voitte tehdä tärkeää työtä temppelien ulkopuolella, kun etsitte sukunne nimiä ja lähetätte niitä temppeliin.

Viimeiseksi numero kolme: kulkekaa eteenpäin uskossa

Vanhan testamentin profeetta Abraham sai Herralta suuren siunauksen omalla taloudenhoitokaudellaan. Siitä käytetään joskus nimitystä Abrahamin liitto. Tuhansia vuosia myöhemmin

Abrahamille annetut evankeliumin taloudenhoitokauden siunaukset palautettiin. Tämä tapahtui, kun profeetta Elia ilmestyi Joseph Smithille ja Oliver Cowderylle Kirtlandin temppelissä.

Tämän palautuksen myötä jokainen teistä voi saada Abrahamille luvatusuuret siunaukset. Nämä siunaukset voivat olla teidän, jos pysytte uskollisina ja elätte kelvollisina. Kirjasessa *Nuorten voimaksi* teille annetaan joitakin hyvin käytännöllisiä ohjeita siitä, kuinka voitte kulkea eteenpäin uskossa. Esitän lyhyesti joitakin näistä neuvoista: ”Kun joka aamu ja ilta polvistut rukoilemaan taivaallista Isääsi, se auttaa sinua tulemaan juuri sellaiseksi kuin Herra haluaa sinun tulevan. – – Tutki päivittäin pyhiä kirjoituksia ja sovelta lukemiasi asioita elämääsi. – – Pyri joka päivä olemaan kuuliainen. – – Noudata kaikissa olosuhteissa profeettojen – – opetuksia. – – Ole nöyrä ja halukas kuuntelemaan Pyhää Henkeä.”

Näitä neuvoja seuraa lupaus, joka johtaa Abrahamin siunausten kautta tuleviin lupauksiin. ”Kun teet kaiken tämän, Herra saa elämässäsi aikaan paljon enemmän kuin sinä yksinäsi voit. Hän lisää mahdollisuuksiasi, avartaa näkemystäsi ja vahvistaa sinua. Hän antaa sinulle apua, jota tarvitset

kohdataksesi koettelemuksesi ja haasteesi. Saat lujemman todistuksen ja löydät todellista iloa, kun opit tuntemaan taivaallisen Isäsi ja Hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen ja tunnet Heidän rakkautensa sinua kohtaan.”¹⁰

Yhteenvetona: valmistautukaa palvelemaan lähetystyössä, käykää temppelissä ja kulkekaa eteenpäin uskossa.

Lopetus

Lopettakaamme nyt siihen, mistä aloitimme, eli kun olimme jäätävän kylmällä parkkipaikalla kysyen: ”Missä ovat avaimet?” Löysin muuten myöhemmin sinä iltana kuin ihmeen kautta avaimet, jotka olivat pudonneet taskustani vuorelle. Herra on osoittanut meille, ettei Hän jätä meitä seisomaan purevaan kylmyyteen ilman avaimia tai valtuutta, jotka johtavat meidät turvallisesti kotiin Hänen luokseen.

Jos te olette sellaisia kuin minä, huomaatte usein päivittäisessä elämässä kysyvänne: ”Missä ovat avaimet” autoon, toimistoon, taloon tai asuntoon? Kun niin käy minulle, en voi kuin hymyillä mielessäni, sillä kun etsin avaimia, huomaan muistelevani palautettuja pappeuden avaimia ja presidentti Thomas S. Monsonia, jota me tuemme profeettana, näkijänä ja

ilmoituksensaajana¹¹ sekä ainoana henkilönä maan päällä, jolla on hallussaan kaikki pappeuden avaimet ja jolla on valtuus käyttää niitä. Niin, avaimet ovat turvallisesti profeettojen, näkijöiden ja ilmoituksensaajien hallussa. Niitä annetaan, delegoidaan ja suodaan muille Herran tahdon mukaan kirkon presidentin alaisuudessa.

Todistan, että pappeuden valtuus ja pappeuden avaimet käynnistävät moottorin, avaavat taivaan portit, tuovat taivaallista voimaa avuksi ja viitoittavat liittopolun takaisin rakastavan taivaallisen Isämme luokse.

Rukoilen, että te, nuorten miesten ja nuorten naisten nouseva sukupolvi, ”[ponnistele] eteenpäin lujina Kristuksessa”¹², jotta ymmärtäisitte, että teillä on pyhä etuoikeus toimia niiden johdolla, joilla on pappeuden avaimet, jotka suovat teille siunauksia, lahjoja ja taivaan voimia.

Todistan Isästä Jumalasta, Vapahtajastamme ja Lunastajastamme Jeesuksesta Kristuksesta, Pyhästä Hengestä sekä evankeliumin palautuksesta näinä myöhempinä aikoina. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. JS-H 68–72.
2. OL 110, luvun tiivistelmä.
3. Ks. OL 128:20.
4. Ks. *Käsikirja 2: Johtaminen ja palveleminen kirkossa*, 2010, s. 8.
5. Ks. Boyd K. Packer, ”Pappeuden voima kotona”, maailmanlaajuinen johtajien koulutuskokous, helmikuu 2012; lds.org/broadcasts; ks. myös James E. Faust, ”Pappeuden voima”, *Valkeus*, heinäkuu 1997, s. 41–43.
6. *Käsikirja 2*, 2.1.1.
7. Dallin H. Oaks, ”Pappeuden avaimet ja valtuus”, *Liahona*, toukokuu 2014, s. 50.
8. *Nuorten voimaksi*, kirjanen, 2011, s. 43.
9. Thomas S. Monson, ”Tervetuloa konferenssiin”, *Liahona*, marraskuu 2012, s. 5.
10. *Nuorten voimaksi*, s. 42–43.
11. Ks. Hyväksytyt virkailijat -lomake, joka luetaan vuotuisissa seurakunta- ja vaarna-konferensseissa.
12. 2. Nefi 31:20.

Vanhin Kevin R. Duncan
seitsemänkymmenen koorumista

Anteeksiantamuksen parantava voide

Anteeksi antaminen on loistava, parantava periaate. Meidän ei tarvitse olla uhri kahta kertaa. Me voimme antaa anteeksi.

Kaikki se, mikä on Jumalasta, on rakkautta, valoa ja totuutta. Silti me ihmiset elämme langenneessa maailmassa, joka on joskus täynnä synkkyyttä ja hämmennystä. Ei ole mitenkään yllättävää, että virheitä tehdään, epäoikeudenmukaisuutta ilmenee ja synteihin langetaan. Sen johdosta ei ole yhtäkään elävää sielua, joka ei kerran jos toisenkin joutuisi jonkun toisen ajattelemattomien tekojen, loukkaavan käytöksen tai jopa synnillisen toiminnan uhriksi. Se on yksi asia, joka on meille kaikille yhteinen.

Onneksi Jumala on lapsiaan kohtaan tuntemassaan rakkaudessa ja armossa valmistanut keinon auttaakseen meitä selviytymään näistä joskus myrskyisistä elämäkokemuksista. Hän on tarjonnut selviytymiskeinon kaikille, jotka joutuvat muiden väärin teon uhriksi. Hän on opettanut meille, että me voimme antaa anteeksi! Vaikka me saatammekin olla uhreja kerran, meidän ei tarvitse olla uhreja toista kertaa kantamalla vihan, katkeruuden, tuskan, kaunan tai jopa koston kuormaa. Me voimme antaa anteeksi, ja me voimme olla vapaita!

Monia vuosia sitten aitaa korjatesani sain sormeeni pienen tikun. Tein

vähäisen yrityksen poistaa tikun, ja luulin poistaneenikin sen, mutta ilmeisesti en onnistunut. Ajan kuluessa tikun päälle kasvoi ihoa, ja sormeeni muodostui kyhmy. Se oli ärsyttävä ja joskus kivulias.

Vuosia myöhemmin päätin viimein ryhtyä toimeen. En tehnyt muuta kuin levitin kyhmylle voidetta ja peitin sen siteellä. Toistin tämän menettelyn usein.

Ette voi kuvitella yllätystäni, kun kerran sidettä poistaessani tikku oli tullut esiin sormestani.

Voide oli pehmentänyt ihon, ja niin se, mikä oli aiheuttanut kipua niin monta vuotta, oli päässyt pois. Kun tikku oli poistettu, sormi parani nopeasti, eikä siinä nykyään näy merkkiäkään vammasta.

Samalla tavoin anteeksiantamaton sydän hautoo paljon tarpeetonta tuskaa. Kun käytämme Vapahtajan sovituksen parantavaa voidetta, Hän pehmentää sydämemme ja auttaa meitä muuttumaan. Hän voi ”parantaa haavoittuneen sielun” (MK Jaak. 2:8, kursivointi lisätty).

Olen vakuuttunut siitä, että useimmat meistä haluavat antaa anteeksi, mutta huomaamme sen hyvin vaikeaksi. Kun olemme kokeneet epäoikeudenmukaisuutta, saatamme olla nopeita sanomaan: ”Se ihminen teki väärin. Hän ansaitsee rangaistuksen. Missä on oikeudenmukaisuus?” Me erehdymme ajattelemaan, että *jos* me annamme anteeksi,

oikeudenmukaisuus ei jotenkin toteudu ja rangaistus vältetään.

Näin ei yksinkertaisesti ole. Jumala antaa rangaistuksen, joka on oikeudenmukainen, sillä armo ei voi ryöstää oikeudenmukaisuudelta (ks. Alma 42:25). Jumala vakuuttaa rakastavasti teille ja minulle: ”Jättäkää tuomio yksin minulle, sillä se on minun, ja minä maksan tekojen mukaan. [Mutta] rauha olkoon teidän kanssanne.” (OL 82:23.) Mormonin kirjan profeetta Jaakob lupasi myös, että Jumala ”lohduttaa teitä ahdingoissanne, ja hän ajaa teidän asiaanne ja lähettää rangaistuksen niille, jotka tavoittelevat teidän tuhoanne” (MK Jaak. 3:1).

Uhreina me voimme – jos olemme *uskollisia* – saada suurta lohtua tiedosta, että Jumala hyvittää meille jokaisen kokemamme vääryyden. Vanhin Joseph B. Wirthlin on sanonut: ”Herra hyvittää uskollisille jokaisen menetyksen. – – Jokainen tänä päivänä vuodattamamme kyynel korvataan lopulta satakertaisesti ilon ja kiittollisuuden kyynelinä.”¹

Kun pyrimme antamaan anteeksi muille, yrittäkäämme myös muistaa, että me kaikki kasvamme hengellisesti mutta me kaikki olemme eri tasolla. Vaikka onkin helppoa huomata muutokset ja kasvu fyysisessä ruumiissa, on vaikeaa nähdä kasvu hengessämme.

Yksi avain anteeksiantoon muille on yrittää nähdä heidät siten kuin Jumala näkee heidät. Toisinaan Jumala saattaa raottaa verhoa ja siunata meitä lahjalla nähdä meitä loukanneen henkilön sydämeen, sieluun ja henkeen. Tuo näkemys saattaa jopa johtaa ylitsevuotavaan rakkauteen tuota henkilöä kohtaan.

Pyhissä kirjoituksissa meille opetetaan, että Jumalan rakkaus lapsiaan kohtaan on täydellinen. Hän tuntee heidän mahdollisuutensa hyvään heidän menneisyydestään huolimatta. Kaikesta päätellen ei olisi voinut olla hyökkäävämpää ja julmempaa Jeesuksen Kristuksen seuraajien vihollista kuin tarsolainen Saul. Mutta kun Jumala näytti Saulille valon ja totuuden, Vapahtajalla ei koskaan ollut omistautuneempaa, innokkaampaa ja pelottomampaa opetuslasta. Saulista tuli apostoli Paavali. Hänen elämänsä on suurenmoinen esimerkki siitä, kuinka Jumala näkee ihmiset paitsi sellaisina kuin he parhaillaan ovat myös sellaisina, mitä heistä voi tulla. Meillä kaikilla on omassa elämässämme Saulin kaltaisia henkilöitä, joilla on Paavalin kaltaiset mahdollisuudet. Voitteko kuvitella, kuinka perheemme, yhteisömme ja maailma ylipäätään saattaisivat muuttua, jos me kaikki yrittäisimme nähdä toisemme siten kuin Jumala näkee meidät?

Liian usein me katsomme loukkaajaa siten kuin katsoisimme jäävuorta – näemme vain huipun emmekä pinnan alle. Me emme tiedä kaikkea, mitä sen henkilön elämässä tapahtuu. Me emme tunne hänen menneisyyttään, emme tiedä hänen kamppailuistaan, emme tiedä, millaisia kärsimyksiä hän kantaa. Veljet ja sisaret, ettehan ymmärrä väärin. Anteeksianto ei ole sormien läpi katsomista. Me emme selittele ihmisten huonoa käytöstä emmekä anna muiden

kohdella meitä väärin heidän kamppailujensa, kärsimystensä tai heikkouksiensa vuoksi. Mutta me voimme saada enemmän ymmärrystä ja rauhaa, kun katsomme laajemmasta näkökulmasta.

Epäilemättä ne, jotka ovat hengellisesti vähemmän kypsiä, saattavat todella tehdä vakavia virheitä – silti ketään meistä ei pitäisi määrillä vain sen pahimman mukaan, mitä olemme joskus tehneet. Jumala on täydellinen tuomari. Hän näkee pinnan alle. Hän tietää kaiken ja näkee kaiken (ks.

2. Nefi 2:24). Hän on sanonut: ”Minä, Herra, annan anteeksi kenelle tahdon, mutta teiltä vaaditaan, että annatte anteeksi kaikille ihmisille” (OL 64:10).

Kristus itse, ollessaan epäoikeudenmukaisesti syytettyinä ja sitten raa’asti pahoinpideltyinä, ruoskittuna ja jätettyinä ristille kärsimään, sanoi juuri tuolla hetkellä: ”Isä, anna heille anteeksi. He eivät tiedä, mitä tekevät.” (Luuk. 23:34.)

Lyhytnäköisyydessämme me saatamme joskus helposti kehittää kaunaa niitä kohtaan, jotka eivät toimi tai ajattele siten kuin me. Me saatamme muodostaa suvaitsemattomia asenteita, jotka perustuvat sellaisiin asioihin kuten vastakkaisen urheilujoukkueen kannustaminen, erilaiset poliittiset näkemykset tai erilaiset uskonnolliset käsitykset.

Presidentti Russell M. Nelson antoi viisaan neuvon sanoessaan: ”Tilaisuudet kuunnella niitä, joilla on erilaisia uskonnollisia tai poliittisiä käsityksiä, voivat edistää suvaitsevaisuutta ja oppimista.”²

Mormonin kirjassa puhutaan ajasta, jolloin ”kirkon väki alkoi ylpistyä silmiensä kopeudessa ja – halveksia toisiaan ja se alkoi vainota niitä, jotka eivät uskoneet sen oman tahdon ja mielen mukaisesti” (Alma 4:8). Muistaakamme kaikki, ettei Jumala katso ihmisen urheilupaidan väriä tai poliittista

puoluetta. Sen sijaan kuten Ammon julisti: ”[Jumala] katsoo alas kaikkiin ihmislapsiin, ja hän tietää kaikki sydämen ajatukset ja aiheet” (Alma 18:32). Veljet ja sisaret, jos me voitamme elämän kilpailuissa, voittakaamme armoa osoittaen. Jos häviämme, hävitkäämme armoa osoittaen. Sillä jos me elämme osoittaen armoa toisiamme kohtaan, armo on oleva palkintonamme viimeisenä päivänä.

Aivan kuten me kaikki olemme kerran jos toisenkin muiden väärinteon uhreja, me olemme myös toisinaan väärintekijöitä. Me kaikki teemme virheitä ja tarvitsemme armoa, laupeutta ja anteeksiantoa. Meidän täytyy muistaa, että me saamme anteeksiannon omista synneistämme ja rikkomuksistaamme sillä ehdolla, että annamme anteeksi muille. Vapahtaja on sanonut:

”Jos te annatte toisille ihmisille anteeksi heidän rikkomuksensa, antaa myös taivaallinen Isänne teille anteeksi.

Mutta jos te ette anna anteeksi toisille, ei Isännekään anna anteeksi teidän rikkomuksianne.” (Matt. 6:14–15.)

Kun ottaa huomioon kaiken sen, mitä Vapahtaja olisi voinut sanoa Isä meidän -rukouksessa, joka on huomattavan lyhyt, on kiinnostavaa, että Hän päätti sisällyttää siihen seuraavan: ”Ja anna meille velkamme anteeksi, niin

kuin mekin annamme anteeksi niille, jotka ovat meille velassa” (Matt. 6:12; 3. Nefi 13:11).

Anteeksianto on juuri se syy, miksi Jumala lähetti Poikansa, joten riemuitkaamme siitä, että Hän on tarjoutunut parantamaan meidät kaikki. Vapahtajan sovitus ei ole vain niitä varten, joiden täytyy tehdä parannus. Se on myös niitä varten, joiden täytyy antaa anteeksi. Jos teidän on vaikea antaa anteeksi jollekulle muulle tai myös itsellenne, pyytäkää Jumalaa auttamaan teitä. Anteeksi antaminen on loistava, parantava periaate. Meidän ei tarvitse olla uhri kahta kertaa. Me voimme antaa anteeksi.

Todistan Jumalan kestävästä rakkaudesta ja kärsivällisyydestä kaikkia Hänen lapsiaan kohtaan sekä siitä, että Hän haluaa meidän rakastavan toisiamme kuten Hän rakastaa meitä (ks. Joh. 15:9, 12). Kun teemme niin, me pääsemme tämän maailman pimeydestä Hänen taivaallisen valtakuntansa kirkkauteen ja majesteettisuuteen. Silloin olemme vapaita. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Joseph B. Wirthlin, ”Tuli mitä tuli – nauti siitä”, *Liahona*, marraskuu 2008, s. 27–28.
2. Russell M. Nelson, ”Kuunnelkaa oppiaksenne”, *Valkeus*, heinäkuu 1991, s. 23.

Vanhin Steven E. Snow
seitsemänkymmenen koorumista

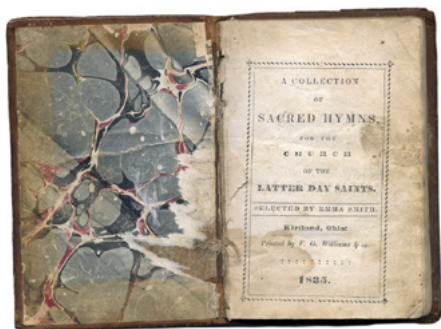
Ole nöyrä

Nöyryys tekee meistä parempia vanhempia, poikia ja tyttäriä, aviomiehiä ja vaimoja, lähimmäisiä ja ystäviä.

Kirkossa meitä on siunattu laulukokoelmalla, joka auttaa meitä palvelemaan Jumalaa laulamalla. Kirkon kokouksissamme ”laulut kutsuvat Herran Henkeä, luovat kunnioituksen tunteen, yhdistävät meitä jäseninä ja antavat meille mahdollisuuden ylistää Herraa. Jotkin suurimmista saarnoista on esitetty laulamalla kirkon lauluja.”¹

Vain muutama kuukausi kirkon perustamisen jälkeen profeetta Joseph Smith sai ilmoituksen vaimoaan Emmaa varten. Herra ohjasi tätä valmistamaan pyhien laulujen kokoelman, ”sen mukaan kuin sinulle annetaan, mikä on minulle mieluisaa, käytettäväksi minun kirkossani”².

Emma Smith laati laulukokoelman, joka ilmestyi ensin tässä Kirtlandin

Myöhempien aikojen pyhien laulukirja ensimmäisestä painoksesta, joka valmistui vuonna 1836.

laulukirjassa vuonna 1836.³ Tässä ohuessa kirjasessa oli vain 90 laulua. Monet niistä olivat protestanttisten uskontokuntien lauluja. Niistä ainakin 26 oli säveltänyt William W. Phelps, joka myöhemmin valmisteli laulukirjan painettavaksi ja auttoi sen painamisessa. Kirjassa oli vain sanat; niiden mukana ei ollut nuotteja. Tämä vaatimaton pieni laulukirja osoittautui suureksi siunaukseksi kirkon varhaisille jäsenille.

Englanninkielisen laulukirjamme uusin laitos julkaistiin vuonna 1985. Monet Emman vuosikausia sitten valitsemista lauluista ovat edelleen laulukirjassamme, esimerkiksi ”Hän elää, Vapahtajani” ja ”Niin varma on perustus”.⁴

Yksi vuoden 1985 laulukirjan uusista lauluista on ”Ole nöyrä”.⁵ Tämän rauhallisen laulun on kirjoittanut Grietje Terburg Rowley, joka kuoli viime vuonna. Hän liittyi kirkkoon vuonna 1950 Havaijissa, missä hän toimi opettajana. Sisar Rowley toimi kirkon musiikkikomiteassa ja auttoi laulujen mukauttamisessa eri kielille. Hänen kirjoittamansa teksti lauluun ”Ole nöyrä” pohjautuu kahteen pyhien kirjoitusten jakeeseen: OL 112:10 ja Et. 12:27. Eterin kirjan jae kuuluu: ”Ja jos ihmiset tulevat minun luokseni, minä näytän heille heidän heikkoutensa. Minä annan ihmisille

heikkoutta, jotta he olisivat nöyriä, – – sillä jos he nöyryvät – – ja uskovat minuun, niin minä teen sen, mikä on heikkoja, heissä vahvaksi.”

Kuten kaikki kirkon laulut, ”Ole nöyrä” opettaa puhtaita ja yksinkertaisia totuuksia. Se opettaa meille, että jos me nöyryyimme, rukouksiimme vastataan, tunnemme mielenrauhaa, palvelemme tehokkaammin kutsumuksissamme ja – jos pysymme uskollisina – palaamme lopulta taivaallisen Isämme luo.

Vapahtaja opetti seuraajilleen, että heidän täytyy nöyryä pienen lapsen kaltaisiksi päästäkseen taivaan valtakuntaan.⁶ Kun kasvatamme omia lapsiamme, meidän tulee auttaa heitä pysymään nöyrinä heidän kypsyyssään aikuisiksi. Emme saa tätä aikaan murtamalla heidän tahtoaan epäystävällisyydellä tai pitämällä liian ankaraa kuria. Samalla kun tuemme heidän itseluottamustaan ja omanarvontuntoaan, meidän on opetettava heille epätietoisyyden, ystävällisyyden, kuuliaisuuden, nöyryyden, kohteliaisuuden ja vaatimattomuuden luonteenpiirteitä. Meidän täytyy opettaa heitä iloitsemaan sisarusten ja ystävien menestyksestä. Presidentti Howard W. Hunter opetti, että meidän tulee ”vilpittömästi toivoa toisten menestystä”.⁷ Ellei näin ole, oman edun tavoittelusta ja muiden päihittämisestä sekä kateudesta ja kaunasta toisten voittojen takia voi tulla pakkomielle lapsillemme. Olen kiitollinen äidistä, jolla nähdessään, että aloin poikana olla liian täynnä itseäni, oli tapana sanoa: ”Poikani, hiukkanen nöyryyttä juuri nyt auttaisi pitkälle.”

Nöyryyttä ei kuitenkaan ole varattu opetettavaksi vain lapsille. Meidän kaikkien on pyrittävä tulemaan nöyremmiksi. Nöyryys on välttämätöntä, jotta pääsemme osallisiksi evankeliumin siunauksista. Nöyryyden ansiosta meillä voi olla särkynyt sydän, kun

olemme tehneet syntiä tai virheitä, ja sen ansiosta voimme tehdä parannuksen. Nöyryys tekee meistä parempia vanhempia, poikia ja tyttöjä, aviomiehiä ja vaimoja, lähimmäisiä ja ystäviä.

Toisaalta tarpeeton ylpeys voi heikentää perhesuhteita, rikkoa avioliittoja ja tuhota ystävyysuhteita. On erityisen tärkeää muistaa nöyryys, kun kotona aletaan kiistellä. Ajatelkaa kaikkea sitä murhetta, jonka voitte välttää nöyrytyksellä sanomaan: ”Anteeksi”, ”Olin ajattelematon”, ”Mitä sinä haluaisit tehdä?”, ”En todellakaan ajatellut” tai ”Olen hyvin ylpeä sinusta”. Jos näitä pieniä ilmaisuja käytettäisiin nöyrästi, kodeissamme olisi vähemmän kiistoja ja enemmän rauhaa.

Elämä itsessään voi olla ja usein onkin nöyräksi tekevä kokemus. Onnettomuus ja sairaus, läheisten kuolema, ihmissuhdeongelmat ja jopa taloudelliset vastoinkäymiset voivat saada meidät polvillemme. Tulivatpa nämä vaikeat kokemukset ilman omaa

syyttämme tai väärin päätösten ja huonon harkinnan takia, niin nämä koettelemukset ovat kaikki nöyräksi tekeviä. Jos päätämme olla hengellisesti vastaanottavaisia, pysyä nöyrinä ja ottaa vastaa opetusta, rukouksistamme tulee vilpittömämpiä ja uskomme ja todistuksemme kasvavat voittaessamme kuolevaisen olemassaolon koettelemukset. Me kaikki odotamme innokkaina korotusta, mutta ennen sitä meidän täytyy pysyä uskollisina läpi sen, mitä on kutsuttu ”nöyryyden laaksoksi”⁸.

Monta vuotta sitten 15-vuotias poikamme Eric sai vakavan vamman päähänsä. Sydäntämme särki, kun hän oli koomassa yli viikon ajan. Lääkärit kertoivat meille, etteivät he osanneet sanoa, mitä seuraavaksi tapahtuisi. Meitä tietysti jännitti, kun hän alkoi palata tajuihinsa. Oletimme, että kaikki olisi nyt kunnossa, mutta erehdyimme.

Kun hän heräsi, hän ei pystynyt kävelemään, puhumaan eikä syömään itsenäisesti. Pahinta oli, että häneltä

puuttui lyhytkestoinen muisti. Hän pystyi muistamaan lähes kaikki tapahtumat ennen onnettomuutta, mutta hän ei muistanut onnettomuuden jälkeisiä tapahtumia, ei edes aivan äskettäisiä tapahtumia.

Jonkin aikaa olimme huolissamme, että meillä olisi poika, jolla olisi aina 15-vuotiaan mieli. Kaikki oli ollut pojalle helppoa ennen onnettomuutta. Hän oli ollut urheilullinen ja suosittu ja menestynyt koulussa. Aiemmin hänen tulevaisuutensa oli näyttänyt valoisalta. Nyt pelkäsimme, ettei hänellä juuri olisi tulevaisuutta, ainakaan sellaista, jonka hän muistaisi. Hän ponnisteli nyt oppiakseen uudelleen ihan pelkkiä perustaitoja. Se oli hänelle hyvin nöyräksi tekevä kokemus. Se teki myös hänen vanhempansa nöyriksi.

Ihmettelimme todellakin, kuinka tällaista voi tapahtua. Olimme aina yrittäneet tehdä oikein. Evankeliumin mukaan eläminen on aina ollut ensimmäisellä sijalla perheessämme. Emme

voineet ymmärtää, kuinka jotakin näin kauheaa voi tapahtua meille. Kokemus ajoi meidät polvillemme, kun ymmärsimme pian, että hänen kuntouttamisensa veisi kuukausia tai jopa vuosia. Silti vielä vaikeampaa oli tajuta vähitellen, ettei hän tulisi entiselleen.

Tuona aikana vuodatimme monia kyyneliä ja rukouksistamme tuli voimalisempia ja vilpittömämpiä. Nöyryyden silmin aloimme vähitellen nähdä pieniä ihmeitä, joita poikamme koki tuona vaikeana aikana. Hän alkoi parantua vähitellen. Hänen asenteensa ja katsantonsa olivat myönteisiä.

Nyt poikamme Eric on naimisissa ihanan kumppanin kanssa, ja heillä on viisi suloista lasta. Hän on palava-henkinen kouluttaja ja vaikuttaja yhteiskunnassa sekä kirkossa. Mikä tärkeintä, hänellä on edelleen sama nöyryyden henki, jonka hän oppi kauan sitten.

Entä jos voisimme olla nöyriä jo ennen ”nöyryyden laakson” läpi vaeltamista? Alma opetti:

”Siunattuja ovat ne, jotka nöyrtyvät ilman, että heidän on pakko olla nöyriä.”

”Niin, [he ovat paljon siunattumpia] kuin ne, joiden on pakko olla nöyriä.”⁹

Olen kiitollinen profetoista, kuten Alma, jotka ovat opettaneet meille tämän hienon ominaisuuden arvon. Presidentti Spencer W. Kimball, kirkon 12. presidentti, sanoi: ”Kuinka ihminen tulee nöyräksi? Mielestäni häntä tulee muistuttaa jatkuvasti hänen riippuvuudestaan. Riippuvuudesta kenestä? Herrasta. Kuinka voi muistuttaa itseään? Todellisen, jatkuvan, Jumalaa kunnioittavan, kiitollisen rukouksen avulla.”¹⁰

Ei pitäisi olla yllätys, että presidentti Kimballin lempilaulu oli ”Sua tarvitsen mä aina”.¹¹ Vanhin Dallin H. Oaks on

kertonut, että se oli johtavien veljien yleisimmin laulama alkulaulu temppe-lissä hänen alkuvuosinaan kahdentoista koorumissa. Hän sanoi: ”Kuvitelkaa mielessänne, mikä hengellinen vaikutus on pienellä joukolla Herran palvelijoita, jotka laulavat tuota laulua ennen rukousta saadakseen Hänen opastustaan suurten tehtäviensä hoitamisessa.”¹²

Todistan teille nöyryyden tärkeydestä elämässämme. Olen kiitollinen sisar Grietje Rowleyn kaltaisista ihmisistä, jotka ovat kirjoittaneet innoittavia sanoja ja säveltäneet musiikkia, jotka auttavat meitä oppimaan Jeesuksen Kristuksen evankeliumin oppia, johon kuuluu nöyryys. Olen kiitollinen siitä, että meillä on kirkon laulujen perintö, joka auttaa meitä palvelemaan Jumalaa laulamalla, ja olen kiitollinen nöyryydestä. Rukoilen, että me kaikki tavoittelemme elämässämme nöyryyttä, jotta meistä tulisi parempia vanhempia, poikia ja tyttäriä sekä Vapahtajan seuraajia. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. ”Ensimmäisen presidenttikunnan alkusanat”, *MAP-lauluja*, 1985, s. ix.
2. OL 25:11.
3. Myöhempien aikojen pyhien laulukirjan ensimmäisen laitoksen nimisivulla on vuosiluku 1835, mutta julkaisu ei valmistunut eikä tullut saataville ennen kuin alkuvuonna 1836.
4. Vuoden 1835 laulukirjan lauluista 26 sisältyy nykyiseen laulukirjaamme (ks. Kathleen Lubeck, ”The New Hymnbook: The Saints Are Singing!”, *Ensign*, syyskuu 1985, s. 7).
5. ”Ole nöyrä”, *MAP-lauluja*, 77.
6. Ks. Matt. 18:1–4.
7. Howard W. Hunter, ”Fariseus ja publikaani”, *Valkeus*, lokakuu 1984, s. 127.
8. Anthon H. Lund, julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1901, s. 22.
9. Alma 32:16, 15.
10. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, toim. Edward L. Kimball, 1982, s. 233.
11. Ks. ”Sua tarvitsen mä aina”, *MAP-lauluja*, 54; Brent H. Nielson, ”I Need Thee Every Hour”, *Ensign*, huhtikuu 2011, s. 16.
12. Dallin H. Oaks, ”Jumalanpalvelus musiikin välityksellä”, *Valkeus*, tammikuu 1995, s. 9.

Vanhin Dale G. Renlund
kahdentoista apostolin koorumista

”Jotta – – voisin vetää kaikki ihmiset luokseni”

Kun lähestymme Jumalaa, Jeesuksen Kristuksen sovituksen kaiken mahdolliseksi tekevä voima tulee elämäämme.

Rakkaat veljeni ja sisareni, asuessani Afrikassa pyysin seitsemänkymmenen koorumissa palvelevalta vanhin Wilford W. Andersenilta neuvoja köyhyydessä elävien pyhien auttamiseksi. Hän kertoi minulle muun muassa tämän merkittävän oivalluksensa: ”Mitä etäämpänä antaja ja vastaanottaja ovat toisistaan, sitä enemmän vastaanottaja alkaa kokea oikeutuksen tunnetta.”

Tämä periaate on kirkon huolto-työjärjestelmän perustana. Kun jäsenet eivät kykene huolehtimaan omista tarpeistaan, he kääntyvät ensin perheensä ja sukulaistensa puoleen. Sen jälkeen, mikäli se on tarpeen, he voivat kääntyä myös paikallisten kirkon johtohenkilöidensä puoleen saadakseen apua ajallisiin tarpeisiinsa.¹ Perhe ja sukulaiset sekä paikalliset kirkon johtohenkilöt ovat lähimpänä apua tarvitsevia, he ovat usein itsekin olleet samanlaisessa tilanteessa, ja he ymmärtävät, mikä on paras tapa auttaa. Koska avunsaajat ovat lähellä antajia, tämän mallin mukaan he ovat kiitollisia ja vähemmän taipuvaisia kokemaan oikeutuksen tunnetta.

Tällä ajatuksella – ”mitä etäämpänä antaja ja vastaanottaja ovat toisistaan,

sitä enemmän vastaanottaja alkaa kokea oikeutuksen tunnetta” – on myös syvällisiä hengellisiä sovelluksia. Meidän taivaallinen Isämme ja Hänen Poikansa Jeesus Kristus ovat kaikkein tärkeimmät antajat. Mitä kauemmas loittonemme Heistä, sitä enemmän koemme oikeutuksen tunnetta. Alamme ajatella, että me ansaitsemme armon ja että meille ollaan velkaa

siunauksia. Olemme taipuvaisempia katselemaan ympärillemme, etsimään epäoikeudenmukaisuuksia ja pahastumaan – jopa loukkaantumaan – havaitsemamme epäreiluuden johdosta. Vaikka epäoikeudenmukaisuus voi vaihdella vähäisestä musertavaan, niin kun olemme kaukana Jumalasta, pienetkin epäoikeudenmukaisuudet vaikuttavat valtavilta. Mielestämme Jumalalla on velvollisuus korjata asiat – ja korjata ne heti!

Sitä, miten meidän etäisyytemme taivaalliseen Isään ja Jeesukseen Kristukseen vaikuttaa, havainnollistetaan Mormonin kirjassa Nefin ja hänen vanhempien veljiensä Lamanin ja Lemuelin välisen jyrkän vastakohtaisuuden avulla:

- Nefi oli ”sangen halukas tuntemaan Jumalan salaisuuksia; niinpä [hän huusi] Herran puoleen”, ja hänen sydämensä pehmeni.² Toisaalta Laman ja Lemuel olivat etääntyneet Jumalasta – he eivät tunteneet Häntä.

- Nefi otti valittamatta vastaan vaikeita tehtäviä, mutta Laman ja Lemuel ”nurisivat monissa asioissa”. Nuriseminen on pyhien kirjoitusten vastine lapsenomaiselle marisemiselle. Pyhissä kirjoituksissa sanotaan, että ”he nurisivat siksi, etteivät he tunneneet sen Jumalan tekoja, joka oli heidät luonut”³.
- Nefin läheisyys Jumalaan mahdollisti sen, että hän tunnisti Jumalan ”lempeät armoteot” ja arvosti niitä.⁴ Sitä vastoin kun Laman ja Lemuel näkivät Nefin saavan siunauksia, he ”olivat vihaisia hänelle, koska he eivät ymmärtäneet Herran menettelyä”⁵. Laman ja Lemuel pitivät saamiaan siunauksia heille kuuluvina ja olettivat kiukkuisina, että heidän tulisi saada enemmän. He näyttivät pitävän Nefin saamia siunauksia heitä itseään kohtaan tehtyinä vääryyksinä. Tämä on pyhien

kirjoitusten vastine narkästyneelle oikeutuksen tunteelle.

- Nefi osoitti uskoa Jumalaan toteuttaakseen sen, mitä häntä pyydettiin tekemään.⁶ Sen sijaan Laman ja Lemuel ”olivat sydämeltänsä paatuneita [eivätkä] turvautuneet Herraan, niin kuin heidän olisi pitänyt”⁷. He tuntuivat uskovan, että Herra oli velvollinen antamaan vastaukset kysymyksiin, joita he eivät edes olleet esittäneet. ”Ei Herra meille sellaisia ilmaise”, he sanoivat, mutta eivät edes yrittäneet kysyä Häneltä.⁸ Tämä on pyhien kirjoitusten vastine halveksivalle epäilevyydelle.

Koska Laman ja Lemuel olivat etäännyneet Vapahtajasta, he nurisivat, tulivat riidanhaluisiksi ja olivat vailla uskoa. Heidän mielestään elämä oli epäreilua ja he olivat oikeutettuja Jumalan armoon. Sitä vastoin koska Nefi oli lähestynyt

Jumalaa, hänen oli täytyntä ymmärtää, että elämä olisi kaikkein epäreiluinta Jeesukselle Kristukselle. Vapahtaja kärsisi kaikkein eniten, vaikka oli täysin viaton.

Mitä lähempänä olemme Jeesusta Kristusta ajatuksissamme ja sydämemme aikeissa, sitä enemmän arvostamme Hänen viattomana kokemaansa kärsimystä, sitä kiitollisempia olemme armosta ja anteeksiannosta ja sitä enemmän haluamme tehdä parannusta ja tulla Hänen kaltaisikseen. Meidän todellinen etäisyytemme taivaalliseen Isään ja Jeesukseen Kristukseen on tärkeä, mutta suunta, johon kuljemme, on vielä paljon tärkeämpi. Jumala on tyytyväisempi katuviin syntisiin, jotka pyrkivät lähestymään Häntä, kuin omahyväisiin, vikoja etsiviin ihmisiin, jotka muinaisten fariseusten ja lainopettajien tavoin eivät ymmärrä, kuinka suuressa parannuksen tarpeessa he ovat.⁹

Lapsuudessani lauloin erästä ruotsalaista joululaulua, jossa esitetään yksinkertainen mutta voimallinen opetus: se, että lähestymme Vapahtajaa, *saat aikaan* muutoksen itsessämme. Sanat kuuluvat näin:

*Kun joulu valkeneepi
mä riennän seimellen.
Siell’ Jeesus lepäileepi
pääll’ olkivuotehen.*

*Sä Poikas, Herra, sallit
lapsiksi syntyä.
Siis lapsuusvuodet kalliit
myös Sulle annan mä.*

*Sua, Jeesus, tarvitsemme,
sä lasten puoltaja.
Suo, synneillä ettemme
Sun mieltäs pahoita.¹⁰*

Siirtyessämme kuvaannollisesti Betlehemin talliin, jossa ”Jeesus lepäileepi pääll’ olkivuotehen”, me voimme

ymmärtää paremmin Vapahtajan olevan lahja hyväntahtoiselta, rakastavalta taivaalliselta Isältä. Sen sijaan että tunnisimme olevamme oikeutettuja Hänen siunauksiinsa ja armoonsa, meissä syntyy voimakas halu lakata tuottamasta Jumalalle enempää murhetta.

Olipa meidän tämänhetkinen suuntamme tai etäisyytemme taivaalliseen Isään ja Jeesukseen Kristukseen millainen hyvänsä, voimme päättää kääntyä Heidän puoleensa ja lähestyä Heitä. He auttavat meitä. Kuten Vapahtaja sanoi nefiläisille ylönousemuksensa jälkeen:

”Ja minun Isäni lähetti minut, jotta minut korotettaisiin ristille ja jotta minä sen jälkeen, kun minut oli korotettu ristille, voisin vetää kaikki ihmiset luokseni, – –

ja tästä syystä minut on korotettu; sen tähden minä Isän vallan mukaisesti vedän kaikki ihmiset luokseni.”¹¹

Lähestyäksemme Vapahtajaa meidän täytyy vahvistaa uskoamme Häneen, tehdä liittoja ja pitää ne sekä pitää Pyhä Henki luonamme. Meidän täytyy myös toimia uskossa ja noudattaa saamaamme hengellistä ohjausta. Kaikki nämä osa-alueet yhdistyvät sakramentissa. Tosiaankin paras tuntemani tapa lähestyä Jumalaa on valmistautua tunnollisesti ja nauttia sakramentti kelvollisena joka viikko.

Eräs ystävämme Etelä-Afrikassa kertoi meille, kuinka hän oppi ymmärtämään sen. Kun Diane oli uusi käännynäinen, hän kävi kirkossa pienessä lähetykseseurakunnassa Johannesburgin ulkopuolella. Eräänä sunnuntaina hän istui kirkossa paikassa, josta diakoni ei sakramenttia jakaessaan huomannut häntä. Diane oli pettynyt, muttei sanonut mitään. Eräs toinen jäsen huomasi tapahtuneen ja mainitsi siitä kokouksen jälkeen seurakunnanjohtajalle. Pyhäkoulun alkaessa Diane kutsuttiin tyhjän luokkahuoneeseen.

Paikalle tuli pappeudenhaltija. Tämä polvistui, siunasi leivän ja antoi palan Dianalle. Hän söi sen. Pappeudenhaltija polvistui jälleen, siunasi veden ja ojensi hänelle pienen kupin. Hän joi veden. Sen jälkeen Dianan mieleen tuli nopeasti kaksi ajatusta: Ensiksi: ”Voi, hän [pappeudenhaltija] teki sen juuri minua varten.” Ja sitten: ”Voi, Hän [Vapahtaja] teki sen juuri minua varten.” Diane tunsu taivaallisen Isän rakkauden.

Se, että Diane ymmärsi Vapahtajan uhrin olevan juuri häntä varten, auttoi häntä tuntemaan läheisyyttä Vapahtajaan ja johti pakahduttavaan haluun pitää tuo tunne sydämessään, ei pelkästään sunnuntaisin vaan joka päivä. Hän ymmärsi, että vaikka hän sakramentin nauttiessaan istui seurakunnan joukossa, niin hänen joka sunnuntai uudistamansa liitot koskivat yksinomaan häntä itseään. Sakramentti auttoi – ja auttaa edelleen – Diane tuntemaan jumalallisen rakkauden voiman, ymmärtämään Herran käden vaikutuksen elämässään ja lähestymään Vapahtajaa.

Vapahtaja piti sakramenttia korvaamattomana hengelliselle perustukselle. Hän sanoi:

”Ja minä annan teille käskyn, että teidän tulee tehdä näin [nauttia sakramentti]. Ja jos te aina teette näin, te olette siunattuja, sillä te olette minun kalliolleni rakennettuja.

Mutta joka teidän keskuudessanne tekee enemmän tai vähemmän kuin tämän, ei ole rakennettu minun kalliolleni, vaan on rakennettu hiekkapeurustalle, ja kun sade lankeaa ja tulvat tulevat ja tuulet puhaltavat ja pieksevät heitä, he sortuvat.”¹²

Jeesus ei sanonut ”jos sade lankeaa, jos tulvat tulevat ja jos tuulet puhaltavat”, vaan ”kun”. Kukaan ei voi välttyä elämän haasteilta; me kaikki tarvitsemme turvaa, joka tulee sakramentin nauttimisesta.

Vapahtajan ylönousemuksen päivänä kaksi opetuslasta matkasi Emmaus-nimiseen kylään. Ylönoussut Herra liittyi heidän seuraansa, mutta he eivät tunnistaneet Häntä. Matkan varrella Hän opetti heille asioita pyhistä kirjoituksista. Kun he saapuivat määrän-päähensä, he pyysivät Häntä aterioimaan kanssaan.

”Kun hän sitten aterioi heidän kanssaan, hän otti leivän, kiitti Jumalaa, mursi leivän ja antoi sen heille.

Silloin heidän silmänsä aukenivat ja he tunsivat hänet. Mutta samassa hän jo oli poissa heidän näkyvistään.

He sanoivat toisilleen: ”Eikö sydämemme hehkunut innosta, kun hän kulkiessamme puhui meille ja opetti meitä ymmärtämään kirjoitukset?”

Heti paikalla he lähtivät matkaan ja palasivat Jerusalemiin. Siellä olivat koolla [ne] yksitoista [apostolia].”

Nämä sanoivat: ”Herra on todella noussut kuolleista! – –

Nuo kaksi puolestaan kertoivat, mitä matkalla oli tapahtunut ja miten he olivat tunteneet Jeesuksen, kun hän mursi leivän.”¹³

Sakramentti todella auttaa meitä tuntemaan Vapahtajamme. Se muistuttaa meitä myös Hänen viattomana kokemastaan kärsimyksestä. Jos elämä olisi todella oikeudenmukaista, te ja minä emme koskaan nousisi ylös kuolleista; te ja minä emme koskaan kykenisi seisomaan puhtaina Jumalan edessä. Tässä mielessä olen kiitollinen siitä, ettei elämä ole oikeudenmukaista.

Samanaikaisesti voin sanoa painokkaasti, että Jeesuksen Kristuksen sovituksen ansiosta loppujen lopuksi, iankaikkisessa mielessä, ei tule olemaan lainkaan epäoikeudenmukaisuutta. ”Jeesuksen Kristuksen sovitus voi oikaista kaiken sen, mikä on elämässä epäoikeudenmukaista.”¹⁴ Nykyiset olosuhteemme eivät ehkä muutu, mutta Jumalan myötätunnon, hyvyyden ja rakkauden avulla voimme kaikki saada enemmän kuin ansaitsemme, enemmän kuin mihin olemme arvollisia ja enemmän kuin osaamme edes toivoa. Meille on luvattu, että Jumala ”pyyhkii [silmistämme] joka ainoan kyneleen. Kuolemaa ei enää ole, ei murhetta, valitusta eikä vaivaa, sillä kaikki entinen on kadonnut”¹⁵.

Olipa suhteenne Jumalaan millainen hyvänsä, kehotan teitä lähestymään taivaallista Isää ja Jeesusta Kristusta, kaiken hyvän perimmäisiä lahjoittajia ja antajia. Kehotan teitä osallistumaan sakramenttikokoukseen joka viikko ja nauttimaan Vapahtajan ruumiin ja veren pyhät vertauskuvat. Kehotan teitä tuntemaan Jumalan läheisyyden, kun Hän ilmaisee itsensä teille, kuten muinaisille opetuslapsille tapahtui Hänen murtaessaan leipää.

Kun niin tapahtuu, lupaan teille, että voitte tuntea olevanne lähempänä Jumalaa. Luonnolliset taipumukset lapsenomaiseen marisemiseen, närkästyneeseen oikeutuksen tunteeseen ja halveksivaan epäilevyyteen haihtuvat. Nuo tunteet vaihtuvat entistä suuremman rakkauden ja kiitollisuuden tunteiksi taivaallisen Isän Pojassaan antamaa lahjaa kohtaan. Kun lähestymme Jumalaa, Jeesuksen Kristuksen sovituksen kaiken mahdolliseksi tekevä voima tulee elämäämme. Ja Emmaukseen matkanneiden opetuslasten tavoin huomaamme, että Vapahtaja on ollut lähellämme koko ajan. Siitä todistan Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. *Käsikirja 2: Johtaminen ja palveleminen kirkossa*, 2010, 6.2. Julkaisun *Huoltotyötä Herran tavalla – yhteenvedo johtajan huoltotyöoppaasta* (kirjanen, 2009) sivulla 1 sanotaan: ”Kun kirkon jäsenet tekevät kaiken voitavansa huolehtiakseen

itsestään, mutta eivät silti pysty täyttämään perustarpeitaan, heidän tulee aluksi kääntyä perheensä ja sukulaistensa puoleen saadakseen apua. Kun se ei riitä, kirkko on valmis auttamaan.”

2. 1. Nefi 2:16.
3. 1. Nefi 2:11–12.
4. 1. Nefi 1:20.
5. Moosia 10:14.
6. Ks. 1. Nefi 17:23–50.
7. 1. Nefi 15:3.
8. 1. Nefi 15:9; ks. myös jae 8.
9. Ks. Luuk. 15:2; ks. myös Joseph Smith, julkaisussa *History of the Church*, osa 5, s. 260–262.
10. Tämän joululaulun alkuperäiset saksankieliset sanat kirjoitti Abel Burckhardt (1805–1882), joka toimi arkkidiakonina Baselissa Sveitsissä. Ruotsin kielelle laulun käänsi vuonna 1851 Betty Ehrenborg-Posse. Ruotsiksi laulun nimi on ”När juldagsmorgon glimmar”. Lauluun on tehty useita englanninkielisiä käännöksiä, jotka voidaan laulaa yleisesti käytetyn saksalaisen kansanlaulun sävellellä. Käyttämäni englanninkielisen käännöksen olen tehnyt itse yhdessä sisareni (Anita M. Renlund) kanssa. [Suomentaja tuntematon.]

*Kun joulu valkeneepi,
mä riennän seimelleen.
|: Siell' Jeesus lepääleepi
pääll' olkivuotehen. :|*

*Sä Poikas, Herra, sallit
lapsiksi syntyä.
|: Siis lapsuusvuodet kalliit
myös Sulle annan mä. :|*

*Sua, Jeesus, tarvitsemme,
sä lasten puoltaja.
|: Suo, synneillä ettemme
Sun mieltäs pahoita. :|*

*När juldagsmorgon glimmar,
jag vill till stallet gå,
|: där Gud i nattens timmar
re'n vilat uppå strå. :|*

*Hur god du var som ville
till jorden komma ner!
|: Nu ej i synd jag spille
min barndoms dagar mer! :|*

*Dig, Jesu, vi behöva,
du käre barnavän.
|: Jag vill ej mer bedröva
med synder dig igen. :|*

11. 3. Nefi 27:14–15.
12. 3. Nefi 18:12–13.
13. Luuk. 24:30–35; ks. myös jakeet 13–29.
14. *Saarnatkaa minun evankeliumiani: lähetystyöpalvelun opas*, 2005, s. 52.
15. Ilm. 21:4.

Presidentti Dieter F. Uchtdorf
toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Kirkon virkailijoiden hyväksyminen

Veljet ja sisaret, presidentti Monson on pyytänyt minua esittämään hyväksyttäväksenne kirkon johtavien virkailijoiden ja vyöhykeseitsenkymmenten nimet.

Ehdotetaan, että hyväksymme Thomas Spencer Monsonin profeetaksi, näkijäksi ja ilmoituksensaajaksi sekä Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon presidentiksi, Henry Bennion Eyringin ensimmäiseksi neuvonantajaksi ensimmäisessä presidenttikunnassa ja Dieter Friedrich Uchtdorfin toiseksi neuvonantajaksi ensimmäisessä presidenttikunnassa.

Ne, jotka hyväksyvät ehdotuksen, voivat osoittaa sen.

Jos joku vastustaa ehdotusta, hän voi osoittaa sen.

Äänestyksen tulos on huomioitu. Ehdotetaan, että hyväksymme Russell M. Nelsonin kahdentoista apostolin koorumin presidentiksi ja seuraavat jäseniksi tähän koorumiin: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson ja Dale G. Renlund.

Niitä, jotka hyväksyvät ehdotuksen, pyydetään osoittamaan se.

Jos joku on vastaan, hän voi osoittaa sen.

Äänestyksen tulos on huomioitu. Ehdotetaan, että hyväksymme neuvonantajat ensimmäisessä presidenttikunnassa ja kahdentoista apostolin koorumin jäsenet profeetoiksi, näkijöiksi ja ilmoituksensaajiksi.

Kaikkia, jotka hyväksyvät ehdotuksen, pyydetään osoittamaan se.

Vastaan olevat, mikäli heitä on, osoittakoot samoin.

Äänestyksen tulos on huomioitu. Ehdotetaan, että vapautamme seuraavat vyöhykeseitsenkymmenet 1. toukokuuta 2016 alkaen: Manuel M. Agustin, Kent J. Allen, Stephen B. Allen, W. Mark Bassett, Patrick M. Boutoille, Mark A. Bragg, Marcelo F. Chappe, Eleazer S. Collado, Valeri V. Cordón, Joaquin E. Costa, Jeffrey D. Cummings, Massimo De Feo, Donald D. Deshler, Nicolas L. Di Giovanni, Jorge S. Dominguez, Gary B. Doxey, David G. Fernandes, Hernán D. Ferreira, Moroni Gaona, Jack N. Gerard, Ricardo P.

Giménez, Douglas F. Higham, Brent J. Hillier, Robert W. Hymas, Lester F. Johnson, Matti T. Jouttenus, Chang Ho Kim, Alfred Kyungu, Dane O. Leavitt, Remegio E. Meim jr., Ismael Mendoza, Cesar A. Morales, Rulon D. Munns, Ramon C. Nobleza, S. Mark Palmer, Fouchard Pierre-nau, Gary B. Porter, José L. Reina, Esteban G. Resek, George F. Rhodes jr., Gary B. Sabin, Evan A. Schmutz, D. Zackary Smith, Lynn L. Summerhays, Wenceslao H. Svec, Craig B. Terry, Ernesto R. Toris, Fabian I. Vallejo, Emer Villalobos, J. Romeo Villarreal ja Terry L. Wade.

Kaikkia, jotka haluavat yhtyä kiittollisuuden ilmaukseen heidän erinomaisesta palveluksestaan, pyydetään osoittamaan se.

Ehdotetaan, että vapautamme sydämellisin kiitoksin Alkeisyhdistyksen ylimmän johtokunnan, sisaret Rosemary M. Wixomin, Cheryl A. Esplinin ja Mary R. Durhamin. Samoin vapautamme Alkeisyhdistyksen pääneuvottelukunnan jäsenet.

Kaikkia, jotka haluavat yhtyä kiittolisuutemme ilmaukseen näille sisarille heidän merkittävästä palveluksestaan ja omistautumisestaan, pyydetään osoittamaan se.

Ehdotetaan, että hyväksymme uudet johtavina auktoriteetteina toimivat seitsenkymmenet: W. Mark Bassett, Mark A. Bragg, Weatherford T. Clayton, Valeri V. Córdón, Joaquin E. Costa, Massimo De Feo, Peter F. Meurs, K. Brett Nattress, S. Mark Palmer, Gary B. Sabin ja Evan A. Schmutz.

Kaikkia, jotka hyväksyvät ehdotuksen, pyydetään osoittamaan se.

Jos joku on vastaan, samoin.

Ehdotetaan, että hyväksymme seuraavat veljet uusiksi vyöhykeseitsenkymmeniksi: P. David Agazzani, Quilmer A. Agüero, René R. Alba, Victorino A. Babida, Steven R. Bangerter, Richard Baquiran, Dong Chol Beh, Michael V. Beheshti, Matthieu Bannasar, Hubermann Bien-Aimé, Kevin E. Calderwood, Luis J. Casey, Matthew L. Carpenter, Douglas B. Carter, Aroldo B. Cavalcante, Luis C. Chaverri, Ulises Chávez, Brent J. Christensen, Douglas L. Dance, Marc C. Davis, Alessandro Dini Ciacci, J. Scott Dorius, M. Dirk Driscoll, Antonio F. Faúndez, Jose A. Fernández, Matias D. Fernandez, Candido Fortuna, Bruce E. Ghent, Michael A. Gillenwater, Daniel G. Hamilton, Mathias Held, Tom-Atle Herland, Raymond S.

Heyman, Christophe Kawaya, Todd S. Larkin, Pedro X. Larreal, Juan J. Levrino, Felix A. Martinez, Kevin K. Miskin, Mark L. Pace, Ryan V. Pagaduan, A. Moroni Pérez, Carlos E. Perrotti, Mark P. Peteru, Alan T. Phillips, Thomas T. Priday, Brian L. Rawson, Rene Romay, Blake M. Roney, Luis G. Ruiz, Maximo A. Saavedra jr., Pedro A. Sanhueza, Eric J. Schmutz, Benjamin Ming Tze Tai, Heber D. Teixeira, Maxsimo C. Torres, Jesús Velez, Carlos Villarreal, Paul H. Watkins, C. Dale Willis jr., William B. Woahn ja Luis G. Zapata.

Kaikkia, jotka hyväksyvät ehdotuksen, pyydetään osoittamaan se.

Mahdolliset vastaan olevat.

Ehdotetaan, että hyväksymme Alkeisyhdistyksen ylijohtajaksi Joy D. Jonesin, ensimmäiseksi neuvonantajaksi Jean B. Binghamin ja toiseksi neuvonantajaksi Bonnie H. Cordonin.

Ne, jotka hyväksyvät ehdotuksen, voivat osoittaa sen.

Jos joku on vastaan, hän voi osoittaa sen.

Ehdotetaan, että hyväksymme muut johtavat auktoriteetit, vyöhykeseitsenkymmenet ja apujärjestöjen ylimmät johtokunnat nykyisessä kokoonpanossa.

Kaikkia, jotka hyväksyvät ehdotuksen, pyydetään osoittamaan se.

Mahdolliset vastaan olevat.

Presidentti Monson, äänestyksen tulokset on huomioitu. Kehotamme niitä, jotka vastustivat jotakin tehtyä ehdotusta, ottamaan yhteyttä vaarnajohtajaansa.

Olemme kiittollisia kaikille teille, jotka tuette kirkon johtohenkilöitä heidän pyhissä tehtävissään, ja pyydämme nyt näitä vasta kutsuttuja johtavia auktoriteetteja ja Alkeisyhdistyksen ylintä johtokuntaa tulemaan eteen ja ottamaan paikkansa korokkeella. ■

Kirkon tilintarkastusosaston raportti 2015

Kevin R. Jergensen
kirkon tilintarkastusosaston johtaja

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon ensimmäiselle presidenttikunnalle

Hyvät veljet, Opin ja liittojen luvussa 120 olevan ilmoituksen mukaan kirkon varojen käytöstä päättää kymmenystenkäyttöneuvosto, jonka muodostavat ensimmäinen presidenttikunta, kahdentoista apostolin koorumi ja johtava piispakunta. Kirkon tahot käyttävät varoja hyväksytyjen talousarvioiden, menettelytapojen ja toimintatapojen mukaisesti.

Kirkon tilintarkastusosastolla, joka koostuu pätevistä ammattilaisista ja on riippumaton kaikista muista kirkon osastoista, on tehtävä toimittaa tilintarkastuksia kohtuullisen varmuuden hankkimiseksi lahjoitusten vastaanottamisesta, varojen käytöstä sekä kirkon

omaisuuden turvaamisesta.

Tehtyjen tarkastusten perusteella kirkon tilintarkastusosasto katsoo, että vastaanotettuja lahjoituksia, käytettyjä varoja ja kirkon omaisuutta on vuonna 2015 kaikilta olennaisilta osilta kirjattu ja hallinnoitu hyväksytyjen kirkon talousarvioiden, menettelytapojen ja kirjanpitokäytäntöjen mukaisesti. Kirkko noudattaa käytäntöjä, joita opetetaan sen jäsenille, elämällä talousarvion mukaan, välttämällä velkaa ja säästämällä puutteen aikaa varten.

Kunnioitavasti
kirkon tilintarkastusosasto
Kevin R. Jergensen
osastonjohtaja ■

Tilastoraportti 2015

Brook P. Hales
ensimmäisen presidenttikunnan sihteeri

Ensimmäinen presidenttikunta on julkaissut seuraavan tilastoraportin kirkosta 31. joulukuuta 2015.

Kirkon yksiköt

Vaarnoja	3 174
Lähetyskenttiä.....	418
Piirejä.....	558
Seurakuntia	30 016

Kirkon jäsenet

Koko jäsenmäärä	15 634 199
Uusia jäsenlapsia	114 550
Käännynnäisiä kastettu.....	257 402

Lähetysaarnajat

Kokoaikaisia lähetysaarnajia ...	74 079
Kirkon palvelulähetysaarnajia ...	31 779

Tempelit

Temppeleitä vihitty vuonna 2015 (Córdobassa Argentiinassa, Paysonissa Utahissa USA:ssa, Trujillossa Perussa, Indianapolisissa Indianassa USA:ssa ja Tijuanaassa Meksikossa)	5
Temppeleitä vihitty uudelleen (Méxicossa Meksikossa ja Montrealissa Quebecissä Kanadassa).....	2
Vuoden lopussa toiminnassa olevia temppeleitä.....	149

Vanhin Ronald A. Rasband
kahdentoista apostolin koorumista

Seisomme kirkon johtajien rinnalla

Seisotteko te synkkenevässä maailmassa kirkon johtajien rinnalla, jotta voisitte levittää Kristuksen valoa?

Toivotamme lämpimästi tervetulleiksi vasta kutsutut johtavat auktoriteetit, vyöhykeseitsenkymmenet sekä suurenmoisen uuden Alkeisyhdistyksen ylimmän johtokunnan. Ja mitä syvintä arvostusta tuntien kiitämme niitä, jotka on vapautettu. Rakastamme teitä jokaista.

Rakkaat veljeni ja sisareni, olemme juuri olleet osallisina mitä siunatuimmassa kokemuksessa, kun olemme kohottaneet kätemme tukeaksemme profeettoja, näkijöitä ja ilmoituksen-saajia sekä muita johtohenkilöitä ja johtavia virkailijoita, jotka Jumala on kutsunut juuri näinä aikoina. En ole koskaan suhtautunut kevyesti tai välinpitämättömästi mahdollisuuteen tukea Herran palvelijoita ja saada heiltä ohjausta. Ja kun omasta uudesta kutsumuksestani kahdentoista apostolin koorumin jäseneksi on vain muutamia kuukausia, teidän osoittamanne hyväksymisäänestys ja luottamus tekevät minut nöyräksi. Pidän suuresti arvossa teidän halukkuuttanne seisoa minun ja kaikkien näiden suurenmoisten johtajien rinnalla.

Pian sen jälkeen kun minut oli hyväksytty tehtävääni viime lokakuussa,

matkustin tehtävän saaneena Pakistaniin, ja siellä ollessani tapasin sen maan erinomaisia ja omistautuneita pyhiä. Heidän lukumääränsä on vähäinen, mutta he ovat vahvoja Hengessä. Pian kotiin paluuni jälkeen sain seuraavan viestin veli Shakeel Arshadilta, eräältä

rakkaalta jäseneltä, jonka olin tavannut vierailuni aikana: ”Kiitos, vanhin Rasband, että tulit Pakistaniin. Haluan kertoa sinulle, että me – kirkon jäsenet – tuemme sinua ja rakastamme sinua. [Olemme] hyvin onnekkaita, kun olit täällä ja saimme kuulla sinua. Se päivä, jolloin tapasimme apostolin, oli kerrassaan kultainen perheemme elämässä.”¹

Veli Arshadin kaltaisten pyhien tapaaminen oli häkellyttävä ja nöyräksi tekevä kokemus ja – hänen sanojaan käyttäen – ”kultainen päivä” myös minulle.

Tammikuussa kirkon johtajat osallistuivat Face to Face -lähetukseen nuorten, heidän johtajiensa ja heidän vanhempiensa kanssa kautta maailman. Tapahtuma lähetettiin suorana lähetystenä internetin kautta moniin paikkoihin 146 maassa. Yleisöä oli kokoontuneena toisaalla suurina joukkoina seurakuntakeskuksiin, ja toisaalla yksittäiset nuoret seurasivat lähetystä omissa kodeissaan. Yhteensä tapahtumaa seurasi monia satojatuhansia.

Sisar Bonnie Oscarson, Nuorten Naisien ylijohtaja, veli Stephen W. Owen, Nuorten Miesten ylijohtaja, ja minä olimme yhteydessä laajaan yleisöömme ja vastasimme nuorten esittämiin kysymyksiin – ja tukenamme oli nuoria, jotka toimivat tapahtuman isäntinä, vastasivat musiikista ja muusta.

Tarkoituksenamme oli esitellä toimintailtojen johtoaihe vuodelle 2016 ”Ponnistelkaa eteenpäin lujina Kristuksessa”, joka on otettu 2. Nefin kirjasta. Siinä sanotaan: ”Sen vuoksi teidän täytyy ponnistella eteenpäin lujina Kristuksessa, niin että teillä on täydellinen toivon kirkkaus ja rakkaus Jumalaa ja kaikkia ihmisiä kohtaan. Ja nyt, jos te ponnistlette eteenpäin kestitien itseänne Kristuksen sanalla ja kestätte loppuun asti, katso, näin sanoo Isä: Te

saatte iankaikkisen elämän.”²

Mitä me opimme lukemalla monia satoja nuortemme lähettämiä kysymyksiä? Me opimme, että nuoremme rakastavat Herraa, tukevat johtajiaan ja haluavat saada vastauksen kysymyksiinsä! Kysymykset ovat osoitus halusta oppia lisää, saada lisää tietoa niistä totuuksista, jotka jo ovat todistuksessamme kohdallaan, ja olla paremmin valmistautuneita ”[ponnistelemaan] eteenpäin lujina Kristuksessa”.

Evankeliumin palautus alkoi siitä, kun eräs nuori, Joseph Smith, esitti kysymyksen. Monet Vapahtajan opetuksista Hänen palvelutyönsä aikana alkoivat kysymyksestä. Muistatohan Hänen kysymyksensä Pietarille: ”Kuka minä teidän mielestänne olen?”³ Ja Pietarin vastaus: ”Sinä olet Messias, elävän Jumalan Poika.”⁴ Meidän täytyy auttaa toinen toistamme löytämään taivaallisen Isän vastauksia Hengen johdatuksen kautta.

Tuossa tapahtumassa sanoin nuorille:

”Tämän kirkon johtajat ymmärtävät teidän ongelmianne, huolenaiheitanne ja haasteitanne.

Meillä on lapsia. Meillä on lastenlapsia. Tapaamme usein nuoria eri puolilla maailmaa. Ja me rukoilemme teidän puolestanne, puhumme teistä pyhimissä paikoissa, ja me rakastamme teitä.”⁵

Haluaisin lukea teille yhden niistä monista kommenteista, joita saimme siitä tapahtumasta.

Lisa Grande Prairiasta Albertasta Kanadasta kirjoitti: ”Tämä Face to Face -tapahtuma oli suurenmoinen. Millaisena voimana se onkaan todistukselleni ja vakaumukselleni evankeliumista. Olemme hyvin siunattuja, kun meillä on innoitettuja johtajia, jotka on kutsuttu palvelemaan niin monissa erilaisissa tehtävissä.”⁶

Liz Pleasant Grovesta Utahista Yhdysvalloista kirjoitti eräässä aiemmassa julkaisussa: ”Olen kiitollinen henkilökohtaisesta uskostani ja mahdollisuudesta antaa tukeni Jumalan profeetalle sekä miehille ja naisille, jotka palvelevat hänen kanssaan.”⁷

Olemme tänään antaneet hyväksyntämme ja tukemme johtajille, jotka on jumalallisen innoituksen kautta kutsuttu opettamaan ja opastamaan meitä ja jotka kutsuvat meitä varomaan niitä vaaroja, joita me kohtaamme joka päivä – välinpitämättömästä lepopäivän vietosta perheeseen kohdistuviin uuhkiin, hyökkäyksiin uskonnonvapautta vastaan ja jopa myöhempien aikojen ilmoitusten kiistämiseen. Veljet ja sisaret, kuuntelemmeko me heidän neuvojaan?

Monet kerrat konferensseissa, sakramenttikokouksissa ja Alkeisyhdistyksessä olemme laulaneet näitä lempeitä sanoja: ”Ohjaa, suojaa, kanssain kulje, näytä mulle tie.”⁸ Mitä nuo sanat merkitsevät teille? Keitä tulee mieleenne, kun ajattelette näitä sanoja? Oletteko tunteet vanhurskaiden johtajien vaikutuksen – niiden Jeesuksen Kristuksen opetuslasten vaikutuksen, jotka ovat aiemmin koskettaneet ja edelleen nykyään koskettavat teidän elämäännä ja jotka kulkevat Herran tietä teidän kanssanne? He saattavat olla lähellä kotona. He saattavat olla paikallisessa seurakunnassanne tai puhua puhujakorokkeelta yleiskonferenssissa. Näiden opetuslasten lailla meillä on siunauksena todistus

Herrasta Jeesuksesta Kristuksesta, tämän kirkon johtajasta, meidän sielujemme johtajasta, Hänestä, joka on luvannut: ”Olkaa rohkealla mielellä älkääkään pelätkö, sillä minä, Herra, olen teidän kanssanne ja seison teidän rinnallanne.”⁹

Muistan, kuinka presidentti Thomas S. Monson kertoi siitä, kun hänet kutsuttiin vaaranjohtajansa Paul C. Childin kotiin valmistautumaan siihen, että hän saisi Melkisedekin pappeuden. Miten erityinen siunaus se olikaan vaaranjohtaja Childille, joka ei sillä hetkellä tiennyt opettavansa nuorta Aaronin pappeuden poikaa, josta tulisi eräänä päivänä Jumalan profeetta.¹⁰

Minulla on ollut monia hetkiä, jolloin olen oppinut jotakin rakkaalta profeetaltamme, presidentti Monsonilta. Mielessäni tai sydämessäni ei ole epäilystäkään siitä, etteikö hän ole Herran profeetta maan päällä. Olen nöyrästi vastaanottanut, kun hän on saanut ilmoitusta ja toiminut sen mukaan. Hän on opettanut meitä auttamaan, suojelemaan toisiamme, pelastamaan toisiamme. Samaa opetettiin Mormonin vesien luona. Ne, jotka halusivat ”tulla nimitetyiksi hänen kansakseen”, olivat ”halukkaita kantamaan [toistensa] kuormia”, ”suremaan surevien kanssa” ja ”olemaan Jumalan todistajina”¹¹.

Seison tänään Jumalan, iankaikkisen Isän, ja Hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen todistajana. Tiedän, että meidän Vapahtajamme elää ja Hän rakastaa meitä ja johtaa palvelijoitaan, teitä ja

minua, täyttämään suuret tarkoituksensa tämän maan päällä.¹²

Kun ponnistemme eteenpäin päättäen noudattaa johtajiemme neuvoja ja varoituksia, me päätämme seurata Herraa, vaikka maailma kulkee toiseen suuntaan. Me päätämme pitää kiinni rautakaiteesta, olla myöhempien aikojen pyhiä, tehdä Herran työtä ja täytyä ”tavattoman suurella ilolla”¹³.

Entistä tärkeämpi kysymys tänään kuuluu selkeänä: seisotteko te synkenevässä maailmassa kirkon johtajien rinnalla, jotta voisitte levittää Kristuksen valoa?

Suhteet johtohenkilöihin ovat hyvin tärkeitä ja merkittäviä. Riippumatta siitä, minkä ikäisiä johtohenkilöt saattavat olla, kuinka lähellä tai kaukana he saattavatkin olla tai milloin he ovatkin saattaneet koskettaa meidän elämäämme, niin heidän vaikutuksensa kuvastaa amerikkalaisen runoilijan Edwin Markhamin sanoja tämän kirjoittaessa näin:

*On kohtalo meidät veljeksi suonut,
ei kukaan elä vain itselleen.
Sen mitä on toisten elämään tuonut,
saa joskus vielä omakseen.*¹⁴

Shakeel Arshad, ystäväni Pakistanista, lähetti tukensa minulle, veljellen ja ystäväilleen. Niin ovat monet teistäkin tehneet. Kun pyrimme kohottamaan toisiamme, me osoitamme tosiksi nämä voimalliset sanat: ”Ei kukaan elä vain itselleen.”

Ennen kaikkea me tarvitsemme Vapahtajaamme, Herraamme Jeesusta Kristusta. Yksi pyhien kirjoitusten kertomus, joka on aina koskettanut minua hengellisesti, on se, kun Jeesus Kristus käveli vettä pitkin opetuslastensa luokse, jotka matkasivat veneessä Galianjärvellä. Nämä olivat vasta kutsuttuja johtajia, kuten monet meistä tänään korokkeella istuvista. Tapahtumasta kerrotaan Matteuksen evankeliumissa:

”Vene oli jo hyvän matkan päässä rannasta ja ponnisteli aallokossa vastatuuleen.

Neljännän yövartion aikaan Jeesus tuli opetuslapsia kohti kävelen vettä pitkin.

Kun he näkivät hänen kävelevän järven alloilla, he säikähtivät ja huusivat pelosta –.

Mutta samassa Jeesus jo puhui heille: ’Pysykää rauhallisina, minä tässä olen. Älkää pelätkö.’¹⁵

Pietari kuuli Herran lausuvan tämän suurenmoisen rohkaisevan kutsun.

”Silloin Pietari sanoi hänelle: ’Herra jos se olet sinä, niin käske minun tulla luoksesi vettä pitkin.’

’Tule!’ sanoi Jeesus.”¹⁶

Varsin uskaliaasta. Pietari oli kalastaja, ja hän tunsu järven vaarat. Hän oli kuitenkin sitoutunut seuraamaan Jeesusta – öin ja päivin, veneessä tai kuivalla maalla.

Voin kuvitella, kuinka Pietari hyppäsi veneen laidan yli odottamatta toista kutsua ja alkoi kävellä vettä pitkin. Tosiaan pyhissä kirjoituksissa sanotaan: ”Pietari – käveli vettä pitkin Jeesuksen luo.”¹⁷ Kun tuuli yltyi ja kun aallot vyöryivät Pietarin jalkoja vasten, Pietari ”pelästyi ja alkoi vajota. ’Herra, pelasta minut!’ hän huusi.

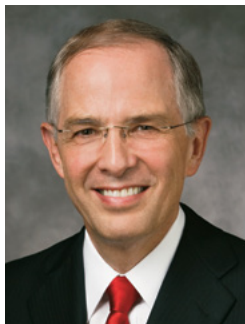
Jeesus ojensi heti kätensä [ja] tarttui häneen.”¹⁸

Miten voimallinen opetus. Herra oli siinä hänen kanssaan, aivan kuten Hän on teidän kanssanne ja minun kanssani. Hän ojensi kätensä ja veti Pietarin luokseen ja turvaan.

Olen tarvinnut Vapahtajaa ja Hänen pelastavaa kättään hyvin monet kerrat. Tarvitsen Häntä nyt enemmän kuin koskaan aiemmin, kuten tarvitsee kukin teistä. Olen tuntenut varmuutta, kun olen aika ajoin hypännyt veneen laidan yli – kuvaannollisesti puhuen – tunte mattomiin paikkoihin ja sitten käsittänyt, etten voisiakaan selviytyä yksin.

Kuten keskustelimme Face to Face -tapahtumassa, Herra auttaa meitä usein meidän perheidemme ja johtajiemme kautta kutsuen meitä tulemaan Hänen luokseen – aivan kuten Hän ojensi kätensä pelastaakseen Pietarin.

Teilläkin tulee olemaan monia hetkiä, jolloin voitte vastata usein esitettyihin kutsuihin tulla Kristuksen luokse¹⁹. Eikö ole kyse juuri siitä, mitä tämä elämä kuolevaisuudessa on? Kutsu voi tarkoittaa sitä, että tulette pelastamaan perheenjäsenen,

Vanhin Neil L. Andersen
kahdentoista apostolin koorumista

tulette palvelemaan lähetystyössä, tulette takaisin kirkkoon, tulette pyhään temppeleihin ja – kuten olemme hiljattain kuulleet hienoilta nuoritamme Face to Face -tapahtumassa – tulette auttamaan nuorten kysymyksiin vastaamisessa. Aikanaan jokainen meistä kuulee kutsun: ”Tule kotiin.”

Rukoilen, että me autamme – ojennamme kätemme ja tartumme Vapahtajan käteen, jonka Hän ojentaa meille usein jumalallisesti kutsuttujen johtajiensa ja perheemme jäsenten välityksellä – ja kuuntelemme Hänen kutsuaan tulla.

Tiedän, että Jeesus Kristus elää. Rakastan Häntä ja tiedän koko sydämeistäni, että Hän rakastaa meitä jokaista. Hän on meidän suuri Esikuvamme ja kaikkien Isämme lasten jumalallinen johtaja. Tästä lausun vakaan todistukseni Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Facebook- viesti Shakeel Arshadilta Ronald A. Rasbandille, 2. joulukuuta 2015.
2. Nefi 31:20.
3. Matt. 16:15.
4. Matt. 16:16.
5. Ronald A. Rasband, Face to Face -tapahtumassa, 20. tammikuuta 2016, lds.org/media-library.
6. Face to Face -vastaus Lisa Jarvisilta, joka asuu Grande Prairiassa Albertassa Kanadassa.
7. Tviitti Liz Dargerilta, joka asuu Pleasant Grovessa Utahissa Yhdysvalloissa, 4. huhtikuuta 2015.
8. ”Oon lapsi Jumalan”, *MAP-lauluja*, 187.
9. OL 68:6.
10. Ks. Thomas S. Monson, ”Pyhä pappisuuden luottamustehtävämme”, *Liahona*, toukokuu 2006, s. 55–56.
11. Moosia 18:8–9.
12. Ks. Moosia 18:8–9.
13. 1. Nefi 8:12.
14. Edwin Markham, ”A Creed”, *Lincoln and Other Poems*, 1901, s. 25.
15. Matt. 14:24–27.
16. Matt. 14:28–29.
17. Matt. 14:29.
18. Matt. 14:30–31.
19. Ks. Moroni 10:32.

”Joka ottaa luokseen heidät, se ottaa luokseen minut”

Lapsia elää nykyään monissa erilaisissa ja monimutkaisissa perhetilanteissa. Meidän on tarpeen ojentaa auttava käsi niille, jotka tuntevat olevansa yksinäisiä, muiden hylkäämiä tai aidan toisella puolella.

Jumala rakastaa lapsia. Hän rakastaa kaikkia lapsia. Vapahtaja sanoi: ”Antakaa lasten [tulla] minun luokseni. Heidän kaltaistensa on taivasten valtakunta.”¹

Lapsia elää nykyään monissa erilaisissa ja monimutkaisissa perhetilanteissa.

Esimerkiksi Yhdysvalloissa elää tänä päivänä kaksi kertaa enemmän lapsia vain yhden vanhemman kanssa kuin 50 vuotta sitten.² Ja on paljon perheitä, jotka eivät enää ole kovin yhtenäisiä rakkaudessaan Jumalaa kohtaan ja halukkuudessaan pitää Hänen käskynsä.

Tämän lisääntyvän hengellisen levottomuuden vallitessa palautettu evankeliumi pitää edelleen yllä tasovaatimuksia, ihannetta, Herran mallia.

”Lapsilla on oikeus syntyä avioliitossa ja saada kasvatuksensa sellaiselta isältä ja äidiltä, jotka pitävät avioliitolupaukset kunniaa olemalla täysin uskollisia. – –

Aviomiehellä ja vaimolla on vakava velvollisuus rakastaa toinen toistaan

ja huolehtia toisistaan sekä rakastaa lapsiaan ja huolehtia heistä. – – Vanhemmilla on pyhä velvollisuus kasvatata lapsensa rakkaudessa ja vanhurskaudessa, huolehtia heidän fyysisistä ja hengellisistä tarpeistaan ja opettaa heitä rakastamaan ja palvelemaan toisiaan [sekä] noudattamaan Jumalan käskyjä.”³

Me annamme tunnustusta monille eri puolilla maailmaa, kaikkien uskontokuntien keskuudessa oleville hyville vanhemmille, jotka huolehtivat rakastuen lapsistaan. Ja huomioimme kiitollisina ne Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkkoon kuuluvat perheet, jotka ovat Vapahtajaan kääntyneiden isän ja äidin huomassa, jotka on sinetöity pappisuuden valtuudella ja jotka oppivat rakastamaan taivaallista Isäänsä ja Hänen Poikaansa Jeesusta Kristusta sekä turvaamaan Heihin.

Pyyntö nuorten puolesta

Mutta esitän tänään pyyntöni niiden satojen tuhansien lasten, nuorten ja nuorten aikuisten puolesta, jotka eivät

tule tällaisista ”kiiltokuvaperheistä”, joksi niitä voi paremman sanan puuttuessa kutsua. En puhu pelkästään niiden nuorten puolesta, jotka ovat kokeneet vanhempiansa kuoleman, avioeron tai hiipuvan uskon, vaan myös niiden kaikkialla maailmassa olevien kymmenien tuhansien nuorten miesten ja nuorten naisten puolesta, jotka ottavat evankeliumin vastaan ilman äitiä tai isää, joka tulisi kirkkoon heidän kanssaan.⁴

Nämä nuoret myöhempien aikojen pyhät tulevat kirkkoon suuresti uskoen. He toivovat jonakin tulevana päivänä perustavansa oman ihanteellisen perheensä.⁵ Aikanaan heistä tulee tärkeä osa lähetyssaarnaajiemme joukkoa, vanhurskaita nuoria aikuisiamme ja niitä, jotka polvistuvat alttarin ääreen perustaakseen oman perheensä.

Hienotunteisuus

Me opetamme edelleen Herran perhemallia, mutta nykyään, kun jäseniä on miljoonia ja kirkkomme lapset kasvavat vaihtelevissa olosuhteissa, meidän tulee olla entistä huomaavaisempia ja hienotunteisempia. Meidän kirkossamme vallitseva kulttuuri ja kieli on toisinaan ainutlaatuista. Alkeisyhdistyksen lapset eivät lakkaa laulamasta ”Perheeni mulle rakas on”⁶, mutta kun he laulavat ”hauskaa on kun isääni taas vastaan juosta saan”⁷ tai ”kun äiti ja isä johdattaa”⁸, kaikki lapset eivät laula omasta perheestään.

Ystävämme Bette kertoi meille, mitä hän oli 10-vuotiaana kokenut kirkossa ollessaan. Hän sanoi: ”Opettajamme piti oppiaineen temppeleivioliitosta. Hän kysyi minulta suoraan: ’Bette, sinun vanhempiasi ei ole vihitty temppeleissä, eihän?’ [Opettajani ja koko luokka] tiesivät vastauksen.” Opettaja jatkoi oppiainetta ja Bette kuvitteli pahinta mahdollista tapahtuvaksi. Bette sanoi: ”Itkin usein öisin. Kun minulla oli sydänvaivoja kaksi vuotta myöhemmin ja luulin kuolevani, olin paniikissa ajatellessani, että joutuisin olemaan yksin ikuisesti.”

Ystäväni Leif kävi kirkossa yksikseen. Kerran Alkeisyhdistyksessä häntä pyydettiin pitämään pieni puhe. Hänellä ei ollut kirkossa äitiä tai isää, joka seisoi hänen vierellään auttamassa, jos hän unohtaisi, mitä hänen piti sanoa. Leif oli kauhuissaan. Sen sijaan, että olisi nolannut itsensä, hän vain jäi pois kirkosta useaksi kuukaudeksi.

”Jeesus kutsui luokseen lapsen, asetti hänet heidän keskelleen ja sanoi:

Joka minun nimessäni ottaa luokseen yhdenkin tällaisen lapsen, se ottaa luokseen minut.”⁹

Uskovia sydämiä ja hengellisiä lahjoja

Näitä lapsia ja nuoria on siunattu uskovalla sydämellä ja hengellisillä lahjoilla. Leif on sanonut minulle: ”Tiesin syvällä sisimmässäni, että Jumala on minun Isäni ja että Hän tuntee minut ja rakastaa minua.”

Ystävämme Veronique on sanonut: ”Kun opin evankeliumin periaatteita ja tutkin Mormonin kirjaa, tuntui kuin mieleeni olisi muistunut asioita, jotka olin tiennyt jo aiemmin mutta jotka olin unohtanut.”

Ystävämme Zuleika tulee Alegretesta Brasiliasta. Vaikka Zuleikan perhe ei ollut uskonnollinen, hän alkoi 12-vuotiaana lukea Raamattua ja käydä

paikallisissa kirkkoissa haluten tietää enemmän Jumalasta. Vanhempiansa vastentahtoisella luvalla hän tutki evankeliumia lähetyssaarnaajien kanssa ja sai todistuksen siitä, ja hänet kastettiin. Zuleika kertoi minulle: ”Lähetystyökeskustelujen aikana minulle näytettiin kuva Suolajärven temppeleistä ja minulle kerrottiin sinetöimistöimituksista. Siitä hetkestä lähtien minulla oli halu jonakin päivänä astua Herran huoneeseen ja saada iankaikkinen perhe.”

Vaikka lapsen maanpäälliset olosuhteet eivät olisikaan ihanteelliset, hänen hengellinen DNA:nsa on täydellinen, koska hänen todellinen identiteettinsä on Jumalan poika tai tytär.

Presidentti Thomas S. Monson on sanonut: ”Auttakaa Jumalan lapsia ymmärtämään, mikä tässä elämässä on aitoa ja tärkeää. Auttakaa heitä hankkimaan voimaa valita polkuja, jotka pitävät heidät turvallisesti iankaikkiseen elämään johtavalla tiellä.”¹⁰ Avatkaamme sylimme ja sydäntämme vähän laajemmalle. Nämä nuoret tarvitsevat meidän aikaamme ja meidän todistustamme.

Brandon, joka liittyi kirkkoon lukiolaisena Coloradossa Yhdysvalloissa, kertoi minulle ihmisistä, jotka ojensivat hänelle auttavan kätensä sekä ennen hänen kastettaan että sen jälkeen. Hän sanoi: ”Olin sellaisten perheiden kodeissa, joissa elettiin evankeliumin mukaan. Se osoitti minulle mitta-puut, jotka tunsin haluavani omaan perheeseeni.”

Hollannissa syntynyt Veronique kävi koulua yhdessä tyttäremme Kristenin kanssa, kun asuimme Saksassa. Veronique mainitsi: ”Niillä oppilailla, jotka olivat kirkon jäseniä, oli kuin valo sisällään. Aloin ymmärtää, että tuo valo johtui heidän uskostaan Jeesukseen Kristukseen ja Hänen opetustensa mukaisesta elämästä.”

Ystävänä Max kastettiin, kun hän oli kahdeksanvuotias. Hänen isänsä ei kuulunut mihinkään kirkkoon, ja Max sai mennä kirkkoon tai olla menemättä.

Kun Max oli teini-ikässä eikä ollut käynyt kirkossa kuukausiin, hän sai tunteen, että hänen täytyi palata kirkkoon. Eräänä sunnuntaiaamuna hän päätti mennä takaisin. Mutta hänen päättäväisyytensä heikkeni hänen lähestyessään kirkon etuovea, ja hänen vatsansa kipristeli hermostuksesta.

Ovella seisojaksi uusi piispa. Max ei tuntenut häntä ja oli varma, ettei piispakaan tuntisi häntä. Maxin tullessa lähemmäksi piispan kasvot kirkastuivat ja hän ojensi kätensä sanoen: ”Max, onpa kiva nähdä sinut!”

”Kun hän sanoi nuo sanat”, Max sanoi, ”minut valtasi lämmin tunne ja tiesin, että olin tehnyt oikein.”¹¹

Sillä, että tiedämme jonkun nimen, voi olla suuri vaikutus.

”Ja [Jeesus] käski tuoda heidän pienet lapsensa [hänen luokseen]. – –

Ja hän otti [heidät] yksitellen ja siunasi heidät ja rukoili Isää heidän puolestaan.

Ja kun hän oli tehnyt tämän, hän itki.”¹²

Nuoret, joita ei vielä ole kastettu

Vanhempiensa pyynnöstä monet evankeliumia rakastavat nuoret joutuvat odottamaan vuosia päästäkseen kasteelle.

Emilyn vanhemmat erosivat Emilyn ollessa lapsi, eikä hän saanut lupaa mennä kasteelle ennen kuin hän oli 15-vuotias. Ystävämme Emily puhuu innoissaan Nuorten Naisten johtohenkilöstä, joka ”ojensi aina auttavan kätensä ja auttoi vahvistamaan [hänen todistustaan]”¹³.

Colten ja Preston ovat Utahissa Yhdysvalloissa asuvia teini-ikäisiä. Heidän vanhempansa ovat eronneet,

Joseph Ssenigooba nuorukaisena (yllä), ystävänä ja lähetystyökouluttajansa vanhin Joshua Walusimbin (yllä oikealla) sekä lähetysjohtajansa Leif Ericksonin (alla oikealla) kanssa.

eivätkä he ole saaneet lupaa mennä kasteelle. Vaikka he eivät voi jakaa sakramenttia, he tuovat leivän joka viikko. Ja vaikka he eivät voikaan mennä temppeleihin tekemään kasteita nuorten kanssa, kun heidän seurakuntansa menee yhdessä temppeleihin, nämä kaksi veljestä etsivät sukulaisten nimiä viereisessä sukututkimuskeskuksessa. Suurin vaikutus siihen, että nuoremme tuntevat kuuluvansa mukaan, on muilla vanhurskailla nuorilla.

Vanhin Joseph Ssenigooba

Päätän esimerkillä uudesta ystävästä, jonka tapasimme joitakin viikkoja sitten vieraillessamme Lusakan lähetyskentällä Sambianssa.

Vanhin Joseph Ssenigooba on Ugandasta. Hänen isänsä kuoli, kun hän oli seitsenvuotias. Kun hän oli yhdeksänvuotias, hänen äitinsä ja sukulaisensa eivät enää kyenneet huolehtimaan hänestä ja hänen piti selviytyä itselleen. 12-vuotiaana hän tapasi lähetysaarnaajat ja hänet kastettiin.

Joseph kertoi minulle ensimmäisestä päivästä kirkossa: ”Sakramenttikokouksen jälkeen luulin, että oli aika lähteä kotiin, mutta lähetysaarnaajat esittelivät minulle Joshua Walusimbin. Joshua kertoi, että hän olisi ystäväni, ja ojensi minulle *Lasten laulukirjan*, jotta minun ei tarvitsisi mennä Alkeisyhdistykseen tyhjin käsin.

Alkeisyhdistyksessä Joshua laittoi viereensä ylimääräisen tuolin. Alkeisyhdistyksen johtaja kutsui minut luokan eteen ja pyysi koko Alkeisyhdistystä laulamaan minulle ’Oon lapsi Jumalan’. Tunsin olevani tärkeä.”

Seurakunnanjohtaja vei Josephin Pierre Mungozan perheen luo, ja siitä tuli hänen kotinsa neljän seuraavan vuoden ajaksi.

Kahdeksan vuotta myöhemmin, kun vanhin Joseph Ssenigooba aloitti lähetystyönsä, hän huomasi suureksi yllätykseksensä, että hänen kouluttajanaan oli vanhin Joshua Walusimbi, sama poika, joka oli saanut hänet tuntemaan olonsa tervetulleeksi hänen ensimmäisenä päivänään Alkeisyhdistyksessä. Entä hänen lähetysjohtajansa? Hän on lähetysjohtaja Leif Erickson, se pieni poika, joka jäi pois Alkeisyhdistyksestä, koska ei uskaltanut pitää puhetta. Jumala rakastaa lapsiaan.

Lapset tulivat juosten

Kun vaimoni Kathy ja minä olimme Afrikassa joitakin viikkoja sitten, vierailimme Mbuji-Mayissa Kongon demokraattisessa tasavallassa. Koska kappeli ei ollut riittävän suuri 2 000 jäsenelle, kokoontuimme ulkona suuren bambuseipäiden varassa olevan muovikatoksen alla. Kokouksen alkaessa näimme tusinoittain lapsia, jotka katselivat meitä pihaa ympäröivän takorauta-aidan

Kongon demokraattisessa tasavallassa pidetyssä kokouksessa, johon osallistui 2 000 myöhempien aikojen pyhää (yllinä), kymmenet uteliaita lapset kerääntyivät kokouspaikan tonttia ympäröivän aidan ulkopuolelle (yllä). Kun lapset kutsuttiin paikalle, he tulivat juosten.

toisella puolella roikkuen. Kathy kuis-kasi hiljaa: "Neil, haluaisitko ehkä kutsua lapset tulemaan tänne?" Käännyin puhujakorokkeella olevan piirinjohtaja Kalonjin puoleen ja kysyin häneltä, voisiko hän toivottaa aidan toisella puolella olevat lapset tervetulleiksi joukkoomme sisälle.

Piirinjohtaja Kalonjin esitettyä kutsun lapset eivät yllätykseksi pelkästään tulleet vaan ihan juoksivat paikalle. Heitä oli yli 50, ehkä sata, jotkut repaleisissa vaatteissa ja paljasjaloin, mutta kaikki kauniisti hymyillen ja kasvot innosta loistaen.

Tämä kokemus liikutti minua syvästi, ja näin sen vertauskuvana tarpeestamme

oientaa auttava käsi nuorille, jotka tuntevat olevansa yksinäisiä, muiden hylkäämiä tai aidan toisella puolella. Ajatelkaamme heitä, toivottakaamme heidät tervetulleiksi, ottakaamme heidät huomaamme ja tehkäämme kaikki voitavamme vahvistaaksemme heidän rakkauttaan Vapahtajaa kohtaan. Jeesus sanoi: "Joka minun nimessäni ottaa luokseen yhdenkin tällaisen lapsen, se ottaa luokseen minut."¹⁴ Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Matt. 19:14.
2. Ks. "Family Structure", Child Trends DataBank, joulukuu 2015, liite 1, s. 9, childtrends.org/databank.
3. "Perhe – julistus maailmalle", *Liahona*, marraskuu 2010, s. 129, kappaleet 7 ja 6.
4. Haluan henkilökohtaisesti kiittää kymmeniätuhansia vanhurskaita äitejä, monet heistä yksinhuoltajia, jotka rohkeasti

ottavat ensisijaisen vastuun lastensa hengellisestä vahvistamisesta. Ystävämme Shelley Kanadasta sanoi äidistään:

"Lähetysaarnaat koputtivat vanhempieni oveen viisi vuotta ennen syntymääni. Vanhempani kuuntelivat joitakin oppiaineita, eikä isä sitten enää ollut kiinnostunut. Äiti jatkoi oppiaineiden kuuntelemista ja halusi mennä kasteelle. Viiden vuoden ajan äiti kävi kirkossa kuulumatta siihen, ja sitten kolme kuukautta syntymäni jälkeen hän saattoi mennä kasteelle.

Äiti ei ole koskaan ollut kovin puhelias tai isoissa johtotehtävissä. Hänellä on hyvin yksinkertainen, suloinen, vakaa todistus, – ja hän elää joka päivä uskollisena sille, mihin usko. Tuo hiljainen, yksinkertainen esimerkki on aina pitänyt minut lähellä Herraa ja kirkkoa."

5. Ystävämme Randall kertoi minulle: "Minua opetettiin ja minä tiesin, että olen taivaallisten vanhempien poika, ja tieto todellisesta identiteetistäni ja luonnostani antoi minulle toivoa, ettei minun tarvinnut seurata samaa tietä kuin vanhempani, joita jumaloin mutta joita en halunnut jäljitellä. Luotin siihen, mitä minulle oli opetettu Alkeisyhdistyksessä, pyhäkoulussa, Nuorissa Miehistä ja muiden opettajien toimesta. Näin seurakunnassani ja suvussani esimerkkejä uskollisista, onnellisista perheistä ja luotin taivaalliseen Isään tietäen, että jos pysyisin uskollisena, Hän auttaisi minua saamaan sellaisen perheen."
6. "Perheeni mulle rakas on", *Lasten laulukirja*, s. 98.
7. "Isän kotiintulo", *Lasten laulukirja*, s. 110.
8. "Tunnen rakkautta", *Lasten laulukirja*, s. 102–103.
9. Matt. 18:2, 5.
10. Thomas S. Monson, "Oppikaa minusta", *Liahona*, maaliskuu 2016, s. 6.
11. Ks. Max H. Mølgard, *Inviting the Spirit into Our Lives*, 1993, s. 99.
12. 3. Nefi 17:11, 21–22.
13. Emily, jolla ei ollut aktiivisia vanhempia, puhui hellästi isovanhemmista, sedistä ja tädeistä sekä muista, jotka olivat hänen vanhempiensa "sijaisina". Puhuesaan eräästä Nuorten Naisten johtajasta Michiganissa hän sanoi: "Hänen lapsensa olivat aikuisia, ja hän otti asiakseen saada jokaisen nuoren naisen tuntemaan, että tämä oli aivan kuin hänen oma tyttärensä. – Hän hymynsä lämmitti sydäntä vaikeimmanakin päivänä. – Olen ottanut tavoitteekseni noudattaa hänen johtoaan ja olla sisar Molnar niille lapsille, jotka tuntevat olevansa 'erilaisia', 'toisten hylkäämiä' tai 'joukosta jätettyjä'."
14. Matt. 18:5.

Vanhin Mervyn B. Arnold
seitsemänkymmenen koorumista

Pelastamaan: me pystymme siihen

Herra on antanut meille kaikki tarvittavat välineet, jotta voimme lähteä pelastamaan vähemmän aktiivisia ja kirkkoon kuulumattomia ystäviämme.

Vapahtaja selvästikin ymmärsi tehtävänsä pelastaa taivaallisen Isämme lapset, sillä Hän julisti: ”Juuri sitä, mikä on kadonnut, Ihmisen Poika on tullut etsimään ja pelastamaan. – –

[Sillä] teidän taivaallinen Isänne [ei] tahdo, että yksikään näistä vähäisistä joutuisi hukkaan.”¹

Enkelimäinen äitini Jasmine Bennion Arnold selvästikin ymmärsi tehtävänsä olla apuna pelastamassa taivaallisen Isämme loukkaantuneita tai kadonneita lampaita, mukaan lukien hänen omat lapsensa ja lastenlapsensa. Kuinka ihmeellinen rooli isovanhemmilla voidaan olla heidän lastenlastensa elämässä.

Äidilleni oli tavallisesti annettu kotikäyntiopettajan tehtäväksi käydä uskonsa kanssa kamppailevien, vähemmän aktiivisten ja osajäsenperheiden luona. Hänen laumaansa kuului kuitenkin monia muitakin, joiden luona käymistä kukaan ei ollut antanut hänen tehtäväkseen. Tavallisesti hän vieraili heidän luonaan muulloinkin kuin kerran kuukaudessa, kun hän kaikessa hiljaisuudessa kuunteli, palveli sairaita ja rohkaisi heitä rakastaen. Elämänsä viimeisinä kuukausina äiti ei päässyt

ulos kodistaan, joten hän käytti tunti-kausia siihen, että kirjoitti heille kirjeitä, ilmaisi rakkautensa ja todistuksensa sekä kohotti niitä, jotka tulivat käymään hänen luonaan.

Kun lähdemme pelastamaan, Jumala antaa meille voimaa, rohkaisua ja siunauksia. Kun Hän käski Moosesta pelastamaan Israelin lapset, Mooses pelkäsi, kuten monet meistäkin. Mooses esteli sanoen: ”Minä en ole koskaan ollut hyvä puhuja – –. Minulla on hidaskäsi ja kankea kieli.”²

Herra vakuutti Moosekselle: ”Kuka on antanut ihmiselle suunnitelmia? – – Enkö juuri minä, Herra?”

Mene nyt, minä olen sinun kanssasi, kun puhut, ja neuvon sinulle, mitä sinun tulee sanoa.”³

Oikeastaan Herra sanoi Moosekselle: ”Sinä pystyt siihen!” *Ja tiedättekö mitä, niin pystymme mekin!*

Saamen esittää neljä periaatetta, jotka auttavat meitä pyrkimyksissämme pelastaa.

Periaate 1: Me emme saa lykätä pelastamaan lähtemistä

Vanhin Alejandro Patanía, entinen vyöhykeseitsenkymmenen, kertoo

nuoremmasta veljestään Danielista, joka lähti miehistöineen merelle kalastamaan. Jonkin ajan kuluttua Daniel sai kiireellisen varoituksen siitä, että heitä lähestyi nopeasti valtava myrsky. Daniel ja hänen miehistönsä käänsivät aluksensa heti kohti satamaa.

Myrskyn voimistuessa erään lähellä olevan kalastusaluksen moottori lakkasi toimimasta. Danielin miehistö kiinnitti rikkoutuneeseen alukseen vaijerin ja alkoi hinata alusta turvaan. He lähettivät radion kautta avunpyynnön tietäen tarvitsevansa välittömästi apua myrskyn yhä voimistuessa.

Omaisten odottaessa huolestuneina rannikkovartioston, kalastajaliiton ja laivaston edustajat kokoontuivat päättämään parhaasta pelastusstrategiasta. Jotkut halusivat lähteä matkaan heti, mutta heitä pyydettiin odottamaan suunnitelmaa. Vaikka myrskyn keskellä olevat pyysivät jatkuvasti apua, edustajat jatkoivat kokousta yrittäen päästä yhteisymmärrykseen asianmukaisesta menettelytavasta ja suunnitelmasta.

Kun pelastusryhmä oli lopulta saatu järjestettyä, tuli viimeinen epätoivoinen avunpyyntö. Raivoava myrsky oli katkaissut alusten välisen vaijerin, ja Danielin miehistö oli palaamassa

Samalla kun läheiset odottivat levottomina, pelastajat viivyttelivät pelastustoimissaan, kunnes oli liian myöhäistä.

katsomaan, voisivatko he pelastaa kalastajatoverinsa. Lopulta kumpikin aluksista upposi, ja niiden miehistöt, mukaan lukien vanhin Patanían veli Daniel, hukkuivat.

Vanhin Patanía vertasi tätä murhenäytelmää Herran varoitukseen, jossa Hän sanoi: ”Te ette ole hoivanneet – – [ettekä] ole etsineet kadonneita ettekä lähteneet eksyneiden perään – –, [ja] minä vaadin [teidät] tilille lampaistani.”⁴

Vanhin Patanía selitti, että vaikka meidän täytyy järjestäytyä neuvostoinemme, koorumeinemme, apujärjestöinemme ja jopa yksittäisinä ihmisinä, me emme saa lykätä pelastamaan lähtemistä. Joskus kuluu monta viikkoa keskustellessamme siitä, kuinka voisimme auttaa erityisessä tarpeessa olevia perheitä tai yksilöitä. Pohdimme tarkkaan sitä, kuka vierailee heidän luonaan ja kuinka asiassa tulee edetä. Sillä välin eksyneet veljemme ja sisaremme tarvitsevat apua, ja joskus he

joutuvat pyytämään ja anelemaan sitä edelleen. Me emme saa viivytellä.

Periaate 2: Me emme saa koskaan antaa periksi

Presidentti Thomas S. Monson, joka on esittänyt kaikkuvan kutsun lähteä pelastamaan, on sanonut: ”Jäseniämme täytyy muistuttaa, ettei koskaan ole liian myöhäistä, kun on kyse vähemmän aktiivisista jäsenistämme, joita on saatettu pitää toivottomina tapauksina.”⁵

Kuten monet teistä minäkin olen kertonut evankeliumista ihmisille, jotka on pian kastettu tai jotka ovat tulleet aktiivisiksi, ja toisten kohdalla – kuten aiemmin kirkkoon kuulumattomalla ystävälläni Timillä ja hänen vähemmän aktiivisella vaimollaan Charlenella – siihen kuluu paljon enemmän aikaa.

Jo yli 25 vuoden ajan olin keskustellut Timin kanssa evankeliumista ja ottanut Timin ja Charlenen mukaani temppeleiden avoimien ovien tilaisuuksiin. Muutkin liittyivät pelastustyöhön, mutta Tim hylkäsi jokaisen kutsun tavata lähetyssaarnaajat.

Sain eräänä viikonloppuna tehtäväkseni olla johtavana virkailijana vaarnakonferenssissa. Olin pyytänyt vaarnanjohtajaa paastoamaan ja rukoilemaan siitä, kenen luona meidän tulisi vierailla. Järkytin, kun hän ojensi minulle ystäväni Timin nimen. Kun seurakunnan piispa, vaarnanjohtaja ja minä koputimme oveen, Tim avasi

oven, katsoi minua, katsoi piispaa ja sanoi sitten: ”Piispa, etkö sinä sanonut minulle, että te toisitte jonkun erityisen vieraan!”

Sitten Tim naurahti ja sanoi: ”Tulehan sisään, Merv.” Sinä päivänä tapahtui ihme. Tim on nyt kastettu, ja hänet on Charlenen kanssa sinetöity temppelissä. Me emme saa koskaan antaa periksi.

Periaate 3: Kuinka suuri teidän ilonne onkaan, jos johdattaisitte yhdenkin sielun Kristuksen luokse

Monta vuotta sitten yleiskonferenssissa puhuin siitä, miten José de Souza Marques ymmärsi seuraavat Vapahtajan sanat: ”Jos joku teidän keskuudessanne on Hengessä väkevä, hän ottakoon kaikessa sävyisyydessä mukaansa sen, joka on heikko, jotta – – hänestäkin tulisi väkevä.”⁶

Veli Marques tunsu jokaisen pappien koorumiinsa kuuluvan lampaan nimen ja huomasi, että Fernando puuttui. Hän etsi Fernandoa tämän kotoa, sen jälkeen hän etsi Fernandoa tämän ystävän luota ja meni jopa rannalle.

Lopulta hän löysi Fernandon laine-lautailemasta. Hän ei jähkaillut siihen asti, kunnes vene uppoaisi, kuten kävi kertomuksessa Danielista. Hän meni saman tien veteen pelastamaan kadonnutta lammastaan ja toi tämän riemuiten kotiin.⁷

Sen jälkeen hän muisti jatkuvasti huolehtia Fernandosta, niin ettei tämä koskaan enää lähtisi laumasta.⁸

Saanan kertoa teille, mitä Fernandon pelastamisen jälkeen on tapahtunut ja mikä ilo tuon yhden kadonneen lampaan pelastamisesta on seurannut. Fernando vihittiin temppelissä rakkaimpansa Marian kanssa. Heillä on nyt viisi lasta ja 13 lastenlasta, jotka kaikki ovat aktiivisia kirkossa. Monia muitakin sukulaisia perheineen on liittynyt

kirkkoon. Yhdessä he ovat lähettä-
neet tuhansia esivanhempiansa nimiä
temppeleihin toimituksia varten, ja heidän
saamansa siunaukset jatkuvat yhä.

Fernando palvelee nykyään kol-
matta kertaa piispana, ja hän jatkaa
muiden pelastamista aivan kuten hänet
pelastettiin. Hän kertoi hiljattain: ”Seu-
rakunnassamme on 32 aktiivista nuorta
miestä, jotka ovat Aaronin pappeu-
den haltijoita. 21 heistä on pelastettu
viimeisen puoleltoista vuoden aikana.”
Yksittäisinä ihmisinä, perheinä, kooru-
meina, apujärjestöinä, luokkina sekä
kotiopettajina ja kotikäyntiopettajina
me pystymme siihen!

**Periaate 4: Olimmepa minkä ikäisiä hyvänsä,
meidät kaikki on kutsuttu pelastamaan**

Presidentti Henry B. Eyring on julis-
tanut: ”Olipa ikämme, kyvykkyytemme,
kirkon tehtävämme tai asuinpaikkamme
mikä hyvänsä, meidät on yhtenä mie-
henä kutsuttu työhön auttamaan [Vapah-
tajaa] Hänen sielujen sadonkorjuussaan,

kunnes Hän tulee jälleen.”⁹

Joka päivä yhä useammat lapsis-
tamme, nuoristamme, nuorista naimat-
tomista aikuisistamme ja kaikenikäisistä
aikuksistamme noudattavat Vapah-
tajan kaikuva kutsua lähteä pelasta-
maan. Kiitos vaivannäöstänne! Saanen
kertoa joistakin esimerkeistä:

Seitsenvuotias Amy kutsui ystävänsä
Ariannan perheineen jokavuotiseen
Alkeisyhdistyksen sakramenttikokous-
ohjelmaan. Joitakin kuukausia myö-
hemmin Arianna ja hänen perheensä
menivät kasteelle.

Allan, nuori naimaton aikuinen,
tunsi innoitusta jakaa sosiaalisessa
mediassa kaikille ystävilleen kirkon
videoita, *Mormonisanomia* ja pyhien
kirjoitusten kohtia.

Sisar Reeves alkoi kertoa evanke-
liumista jokaiselle hänelle soittavalle
puhelinmyyjälle.

James kutsui kirkkoon kuulumat-
oman ystävänsä Shanen tyttärensä
kastetilaisuuteen.

Spencer lähetti vähemmän aktii-
viselle sisarelleen linkin presidentti
Russell M. Nelsonin konferenssi-
puheen ja kertoi sitten: ”Hän luki puheen,
ja toivo heräsi.”

Herra on antanut meille kaikki
tarvittavat välineet, jotta voimme lähteä
pelastamaan vähemmän aktiivisia ja
kirkkoon kuulumattomia ystäviämme.
Me kaikki pystymme siihen!

Kehotan teitä jokaista noudattamaan
Vapahtajan kutsua lähteä pelastamaan.
Me pystymme siihen!

Todistan vakaasti tietäväni, että Jee-
sus on hyvä paimen, että Hän rakastaa
meitä ja että Hän siunaa meitä, kun läh-
demme pelastamaan. Tiedän, että Hän
elää. Tiedän sen. Jeesuksen Kristuksen
nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Matt. 18:11, 14, kursivointi lisätty.
2. 2. Moos. 4:10.
3. 2. Moos. 4:11–12.
4. Hes. 34:4, 10.
5. Thomas S. Monson, johtavien auktoriteet-
tien kokous lokakuussa 2015, käytetty
luvalla.
6. Ks. OL 84:106.
7. Ks. Luuk. 15:5.
8. Ks. Mervyn B. Arnold, ”Vahvista veljiäsi”,
Liahona, toukokuu 2004, s. 46–47.
9. Henry B. Eyring, ”Me olemme yhtä”,
Liahona, toukokuu 2013, s. 62.

Kun Fernando Araujo (kummassakin kuvassa keskellä) oli nuori mies, hänet pelasti hänestä välittävä
johtaja. Nykyään hän pelastaa nuoria miehiä piispana (yllä) ja nauttii jälkeläisistä, jotka ovat aktiivi-
sia kirkossa (yllinä).

Vanhin Jairo Mazzagardi
seitsemänkymmenen koorumista

Palautuksen pyhä paikka

Palmyra oli palautuksen tapahtumapaikka, jossa Isän ääni kuultiin ihmeellisessä näyssä lähes kahden vuosituhannen jälkeen.

Hyvä ystäväni, joka on kirkon jäsen, yritti vuosia opettaa minulle iankaikkisten perheiden evankeliumia. Vasta kun osallistuin São Paulon temppelin avoimien ovien tilaisuuteen lokakuussa 1978 ja astuin sinetöimis-huoneeseen, oppi iankaikkisista perheistä vaikutti sydämeeni, ja rukoilin usean päivän ajan saadakseni tietää, onko tämä kirkko tosi.

En ollut uskonnollinen, mutta minut kasvattivat vanhemmat, jotka olivat, ja olin nähnyt, mitä hyvää muissa uskonnoissa on. Tuossa vaiheessa elämäni ajattelin, että kaikki uskonnot olivat mieluisia Jumalalle.

Vierailtuani temppelin avoimien ovien tilaisuudessa pyrin saamaan vastauksen rukoilemalla osoittaen uskoa ja varmaa luottamusta siihen, että Jumala vastaisi minulle, mikä on Hänen kirkkonsa maan päällä.

Kamppailtuani suuresti hengessä sain lopulta selkeän vastauksen. Minulle esitettiin kastekutsu, ja minut kastettiin 31. lokakuuta 1978, São Paulon temppelin vihkimistä edeltäneenä iltana.

Ymmärsin, että Herra tunsu minut ja välitti minusta, kun Hän vastasi rukouksiini.

Seuraavana aamuna vaimoni ja minä menimme São Pauloön

osallistuaksemme temppelin vihkimistilaisuuteen.

Olimme siellä, mutten osannut vielä täysin arvostaa tuota ihmeellistä tilaisuutta. Seuraavana päivänä osallistuimme aluekonferenssiin.

Olimme aloittaneet matkantekomme kirkossa, ja saimme hyviä ystäviä, jotka ottivat meidät innostuneesti vastaan tässä elämänmuutoksessa.

Uusille jäsenille tarkoitetut luokat, joihin osallistuimme sunnuntai-kokouksissamme joka viikko, olivat

erinomaisia. Ne täyttivät meidät tiedolla ja saivat meidät toivomaan, että viikko kuluisi nopeasti ja voisimme taas sunnuntaina saada lisää tuota hengellistä ravintoa.

Vaimoni ja minä odotimme innolla pääsyä temppeleihin, niin että perheemme voitaisiin sinetöidä iankaikkisuudeksi. Se tapahtui vuosi ja seitsemän päivää kasteeni jälkeen, ja se oli ihmeellinen hetki. Minusta tuntui kuin iankaikkisuus olisi jakautunut tuossa alttarilla aikaan, joka oli ennen sinetöintiä, ja aikaan sen jälkeen.

Koska olimme asuneet muutaman vuoden laillisina siirtolaisina Yhdysvaltain itärannikolla, tunsin hieman alueen kaupunkeja, ja ne olivat pääasiassa pieniä.

Lukiessani tai kuullessani tapahtumista, jotka johtivat ensimmäiseen näkyyn, mainittiin väkijoukkoja, eikä siinä ollut minusta järkeä.

Mieleeni alkoi nousta kysymyksiä. Miksi kirkko piti palauttaa Yhdysvalloissa eikä Brasiliassa tai esivanhempieni Italiassa?

Missä olivat ne väkijoukot, jotka olivat mukana hengellisessä herätyksessä ja uskonnollisessa hämmennyksessä – mikä kaikki tapahtui niin rauhallisessa ja levollisessa maailmankolkassa?

Kysyin tätä asiaa monelta ihmiseltä, mutten saanut vastausta. Luin kaiken mahdollisen portugaliksi ja sitten englanniksi, mutten löytänyt mitään, mikä olisi tynnyttänyt sydämeni. Jatkoin etsimistä.

Lokakuussa 1984 osallistuin yleiskonferenssiin vaarnan johtokunnan neuvonantajana. Sen jälkeen menin Palmyraan New Yorkissa toivoen innokkaasti saavani vastauksen.

Kun saavuin sinne, yritin ymmärtää: Miksi palautuksen täytyi olla täällä, ja mistä johtui niin suuri hengellinen sekasorto? Mistä tulivat kaikki ne ihmiset, jotka Josephin kertomuksessa mainitaan? Miksi sinne?

Tuolloin järkeenkäyvin vastaus minusta oli se, että Yhdysvaltain perustuslaki takasi vapauden.

Kävin sinä aamuna Grandinin rakennuksessa, missä ensimmäinen Mormonin kirjan laitos painettiin. Menin pyhään lehtoon, missä rukoilin paljon.

Tuon pienen Palmyran kaupungin kaduilla ei näkynyt juuri ketään. Missä olivat ne väkijoukot, jotka Joseph oli maininnut?

Tuona iltapäivänä päätin mennä Peter Whitmerin tilalle, ja päästyäni sinne huomasin tuvan ikkunassa miehen. Hänen silmänsä säteilivät hyvin kirkkaina. Tervehdin häntä ja sitten aloin esittää noita samoja kysymyksiä.

Sitten hän kysyi minulta: ”Onko sinulla aikaa?” Vastasin myöntävästi.

Hän selitti, että Eriejärvi ja Ontariojärvi sekä Hudsonjoki hieman etäämmällä sijaitsevat tuolla seudulla.

1800-luvun alkupuolella päätettiin rakentaa merenkulkua varten kanava, joka halkoisi tuota seutua ja ulottuisi

lähes 500 kilometrin matkan Hudsonjoelle saakka. Se oli siihen aikaan suuri hanke, ja sitä pystyttiin edistämään ainoastaan ihmistyön ja eläinten voimin.

Palmyra oli yhtenä näiden rakennustöiden keskuksena. Siellä tarvittiin ammattitaitoisia ihmisiä, tekniikan osaajia, perheitä ja näiden ystäviä. Ihmisiä alkoi virrata paljon lähikaupungeista ja kauempana sijaitsevilta alueilta kuten Irlannista työskentelemään kanavan parissa.

Tuo oli erittäin pyhä ja hengellinen hetki, koska olin viimein löytänyt ne väkijoukot. Nämä ihmiset toivat mukanaan tapansa ja uskonkäsityksensä. Kun tapaamani mies mainitsi ihmisten uskonkäsitykset, Jumala valaisi mieleni ja avasi hengelliset silmäni.

Tuolla hetkellä ymmärsin, kuinka Jumalan, meidän Isämme, käsi Hänen äärettömässä viisauudessaan oli valmistanut suunnitelmassaan paikan, johon tuoda nuori Joseph Smith, asettaen hänet tuon uskonnollisen hämmennyksen keskelle, koska sinne – Kumorankukkulaan – oli kätkeyty Mormonin kirjan kallisarvoiset levyt.

Tämä oli palautuksen tapahtumapaikka, jossa Isän ääni kuultiin ihmeellisessä näyssä lähes kahden vuosituhannen jälkeen, kun se puhui

nuorelle Joseph Smithille, kun tämä meni rukoilemaan pyhään lehtoon ja kuuli: ”Tämä on minun rakas Poikani. Kuule häntä!”¹

Sitten Joseph näki kaksi persoonaa, joiden hohdetta ja kirkkautta oli mahdoton kuvata. Kyllä. Jumala ilmoitti itsensä taas ihmiselle. Pimeys, joka peitti maata, alkoi hälvetä.

Palautusta koskevat profetiat alkoivat täyttyä. ”Minä näin taas uuden enkelin, joka lensi korkealla taivaan laella. Hänen tehtävänään oli julistaa ikuinen evankeliumi maan asukkaille, kaikille kansoille, heimoille, kielille ja maille.”²

Muutaman lyhyen vuoden kuluessa Joseph johdatettiin profetioista, liitoista ja toimituksista kertovien aikakirjojen luo, jotka muinaiset profeetat olivat jättäneet – rakkaan Mormonin kirjamme luo.

Jeesuksen Kristuksen kirkkoa ei olisi voitu palauttaa ilman iankaikkista evankeliumia, joka tuodaan ilmi Mormonin kirjassa, toisessa todistuksessa Jeesuksesta Kristuksesta, itse Jumalan Pojasta, Jumalan Karitsasta, joka otti pois maailman synnit.

Kristus sanoi kansalleen Jerusalemissa:

”Minulla on myös muita lampaita, sellaisia, jotka eivät ole tästä tarhasta.”³

”Minä olen hyvä paimen. Minä tunnen lampaani ja ne tuntevat minut.”⁴

En muista lausuneeni hyvästejä lähtiessäni Whitmerin tilalta. Muistan vain, kuinka kyyneleet vierivät vuolaina pitkien kasvojeni. Aurinko oli laskemassa, ja taivas oli kaunis.

Sydämessäni vallinnut valtava ilo ja rauha tyynnyttivät sieluni. Täytyi kiitollisuudesta.

Nyt ymmärsin selvästi, miksi. Herra oli jälleen kerran antanut minulle tietoa ja valoa.

Kotimat kallani pyhien kirjoitusten kohdat tulivat edelleen mieleeni: isä Abrahamille annetut lupaukset siitä, että hänen jälkeläisissään kaikki maailman kansat tulisivat siunatuiksi.⁵

Ja tämän vuoksi pystytettäisiin temppeleitä, jotta jumalallinen voima

voitaisiin antaa jälleen ihmisille maan päällä, niin että perheet voitaisiin yhdistää, ei vain kunnes kuolema meidät erottaisi, vaan voisimme olla yhdessä koko iankaikkisuuden.

”Tulee vielä aika, jolloin Herran pyhäkön vuori seisoo lujana. Ylimpänä vuorista se kohoaa, korkeimpana kukkuloista, ja kansat virtaavat sinne.”⁶

Jos teillä, jotka kuulette minua, on sydämessänne mitään kysymyksiä, älkää antako periksi!

Kehotan teitä noudattamaan profeetta Joseph Smithin esimerkkiä, kun hän luki kohdasta Jaak. 1:5: ”Jos kuitenkin joltakulta teistä puuttuu viisautta, pyytäköön sitä Jumalalta. – Jumala antaa auliisti kaikille.”

Se, mitä Kumoralla tapahtui, oli tärkeä osa palautusta, kun Joseph Smith sai levyt, jotka sisälsivät Mormonin kirjan. Tämä kirja auttaa meitä pääsemään

lähemmäksi Kristusta kuin mikään muu kirja maan päällä.⁷

Minä todistan, että Jumala on nostanut profeettoja, näkijöitä ja ilmoituksen-saajia johtamaan Hänen valtakuntaansa näinä myöhempinä aikoina ja että Hänen iankaikkisen suunnitelmansa mukaan perheiden on tarkoitus olla yhdessä ikuisesti. Hän välittää lapsistaan. Hän vastaa rukouksiimme.

Suuren rakkautensa vuoksi Jeesus Kristus sovitti meidän syntimme. Hän on maailman Vapahtaja. Tästä todistan Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. JS-H 17.
2. Ilm. 14:6.
3. Joh. 10:16.
4. Joh. 10:14.
5. Ks. 1. Moos. 12:3; 17:2–8; Gal. 3:29; 1. Nefi 15:14–18; Abr. 2:9–11.
6. Jes. 2:2.
7. Ks. Mormonin kirjan johdanto.

Vanhin David A. Bednar
kahdentoista apostolin koorumista

Säilyttäkää aina syntienne anteeksianto

Kun Pyhän Hengen pyhittävä voima on jatkuvasti kumppaninamme, me voimme aina säilyttää syntiemme anteeksiannon.

Eräs syvälinen ilmaus, jota kuningas Benjamin käytti opetuksissaan Vapahtajasta ja Hänen sovituksestaan, on ollut opiskeluni ja pohdiskeleuni toistuva aihe monien vuosien ajan.

Hengellisesti liikuttavassa jäähyväissaarnassaan kansalleen, jota oli palvellut ja rakastanut, kuningas Benjamin kuvaili, kuinka tärkeää on tuntee Jumalan kirkkaus ja maistaa Hänen rakkauttaan, saada syntien anteeksianto, muistaa aina Jumalan suuruus, rukoilla päivittäin ja pysyä lujana uskossa.¹ Hän myös lupasi, että näitä asioita tekemällä ”te saatte aina riemuita ja olla täynnä Jumalan rakkautta ja säilyttää aina syntienne anteeksiannon”².

Puheeni keskittyy periaatteeseen syntiemme anteeksiannon säilyttämisestä aina. Tässä lauseessa ilmaistu totuus voi vahvistaa uskoamme Herraan Jeesukseen Kristukseen ja syventää opetuslapseuttamme. Rukoilen, että Pyhä Henki innoittaisi ja kohottaisi meitä pohtiessamme yhdessä keskeisiä hengellisiä totuuksia.

Hengellinen uudestisyntyminen

Me koemme kuolevaisuudessa fyysisen syntymän sekä tilaisuuden

hengelliseen uudestisyntymiseen.³ Profeetat ja apostolit neuvovat meitä heräämään Jumalalle⁴, syntymään uudesti⁵ ja tulemaan uusiksi luomuksiksi Kristuksessa⁶ vastaanottamalla elämäämme Jeesuksen Kristuksen sovituksen mahdollistamat siunaukset. Pyhän Messiaan ansiot, laupeus ja armo⁷ voivat auttaa meitä voittamaan luonnollisen ihmisen itkeskeiset ja itsekkäät taipumukset ja tulemaan epäitsekämmiksi,

hyväntahtoisemmiksi ja pyhemmiksi. Meitä kehoitetaan elämään niin, että voimme ”seisoa tahrattomina [Herran edessä] viimeisenä päivänä”⁸.

Pyhä Henki ja pappouden toimitukset

Profeetta Joseph Smith ilmaisi ytimekkäästi pappouden toimitusten välttämättömän roolin Jeesuksen Kristuksen evankeliumissa. ”Uudestisyntyminen tulee Jumalan Hengen avulla toimitusten kautta.”⁹ Tämä syvälinen lausunto tähdentää sekä Pyhän Hengen että pyhien toimitusten roolia hengellisen uudestisyntymisen prosessissa.

Pyhä Henki on jumaluuden kolmas jäsen. Hän on henkipersoonana, ja Hän todistaa kaikesta totuudesta. Pyhissä kirjoituksissa Pyhään Henkeen viitataan puolustajana, lohduttajana¹⁰, opettajana¹¹ ja ilmoituksenantajana¹². Pyhä Henki on lisäksi pyhittäjä¹³, joka puhdistaa ja polttaa kuonan ja pahuuden ihmissielusta ikään kuin tulella.

Pyhät toimitukset ovat keskeisiä Vapahtajan evankeliumissa ja siinä, että tulemme Hänen luokseen ja tavoittelemme hengellistä uudestisyntymistä.

Toimitukset ovat pyhiä tekoja, joilla on hengellinen tarkoitus ja iankaikkinen merkitys, ja ne liittyvät Jumalan lakeihin ja säädöksiin.¹⁴ Kaikkien pelastavien toimitusten sekä sakramenttitoimituksen täytyy olla sellaisen henkilön valtuuttamia, jolla on välttämättömät pappeuden avaimet.

Kristuksen palautetussa kirkossa suotavat pelastuksen ja korotuksen toimitukset ovat paljon enemmän kuin rituaaleja tai vertauskuvallisia toimia. Ne pikemminkin muodostavat valtuutettuja kanavia, joiden kautta taivaan siunaukset ja voimat voivat virrata omaan elämäämme.

”Ja tämä suurempi pappeus hallitsee evankeliumia ja pitää hallussaan valtakunnan salaisuuksien avainta, nimittäin Jumalan tuntemisen avainta.

Sen tähden sen toimituksissa ilmenee jumalisuuden voima.

Ja ilman sen toimituksia ja pappeuden valtuutta jumalisuuden voima ei ilmene ihmisille lihassa.”¹⁵

Toimitukset, jotka otetaan vastaan ja joita kunnioitetaan nuhteettomasti, ovat välttämättömiä jumalisuuden voiman ja kaikkien Vapahtajan sovituksen tarjoamien siunausten saamiseksi.

Syntien anteeksiannon saaminen ja säilyttäminen toimitusten avulla

Ymmärtääksemme täydellisemmin prosessin, jonka avulla voimme saada ja aina säilyttää syntiemme anteeksiannon, meidän täytyy ensin ymmärtää erottamaton suhde kolmen pyhän toimituksen välillä, jotka suovat oikeuden taivaan voimiin: upotuskaste, käten päällepaneminen Pyhän Hengen lahjan saamiseksi ja sakramentti.

Upotuskaste syntien anteeksi saamiseksi on Jeesuksen Kristuksen ”evankeliumin alkutoimitus”¹⁶, ja sitä täytyy edeltää usko Vapahtajaan ja vilpiton parannus. Tämä toimitus ”on Jumalan [lapsilleen] asettama merkki ja käsky, jotta [he voisivat] päästä Hänen valtakuntaansa”¹⁷. Kaste suoritetaan Aaronin pappeuden valtuudella. Vapahtajan luokse tulemisen ja hengellisen uudestisyntymisen prosessissa kaste on välttämätön sielumme *ensimmäinen puhdistaminen* synnistä.

Kasteenliittoon kuuluu kolme perustavanlaatuaista sitoumusta: 1) halu ottaa päällemme Jeesuksen Kristuksen nimi, 2) muistaa Hänet aina ja 3) pitää Hänen käskynsä. Tämän liiton pitämisestä luvattu siunaus on, että

Hänen Henkensä voi aina olla meidän kanssamme¹⁸. Kaste on siten välttämätön valmistauduttaessa saamaan valtuuden suoma mahdollisuus jumaluuden kolmannen jäsenen jatkuvaan kumppanuuteen.

”Jotta [vesikaste] olisi täydellinen, sen jälkeen täytyy saada [Hengen kaste].”¹⁹ Kuten Vapahtaja opetti Nikodemokselle: ”Jos ihminen ei synny vedestä ja Hengestä, hän ei pääse Jumalan valtakuntaan.”²⁰

Kolme profeetta Joseph Smithin esittämää lausuntoa tähdentävät sitä ratkaisevaa yhteyttä, joka upotuskasteella syntien anteeksisaamiseksi ja käten päällepanemisella Pyhän Hengen lahjan saamiseksi on.

Lausunto 1: ”Kaste on Pyhän Hengen saamista edeltävä pyhä toimitus. Se on avain ja kanava, jonka kautta Pyhä Henki annetaan.”²¹

Lausunto 2: ”Voitte yhtä hyvin kastaa hiekkasäkin kuin ihmisen, ellei sitä tehdä syntien anteeksisaamiseksi ja Pyhän Hengen saamiseksi. Vesikaste on ainoastaan puoli kastetta, eikä se hyödytä mitään ilman toista puolta eli Pyhän Hengen kastetta.”²²

Lausunto 3: ”Ilman tulikastetta ja Pyhän Hengen läsnäoloa ei vesikasteesta ole mitään hyötyä. Ne liittyvät toisiinsa välttämättömästi ja erottamattomasti.”²³

Pyhissä kirjoituksissa tähdennetään toistuvasti, kuinka kiinteästi yhdistyneitä parannuksen periaate, kastetoimitus ja Pyhän Hengen lahjan saamisen toimitus sekä syntien anteeksiannon loistava siunaus ovat.

Nefi vakuutti: ”Sillä portti, josta teidän tulee mennä sisälle, on parannus ja vesikaste; ja silloin tulee teidän syntienne anteeksianto tulen ja Pyhän Hengen kautta.”²⁴

Vapahtaja itse julisti: ”Nyt tämä on käsky: Tehkää parannus, kaikki te

maan ääret, ja tulkaa minun luokseni ja ottakaa kaste minun nimeeni, *jotta te pyhittyisitte ottamalla vastaan Pyhän Hengen*, jotta voitte seisoa tahrattomina minun edessäni viimeisenä päivänä.”²⁵

Kätten päällepaneminen Pyhän Hengen lahjan saamiseksi on Melkisedekin pappeuden valtuudella suoritettava toimitus. Vapahtajan luokse tulemisen ja hengellisen uudestisyntymisen prosessissa Pyhän Hengen pyhittävän voiman saaminen elämäämme tekee mahdolliseksi sielumme *jatkuwan puhdistumisen* synnistä. Tämä riemullinen siunaus on elintärkeä, koska ”mikään epäpuhdas [ei] voi asua Jumalan luona”²⁶.

Herran palautetun kirkon jäsenenä meitä on siunattu sekä *ensimmäisellä puhdistamisellamme synnistä*, mikä liittyy kasteeseen, että mahdollisuudella *jatkuvaan puhdistumiseen synnistä*, minkä tekee mahdolliseksi Pyhän Hengen voima ja toveruus – Hänen, joka on jumaluuden kolmas jäsen.

Miettikää, kuinka maanviljelijä on riippuvainen muuttumattomasta

kylvämisen ja sadonkorjuun kaavasta. Se, että hän ymmärtää kylvämisen ja korjaamisen välisen yhteyden, antaa hänelle jatkuvasti päämäärän ja vaikuttaa kaikkiin hänen päätöksiinsä ja toimiinsa jokaisena vuodenaikana. Samalla tavoin sen erottamattoman yhteyden, joka vallitsee syntien anteeksisuorituksen ja Pyhän Hengen lahjan saamiseksi annettavan käten päällepanemistoimituksen välillä, tulisi vaikuttaa opetuslapseutemme jokaiseen osa-alueeseen elämämme jokaisena ajanjaksona.

Sakramentti on kolmas toimitus, joka on välttämätön, jotta voimme saada jumalisuuden voimaa. Jotta voisimme varjella itsemme täydellisemmin, niin ettei maailma saastuta, meitä käsketään menemään rukoushuoneeseen antamaan uhriksi sakramenttimme Herran pyhänä päivänä.²⁷ Kiinnittäkää huomiota siihen, että Herran ruumiin ja veren vertauskuvat, leipä ja vesi, sekä siunataan että pyhitetään. ”Oi Jumala,

iankaikkinen Isä, me pyydämme sinua Poikasi Jeesuksen Kristuksen nimessä siunaamaan ja pyhittämään tämän leivän [tai tämän veden] kaikkien niiden sieluille, jotka sitä nauttivat [tai juovat].”²⁸ Pyhittäminen tarkoittaa puhtaaksi tai pyhäksi tekemistä. Sakramentin vertauskuvat pyhitetään Kristuksen puhtauden muistoksi, meidän täydellisen riippuvuutemme muistoksi Hänen sovitukseltaan ja sen muistoksi, että meidän vastuamme on pitää toimituksemme ja liittomme kunniaa niin, että voimme ”seisoa tahrattomina [Hänen edessään] viimeisenä päivänä”²⁹.

Sakramenttitoimitus on pyhä ja toistuva kutsu tehdä vilpittön parannus ja uudistua hengellisesti. Sakramentin nauttiminen ei itsessään anna syntejä anteeksi. Mutta kun valmistaudumme tunnollisesti ja osallistumme tähän pyhään toimitukseen särkynein sydämin ja murtunein mielin, niin silloin on luvattu, että Herran Henki voi olla *aina* kanssamme. Ja kun Pyhän Hengen pyhittävä voima on jatkuvasti

kumppaninamme, me voimme *aina* säilyttää syntiemme anteeksiannon.

Me olemme todella siunattuja joka viikko, koska meillä on sakramenttitoimituksessa tilaisuus arvioida elämäämme, uudistaa liittomme ja saada tämä liittoon kuuluva lupaus.³⁰

Uudelleen kastettu

Joskus myöhempien aikojen pyhät esittävät toiveen siitä, että heidät voitaisiin kastaa uudelleen – ja he tulisivat siten yhtä puhtaiksi ja kelvollisiksi kuin sinä päivänä, jona he saivat evankeliumin ensimmäisen pelastavan toimituksensa. Saanen kunnioittavasti esittää, että taivaallinen Isämme ja Hänen rakas Poikansa eivät halua meidän kokevan sellaista hengellisen uudistumisen, virkistymisen ja vahvistumisen tunnetta vain kerran elämässämme. Syntiemme anteeksiannon saamisen ja säilyttämisen siunaukset, jotka saadaan evankeliumin toimitusten kautta, auttavat meitä ymmärtämään, että kaste on vain lähtökohta kuolevaisuuden hengellisellä matkallamme; se ei ole määränpää, johon meidän pitäisi haikailla palaavamme kerta toisensa jälkeen.

Upotuskasteen toimitus, käten päällepanemisen toimitus Pyhän Hengen lahjan saamiseksi ja sakramenttitoimitus eivät ole irrallisia ja erillisiä tapahtumia; ne ovat ennemminkin toisiinsa liittyviä osasia, jotka seuraavat toinen toistaan lunastuksen mahdollistamassa

edistymisen mallissa. Jokainen peräkäinen toimitus kohottaa ja laajentaa hengellistä tarkoitustamme, haluamme ja suoritustamme. Isän suunnitelma, Vapahtajan sovitus ja evankeliumin toimitukset suovat meille armon, jota tarvitsemme ponnistellaksemme eteenpäin ja edistyäksemme rivi rivin päälle ja opetus opetuksen päälle kohti iankaikkista päämääräämme.

Lupaus ja todistus

Me olemme epätäydellisiä ihmisiä, jotka pyrkivät elämään kuolevaisuudessa taivaallisen Isän täydellisen iankaikkista edistymistä koskevan suunnitelman mukaan. Hänen suunnitelmansa vaatimukset ovat loistavia, armollisia ja täsmällisiä. Toisinaan me saatamme olla täynnä päättävyyttä ja toisinaan tuntee olomme täysin riittämättömäksi. Saatamme miettiä, pystymmekö hengellisesti koskaan täyttämään käskyä seisoa tahrattomina Hänen edessään viimeisenä päivänä.

Herran avulla ja Hänen Henkensä voimalla, joka ”opettaa [meille] kaisen”³¹, meitä todella voidaan siunata niin, että saavutamme hengelliset mahdollisuutemme. Toimitukset antavat elämäämme hengellistä tarkoitusta ja voimaa, kun pyrimme syntymään uudesti ja tulemaan Kristuksen ihmiseksi³². Heikkouksiamme voidaan vahvistaa ja puutteemme voidaan voittaa.

Vaikka kukaan meistä ei kykene

saavuttamaan täydellisyyttä tässä elämässä, meistä voi tulla yhä kelvollisempia ja tahrattomampia, kun olemme ”Karitsan veren” puhdistamia³³. Lupaan ja todistan, että meitä siunataan vahvemalla uskolla Vapahtajaan ja suuremmalla hengellisellä varmuudella, kun pyrimme aina säilyttämään syntiemme anteeksiannon ja lopulta seisomaan tahrattomina Herran edessä viimeisenä päivänä. Tästä todistan Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. Moosia 4:11.
2. Moosia 4:12, kursivointi lisätty.
3. Ks. D. Todd Christofferson, ”Miksi avioliitto, miksi perhe”, *Liahona*, toukokuu 2015, s. 50–53.
4. Ks. Alma 5:7.
5. Ks. Joh. 3:3; Moosia 27:25.
6. Ks. 2. Kor. 5:17.
7. Ks. 2. Nefi 2:8.
8. 3. Nefi 27:20.
9. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, 2007, s. 99.
10. Ks. Joh. 14:16–27; Moroni 8:26.
11. Ks. Joh. 14:26; OL 50:14.
12. Ks. 2. Nefi 32:5.
13. Ks. 3. Nefi 27:19–21.
14. Ks. PKO, ”Toimitukset”, scriptures.lds.org/fi.
15. OL 84:19–21.
16. PKO, ”Kaste”.
17. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, s. 95.
18. Ks. OL 20:77.
19. PKO, ”Kaste”.
20. Joh. 3:5.
21. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, s. 100.
22. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, s. 99.
23. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, s. 94.
24. 2. Nefi 31:17, kursivointi lisätty.
25. 3. Nefi 27:20, kursivointi lisätty.
26. 1. Nefi 10:21.
27. Ks. OL 59:9–12.
28. OL 20:77; ks. myös jae 79.
29. 3. Nefi 27:20.
30. Ks. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 1997, s. 561; *The Teachings of Spencer W. Kimball*, toim. Edward L. Kimball, 1982, s. 220; N. Eldon Tanner, julkaisussa Conference Report, lokakuu 1966, s. 98.
31. Joh. 14:26.
32. Ks. Hel. 3:28–30.
33. Morm. 9:6.

Vanhin M. Russell Ballard
kahdentoista apostolin koorumista

Perheneuvostot

Kun vanhemmat ovat valmistautuneet ja lapset kuuntelevat ja osallistuvat keskusteluun, perheneuvosto todella toimii!

Veljeni ja sisareni, vanhempana olemisen ironia on siinä, että meillä on taipumus tulla siinä hyväksi vasta kun lapsemme ovat varttuneet aikuisiksi. Kerron teille tänä iltapäivänä jotakin sellaista, mitä olisin halunnut ymmärtää paremmin silloin kun Barbara ja minä aloimme kasvattaa kallisarvoisia lapsiamme.

Apostolisen palvelutyöni aikana olen toistuvasti tähdentänyt kirkon neuvostojen – kuten lähetyskentän, vaaran, seurakunnan ja apujärjestöjen neuvostojen – voimaa ja tärkeyttä.

Uskon, että neuvostot ovat tehokain tapa saada aikaan todellisia tuloksia. Lisäksi tiedän, että neuvostot ovat Herran tapa ja että Hän loi taivaallisen neuvoston avulla kaiken maailman-kaikkeudessa olevan, kuten pyhissä kirjoituksissa mainitaan.¹

Tähän mennessä en ole kuitenkaan koskaan yleiskonferenssissa puhunut kaikista neuvostoista olennaisimmasta ja perustavinta laatua olevasta – ja kenties tärkeimmästä: perheneuvostosta.

Perheneuvostot ovat aina olleet tarpeellisia. Ne ovat itse asiassa iankaikisia. Me kuuluimme perheneuvostoon kuolevaisuutta edeltävässä olemassaolossa, jolloin asuimme taivaallisten vanhempiemme luona Heidän henkilapsinaan.

Perheneuvosto, jota johdetaan rakkauden ja Kristuksen kaltaisten ominaisuuksien avulla, vastustaa modernin tekniikan vaikutusta, joka usein estää meitä viettämästä laatu-aikaa toistemme kanssa ja jolla on myös taipumus tuoda pahaa suoraan kotiimme.

Muistattehan, että perheneuvosto on eri asia kuin maanantaisin pidettävä perheilta. Perheilta keskittyy etupäässä evankeliumin opetukseen ja perheen toimintaan. Perheneuvosto voidaan sen sijaan pitää minä viikonpäivänä tahansa, ja se on ensisijaisesti palaveri, jossa vanhemmat kuuntelevat – toisiaan ja lapsiaan.

Uskoakseni perheneuvostoja on ainakin neljän tyyppiä:

Ensinnäkin yleinen perheneuvosto, jossa on mukana koko perhe.

Toiseksi johtotason perheneuvosto, jossa on äiti ja isä.

Kolmanneksi suppea perheneuvosto, jossa on vanhemmat ja yksi lapsi.

Neljänneksi kahdenkeskinen perheneuvosto, jossa on toinen vanhemmista ja yksi lapsi.

Kaikissa näissä perheneuvostotilanteissa elektroniset laitteet pitää sulkea, jotta kaikki voivat katsoa ja kuunnella toisiaan. Perheneuvostossa ja muina sopivina hetkinä teillä voisi olla kori elektronisille laitteille niin että kun perhe kokoontuu, jokainen – myös äiti ja isä – voi laittaa koriin puhelimensa, tablettinsa ja MP3-soittimensa. Sen jälkeen perhe voi neuvotella yhdessä tunteitta kiusausta reagoida ilmoitukseen tekstiviestistä tai sähköpostista tai päivityksestä Facebookissa, Instagramissa tai Snapchatissa.

Saanen lyhyesti kertoa teille, kuinka kukin näistä perheneuvostotyypeistä voi toimia.

Ensiksi täysi perheneuvosto, jossa ovat kaikki perheenjäsenet.

Kirkon kirjasessa nimeltä *Our Family* [Perheemme] sanotaan: ”Perheenjäsenet voivat tässä neuvostossa kokoontua keskustelemaan perheen ongelmista, ratkaisemaan raha-asioita, tekemään suunnitelmia, tukemaan ja vahvistamaan [toisiaan] sekä rukoilemaan toistensa ja perheen puolesta.”²

Tämän neuvoston tulee kokoontua edeltä sovittuna aikana, ja se on yleensä muodollisempi kuin muun tyyppiset perheneuvostot.

Sen tulee alkaa rukouksella, tai se voi yksinkertaisesti edetä luontevalla tavalla sellaiseksi muissa tilanteissa jo alkaneesta keskustelusta. Huomaattehan, että perheneuvostolla ei aina tarvitse olla muodollista aloitusta tai lopetusta.

Kun vanhemmat ovat valmistautuneet ja lapset kuuntelevat ja osallistuvat keskusteluun, perheneuvosto todella toimii!

Olipa oma perhetilanteemme mikä tahansa, on erittäin tärkeää, että me ymmärrämme kunkin perheenjäsenen ainutlaatuiset olosuhteet. Vaikka meillä kenties onkin sama DNA, perheessämme voi olla tilanteita ja olosuhteita, jotka saattavat tehdä meistä hyvin erilaisia keskenämme ja jotka saattavat edellyttää perheneuvoston myötätuntoista yhteistyötä.

Esimerkiksi mikään määrä puhumista ja jakamista ja rakastamista maailmassa ei ehkä ratkaise terveysongelmaa tai emotionaalista haastetta, joka yhdellä

tai useammalla perheenjäsenellä saattaa olla. Sellaisina aikoina perheneuvostosta tulee paikka, jossa on ykseyttä, uskollisuutta ja rakastavaa tukea samalla kun ratkaisujen etsimisessä turvaudutaan ulkopuoliseen apuun.

Sisarukset, etenkin vanhemmat sisarukset, voivat olla vaikuttavia auttajia nuoremmille lapsille, jos vanhemmat värväävät heidät perheneuvostossa auttamaan ja tukemaan vaikeuksien ja ongelmien hetkinä.

Tällä tavoin perhe muistuttaa paljon seurakuntaa. Kun piispa ottaa mukaan seurakuntaneuvoston jäsenet, hän voi ratkaista ongelmia ja saada aikaan paljon hyvää tavoilla, joilla hän ei koskaan pystyisi siihen ilman heidän apuaan. Samalla tavoin vanhempien pitää ottaa kaikki perheenjäsenet mukaan haasteista ja vastoinkäymisistä selviytymiseen. Sillä lailla perheneuvoston voima saadaan toimimaan. Kun neuvoston jäsenet tuntevat olevansa osa päätöstä, heistä tulee tukijoita, ja silloin voidaan saada aikaan erityisiä myönteisiä tuloksia.

Kaikissa perheneuvostoissa ei ole kahta vanhempaa ja lapsia. Teidän perheneuvostonne näyttää ehkä hyvinkin erilaiselta kuin meidän perheneuvostomme näytti, kun kasvatimme seitsemää lastamme. Nykyään meidän perheneuvostossamme olemme vain Barbara ja minä, ellemme pidä laajaa perheneuvostoa, jossa ovat aikuiset lapsemme, heidän puolisonsa ja toisinaan lastenlapsemme ja lastenlastemme lapset.

Ne, jotka ovat naimattomia, ja jopa opiskelijat, jotka asuvat poissa kotoa, voivat seurata jumalallista neuvoston mallia kokoamalla ystävänsä ja asuintoverinsa neuvottelemaan yhdessä.

Miettikää, kuinka ilmapiiri asunnossa voisi muuttua, jos asuintoverit kokoontuisivat säännöllisesti rukoilemaan, kuuntelemaan, keskustelemaan ja suunnittelemaan yhdessä.

Jokainen voi soveltaa perheneuvostoa hyötyäkseen tästä jumalallisesta mallista, jonka rakastava taivaallinen Isämme on säätänyt.

Kuten aiemmin huomautin, laajennetusta perheneuvostosta voi aika ajoin olla hyötyä. Laajennettu perheneuvosto voi koostua isovanhemmista ja aikuisista lapsista, jotka eivät asu lapsuudenkodissa. Vaikka isovanhemmat tai aikuiset lapset asuisivatkin kaukana, he voivat osallistua perheneuvostoon puhelimitse, Skypen tai FaceTimen avulla.

Voisitte harkita yleisen perheneuvoston palaveria sunnuntaisin, joka on viikon viimeinen päivä. Perhe voi tarkastella kulunutta viikkoa ja suunnitella tulevaa viikkoa. Se voi olla täsmälleen sitä, mitä perheenne tarvitsee tehdäksensä osaltaan lepopäivästä miellyttävän kokemuksen.

Toinen perheneuvostotyyppi on johtotason perheneuvosto, johon kuuluvat vain isä ja äiti. Tänä yhteisenä hetkenä vanhemmat voivat tarkastella kunkin lapsen fyysisiä, emotionaalisia ja hengellisiä tarpeita sekä heidän edistymistään.

Johtotason perheneuvo on myös vaimolle ja aviomiehelle hyvä hetki puhua henkilökohtaisesta suhteestaan

toisiinsa. Kun vanhin Harold B. Lee toimitti sinetöimisemme, hän opetti meille periaatteen, jonka uskon kaikkien avioparien huomaavan hyödylliseksi. Hän sanoi: ”Älkää koskaan menkö nukkumaan polvistumatta yhdessä ja pitämättä toisianne kädestä ja pitämättä yhteistä rukousta. Sellaiset rukoukset kutsuvat taivaallista Isää antamaan meille neuvoja Hengen voimalla.”

Kolmas perheneuvostotyyppi on suppea perheneuvosto. Siinä isä ja äiti viettävät aikaa yhden lapsen kanssa muodollisessa tai epämuodollisessa tilanteessa. Se on tilaisuus keskustella *etukäteen päätösten tekemisestä* sellaisissa asioissa kuten mitä lapsi aikoo tehdä ja ei aio tehdä tulevaisuudessa. Kun sellaisia päätöksiä tehdään, lapsi voi tarvittaessa merkitä ne muistiin tulevaisuutta varten. Jos poikanne tai tyttärenne näkee teidät vankkumattomina tukijoina, tämä neuvoston palaveri voi luoda päämääriä ja tavoitteita tulevaisuutta varten. Se on myös aikaa kuunnella tarkoin vakavia huolenaiheita ja haasteita, joita lapsella saattaa olla sellaisissa asioissa kuten itseluottamuksen puute, pahoinpitely, kiusaaminen tai pelko.

Neljäs perheneuvostotyyppi on kahdenkeskinen perheneuvosto, jossa on toinen vanhemmista ja yksi lapsi. Tämäntyyppinen perheneuvosto tapahtuu yleensä spontaanisti, ilman suunnittelua. Esimerkiksi isä tai äiti ja lapsi voivat käyttää hyödyksi epämuodollisia tilanteita ajaessaan autolla tai tehdessään töitä kotona. Retki yhden lapsen kanssa voi tarjota isälle tai äidille erityisen hengellisen ja emotionaalisen hetken luoda läheistä suhdetta. Merkitkää nämä etukäteen kalenteriin, jotta lapset osaa- vat ennakoita ja odottaa erityistä aikaa yhdessä äidin tai isän kanssa.

Veljet ja sisaret, oli aika, jolloin kotimme seinät olivat riittävä

puolustusmuuri, jota tarvitsimme ulkopuolisia häiriötekijöitä ja vaikutuksia vastaan. Lukitsimme ovet, suljimme ikkunat, panimme portit kiinni ja tunsimme olevamme turvassa, suojassa ja varjeltuja omassa pienessä pakopaikassamme ulkopuolisesta maailmasta.

Nuo ajat ovat nyt menneet. Kotimme fyysiset seinät, ovet, aidat ja portit eivät voi estää internetin, Wi-Fin, matkapuhelinten, verkkojen näkymätöntä hyökkäystä. Ne voivat tunkeutua kotiimme pelkästään muutamalla klikkauksella ja näppäilyllä.

Onneksi Herra on tarjonnut keinon vastata kielteisen tekniikan tulvaan, joka voi estää meitä viettämästä laatuaikaa toistemme kanssa. Hän on tehnyt sen antamalla neuvostojen järjestelmän vahvistaaksemme, suojellaksemme, varjellaksemme ja hoivataksemme kallisarvoisimpia ihmissuhteitamme.

Lapset kaipaavat kipeästi vanhempia, jotka ovat halukkaita kuuntelemaan heitä, ja perheneuvosto voi tarjota ajankohdan, jolloin perheenjäsenet voivat oppia ymmärtämään ja rakastamaan toisiaan.

Alma on opettanut: ”Kysy Herralta neuvoa kaikissa tekemisissäsi, niin hän ohjaa sinua hyväksesi.”³ Herran kutsuminen rukoilemalla mukaan perheneuvostoomme parantaa suhteitamme toisiimme. Meistä voi taivaallisen Isän ja Vapahtajamme avulla tulla kärsivällisempiä, huomaavaisempia, avuliaampia, anteeksiantavampia ja ymmärtäväisempiä, kun rukoilemme apua. Heidän avullaan me voimme tehdä kodistamme palasen taivasta täällä maan päällä.

Perheneuvosto, jonka malli on taivaan neuvostoissa ja joka on täynnä Kristuksen kaltaista rakkautta ja Herran Hengen johdattama, auttaa meitä varjelemaan perhettämme häiriötekijöiltä, jotka voivat varastaa kallisarvoista

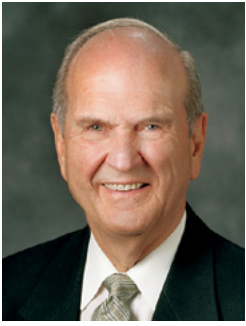
yhteistä aikaamme, ja suojelee meitä maailman pahuudelta.

Rukoukseen yhdistyneenä perheneuvosto kutsuu Vapahtajan paikalle, kuten Hän on luvannut: ”Sillä missä kaksi tai kolme on koolla minun nimessäni, siellä minä olen heidän keskellä.”⁴ Se, että kutsumme Herran Hengen mukaan perheneuvostoomme, tuo sanoin kuvaamattomia siunauksia.

Lopuksi muistatthän, että säännöllisesti pidetty perheneuvosto auttaa meitä huomaamaan perheen ongelmat varhain ja tekemään niistä lopun heti alkuunsa. Perheneuvosto antaa jokaiselle perheenjäsenelle tunteen, että hän on arvokas ja tärkeä, sekä ennen kaikkea auttaa meitä onnistumaan ja olemaan onnellisia kallisarvoisissa ihmissuhteissamme kotimme seinien sisäpuolella. Siunatkoon meidän taivaallinen Isämme meidän kaikkien perheitä, kun neuvottelemme yhdessä. Tätä rukoilen nöyrästi Herran Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. Abr. 4:26; 5:2–3.
2. *Our Family: A Practical Guide for Building a Gospel-Centered Home*, kirjanen, 1980, s. 6. Ks. myös ”Yhteistyötä perheneuvostoissa”, *Valkeus*, kesäkuu 1985, s. 29; *Perheen opas*, 2006, s. 11.
3. Alma 37:37.
4. Matt. 18:20.

Presidentti Russell M. Nelson
kahdentoista apostolin koorumin presidentti

Pappeuden voiman hinta

Olemmeko halukkaita rukoilemaan, paastoamaan, tutkimaan, etsimään, palvelemaan Jumalaa ja palvelemaan muita Jumalan miehinä, niin että voimme saada -- pappeuden voimaa?

Puoli vuotta sitten lokakuun 2015 yleiskonferenssissa puhuin kirkon sisarille heidän jumalallisesta tehtävästään Jumalan naisina. Nyt haluan puhua teille, veljet, teidän jumalallisesta tehtävästänne Jumalan miehinä. Matkustaessani eri puolilla maailmaa ihailen tämän kirkon miesten ja poikien voimaa ja puhdasta hyvyttä. Ei yksinkertaisesti ole keinoa laskea, kuinka monen sydämen olette parantaneet ja kuinka monen elämää olette kohottaneet. Kiitos teille!

Kerroin edellisessä konferenssipuheessani järkyttävästä kokemuksesta, jonka sain useita vuosia sitten, kun en sydänkirurgina pystynyt pelastamaan kahden pienen siskoksen elämää. Heidän isänsä luvalla haluaisin kertoa enemmän tuosta perheestä.

Ruth ja Jimmy Hatfieldin kolmella lapsella oli synnynnäinen sydänvika. Heidän ensimmäinen poikansa Jimmy jr. kuoli ilman lopullista diagnoosia. Astuin kuvaan mukaan, kun vanhemmat etsivät apua kahdelle tyttärelleen, Laural Annille ja hänen nuoremmalle siskolleen Gay Lynnille. Olin surun murtama, kun molemmat

tytöt kuolivat leikkauksen jälkeen.¹ Ruth ja Jimmy ymmärrettävästi olivat hengellisesti pirstaleina.

Ajan kuluessa sain tietää, että he tunsivat pitkään jatkunutta katkeruutta minua ja kirkkoa kohtaan. Lähes kuuden vuosikymmenen ajan tuo tilanne on vaivannut minua ja olen

surrut Hatfieldien puolesta. Yritin ottaa heihin yhteyttä useaan otteeseen siinä onnistumatta.

Sitten eräänä yönä viime toukokuussa nuo kaksi pientä tyttöä verhon toiselta puolelta herättivät minut. Vaikka en nähnyt tai kuullut heitä fyysisillä aisteillani, tunsin heidän läsnäolonsa. Kuulin heidän pyyntönsä Hengen vaikutuksesta. Heidän viestinsä oli lyhyt ja selkeä: "Veli Nelson, meitä ei ole sinetöity kehenkään! *Voitko auttaa meitä?*" Pian sen jälkeen sain tietää, että heidän äitinsä oli kuollut mutta heidän isänsä ja nuorempi veljensä olivat yhä elossa.

Saatuani voimaa Laural Annin ja Gay Lynnin pyynnöistä yritin uudelleen ottaa yhteyttä heidän isäänsä, ja sain tietää hänen asuvan poikansa Shawnin kanssa. Tällä kertaa he suostuivat tapaamaan minut.

Kesäkuussa kirjaimellisesti polvistuin nyt 88-vuotiaan Jimmyn edessä ja kävin hänen kanssaan avoimen ja vilpittömän keskustelun. Kerroin hänen tyttäriensä

Presidentti Russell M. Nelson ja sisar Wendy Nelson Paysonin temppelin luona Utahissa Yhdysvalloissa Jimmy Hatfieldin suvun jäsenten kanssa.

pyynnöistä ja sanoin hänelle, että minulle olisi kunnia saada suorittaa sinetöimistöimitukset hänen perheensä hyväksi. Selitin myös, että häneltä ja Shawnilta vaadittaisiin aikaa ja paljon ponnisteluja ennen kuin he olisivat valmiita ja kelvollisia menemään temppeeliin, koska kumpikaan ei ollut aiemmin saanut endamenttia.

Herran Hengen läsnäolo oli aivan ilmeinen koko tapaamisen ajan. Ja kun Jimmy ja Shawn kumpikin hyväksyivät ehdotukseni, olin suunniltani ilosta! He tekivät työtä tunnollisesti vaarnanjohtajansa, piispansa, kotiopettajiansa ja seurakunnan lähetystyönjohtajan kanssa sekä nuorten lähetysaarnajien ja vanhemman lähetysaarnajavioparin kanssa. Ja sitten, melko äskettäin, minulla oli suuri etuoikeus sinetöidä Ruth Jimmyyn ja heidän neljä lastaan heihin Paysonin temppeelissä Utahissa. Wendy ja minä itkimme osallistuessamme tuohon suurenmoiseen kokemukseen. Moni sydän parantui tuona päivänä!

Asiaa tarkemmin ajateltuani olen ihaillut Jimmyä ja Shawnia ja sitä, mitä he olivat valmiita tekemään. Heistä on tullut minulle sankareita. Hartain toiveeni olisi, että jokainen mies ja nuori mies tässä kirkossa osoittaisi sitä rohkeutta, voimaa ja nöyryyttä, jota tämä isä ja poika osoittivat. He olivat halukkaita antamaan anteeksi ja päästämään irti vanhoista loukkaantumisista ja tottumuksista. He olivat halukkaita alistumaan pappesusjohtajiensa opastukseen niin että Jeesuksen Kristuksen sovitus voisi puhdistaa heidät ja vahvistaa heitä. Kumpikin oli halukas tulemaan mieheksi, joka kelvollisena ottaa harteilleen pappouden ”Jumalan pyhimmän järjestyksen mukaan”².

Ottaa harteilleen tarkoittaa annetun taakan kannattelemista. Pappouden – Jumalan mahtavan voiman ja valtuuden – harteilleen ottaminen on pyhä luotamustehtävä. Pohtikaapa tätä: meille annettu pappuus on *täsmälleen sama voima ja valtuus*, jolla Jumala loi tämän ja luvuttoman määrän maailmoja, jolla

Hän hallitsee taivaita ja maata ja jolla Hän korottaa kuuliaiset lapsensa.³

Äskettäin Wendy ja minä osallistuimme kokoukseen, jossa urkuri oli paikallaan valmiina aloittamaan alkulaulun soittamisen. Hänen katseensa oli nuoteissa ja hänen sormensa olivat koskettimilla. Hän alkoi painella koskettimia, mutta ääntä ei kuulunut. Kuiskasin Wendyille: ”Hänellä ei ole virtaa.” Päättelin, että jokin oli katkaissut uruista sähkövirran.

Veljet, pelkään, että samalla tavoin on liian monia miehiä, joille on annettu pappouden *valtuus* mutta joilta puuttuu pappouden *voima*, koska tuon voiman virta on katkennut sellaisten syntien vuoksi kuin laiskuus, epärehellisyys, ylpeys, moraalittomuus tai syventymisen liiaksi tämän maailman asioihin.

Pelkään, että on liian monia pappoudenhaltijoita, jotka ovat tehneet hyvin vähän tai eivät mitään kehittääkseen kykyään käyttää taivaan voimia. Kannan huolta kaikista, joilla on epäpuhtaita ajatuksia, tunteita tai tekoja

tai jotka halventavat vaimoan tai lapsiaan estäen siten pappisuuden voiman saamisen.

Pelkään, että liian monet ovat valitettavasti luovuttaneet tahdonvapautensa vastustajalle ja kertovat käytöksellään, että ”minä välitän enemmän omien tarpeitteni täyttämisestä kuin Vapahtajan voiman käyttämisestä muiden siunaukseksi”.

Pelkään, veljet, että jotkut meidän joukossamme voivat jonakin päivänä herätä ja huomata, mitä pappisuuden voima todella on, ja tuntee syvästi katumusta siitä, että he ovat käyttäneet paljon enemmän aikaa pyrkimällä saamaan vaikutusvaltaa muihin tai valtaa työpaikalla kuin oppimalla käyttämään täysin Jumalan voimaa.⁴ Presidentti George Albert Smith on opettanut: ”Me emme ole täällä tuhlaamassa tämän elämän aikaa ja siirry sitten korotuksen piiriin, vaan olemme täällä tullaksemme päivän päivältä kelpoisemmiksi niihin

tehtäviin, jotka Isämme odottaa meidän täyttävän tuonpuoleisessa.”⁵

Miksi kukaan mies kuluttaisi päivänsä hukkaan ja tyytyisi Esaun keittolautaselliseen⁶, kun hänelle on uskottu mahdollisuus kaikkien Abrahamin siunausten saamiseen?⁷

Vetoan palavasti meihin jokaiseen, että eläisimme niiden etuoikeuksien arvoisina, jotka meillä pappisuudenhaltijoina on. Tulevana aikana *vain* ne miehet, jotka ovat suhtautuneet vakavasti papputeensa etsien *uutterasti* opetusta Herralta itseltään, kykenevät siunaamaan, ohjaamaan, suojelemaan, vahvistamaan ja parantamaan muita. Vain sellainen mies, joka on maksanut pappisuuden voimasta vaadittavan hinnan, voi tehdä ihmeitä niille, joita hän rakastaa, ja pitää avioliittonsa ja perheensä turvassa nyt ja läpi iankaikkisuuden.

Mikä on se hinta, joka on maksettava sellaisen pappisuuden voiman

kehittämiseksi? Vapahtajan virkaiältään vanhin apostoli, Pietari – sama Pietari, joka Jaakobin ja Johanneksen kanssa antoi Joseph Smithille ja Oliver Cowderylle Melkisedekin pappisuuden⁸ – julisti niitä ominaisuuksia, joita meidän tulisi etsiä tullaksemme ”osallisiksi jumalallisesta luonnosta”⁹.

Hän nimesi uskon, lujouden, tiedon, itsehillinnän, kestävyuden, jumalanpelon, keskinäisen kiintymyksen, rakkauden ja innokkuuden!¹⁰ Älkääkä unohtako nöyryyttä!¹¹ Siksi kysynkin, kuinka perheemme jäsenet, ystävämmme ja työtoverimme sanoisivat sinun ja minun menestyvän näiden ja muiden hengellisten lahjojen kehittämisessä?¹² Mitä enemmän kehitämme näitä ominaisuuksia, sitä suurempi on pappisuuden voimamme.

Miten muuten voimme vahvistaa pappisuuden voimaamme? Meidän on rukoiltava sydämemme pohjasta. Kohteliaat selonteot menneistä ja tulevista toiminnoista höyrytettyinä muutamilla pyynnöillä siunauksista, eivät voi muodostaa sellaista yhteydenpitoa Jumalan kanssa, joka tuo kestävästi voimaa. Oletteko halukkaita rukoilemaan *saadaksenne tietää, kuinka rukoilla* lisää voimaa? Herra opettaa teitä.

Oletteko halukkaita tutkimaan pyhiä kirjoituksia ja kehitsemään itseänne Kristuksen sanoilla¹³ – tutkimaan *vakavissanne* saadaksenne lisää voimaa? Jos haluatte nähdä vaimonne sydämen sulavan, antakaa hänen löytää teidät internetistä tutkimassa Kristuksen oppia¹⁴ tai lukemassa pyhiä kirjoituksia!

Oletteko halukkaita palvelemaan säännöllisesti temppelissä? Herra haluaa opettaa meitä omalla tavallaan pyhässä huoneessaan. Kuvitelkaa, miten mielissään Hän olisi, jos te pyytäisitte Häntä antamaan teille opetusta pappisuuden avaimista, valtuudesta ja voimasta, kun osallistutte Melkisedekin

pappeuden toimituksiin pyhässä tempelissä.¹⁵ Kuvitelkaa, miten se vahvistaisi pappeuden voimaanne.

Oletteko halukkaita noudattamaan presidentti Thomas S. Monsonin esimerkkiä muiden palvelemisesta? Vuosikymmenten ajan hän on kulkenut kotiin pidempää reittiä noudattaen Hengen kehoituksia mennä jonkun ovelle ja kuullut sitten sellaisia sanoja kuin ”Mistä tiesit, että tänään on tyttäremme kuoleman vuosipäivä?” tai ”Mistä tiesit, että on syntymäpäiväni?” Ja jos todella haluatte lisätä pappeuden voimaa, arvostatte vaimoanne ja huolehditte hänestä sekä hyväksytte sekä hänet *että* hänen neuvonsa.

Jos tämä kaikki kuulostaa kohtuuttomalta, niin pohtikaapa, kuinka erilainen meidän suhteemme vaimoomme, lapsiimme ja työtoverihimme olisi, jos me olisimme *yhtä* kiinnostuneita vahvistamaan pappeuden voimaa kuin olemme etenemään urallamme tai kasvattamaan pankkitiliämme. Jos me tulemme nöyrästi Herran eteen ja pyydämme Häntä opettamaan meitä, Hän näyttää meille, kuinka voimme lisätä *meidän* kykyämme saada *Hänen* voimaansa.

Tiedämme, että näinä myöhempinä aikoina monin paikoin on maanjäristyksiä.¹⁶ Ehkä yksi näistä monista paikoista on omassa kodissamme, jossa voi tapahtua emotionaalisia, taloudellisia tai hengellisiä ”maanjäristyksiä”. Pappeuden voima voi tyynnyttää meret ja korjata maan halkeamat. Pappeuden voima voi myös tyynnyttää mielen ja parantaa niiden särkyneen sydämen, joita rakastamme.

Olemmeko halukkaita rukoilemaan, paastoamaan, tutkimaan, etsimään, palvelemaan Jumalaa ja palvelemaan muita Jumalan miehinä, niin että voimme saada senkaltaista pappeuden voimaa? Koska kaksi pientä tyttöä olivat niin halukkaita tulemaan sinetöidyiksi perheeseensä,

heidän isänsä ja veljensä olivat halukkaita maksamaan hinnan saadakseen pyhän Melkisedekin pappeuden.

Rakkaat veljeni, meille on annettu pyhä luottamustehtävä – Jumalan valtuus siunata muita. Nouskoon jokainen meistä esiin sellaisena miehenä, joksi Jumala on meidät ennalta asettanut – valmiina olemaan rohkea Jumalan pappeuden haltija, halukkaana maksamaan minkä tahansa hinnan, joka vaaditaan, jotta voimme vahvistaa pappeuden voimaamme. *Tuolla* voimalla me voimme osaltamme valmistaa maailmaa Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen toiseen tulemiseen. Tämä on Hänen kirkkonsa, jota johtaa tänä päivänä Hänen profeetansa, presidentti Thomas S. Monson, jota rakastan suuresti ja jota tuen. Tästä todistan Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. Russell M. Nelson, ”Vetoamus sisarilteni”, *Liahona*, marraskuu 2015, s. 96.

2. OL 84:18.

3. Ks. *Pappeuden velvollisuudet ja siunaukset: Pappeudenhaltijoiden perusoppikirja, osa A ja osa B*, 2000; ks. myös Alma 13:7–8; OL 84:17–20, 35–38; Moos. 1:33, 35.

4. Ks. OL 121:36.

5. George Albert Smith, julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1905, s. 62; ks. myös *The Teachings of George Albert Smith*, toim. Robert ja Susan McIntosh, 1996, s. 17.

6. Ks. 1. Moos. 25:29–34.

7. Ks. 1. Moos. 12:3; 17:2–8; Gal. 3:29; 1. Nefi 15:14–18; Abr. 2:9–11.

8. Ks. OL 128:20. Vapahtaja, Mooses ja Elia (johon joskus viitataan nimellä Elias) antoivat alun perin avaimet Pietarille, Jaakobille ja Johanneselle vuorella, kun Jeesus kirkastettiin heidän edessään (ks. Matt. 17:1–4; Mark. 9:2–9; Luuk. 9:28–30; OL 63:21).

9. 2. Piet. 1:4.

10. Ks. 2. Piet. 1:5–10.

11. Ks. OL 4:6. (Huom. Tässä Joseph Smithin saamassa ilmoituksessa Herra lisäsi Pietarin luetteloon *nöyryyden*.)

12. Ks. 1. Kor. 12:4–11; Moroni 10:8–17; OL 46:11.

13. Ks. 2. Nefi 32:3.

14. Ks. 2. Nefi 31:2–21.

15. Ks. OL 84:19–20.

16. Ks. OL 45:33.

Stephen W. Owen
Nuorten Miesten yllijohtaja

Parhaat johtajat ovat parhaita seuraajia

Tulee aikoja, jolloin polku edessä näyttää pimeältä, mutta seuratkaa edelleen Vapahtajaa. Hän tuntee tien. Itse asiassa Hän on tuo tie.

Kun olin 12-vuotias, isäni vei minut vuorille metsästämään. Heräsimme kolmelta aamulla, satuloimme hevosemme ja lähdimme matkaan metsäiselle vuorenrinteelle aivan pilkkopimeässä. Niin paljon kuin rakastinkin metsästämistä isän kanssa, niin tuolla hetkellä olin vähän hermostunut. En ollut koskaan aiemmin ollut näillä vuorilla enkä nähnyt polkua – enkä paljon mitään muutaakaan! Ainoa asia, jonka näin, oli pieni isälläni oleva taskulamppu, joka heitti heikon valonsäteen edessämme oleviin mäntyihin. Mitä jos hevoseni liukastuisi ja kaatuisi – näkisikö sekään, minne se oli menossa? Mutta minua lohdutti tämä ajatus: ”Isä tietää, minne hän on menossa. Jos seuraan häntä, kaikki sujuu hyvin.”

Ja kaikki sujui hyvin. Viimein aurinko tuli esiin, ja me vietimme yhdessä suurenmoisen päivän. Kun lähdimme kotimatkalle, isä osoitti majesteettista, kaltevaa vuorenhuippua, joka pisti esiin muiden keskeltä. ”Tuo on Windy Ridge”, hän sanoi. ”Se on paikka, jossa kannattaa metsästä.” Tiesin heti, että halusin jonakin päivänä tulla takaisin ja kiivetä Windy Ridgelle.

Sitä seuranneina vuosina kuulin usein isän puhuvan Windy Ridgestä, mutta emme koskaan palanneet sinne – ennen kuin 20 vuotta myöhemmin soitin isälle ja sanoin: ”Lähdetään Windylle.” Jälleen kerran satuloimme hevosemme ja lähdimme kiipeämään vuorenrinnettä. Olin nyt kolmissakymmenissä ja kokenut ratsastaja. Silti yllätyin tuntiesani samaa hermostuneisuutta kuin olin tuntenut 12-vuotiaana poikana. Mutta isä tunsu tien, ja minä seurasin häntä.

Viimein pääsimme Windyn huipulle. Näköala oli lumoava, ja pakahduttava tunne mielessäni oli, että halusin tulla takaisin – en enää itseni vuoksi vaan vaimoni ja lasteni vuoksi. Halusin heidän kokevan saman, mitä olin itse kokenut.

Vuosien varrella minulla on ollut monia mahdollisuuksia johtaa poikiani ja muita nuoria miehiä vuorten huipuille aivan kuten isä johti minua. Nämä kokemukset ovat saaneet minut pohtimaan, mitä johtaminen tarkoittaa – ja mitä seuraaminen tarkoittaa.

Jeesus Kristus, paras johtaja ja paras seuraaja

Jos kysyisin teiltä, kuka on paras koskaan elänyt johtaja, mitä sanoisitte? Vastaus on tietenkin Jeesus Kristus. Hän antaa täydellisen esimerkin jokaisesta kuviteltavissa olevasta johtamistaidon ominaisuudesta.

Mutta mitä jos kysyisin teiltä: ”Kuka on paras koskaan elänyt *seuraaja*” – eikö vastaus olisi jälleen Jeesus Kristus? Hän on paras johtaja, *koska* Hän on paras seuraaja – Hän seuraa Isäänsä täydellisesti kaikessa.

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon johtavat auktoriteetit ja johtavat virkailijat

ENSIMMÄINEN PRESIDENTTIKUNTA

Henry B. Eyring
ensimmäinen neuvonantaja

Thomas S. Monson
presidentti

Dieter F. Uchtdorf
toinen neuvonantaja

KAHDENTOISTA APOSTOLIN KOORUMI

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

Todd Christofferson

Neil L. Andersen

Ronald A. Rasband

Gary E. Stevenson

Dale G. Renlund

SEITSEMÄNKYMMENEN KOORUMIEN JOHTOKUNTA

L. Whitney Clayton

Donald L. Hallstrom

Richard J. Maynes

Craig C. Christensen

Ulisses Soares

Lynn G. Robbins

Gerrit W. Gong

JOHTAVINA AUKTORITEETIINA TOIMIVAT SEITSENKYMMEENEN

(aakkosjärjestyksessä)

Marcos A. Aldekalnis

José L. Alonso

Wilford W. Andersen

Ian S. Aderin

Mevryn B. Arnold

W. Mark Bassett

David S. Baxter

Randall K. Bennett

Shayne M. Bowen

Mark A. Bragg

Craig A. Cardon

Yoon Hwan Choi

Kim B. Clark

Weatherford T. Clayton

Carl B. Cook

Lawrence E. Corbridge

Valeri V. Corodin

J. Devin Cornish

Claudio R. M. Costa

Joaquin E. Costa

Leonardo R. Curtis Jr.

Massimo De Ieo

Benjamin De Hoyos

Edward Dube

Kevin R. Durcan

Timothy J. Dyches

Larry J. Echo Hawk

Stanley G. Ellis

David F. Evans

Enrique R. Fabella

Bradley D. Foster

Randy D. Turk

Eduardo Gavaret

Robert C. Gay

Carlos A. Gooby

Chisoffel Golden Jr.

Walter F. Gonzalez

C. Scott Grow

O. Vincent Hebeck

Kevin S. Hamilton

James J. Hamula

Allen D. Haynie

Daniel L. Johnson

Paul V. Johnson

Larry S. Kacher

Patrick Keaton

Von G. Keetch

Jörg Klebingat

Erich W. Kopischke

Larry R. Lawrence

Per G. Malm

Hugo E. Martinez

James B. Martino

Jairo Mazzagardi

Peter F. Meus

Hugo Montoya

Marcus B. Nash

K. Brett Natness

S. Gifford Nielsen

Brent H. Nielson

Arijan Ochso

Allan F. Packer

S. Mark Palmer

Kevin W. Pearson

Anthony D. Reikins

Paul B. Pepper

Rafael E. Pino

Bruce D. Porter

Kent F. Richards

Michael T. Ringwood

Gary B. Sabin

Evan A. Schmutz

Gregory A. Schwitzer

Joseph W. Slati

Steven E. Snow

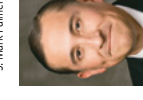
Venn P. Stanfill

Michael John U. Teh

José A. Teixeira

Juan A. Uceda

Amulio Valenzuela

Francisco J. Viñas

Terence M. Vinson

Scott D. Whiting

Larry Y. Wilson

Chi Hong (Sam) Wong

Jorge F. Zeballos

Claudio D. Zvic

W. Craig Zwick

JOHTAVA PIISPAKUNTA

Dean M. Davies
ensimmäinen neuvonantaja

Gerald Causeé
Johtava piispa

W. Christopher Wardell
toinen neuvonantaja

PYHÄKOULU

Devin G. Durant
ensimmäinen neuvonantaja

Tad R. Callister
johtaja

Brian K. Ashton
toinen neuvonantaja

NUORET NAISET

Carol F. McConkie
ensimmäinen neuvonantaja

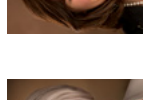

Bonnie L. Osarson
johtaja

Neill F. Marriott
toinen neuvonantaja

APUYHDISTYS

Carole M. Stephens
ensimmäinen neuvonantaja

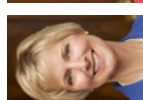

Linda K. Burton
johtaja

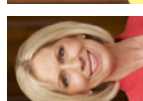

Linda S. Reeves
toinen neuvonantaja

ALKEISYHDISTYS

Jean B. Brigham
ensimmäinen neuvonantaja

Joy D. Jones
johtaja

Bonnie H. Gordon
toinen neuvonantaja

NUORET MIEHET

Douglas D. Holmes
ensimmäinen neuvonantaja

Stephen W. Owen
johtaja

M. Joseph Brough
toinen neuvonantaja

Maailma opettaa, että johtajien täytyy olla suuria. Herra opettaa, että heidän täytyy olla sävyisiä. Maailmalliset johtajat saavat voimaa ja vaikutusvaltaa kykyjensä, taitojensa ja vaurautensa ansiosta. Kristuksen kaltaiset johtajat saavat voimaa ja vaikutusvaltaa ”taivuttelemalla, pitkämielisyydellä, lempeydellä, sävyisyydellä ja vilpittömällä rakkaudella”¹.

Jumalan silmissä parhaat johtajat ovat aina olleet parhaita seuraajia.

Saanan kertoa kaksi kokemusta, jotka sain ollessani äskettäin tekemisissä kirkon nuorten miesten kanssa. Ne ovat opettaneet minulle johtamista ja seuraamista.

Me kaikki olemme johtajia

Äskettäin vaimoni ja minä osallistuimme sakramenttikokoukseen muualla kuin kotiseurakunnassamme. Juuri ennen kokouksen alkua eräs nuori mies tuli luokseni ja kysyi, auttaisinko sakramentin jakamisessa. Sanoin: ”Teen sen mielelläni.”

Istuuduin muiden diakonien viereen ja kysyin siltä, joka istui vieressäni: ”Mikä on minun tehtäväni?” Hän kertoi minulle, että minun piti aloittaa jakaminen kappelin takaa keskiosasta ja että hän olisi vastaavasti toisella puolella, ja yhdessä me etenimme eteen.

Sanoin: ”En ole tehnyt tätä pitkään aikaan.”

Hän vastasi: ”Ei se mitään. Kyllä sinä pärjää. Minusta tuntui samalta silloin kun aloitin.”

Möhemmin koorumin nuorin diakoni, joka oli asetettu vain viikkoja aiemmin, piti puheen sakramenttikokouksessa. Kokouksen jälkeen muut diakonit kokoontuivat hänen ympärilleen kertomaan, kuinka ylpeitä he olivat tästä oman kooruminsa jäsenestä.

Kun keskustelin heidän kanssaan tuona päivänä, sain tietää, että kaikki

Aaronin pappeuden koorumien jäsenet siinä seurakunnassa ottavat joka viikko yhteyttä muihin nuoriin miehiin ja kutsuvat heitä osallistumaan koorumeihinsa.

Nuo nuoret miehet olivat kaikki hienoja johtajia. Ja heillä oli selvästi-kin taustajoukkonaan suurenmoisia Melkisedekin pappeuden haltijoita, vanhempia ja muita, jotka kouluttivat heitä heidän velvollisuuksissaan. Tällaiset huolehtivat aikuiset näkevät nuoret miehet sekä sellaisina, jollaisia he ovat, että myös sellaisina, jollaisia heistä voi tulla. Kun he puhuvat nuorille miehille tai nuorista miehistä, he eivät juutu heidän puutteisiinsa. Sen sijaan he tähdentävät heidän osoittamiaan hienoja johtamistaidon ominaisuuksia.

Nuoret miehet, tällä tavoin Herra näkee teidät. Kehotan teitä näkemään itsenne tällä tavalla. Elämässänne

tulee aikoja, jolloin teidät kutsutaan johtamaan. Toisinaan teidän odotetaan seuraavan. Mutta sanomani teille tänään on, että olipa kutsumuksenne mikä tahansa, te olette aina johtajia ja te olette aina seuraajia. Johtaminen on osa opetuslapseutta – se on yksinkertaisesti sitä, että autatte muita tulemaan Kristuksen luokse, sillä sitä tosi opetuslapset tekevät. Jos pyritte olemaan Kristuksen seuraajia, niin te voitte auttaa muita seuraamaan Häntä ja te voitte olla johtajia.

Kykynne johtaa ei tule ulospäin suuntautuneesta persoonallisuudesta, innostavista taidoista eikä edes kyvystä olla hyvä puhuja. Se tulee sitoutumisestanne seurata Jeesusta Kristusta. Se tulee halustanne, kuten Abraham sanoi, ”pyrkiä noudattamaan yhä paremmin vanhurskautta”². Jos pystytte tekemään sen – vaikka ette olisikaan siinä

täydellisiä mutta jos yritätte – silloin olette johtajia.

Pappeuden palvelutyö on johtamista

Siinä toisessa tapauksessa olin Uudessa-Seelannissa käymässä erään sellaisen yksinhuoltajaäidin kotona, jolla on kolme teini-ikäistä lasta. Vanhin poika oli 18-vuotias ja oli saanut Melkisedekin pappeuden juuri edellisenä sunnuntaina. Kysyin, oliko hän saanut jo käyttää tätä pappeutta. Hän sanoi: ”En ole varma, mitä se tarkoittaa.”

Kerroin hänelle, että hänellä oli nyt valtuus antaa pappeuden siunaus lohduksi tai parantamiseksi. Katsoin hänen äitiään, jolla ei ollut moneen vuoteen ollut vierellään Melkisedekin pappeuden haltijaa. ”Minusta olisi suurenmoista”, sanoin, ”jos antaisit äidillesi siunauksen.”

Hän vastasi: ”Minä en osaa.”

Selitin, että hän voisi panna kätensä äitinsä pään päälle, lausua äitinsä nimen, lausua, että hän antaa äidilleen siunauksen Melkisedekin pappeuden valtuudella, sanoa, mitä Henki tuo hänen mieleensä ja sydämeensä, ja päättää siunauksen Jeesuksen Kristuksen nimessä.

Seuraavana päivänä sain häneltä sähköpostiviestin. Siinä luki muun muassa: ”Annoin tänä iltana siunauksen äidilleni. – – Tunsin itseni hyvin, hyvin hermostuneeksi ja riittämättömäksi,

joten rukoilin koko ajan varmistaakseni, että Henki oli kanssani, koska en voisi antaa siunausta ilman sitä. Kun aloitin, unohdin kokonaan itseni ja heikkouteni. – – [En odottanut] sitä suunnatonta hengellistä ja emotionaalista voimaa, jota tunsin. – – Jälkeenpäin rakkauden henki yllätti minut niin täysin, etten pystynyt hillitsemään tunteitani, joten halasin äitiäni ja itkin kuin pikkuvauva. – – Vielä nytkin kirjoittaessani tätä [tunnen] Hengen [niin voimakkaana], etten koskaan enää halua tehdä syntiä. – – Minä rakastan tätä evankeliumia.”³

Eikö olekin innoittavaa nähdä, kuinka ilmeisen tavallinen nuori mies voi saada aikaan suuria pappeuden palvelutyössä, vaikka hän tunteeikin riittämättömyyttä? Sain äskettäin kuulla, että tämä nuori vanhin on saanut lähetytyöskutsunsa ja menee ensi kuussa lähetyssaarnaajien koulutuskeskukseen. Uskon, että hän johtaa monia sieluja Kristuksen luokse, koska hän on oppinut, kuinka hän voi seurata Kristusta pappeuden palvelutyössään – alkaen omasta kodistaan, jossa hänen esimerkillään on syvälinen vaikutus hänen 14-vuotiaaseen veljeensä.

Veljet, tajusimmepa sitä tai emme, ihmiset katsovat meistä mallia – perheenjäsenet, ystävät, jopa tuntemattomat. Ei riitä, että me pappeudenhaltijat vain tulemme Kristuksen luokse. Meidän

velvollisuutemme nyt on ”kutsua kaikkia tulemaan Kristuksen luokse”⁴. Me emme voi tyytyä ottamaan vastaan hengellisiä siunauksia vain itseämme varten. Meidän täytyy johtaa ihmiset, joita rakastamme, noiden samojen siunausten luo – ja meidän Jeesuksen Kristuksen opetuslasten täytyy rakastaa jokaista. Vapahtajan Pietarille antama tehtävä on tehtävä myös meille: ”Ja kun olet [kääntynyt], vahvista veljiäsi.”⁵

Seuratkaa Galilean Miestä

Tulee aikoja, jolloin polku edessä näyttää pimeältä, mutta seuratkaa edelleen Vapahtajaa. Hän tuntee tien. Itse asiassa Hän on tuo tie.⁶ Mitä vilpittömämmin tulette Kristuksen luokse, sitä syvemmin haluatte auttaa muita kokemaan sen, mitä itse olette kokeneet. Toinen sana tälle tunteelle on rakkaus, ”jonka [Isä] on suonut kaikille Poikansa Jeesuksen Kristuksen tosi seuraajille”⁷. Silloin huomaatte, että juuri seuratesanne Kristusta te johdatte samalla myös muita Hänen luokseen, sillä presidentti Thomas S. Monson on sanonut: ”Kun seuraamme tuota Galilean Miestä – Herraa Jeesusta Kristusta – meidän henkilökohtainen vaikutuksemme tunnetaan, olimmepa missä tahansa ja olipa kutsumuksemme mikä tahansa.”⁸

Todistan, että tämä on Kristuksen tosi kirkko. Meitä johtaa Jumalan profeetta, presidentti Monson – hieno johtaja, joka on myös Vapahtajan tosi seuraaja. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

- OL 121:41.
- Abr. 1:2.
- Henkilökohtainen kirjeenvaihto.
- OL 20:59, kursivointi lisätty.
- Luuk. 22:32.
- Ks. Joh. 14:6.
- Moroni 7:48.
- Ks. Thomas S. Monson, ”Henkilökohtainen vaikutuksenne”, *Liahona*, toukokuu 2004, s. 20.

Presidentti Dieter F. Uchtdorf

toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Niiden ylistykseksi, jotka pelastavat

Kun pyrimme rakastamaan Vapahtajan lailla, Hän varmasti siunaa ja edistää vanhurskaita ponnistelumme pelastaa avioliittomme ja vahvistaa perhettämme.

Monia vuosia sitten ollessani Frankfurtin temppelissä Saksassa panin merkille vanhemman avioparin, joka piteli toisiaan kädestä. Huolehtiva hellyys ja kiintymys, jota he osoittivat toisiaan kohtaan, lämmitti sydäntäni.

En ole täysin varma, miksi tuo kohtaus vaikutti minuun niin syvästi. Ehkäpä se johtui siitä suloisesta rakkaudesta, jota nuo kaksi osoittivat toisilleen – mikä kunnioitusta herättävä vertauskuva sinnikkydestä ja sitoutumisesta. Oli selvää, että tämä aviopari oli ollut yhdessä pitkän aikaa ja että heidän kiintymyksensä toisiaan kohtaan kukoisti yhä voimakkaana.

Kertakäyttöisyyden yhteiskunta

Mielestäni toinen syy, miksi tämä lempeä näky on pysynyt mielesäni niin kauan, on sen vastakohtaisuus joihinkin nykyajan asenteisiin. Todella monissa yhteiskunnissa eri puolilla maailmaa kaikki näyttää olevan kertakäyttöistä. Heti kun jokin alkaa rikkoutua tai kulua – tai jopa kun vain kyllästymme siihen – me heitämme sen pois ja korvaamme sen päivityksellä,

jollakin uudemmallalla tai hienommalla.

Teemme niin matkapuhelinten, vaatteiden, autojen kohdalla – ja surullista kyllä, jopa ihmissuhteissa.

Vaikka meidän ehkä kannattaakin poistaa elämästämme tavaroita, joita

emme enää tarvitse, niin kun kyse on asioista, joilla on iankaikkista merkitystä – avioliitostamme, perheestämme ja arvoistamme – ajattelutapa alkuperäisen korvaamisesta uudenaikaisella voi tuoda syvää katumusta.

Minä olen kiitollinen siitä, että kuulun kirkkoon, joka arvostaa avioliittoa ja perhettä. Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäsenet tunnetaan kaikkialla maailmassa siitä, että heidän keskuudessaan on hienompia avioliittoja ja perheitä, mitä voi löytää. Uskon sen johtuvan osaltaan siitä Joseph Smithin välityksellä palautetusta kallisarvoisesta totuudesta, että avioliiton ja perheen on tarkoitus olla iankaikkisia. Perhettä ei ole tarkoitettu ainoastaan siihen, että se saa asiat sujumaan mukavammin täällä maan päällä ja että se hylätään sitten kun pääsemme taivaaseen. Sen sijaan perhe on taivaan *järjestys*. Se on kaiku selestisestä mallista ja Jumalan iankaikkisen perheen jäljittelyä.

Mutta vahva avioliitto ja vahvat perhesuhteet eivät synny vain siksi että me olemme kirkon jäseniä. Ne edellyttävät jatkuvaa, tarkoituksellista työtä. Iankaikkisia perheitä koskevan opin täytyy innoittaa meitä omistamaan parhaat voimamme avioliittomme ja perheemme pelastamiseen ja rikastuttamiseen. Ihailen ja ylistän niitä, jotka ovat varjelleet ja vaalineet näitä äärimmäisen tärkeitä, iankaikkisia ihmissuhteita.

Tänään haluan puhua niiden ylistykseksi, jotka pelastavat.

Avioliittomme pelastaminen

Vuosien varrella olen sinetöinyt yhteen monia toiveikkaita ja rakastavia pareja. En ole koskaan tavannut ketään, joka katsoessaan kumppaniaan silmiin alttarin yli ajattelisi, että he päätyvät eroon tai sydämen murheeseen.

Valitettavasti niin käy joillekin.

Jotenkin päivien kuluessa ja romanttisen rakkauden värin muuttuessa on niitä, jotka lakkaavat vähitellen ajattelemasta toistensa onnea ja alkavat panna merkille pieniä vikoja. Sellaisessa ympäristössä joitakuita alkaa viekoitella sellainen surullinen päätelmä, ettei hänen puolisonsa ole riittävän älykäs, riittävän hauska tai riittävän nuori. Ja jotenkin he saavat päähänsä ajatuksen, että se antaa heille oikeutuksen alkaa etsiä muuta seuraa.

Veljet, jos tämä vähänkään vastaa kuvausta teistä, varoitan teitä, että olette tiellä, joka johtaa rikkoutuneeseen avioliittoon, rikkoutuneeseen kotiin ja murtureisiin sydämiin. Pyydän hartaasti, että pysähdytte nyt, kääntyneet ympäri ja palaatte turvalliselle polulle, joka on nuhteettomuus ja uskollisuus liitoille. Ja tietenkin samat periaatteet soveltuvat rakkaisiin sisariimme.

Nyt vain sananen niille naimattomille veljillemme, jotka uskovat erheellisesti, että heidän täytyy ensin löytää ”täydellinen nainen”, ennen kuin he voivat ryhtyä seurustelemaan vakavasti tai solmia avioliiton.

Rakkaat veljeni, saanen muistuttaa teille, että jos täydellinen nainen olisi olemassa, luuletteko todellakin, että hän olisi kovinkaan kiinnostunut teistä?

Jumalan onnensuunnitelmassa me emme niinkään etsi ketään täydellistä vaan ihmistä, jonka kanssa voimme koko elämämme ajan yhdessä pyrkiä luomaan rakastavan, kestävän ja täydellisemmän suhteen. Se on tavoite.

Veljet, ne, jotka pelastavat avioliittonsa, ymmärtävät, että tämän tavoittelemisen edellyttää aikaa, kärsivällisyyttä ja ennen kaikkea Jeesuksen Kristuksen sovituksen siunauksia. Se vaatii teitä olemaan ystävällisiä, olemaan kadehtimatta, olemaan etsimättä omaa etua, olemaan katkeroitumatta,

muistelematta kärsimäännne pahaa ja iloitsemaan totuudesta. Toisin sanoen se edellyttää rakkautta, Kristuksen puolesta rakkautta.¹

Kaikki tuo ei vain tapahdu hetkessä. Hyvää avioliittoa rakennetaan tiili tiileltä, päivä toisensa jälkeen koko elämän ajan.

Ja se on hyvä uutinen.

Koska olipa nykyinen suhteenne kuinka latte tahansa, niin jos lisäätte jatkuvasti ystävällisyyden, myötätunnon, kuuntelemisen, uhrauksen, ymmärryksen ja epäitsekkyuden pikkukiviä, niin ennen pitkää niistä alkaa kasvaa mahtava pyramidi.

Jos näyttää siltä, että se kestää iäti, niin muistakaa: onnellisen avioliiton on tarkoitus *kestää* iäti! Älkää siis ”väsykö tekemään hyvää, sillä te laskette suuren [avioliiton] perustusta. Ja pienestä lähtee se, mikä on suurta.”²

Se voi olla hitaasti etenevää työtä, mutta sen ei tarvitse olla ilotonta työtä. Itse asiassa senkin uhalla, että sanon itsestäänselvyyden, niin aviopari harvoin eroaa silloin kun aviomies ja vaimo ovat onnellisia.

Olkaa siis onnellisia!

Ja veljet, hämmästyttäkää vaimonne tekemällä sellaista, mikä tekee hänet onnelliseksi.

Ne, jotka pelastavat avioliittonsa, valitsevat onnellisuuden. Vaikka onkin totta, että tietyt kroonisen masennuksen tyypit vaativat erityishoitoa, pidän tästä Abraham Lincolnin sanomasta viisauden hitusesta: ”Useimmat ihmiset ovat juuri niin onnellisia kuin he itse päättävät olla.” Se sopii hienosti tähän pyhien kirjoitusten vastaavaan kohtaan: ”Etsikää, niin te löydätte.”³

Jos etsimme puoliosostamme vikoja tai avioliitostamme ärsytyksen aiheita, me löydämme niitä varmasti, koska jokaisella on niitä. Toisaalta jos etsimme hyvää, me löydämme sitä varmasti,

koska jokaisessa on myös monia hyviä ominaisuuksia.

Ne, jotka suojelevat avioliittoa, kitkevät rikkaruohot ja kastelevat kukkia. He ylistävät pieniä armollisia tekoja, jotka sytyttävät rakkauden helliä tunteita. Ne, jotka pelastavat avioliiton, pelastavat tulevia sukupolvia.

Veljet, muistelkaa, miksi rakastuitte.

Tehkää joka päivä työtä sen eteen, että avioliitostanne tulisi vahvempi ja onnellisempi.

Rakkaat ystäväni, tehkäämme aivan parhaamme, jotta meidät luettaisiin niiden ihailtujen ja onnellisten sielujen joukkoon, jotka pelastavat avioliittonsa.

Perheemme pelastaminen

Tänään haluan myös puhua niiden ylistykseksi, jotka pelastavat

ihmissuhteet perheessään. Jokainen perhe on pelastamisen tarpeessa.

Niin hienoa kuin onkin, että tämä kirkko tunnetaan vahvoista perheistään, meistä saattaa usein tuntua, että se koskee varmasti jokaista muuta myöhempien aikojen pyhien perhettä paitsi meidän. Mutta todellisuus on, ettei täydellisiä perheitä ole olemassa.

Jokaisella perheellä on kiusalliset hetkensä.

Kuten silloin kun vanhempanne pyytävät teitä ottamaan heistä ”selfien”, tai kun isotätinne väittää, että olette yhä naimaton siksi, että olette vain liian valikoiva, tai kun jääräpäisen lankonne mielestä hänen poliittinen näkemyksensä on evankeliumin näkemys, tai kun isänne sopii perhekuvauksesta, jossa jokaisen on

pukeuduttava hänen lempielokuvansa hahmoiksi.

Ja te saatte Chewbaccan asun.

Perheet ovat sellaisia.

Meillä saattaa olla sama geenistö, mutta me emme ole samanlaisia. Meidän henkemme on ainutlaatuinen. Kokemuksemme vaikuttavat meihin eri tavoin. Ja jokaisesta meistä tulee sen tuloksena erilainen.

Sen sijaan että yrittäisimme pakottaa jokaisen omaan muottiimme, me voimme päättää nauttia näistä eroista ja arvostaa niitä, koska ne tuovat elämäämme rikkautta ja jatkuvia yllätyksiä.

Joskus kuitenkin perheemme jäsenet tekevät valintoja tai asioita, jotka ovat ajattelemattomia, loukkaavia tai moraalittomia. Mitä meidän pitäisi tehdä näissä tapauksissa?

Ei ole olemassa yhtä ratkaisua, joka sopii jokaiseen tilanteeseen. Ne, jotka pelastavat perheensä, onnistuvat siinä siksi, että he neuvottelevat puolisonsa ja perheensä kanssa, pyrkivät saamaan selville Herran tahdon ja kuuntelevat Pyhän Hengen kehoituksia. He tietävät, että se, mikä on oikein yhden perheen kohdalla, ei ehkä ole oikein toisen kohdalla.

On kuitenkin yksi asia, joka on oikein jokaisessa tapauksessa.

Mormonin kirjassa kerrotaan kansasta, joka oli löytänyt onnen salaisuuden. Sukupolvien ajan ”maassa [ei] ollut mitään kiistaa – –. Eikä totisesti voinut olla onnellisempaa kansaa kaikkien niiden kansojen joukossa, jotka Jumalan käsi oli luonut.” Kuinka he onnistuivat siinä? ”Jumalan rakkauden tähden, joka asui ihmisten sydämessä.”⁴

Olipa perheellänne mitä tahansa ongelmia, täytyipä teidän tehdä mitä tahansa ratkaistaksenne ne, niin ratkaisun alku ja loppu on rakkaus, Kristuksen puhdas rakkaus. Ilman sitä rakkautta jopa näennäisen täydelliset

perheet kamppailevat. Sen kera jopa perheet, joilla on suuria haasteita, onnistuvat.

”Rakkaus ei koskaan katoa.”⁵

Se pätee avioliiton pelastamiseen!
Se pätee perheen pelastamiseen!

Unohtakaa ylpeys

Rakkauden suurin vihollinen on ylpeys. Ylpeys on yksi suurimmista syistä, miksi avioliitoissa ja perheissä on ongelmia. Ylpeys on äkkikipaista, epäystävällistä ja kateellista. Ylpeys liioittelee omaa voimaansa eikä välitä muiden hyveistä. Ylpeys on itsestä ja helposti ärsyyntyvää. Ylpeys näkee pahoja aikeita siellä, missä niitä ei ole, ja kätkee omat heikkoutensa taitavien tekosyiden taakse. Ylpeys on kyynistä, pessimististä, vihaista ja kärsimätöntä. Todellakin, jos rakkaus on Kristuksen puhdasta rakkautta, niin ylpeys on Saatanaa luonnehtiva ominaisuus.

Ylpeys saattaa olla yleinen inhimillinen heikkous, mutta se ei ole osa hengellistä perintöämme, eikä sillä ole sijaa Jumalan pappeuden haltijoiden keskuudessa.

Elämä on lyhyt, veljet. Katumus

voi kestää kauan – joskus sillä on jälkiseurauksia, jotka kaikkuvat kautta iankaikkisuuden.

Se tapa, jolla kohtelette vaimoanne, lapsianne, vanhempianne tai sisaruksianne, saattaa vaikuttaa tuleviin sukupolviin. Minkä perinnön haluatte jättää jälkeläisillenne? Tylyyden, koston, vihan, pelon tai eristyneisyyden perinnön? Vaiko rakkauden, nöyryyden, anteeksiannon, myötätunnon, hengellisen kasvun ja ykseyden perinnön?

Meidän kaikkien pitää muistaa: ”Joka ei toista armahda, saa itse armotoman tuomion.”⁶

Olettehan armahtavia perhesuhteidenne vuoksi, oman sielunne vuoksi, sillä ”joka armahtaa, saa tuomiosta riemuvoiton”⁷.

Unohtakaa ylpeys.

Se, että pyydätte vilpittömästi anteeksi lapsiltanne, vaimoltanne, perheeltänne tai ystäviltsänne, ei ole heikkouden vaan voiman merkki. Onko se, että olette oikeassa, tärkeämpää kuin hoivaamisen, parantamisen ja rakkauden ilmapiiriin vaaliminen?

Rakentakaa siltoja, älkää tuhotko niitä.

Vaikka vika ei olisikaan teidän – ehkäpä etenkin silloin, kun vika ei ole teidän – antakaa rakkauden voittoa ylpeys.

Jos teette niin, mikä tahansa teillä oleva vastoinkäyminen menee ohi, ja sydämessänne olevan Jumalan rakkauden ansiosta kiista katoaa. Nämä ihmissuhteiden pelastamisen periaatteet soveltuvat meihin kaikkiin, olimmepa sitten naimisissa, eronneita, leskiä tai naimattomia. Me kaikki voimme olla vahvojen perheiden pelastajia.

Suurin rakkaus

Veljet, noudattakaamme pyrkimyksissämme pelastaa avioliittomme ja perheemme kuten kaikissa asioissa Hänen esimerkkiään, joka pelastaa meidät. Vapahtaja ”meit auttoi armossaan”⁸. Jeesus Kristus on Mestariimme. Hänen työnsä on meidän työtämme. Se on pelastavaa työtä, ja se alkaa kotoamme.

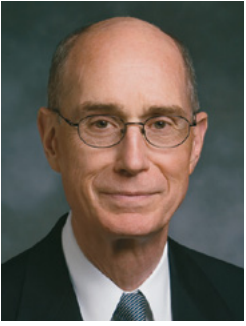
Rakkaus pelastussuunnitelman kudelmassa on epäitsekästä ja pyrkii muiden hyvinvointiin. Juuri sitä rakkautta meidän taivaallinen Isämme tuntee meitä kohtaan.

Kun pyrimme rakastamaan Vapahtajan lailla, Hän varmasti siunaa ja edistää vanhurskaita ponnistelujamme pelastaa avioliittomme ja vahvistaa perhettämme.

Herra siunatkoon teitä väsymättömissä ja vanhurskaissa pyrkimyksissänne tulla luetuiksi niiden joukkoon, jotka pelastavat. Tämä on rukoukseni. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. 1. Kor. 13:4–7; ks. myös Moroni 7:47.
2. OL 64:33.
3. Matt. 7:7; Luuk. 11:9; 3. Nefi 14:7.
4. Ks. 4. Nefi 15–16.
5. Ks. 1. Kor. 13:8; ks. myös Moroni 7:46.
6. Jaak. 2:13.
7. Jaak. 2:13.
8. ”Oi Isämme, Sä Luoja”, *MAP-lauluja*, 104.

Presidentti Henry B. Eyring
ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Iankaikkiset perheet

Pappeusvelvoitteemme on ottaa oma perheemme ja lähellämme olevien perheet huolenpitomme keskipisteeksi.

Olen kiitollinen siitä, että saan olla kanssanne tänä iltana Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon yleisessä pappeuskokouksessa. Tämä on suuri hetki kirkon historiassa. Vuonna 1834, 182 vuotta sitten, Kirtlandissa Ohiossa Yhdysvalloissa kaikki pappeudenhaltijat kutsuttiin kokoontumaan yhteen noin 4 x 4 metrin kokoiseen hirsiseen koulurakennukseen. Kerrotaan, että profeetta Joseph Smith sanoi tuossa kokouksessa: ”Te ette tiedä yhtään enempää tämän kirkon ja valtakunnan kohtaloista kuin äitinsä sylissä oleva lapsi. Te ette ymmärrä sitä. – – Te

näette täällä tänään vain pienen kourallisen pappeutta, mutta tämä kirkko täyttää vielä Pohjois- ja Etelä-Amerikan – se täyttää maailman.”¹

Tähän kokoukseen on kokoontunut miljoonia pappeudenhaltijoita yli 110 maassa. Ehkäpä profeetta Joseph näki tämän ajan ja sen loistavan tulevaisuuden, joka vielä on edessämme.

Sanomani tänä iltana on yritys kuvailla tuota tulevaisuutta ja sitä, mitä meidän täytyy tehdä ollaksemme osa sitä onnensuunnitelmaa, jonka taivaallinen Isämme on valmistanut meitä varten. Ennen kuin synnyimme, me olimme perheessä yhdessä korotetun

ja iankaikkisen taivaallisen Isämme kanssa. Hän sääti suunnitelman, jonka avulla me voimme edistyä ja kehittyä tullaksemme Hänen kaltaisikseen. Hän teki sen rakkaudesta meitä kohtaan. Tuon suunnitelman tarkoituksena oli suoda meille etuoikeus elää ikuisesti siten kuin taivaallinen Isämme elää. Tuo evankeliumin suunnitelma tarjosi meille elämän kuolevaisuudessa, jossa meitä koeteltaisiin. Meille annettiin lupaus, että jos noudattaisimme evankeliumin lakeja ja pappeustoimituksia, niin Jeesuksen Kristuksen sovituksen kautta me saisimme iankaikkisen elämän, suurimman kaikista Hänen lahjoistaan.

Iankaikkinen elämä on sellaista elämää, jota Jumala, taivaallinen Isämme, elää. Jumala on sanonut, että Hänen tarkoituksenaan on ”ihmisen kuolemattomuuden ja iankaikkisen elämän toteuttaminen” (Moos. 1:39). Sen vuoksi jokaisen pappeudenhaltijan suuri pyrkimys on olla avuksi työssä, jossa ihmisiä autetaan kohoamaan iankaikkiseen elämään.

Pappeuden jokaisen ponnistuksen ja pappeuden jokaisen toimituksen tarkoituksena on auttaa taivaallisen Isän

lapsia muuttamaan Jeesuksen Kristuksen sovituksen avulla niin, että heistä tulee täydelliseksi tehdyn perheyksikön jäseniä. Siitä seuraa, että ”kaikkien ihmisten suuri tehtävä on uskoa evankeliumiin, pitää käskyt ja luoda ja tehdä täydelliseksi iankaikkinen perheyksikkö”² sekä auttaa muita tekemään samoin.

Koska se on totta, kaiken tekemämme keskipisteenä ja päämääränä tulee olla selestinen avioliitto. Se tarkoittaa sitä, että meidän täytyy pyrkiä tulemaan sinetöidyksi iankaikkiseen kumppaniin Jumalan tempelissä. Meidän täytyy myös rohkaista muita tekemään ja pitämään liitot, jotka sitovat aviomiehen ja vaimon yhteen perheensä kanssa tässä elämässä ja tulevassa maailmassa.

Miksi tällä pitäisi olla niin suuri merkitys meille jokaiselle – nuorelle ja vanhalle, diakonille ja ylipapille, pojalle ja isälle? Koska pappeusvelvoitteemme on ottaa oma perheemme ja lähellämme olevien perheet huolenpitomme keskipisteeksi. Jokaisen suuren päätöksen tulee perustua vaikutukseen, joka sillä on perheeseen, jotta se olisi kelvollinen elämään taivaallisen Isän ja Jeesuksen Kristuksen luona. Pappeuden palvelutyössämme ei ole mitään yhtä tärkeää.

Saanan kertoa teille, mitä tämä voisi tarkoittaa tänä iltana kuuntelevalle diakonille perheyksikön jäsenenä ja koorumin jäsenenä.

Hänen perheessään kenties pidetään tai ei pidetä säännöllisesti perherukouksia tai usein perheiltoja. Jos hänen isänsä, joka pitää näitä velvoitteina, kutsuu perheen koolle rukoukseen tai pyhien kirjoitusten lukuhetkeen, diakoni voi kiiruhtaa osallistumaan siihen hymyillen. Hän voi kannustaa veljiään ja siskojaan osallistumaan ja kiittää heitä, kun he tekevät niin. Hän voi pyytää isältään siunausta, kun koulu

alkaa, tai jonakin muuna tähdellisenä hetkenä.

Hänellä ei ehkä ole sellaista uskollista isää. Mutta jo se, että hänen sydämessään on halu saada noita kokemuksia, saa hänen uskonsa vuoksi taivaan voimat vaikuttamaan niihin, jotka ovat hänen lähellään. He tulevat tavoittelemaan sellaista perhe-elämää, jota tuo diakoni haluaa koko sydämeästään.

Opettaja Aaronin pappeudessa voi nähdä kotiopetustehtävänsä tilaisuutena auttaa Herraa muuttamaan jonkun perheen jäsenten elämän. Herra ehdottaa sitä Opissa ja liitoissa:

”Opettajan velvollisuutena on valvoa aina seurakuntaa ja olla sen kanssa ja vahvistaa sitä

ja katsoa, ettei seurakunnassa ole mitään pahuutta eikä kovuutta toisia kohtaan, ei valehtelemista, panettelua eikä pahan puhumista” (OL 20:53–54).

Samalla tavoin papille Aaronin pappeudessa annetaan tämä tehtävä:

”Papin velvollisuutena on saarnata, opettaa, selittää, kehottaa ja kastaa ja siunata ja antaa sakramentti

ja käydä jokaisen jäsenen kodissa ja kehottaa heitä rukoilemaan ääneen ja salassa ja huolehtimaan kaikista perhevelvollisuuksista” (OL 20:46–47).

Saatatte miettiä, kuten minä tein ollessani nuori opettaja ja pappi, kuinka ihmeessä voisin yltyä noihin haasteisiin. En ollut koskaan varma, kuinka voisin kehottaa siten, että se

veisi perhettä kohti iankaikkista elämää heitä loukkaamatta tai vaikuttamatta arvostelevalta. Olen oppinut, että ainoa kehottaminen, joka muuttaa sydäntä, tulee Pyhästä Hengeltä. Niin käy useimmin silloin kun me todistamme Vapahtajasta, joka oli ja on täydellinen perheenjäsen. Kun me keskitymme rakkauteemme Häntä kohtaan, niin sopuisuus ja rauha lisääntyvät kodeissa, joissa käymme. Pyhä Henki on kanssamme palvellessamme perheitä.

Sillä tavalla, jolla nuori pappeudenhaltija rukoilee, puhuu ja kannustaa perheenjäseniä, hän voi tuoda Vapahtajan vaikutuksen ja esimerkin heidän mieleensä ja sydämeensä.

Eräs viisas pappeusjohtaja osoitti minulle ymmärtävänsä sen. Hän pyysi nuorta poikaani ottamaan johdon kotiopetuskäynnillä. Hän sanoi, että perhe saattaisi vastustaa hänen kehoituksiaan, mutta hän ajatteli, että pojan yksinkertainen opetus ja todistus saattaisivat todennäköisemmin tunkeutua heidän paatuneeseen sydämeensä.

Mitä voi nuori vanhin tehdä auttaakseen iankaikkisen perheen luomisessa? Hän on kenties oikeissa lähteä lähetyksentälle. Hän voi rukoilla koko sydämeästään, että hän kykenee löytämään, opettamaan ja kastamaan perheitä. Muistan yhä, kuinka eräs komea nuori mies ja hänen ihastuttava nuori vaimonsa sekä heidän kaksi kaunista pientä tytärtään istuivat kerran minun ja lähetystyötoverini kanssa. Pyhä Henki tuli ja todisti heille, että Jeesuksen Kristuksen evankeliumi on palautettu. He uskoivat siinä määrin, että he jopa kysyivät, voisimmeko antaa siunauksen heidän kahdelle pienelle tyttärelleen, kuten he olivat nähneet tehtävän yhdessä sakramenttikokouksistamme. Heillä oli jo halu saada lapsensa siunatuiksi, mutta he eivät vielä ymmärtäneet, että korkeammat

siunaukset olisivat mahdollisia vain Jumalan temppelissä sen jälkeen kun he olisivat tehneet liittonsa.

Tunnen yhä tuskaa ajatellessani tuota avioparia ja noita pieniä tyttöjä, jotka ovat nyt kenties tulleet vanhoiksi ja ovat vailla lupautta iankaikkisesta perheestä. Heidän vanhemmillaan oli ainakin aavistus siunauksista, jotka he voisivat saada. Toivoni on, että jollakin tavoin jossakin heillä on vielä tilaisuus tulla kelvollisiksi olemaan iankaikkinen perhe.

Muut kentälle lähtevät vanhimmat saavat onnellisempia kokemuksia, kuten sai poikani Matthew. Hän ja hänen toverinsa löysivät lesken, joka eli yhdentoista lapsensa kanssa vaatimattomissa oloissa. Poikani halusi heille sen, mitä tekin haluatte – iankaikkisen perheen. Pojastani se näytti mahdottomalta tai sillä hetkellä ainakin epätodennäköiseltä.

Kävin tuossa pienessä kaupungissa vuosia sen jälkeen kun poikani oli kastanut tuon lesken, ja tämä kutsui minut tapaamaan perhettään kirkossa. Minun piti odottaa jonkin aikaa, koska useimmat hänen lapsistaan ja monet lastenlapsensa tulivat eri seurakuntakeskuksista siltä alueelta. Yksi tämän lesken pojista palveli uskollisesti piispakunnassa, monet lesken lapsista olivat saaneet siunauksekseen temppeliliitot, ja hänet on sinetöity iankaikkiseen perheeseen. Kun lähdin tämän rakkaan sisaren luota, hän kietoi kätensä vyötäisilleni (hän oli hyvin lyhyt, joten hän ylsi juuri ja juuri vyötäisilleni) ja sanoi: ”Pyydäthän Mateota tulemaan takaisin Chileen, ennen kuin kuolen.” Tämä sisar oli saanut niiden uskollisten vanhinten ansiosta mahdollisuuden odottaa onnellisena suurinta kaikista Jumalan lahjoista.

On asioita, joita vanhimman täytyy tehdä palatessaan lähetystyöstä, jotta hän olisi uskollinen sitoumukselleen tavoitella iankaikkista elämää itselleen ja rakkailleen. Ei ole tärkeämpää sitoumusta ajassa ja iankaikkisuudessa kuin avioliitto. Olette kuulleet viisaita neuvoja siitä, kuinka asettaa avioliitto etusijalle varhain lähetystyön jälkeisissä suunnitelmissa. Uskollinen pappeudenhaltija tekee sen viisaasti.

Harkitessaan avioliittoa hän näkee, että hän on valitsemassa lapsilleen vanhempia sekä perintöä, jonka nämä saavat. Hän tekee valinnan vilpittömästi etsien sekä rukoillen ja harkiten. Hän varmistaa, että sillä naisella, jonka kanssa hän solmii avioliiton, on samat perhettä koskevat ihanteet kuin hänellä ja sama vakaumus siitä, mikä on Herran tarkoitus avioliitolle, ja että tuo nainen on henkilö, jonka huomaan hän on halukas uskomaan lastensa onnen.

Presidentti N. Eldon Tanner on antanut viisaan neuvon: ”Ne vanhemmat, joita sinun tulee kunnioittaa enemmän kuin keitään muita, ovat tulevien lastesi vanhemmat. Noilla lapsilla on oikeus parhaisiin vanhempiin, mitkä sinun on mahdollista antaa heille – puhtaisiin vanhempiin.”³ Puhtaus on teidän suojanne ja lastenne suoja. Te olette heille velkaa sen siunauksen.

Kuuntelemassa tänään on aviomiehiä ja isiä. Mitä te voitte tehdä? Toiveeni on, että teillä on entistä enemmän halua tehdä välttämättömiä muutoksia, jotta te ja perheenne voitte elää jonakin päivänä selestisessä valtakunnassa. Isänä, jolla on pappeus, te voitte vaimonne vierellänne koskettaa jokaisen perheenjäsenen sydäntä kannustaaksenne heitä odottamaan innolla tuota päivää. Te käytte sakramenttikokouksissa perheenne kanssa, te pidätte perheiltoja, joissa on Pyhälle Hengelle otollinen ilmapiiri, te rukoillette

vaimonne ja perheen kanssa ja te valmistaudutte viemään perheen temppeeliin. Te kuljette heidän kanssaan tietä kohti perheen iankaikkista kotia.

Te kohtelette vaimoanne ja lapsianne siten kuin taivaallinen Isä on kohdellut teitä. Te noudatatte Vapahtajan esimerkkiä ja ohjausta johtaaksenne perhettänne Hänen tavallaan.

”Mitään valtaa ja vaikutusvaltaa ei voi eikä saa pitää yllä pappisuuden avulla, ainoastaan taivuttelemalla, pitkämielisyydellä, lempeydellä, sävyisyydellä ja vilpittömällä rakkaudella,

ystävällisyydellä ja puhtaalla tiedolla, joka avartaa sielua suuresti vailla teeskentelyä ja vailla vilppiä –

nuhdellen vakavasti ajallansa, kun Pyhä Henki kehottaa; ja osoittaen sen jälkeen suurempaa rakkautta sitä kohtaan, jota olet nuhdellut, jottei hän pidä sinua vihollisenaan” (OL 121:41–43).

Herra on kertonut isille, joilla on pappuus, millaisia aviomiehiä heidän tulee olla. Hän sanoo: ”Rakasta vaimoasi koko sydämeäsi ja liity häneen äläkä kehenkään muuhun” (OL 42:22). Puhuessaan sekä aviomiehelle että

vaimolle Herra antaa käskyn: ”Älä – – tee aviorikosta – – äläkä tee mitään sen kaltaista” (OL 59:6).

Nuorille Herra on asettanut mitäpäin. ”Lapset, totelkaa kaikessa vanhempianne, sillä se on Herralle mieleen” (Kol. 3:20), ja ”kunnioita isääsi ja äitiäsi” (2. Moos. 20:12).

Kun Herra puhuu kaikille perheessä, Hänen neuvonsa on rakastaa ja tukea toinen toistaan.

Hän pyytää meitä pyrkimään siihen, että jokaisen perheenjäsenen elämä olisi täydellinen, vahvistamaan heikkoja, noutamaan takaisin harhailleet rakkaimpamme ja iloitsemaan heidän uudistuneesta hengellisestä voimastaan.⁴

Herra pyytää myös, että me teemme kaiken voitavamme auttaaksemme kuolleita sukulaisiamme olemaan kanssamme iankaikkisissa kodissamme.

Ylipappien ryhmän johtaja, joka on tehnyt uutterasti työtä auttaakseen ihmisiä löytämään esivanhempiaan ja viemään nimiä temppeeliin, pelastaa niitä, jotka ovat kuolleet. Tulevassa maailmassa kiitetään noita ylipappeja

sekä niitä, jotka tarjoavat toimituksia, koska he eivät unohtaneet henkimaailmassa odottavaa perhettään.

Profeetat ovat sanoneet: ”Tärkeintä, mitä koskaan teette Herran työssä, on se, mitä teette oman kotinne seinien sisäpuolella. Kotiopetus, piispakunnan työ ja muut kirkon tehtävät ovat kaikki tärkeitä, mutta tärkeintä kaikista on työ kotinne seinien sisäpuolella.”⁵

Kodissamme ja pappisuuden palvelutyössämme suuriarvoisinta ovat ne pienet teot, jotka auttavat meitä ja rakkaitamme ponnistelemaan kohti iankaikkista elämää. Nuo teot saattavat vaikuttaa tässä elämässä pieniltä, mutta ne tuovat ikuisia siunauksia iankaikkisuudessa.

Kun olemme uskollisia palvelemissamme auttaaksemme taivaallisen Isän lapsia pääsemään kotiin Hänen luokseen, meistä tulee sen tervehdyksen arvoisia, jonka me kaikki haluamme niin mieluusti kuulla päätettyämme palvelutyömme maan päällä. Nämä ovat ne sanat: ”Hyvin tehty! Olet hyvä ja luotettava palvelija. Vähässä olet ollut uskollinen, minä panen sinut paljon haltijaksi. Tule herrasi ilojuhlaan!” (Matt. 25:21.)

Siihen ”paljoo” kuuluu lupaus jälkeläisistä ilman loppua. Rukoukseni on, että me kaikki olisimme kelvollisia ja auttaisimme muita olemaan kelvollisia tuohon taivaalliseen siunaukseen Isämme ja Hänen rakkaan Poikansa Jeesuksen Kristuksen kodissa. Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, 2007, s. 142.
2. Bruce R. McConkie, ”Pelastus on perheasia”, *Valkeus*, marraskuu 1970, s. 347.
3. N. Eldon Tanner, *Church News*, 19. huhtikuuta 1969, s. 2.
4. Ks. Bruce R. McConkie, ”Pelastus on perheasia”, s. 347.
5. Harold B. Lee, *Kodin vahvistaminen*, lehtinen, s. 9.

Presidentti Thomas S. Monson

Pyhä luottamustehtävä

Tämä kallisarvoinen pappeuden voiman lahja tuo mukanaan paitsi vakavia vastuita myös erityisiä siunauksia sekä itsellemme että muille.

Rakkaat veljeni, rukoilen, että Henki ohjaa sanojani tänä iltana. Meitä sitoo toisiimme yhteinen lanka. Meille on uskottu Jumalan pappeus ja toimiminen Hänen nimessään. Me olemme saaneet pyhän luottamustehtävän. Meiltä odotetaan paljon.

Luemme Opin ja liittojen luvun 121 jakeesta 36, että ”pappeuden oikeudet on liitetty erottamattomasti taivaan voimiin”. Kuinka ihmeellinen lahja meille onkaan annettu. Meillä on vastuu suojella ja varjella tuota pappeutta ja olla kelpollisia kaikkiin niihin loistaviin siunauksiin, joita taivaallisella Isällämme on varattuna meitä varten – ja meidän kauttamme muita varten.

Minne tahansa menettekin, pappeutenne kulkee mukanaan. Seisotteko te pyhissä paikoissa? Ennen kuin vaaranatte itsenne ja pappeutenne menemällä sellaisiin paikkoihin tai osallistumalla sellaisiin toimintoihin, jotka eivät ole teidän tai tuon pappeuden arvoisia, pysähtykää hetkeksi ja ottakaa huomioon seuraukset. Muistakaa, keitä te olette ja mitä Jumala odottaa teistä tulevan. Te olette lupauksen lapsia. Te olette voimallisia miehiä. Te olette Jumalan poikia.

Tämä kallisarvoinen pappeuden voiman lahja tuo mukanaan paitsi vakavia vastuita myös erityisiä siunauksia sekä itsellemme että muille. Missä tahansa

olemmekin, olkaamme aina kelpollisia käyttämään sen voimaa, sillä emme koskaan tiedä, milloin tarvitsemme sitä ja saamme tilaisuuden siihen.

Toisen maailmansodan aikana, kun eräs ystäväni palveli eteläisellä Tyynellämerellä, hänen lentokoneensa ammuttiin alas valtameren yllä. Hän ja muut miehistön jäsenet onnistuivat hyppäämään laskuvarjoillaan palavasta koneesta, täyttämään pelastuslautansa ilmalla ja sinnittelemään lautoillaan kolme päivää.

Kolmantena päivänä he huomasivat jotakin, minkä he tunnistivat pelastusalukseksi. Se ohitti heidät. Seuraavana aamuna se ohitti heidät jälleen. He alkoivat olla epätoivoisia ymmärtäessään, että kyseessä oli viimeinen päivä, jolloin pelastusalus olisi alueella.

Silloin Pyhä Henki puhui ystävälleni: ”Sinulla on pappeus. Käske pelastajia hakemaan teidät.”

Hän toimi innoituksen mukaan: ”Jeesuksen Kristuksen nimessä ja pappeuden voimalla, kääntykää ympäri ja hakekaa meidät.”

Muutamassa minuutissa alus oli heidän vierellään ja heidät autettiin kannelle. Uskollinen ja kelpollinen pappeudenhaltija oli hädässään käyttänyt tuota pappeutta, mikä oli siunaukseksi hänen omassa elämässään ja muiden elämässä.

Päätäkäämme tässä ja nyt, että olemme aina valmiina hätämme hetkellä, palvelemisen hetkellä, siunauksen hetkellä.

Päätettäessämme nyt tämän yleisen pappeuskokouksen sanon teille, että te olette ”valittu suku, kuninkaallinen papisto” (1. Piet. 2:9). Rukoilen koko sydämestäni, että olisimme kelpollisia tähän jumalalliseen kunnianosoitukseen. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

Presidentti Thomas S. Monson

Valinnat

Valitkaamme aina vaikeampi oikea helpomman väärän sijaan.

Veljet ja sisaret, ennen kuin aloitan varsinaisen puheeni tänään, haluaisin ilmoittaa neljästä uudesta temppeleistä, jotka tulevana kuukausina ja vuosina rakennetaan seuraaviin paikkoihin: Quitoon Ecuadoriin, Harareen Zimbabween, Belémiin Brasiliaan ja toinen temppeleli Limaan Peruun.

Kun minusta tuli kahdentoista apostolin koorumin jäsen vuonna 1963, koko kirkossa oli 12 toiminnassa olevaa temppeleliä. Kaksi viikkoa sitten vihityn Provon keskustan temppeleli myötä eri puolilla maailmaa on nyt toiminnassa 150 temppeleliä. Kuinka kiitollisia olemmekaan siunauksista, joita saamme näissä pyhissä huoneissa.

Veljeni ja sisareni, haluan ilmaista kiitollisuuteni tilaisuudesta kertoa teille muutamia ajatuksia tänä aamuna.

Olen viime aikoina miettinyt valintoja. On sanottu, että historian ovi kääntyy pienten saranoiden varassa, ja niin kääntyy myös ihmisten elämä. Tekemämme valinnat määräävät kohtalomme.

Kun lähdimme kuolevaisuutta edeltävästä olemassaolostamme ja tulimme kuolevaisuuteen, toimimme mukana tahdonvapauden lahjan. Tavoitteemme on saavuttaa selestinen kirkkaus, ja tekemämme valinnat määräävät suurelta osin, saavutammeko tavoitteemme vai emme.

Useimmat teistä tuntevat Liisan Lewis Carrollin klassikkokirjassa *Liisan seikkailut ihmemaassa*. Muistatthän, että Liisa tulee tienristeykseen, jossa hänen edessään on kaksi polkua. Kumpikin johtaa eteenpäin mutta vastakkaisiin suuntiin. Kun Liisa miettii,

kumpaan suuntaan kääntyä, hän koohtaa Irvikissan ja kysyy tältä: ”Mitä tietä minun tulee kulkea?”

Kissa vastaa: ”Se riippuu – – siitä minne sinä tahdot kulkea. Ellet tiedä, minne tahdot kulkea, sittenhän on samantekevää, mitä tietä kuljet.”¹

Toisin kuin Liisa, me tiedämme, minne haluamme kulkea, ja sillä, mitä tietä kuljemme, on väliä, sillä se tie, jonka valitsemme tässä elämässä, johtaa määränpäähämme seuraavassa elämässä.

Päätäkäämme rakentaa sisimmäsämme suurta ja voimallista uskoa, joka on tehokkain puolustuksemme vastustajan suunnitelmia vastaan – todellista uskoa, sellaista uskoa, joka tukee meitä ja vahvistaa haluamme valita oikein. Ilman sellaista uskoa me emme mene minnekään. Sellaisen uskon turvin me voimme saavuttaa tavoitteemme.

Vaikka on erittäin tärkeää, että valitsemme viisaasti, on aikoja, jolloin teemme typeriä valintoja. Parannuksen lahja, jonka Vapahtajamme on antanut, sallii meidän oikaista kurssimme, jotta voisimme palata polulle, joka johtaa meidät tuohon tavoittelemamme selestiseen kirkkauteen.

Säilyttäkäämme rohkeus uhmata yleistä mielipidettä. Valitkaamme aina vaikeampi oikea helpomman väärän sijaan.

Kun pohdimme päätöksiä, joita teemme joka päivä elämässämme – tehdäkö tämä valinta vai tuo – jos valitsemme Kristuksen, olemme tehneet oikean valinnan.

Harras ja nöyrä rukoukseni on, että niin olisi aina. Jeesuksen Kristuksen, Herramme ja Vapahtajamme, nimessä. Aamen. ■

VIITE

1. Mukailtu Lewis Carrollin kirjasta *Liisan seikkailut ihmemaassa*, 1989, suom. Kirsi Kunnas ja Eeva-Liisa Manner, s. 67.

Bonnie L. Oscarson
Nuorten Naisten ylijohaja

Uskonko minä?

Jos nämä asiat ovat totta, niin silloin meillä on suurenmoisin toivon ja avun sanoma, mitä maailma on koskaan kuullut.

Vain vuosi sitten, 30. päivä maaliskuuta, pieni 2-vuotias Ethan Carnesecca American Forkista Utahista otettiin sairaalaan, koska hänellä oli keuhkokuume ja nestettä keuhkojensa ympärillä. Kaksi päivää myöhemmin hänen tilansa oli muuttunut niin vakavaksi, että hänet piti lennättää helikopterilla Salt Lake Cityssä sijaitsevaan Alkeisyhdistyksen lastensairaalaan. Ethanin huolestunut äiti Michele sai olla poikansa mukana ja matkustaa helikopterin etupenkillä. Michele sai kuulokkeet, joiden välityksellä hän pystyi olemaan yhteydessä muihin helikopterissa oleviin. Hän kuuli, kuinka lääkintämiehistö hoiti hänen pientä sairasta poikaansa, ja koska hän on itse lastentauteihin erikoistunut sairaanhoitaja, hän tiesi tarpeeksi ymmärtääkseen, että Ethan oli vakavissa vaikeuksissa.

Tänä kriittisenä hetkenä Michele huomasi, että he olivat lentämässä suoraan Utahissa sijaitsevan Draperin temppelin yli. Katsoessaan laaksoa ilmasta käsin hän saattoi nähdä myös Jordan Riverin temppelin, Oquirrh Mountainin temppelin ja etäällä jopa Suolajärven temppelin. Hänen mieleensä tuli ajatus: ”Uskotko sen vai etkö usko?”

Hän kertoo tästä kokemuksesta:
”Olin oppinut Alkeisyhdistyksessä ja

Nuorissa Naisissa temppelin siunauksista ja siitä, että ’perhe on ikuinen’. Lähetystyössäni olin kertonut sanomaa perheistä hyvälle ihmisille Meksikossa. Minut oli sinetöity temppelissä iankaikkiseen kumppaniini ajaksi ja koko iankaikkisuudeksi. Opetin Nuorten Naisten johtohenkilönä oppiaiheita perheistä ja kerroin perheilloissa lapsilleni kertomuksia ikuisista perheistä. TIESIN sen, mutta USKOINKO sitä? Vastaukseni tuli välittömästi tuon kysymyksen juolahdettua mieleeni: Henki vahvisti sydämeeni ja mieleeni vastauksen, jonka jo tiesin – minä USKOIN sen!

Siinä samassa vuodatin sydämeni rukouksessa taivaalliselle Isälleni kiittäen Häntä siitä tiedosta ja uskosta, joka minulla on, että perhe on todella ikuinen. Kiitin Häntä Hänen pojastaan Jeesusesta Kristuksesta, joka teki sen kaiken mahdolliseksi. Kiitin Häntä pojastani, ja kerroin taivaalliselle Isälleni, että jos Hänen täytyi ottaa pieni Ethan taivaalliseen kotiinsa, se sopi kyllä. Luotin taivaalliseen Isääni täydellisesti ja tiesin, että näkisin Ethanin jälleen. Olin hyvin kiitollinen siitä, että kriisitilanteessa minulla oli tieto JA usko siihen, että evankeliumi on totta. Minulla oli rauha.”¹

Ethan vietti sairaalassa monta viikkoa ja sai lääkäreiltä asiantuntevaa

hoitoa. Omaisten rukoukset, paasto ja usko yhdistettyinä tuohon hoitoon mahdollistivat sen, että hän pääsi sairaalasta ja palasi kotiin perheensä luo. Hän on tänä päivänä terve ja kunnossa.

Tämä Michelen kokemus ratkaiseva hetki vahvisti hänelle, että se, mitä hänelle oli opetettu koko hänen elämänsä ajan, on enemmän kuin vain sanoja; se on totta.

Olemmeko me joskus niin tottuneita niihin siunauksiin, joita saamme Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesusuksen Kristuksen Kirkon jäsenenä, ettemme täysin käsitä, kuinka ihmeellistä ja ylevää opetuslapseus Herran tosi kirkossa on? Syyllistymmekö koskaan siihen, ettemme täysin arvosta sitä suurinta lahjaa, mikä meille voidaan tarjota tässä elämässä? Vapahtaja itse opetti: ”Jos sinä pidät minun käskyni ja kestät loppuun asti, saat iankaikkisen elämän, joka lahja on suurin kaikista Jumalan lahjoista.”²

Me uskomme, että tämä kirkko on enemmän kuin vain hyvä paikka, jossa käydä sunnuntaisin ja jossa oppia olemaan hyvä ihminen. Se on enemmän kuin vain mukava kristillinen

harrastuskerho, jossa voimme viettää aikaa ihmisten kanssa, joilla on hyvä moraalit. Se ei ole vain mainio kokoelma ajatuksia, joita vanhemmat voivat opettaa lapsilleen kotona, niin että näistä tulee luotettavia, hyviä ihmisiä. Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko on äärettömän paljon enemmän kuin kaikki tämä.

Ajatelkaa hetki, mitä syvällistä me uskontona väitämme. Uskomme, että sama kirkko, jonka Jeesus Kristus perusti eläessään maan päällä, on palautettu uudestaan meidän aikamme Jumalan kutsuman profeetan kautta ja että johtajillamme on sama voima ja valtuus toimia Jumalan nimessä kuin oli muinaisilla apostoleilla. Sitä nimitetään Jumalan pappeudeksi. Väitämme, että tämän palautetun valtuuden välityksellä voimme saada pelastavat toimitukset, kuten kasteen, ja nauttia puhdistavasta ja jalostavasta Pyhän Hengen lahjasta, joka voi olla meillä joka hetki. Meillä on apostoleja ja profeettoja, jotka johtavat ja ohjaavat tätä kirkkoa pappeuden avaimien kautta, ja me uskomme, että Jumala puhuu lapsilleen näiden profeettojen välityksellä.

Uskomme myös, että tämän pappeuden voimalla pyhissä temppeleissä on mahdollista tehdä liittoja ja saada toimituksia, joiden ansiosta voimme jonakin päivänä palata Jumalan luokse ja elää Hänen kanssaan ikuisesti. Väitämme myös, että tämän voiman avulla

perheet voidaan sitoa yhteen iankaikisuudeksi, kun pariskunnat solmivat uuden ja ikuisen avioliiton pyhissä rakennuksissa, joiden uskomme olevan kirjaimellisesti Jumalan huoneita. Uskomme, että voimme saada nämä pelastavat toimitukset paitsi itsellemme myös esivanhemmillemme, jotka elivät maan päällä saamatta mahdollisuutta osallistua näihin välttämättömiin pelastaviin toimituksiin. Uskomme, että voimme suorittaa toimituksia esivanhempiemme puolesta sijaistoituksina näissä samoissa pyhissä temppeleissä.

Uskomme, että profeetan kautta ja Jumalan voiman kautta olemme saaneet lisää pyhiä kirjoituksia, jotka julistavat Raamatun todistuksen lisäksi, että Jeesus Kristus on maailman Vapahtaja.

Väitämme, että Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko on Jumalan valtakunta ja ainoa tosi kirkko maan päällä. Sitä kutsutaan Jeesuksen Kristuksen kirkoksi, koska Hän johtaa sitä. Se on Hänen kirkkonsa, ja kaikki nämä asiat ovat mahdollisia Hänen sovitusuhrinsa ansiosta.

Uskomme, että näitä tunnuspiirteitä ei voida löytää mistään muusta paikasta tai järjestöstä tässä maailmassa. Niin hyviä ja vilpittömiä kuin muut uskonnot ja kirkot ovatkin, millään niistä ei ole valtuutta suoda niitä pelastuksen toimituksia, jotka ovat saatavilla Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkossa.

Meillä on tieto näistä asioista, mutta *uskommeko ne?* Jos nämä asiat ovat

totta, niin silloin meillä on suurenmoinen toivon ja avun sanoma, mitä maailma on koskaan kuullut. Näiden asioiden uskomisella on iankaikkinen merkitys meille ja niille, joita rakastamme.

Uskoaksemme meidän täytyy saada evankeliumi siirtymään ymmärryksestämme sydämeemme! Meidän on mahdollista yksinkertaisesti vain olla elävinämme evankeliumin mukaan, koska sitä odotetaan meiltä tai se kuuluu kulttuuriin, jossa olemme kasvaneet, tai koska siitä on tullut tapa. Kaikki eivät kenties ole kokeneet sitä, minkä kuningas Benjaminin kansa koki kuninkaan vakuuttavan saarnan jälkeen: ”Ja he kaikki huusivat yhteen ääneen sanoen: Kyllä, me uskomme joka sanan, jonka sinä olet puhunut meille; ja me tiedämme myös niiden varmasti olevan totta Herran Kaikkivaltiaan Hengen tähden, joka on saanut aikaan voimallisen muutoksen meissä eli meidän sydämissämme, niin ettei meillä ole enää halua tehdä pahaa vaan tehdä alati hyvää.”³

Meidän kaikkien täytyy tavoitella sitä, että sydämemme ja jopa luontemme muuttuisi niin, ettei meillä ole enää halua seurata maailman teitä vaan että haluamme miellyttää Jumalaa. Todellinen kääntymys on prosessi, joka vie aikaa ja johon liittyy halu osoittaa uskoa. Se tapahtuu, kun tutkimme pyhiä kirjoituksia emmekä internetiä. Se tapahtuu, kun olemme kuuliaisimpia Jumalan käskyille. Kääntymys tapahtuu, kun palvelemme niitä, jotka ovat lähellämme. Se tapahtuu, kun rukoilemme vilpittömästi ja käymme säännöllisesti temppelissä ja kun täytämme uskollisesti Jumalalta saamamme tehtävät. Se vaatii johdonmukaisuutta ja päivittäistä ponnistelua.

Minulta kysytään usein: ”Mikä on suurin haaste, minkä nuoremme

kohtaavat nykyaikana?” Vastaan, että uskon sen olevan heidän elämässään oleva ”suuren ja avaran rakennuksen”⁴ aina läsnä oleva vaikutus. Jos Mormonin kirja on kirjoitettu erityisesti meidän aikaamme silmällä pitäen, niin emme varmastikaan voi olla näkemättä, kuinka merkityksellisiä meille kaikille ovat Lehin näyn sanoma elämän puusta emmekä sitä, mikä vaikutus oli niillä, jotka suuresta ja avarasta rakennuksesta osoittivat sormella ja pilkkasivat muita.

Minusta sydäntäsärkevintä on kuvaus niistä, jotka ovat jo kampaileet tiensä pimeyden sumujen läpi kaidalla ja kapealla polulla, jotka ovat pitäneet kiinni rautakaiteesta,

saavuttaneet päämääränsä ja alkaneet maistaa elämän puun puhdasta ja herkullista hedelmää. Pyhissä kirjoituksissa kerrotaan sitten, että suuressa ja avarassa rakennuksessa olevat hienosti pukeutuneet ihmiset ”pilkkasivat ja osoittelivat sormellaan niitä, jotka olivat tulleet puulle ja olivat nauttimassa hedelmää.

Ja *maistettuaan hedelmää* he olivat häpeissään niiden tähden, jotka ivasivat heitä; ja he lankesivat kielletyille poluille ja joutuivat hukkaan.”⁵

Nämä jakeet kuvaavat niitä meistä, joilla jo on Jeesuksen Kristuksen evankeliumi elämässään. Olipa se meillä syntyessämme, tai pitipä meidän

kamppailla tiemme pimeyden sumujen läpi löytääksemme sen, me olemme maistaneet tätä hedelmää, joka on ”kaikkea muita hedelmiä kallisarvoisempaa ja haluttavampaa” ja joka voi tuoda meille iankaikkisen elämän, ”[suurimman] kaikista Jumalan lahjoista”⁶. Meidän ei tarvitse muuta kuin kestää itseämme ja olla välittämättä niistä, jotka pitäisivät pilkkanaan uskonkäsityksiämme, tai niistä, jotka nauttivat epäilysten herättämisestä, tai niistä, jotka löytävät vikaa kirkon johtajista ja opista. Se on valinta, jonka teemme päivittäin – valitsemme epäilyksen sijaan uskon. Vanhin M. Russell Ballard on kannustanut meitä: ”Pysykää veneessä, käyttäkää pelastusliivejanne ja pidelkää kiinni kaksin käsin.”⁷

Herran tosi kirkon jäsenenä me olemme jo veneessä. Meidän ei tarvitse lähteä tutkimaan maailman filosofioita löytääksemme totuuden, joka antaa meille lohtua, apua ja suuntaa päästäksemme turvallisesti läpi elämän koetelemuksista – meillä on se jo! Aivan kuten Ethanin äiti pystyi tutkistelemaan hänellä kauan olleita uskonkäsityksiä ja julistamaan luottavaisesti kriisin hetkellä: ”Minä uskon”, samoin mekin voimme!

Todistan, että jäsenyytemme Herran valtakunnassa on mittaamattoman arvokas lahja. Todistan, että siunaukset ja rauha, jotka Herra on varannut niille, jotka ovat kuuliaisimpia ja uskollisia, ylittävät kaiken, mitä ihmismieli voi ymmärtää. Lausun tämän todistuksen teille Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Henkilökohtainen päiväkirjamerkintä, joka on näytetty Bonnie L. Oscarsonille.
2. OL 14:7.
3. Moosia 5:2.
4. 1. Nefi 8:26.
5. 1. Nefi 8:27–28, kursivointi lisätty.
6. 1. Nefi 15:36.
7. M. Russell Ballard, ”Pysykää veneessä ja pidelkää kiinni!”, *Liahona*, marraskuu 2014, s. 92.

Piispa W. Christopher Waddell

toinen neuvonantaja johtavassa piisapakunnassa

Rauhan kaava

Rauha, jota me kaikki tavoittelemme, edellyttää meiltä toimintaa – että otamme vastaan oppia Jeesukselta Kristukselta, kuuntelemme Hänen sanojaan ja vaellamme Hänen kanssaan.

Muutama vuosi sitten tytärtämme ja vävyämme pyydettiin opettamaan yhdessä Alkeisyhdistyksen luokkaa, jossa oli viisi vilkasta nelivuotiaista poikaa. Tyttäremme tehtävänä oli opettaa, ja vävyimme tehtävänä oli pitää pikkupojat ruodussa. Heidän tuli tehdä parhaansa, että ajoittaisen kaaoksen keskellä vallitsisi rauhan tunne, jotta lapsille voitaisiin opettaa evankeliumin periaatteita.

Yhdellä erityisen raisulla oppitunnilla erään eläväisen pikkupojan saatua joukon varoituksia vävyimme saattoi tuon nelivuotiaan ulos luokasta. Luokahuoneen ulkopuolelle päästyään vävyimme oli aikeissa puhua pojan kanssa tämän käytöksestä ja tarpeesta etsiä tämän vanhemmat, kun poika keskeytti hänet ennen kuin hän ehti sanoa sanaakaan. Käsi ilmassa poika huudahti hyvin tunteikkaasti: ”Joskus – joskus – minun on kerta kaikkiaan vaikea ajatella Jeesusta!”

Matkallamme kuolevaisuudessa – niin loistokas kuin tarkoitettu päämäärämme onkin ja niin ilahduttavaksi kuin matkamme saattaakin osoittautua – me kaikki kohtaamme matkamme varrella koettelemuksia ja murhetta. Vanhin Joseph B. Wirthlin on opettanut: ”Epäonnenpyörän nuoli osoittaa

ennen pitkää meistä jokaista. Jokaisen on koettava murhetta ainakin joskus. Kukaan ei säästy siltä.”¹ ”Viisaudessaan Herra ei säästä ketään murheelta tai surulta.”² Se, matkaammeko me tätä tietä rauhassa, riippuu kuitenkin suurelta osin siitä, onko meidänkin vaikea ajatella Jeesusta vai ei.

Mielenrauha, omantunnonrauha ja sydämenrauha eivät määräydy kyvyttämme välttää koettelemuksia, surua tai murhetta. Vilpittömistä pyynnöistämme huolimatta kaikki myrskyt eivät vaihda

suuntaa, kaikki vaivat eivät parane, emmekä ehkä täysin ymmärrä jokaista oppia, periaatetta tai käytäntöä, joita profeetat, näkijät ja ilmoituksensaajat opettavat. Meille on kuitenkin luvattu rauha – tietyn ehdoin.

Johanneksen evankeliumissa Vapahtaja opetti, että elämän koettelemuksista huolimatta me voimme olla rohkealla mielellä, voimme olla toiveikkaalla mielellä eikä meidän tarvitse pelätä, sillä Hän julisti: ”Teillä olisi *minussa* rauha.”³ Usko Jeesukseen Kristukseen ja Hänen sovitusuhriinsa on – ja tulee aina olemaan – evankeliumin ensimmäinen periaate ja se perustus, jolle toivomme rauhasta tässä maailmassa ja iankaikkisesta elämästä tulevassa maailmassa rakentuu.⁴

Etsiessämme rauhaa elämän päivittäisten haasteiden keskellä meille on annettu yksinkertainen malli, jonka avulla pidämme ajatuksemme keskityneinä Vapahtajaan. Hän sanoi: ”Ota vastaan oppia minulta ja kuuntele minun sanojani; vaella minun Henkeni sävyisyydessä, niin sinulla on rauha minussa. Minä olen Jeesus Kristus.”⁵

Opi, kuuntele ja vaella – kolme askelta, jotka sisältävät lupauksen.

Ensimmäinen askel: ”Ota vastaan oppia minulta”

Jesajan kirjasta voimme lukea: ”Monet kansat lähtevät liikkeelle sanoen: – Tulkaa, nouskaamme Herran vuorelle, nouskaamme Jaakobin Jumalan pyhäkköön! Hän opastaa meitä tiellä.”⁶

Temppeleissä, joita on yhä suurempi määrä maailmassa, me otamme vastaan oppia Jeesukselta Kristukselta ja opimme, mikä on Hänen roolinsa Isän suunnitelmassa tämän maailman Luojana, meidän Vapahtajanamme ja Lunastajanamme sekä rauhamme lähteenä.

Presidentti Thomas S. Monson on opettanut: ”Maailma voi olla haasteellinen ja vaikea paikka elää. – Kun te ja minä menemme Jumalan pyhiin huoneisiin, kun muistamme siellä solmimamme liitot, kykenemme kestäämään paremmin jokaisen koettelemuksen ja voittamaan jokaisen kiusauksen. Tässä pyhitetyssä pyhäkössä me löydämme rauhaa.”⁷

Palvellessani muutama vuosi sitten Etelä-Amerikassa tapasin vaarnakonferenssiin liittyvässä tehtävässäni erään pariskunnan, joka suri vastikään kuollutta poikavauvaansa.

Tapasin veli Tumirin ensimmäisen kerran konferenssin aikana käydyssä puhuttelussa ja sain kuulla hänen menetyksestään. Keskustellessamme hän kertoi, että hän paitsi suri syvästi poikansa kuolemaa oli myös järkyttynyt siitä ajatuksesta, ettei enää koskaan näkisi tätä. Hän selitti, että he olivat suhteellisen uusia kirkon jäseniä ja olivat säästäneet tarpeeksi rahaa niin että pääsivät temppeleihin vain kerran, ennen pienen poikansa syntymää. Tuolloin heidät oli sinetöity yhteen puolisoina

ja heidän kaksi tyttärtään oli sinetöity heihin. Hän kertoi sitten, kuinka he olivat säästäneet rahaa mennäkseen uudelleen temppeleihin, mutta eivät olleet vielä ehtineet viemään pientä poikaansa sinne, jotta hänetkin olisi voitu sinetöidä heihin.

Ymmärsin, että kyseessä oli ilmeisesti väärinkäsitys, ja selitin, että hän todellakin näkisi poikansa jälleen, jos hän pysyisi uskollisena, sillä se sinetöimistöimistö, joka oli yhdistänyt hänet vaimoonsa ja tyttäriinsä, riitti myös liittämään hänet poikaansa, joka oli syntynyt liiton alaisena.

Hän kysyi ihmeissään, onko se tosiaan totta, ja kun vakuutin hänelle, että se on, hän kysyi sitten, voisinko puhua hänen vaimonsa kanssa, joka oli ollut lohduton koko sen kahden viikon ajan, joka heidän poikansa kuolemasta oli kulunut.

Sunnuntai-iltapäivänä konferenssin jälkeen tapasin sisar Tumirin ja selitin hänellekin tämän ihanan opin. Hänen menetyksensä tuoma tuska kirveli vielä, mutta nyt, nähtyään toivon pilkahduksen, hän kysyi kyynelsilmin: ”Saanko todella pitää pientä poikaani sylissäni jälleen? Onko hän todella omani, ikuisesti?” Vakuutin hänelle, että jos hän piti liittonsa, niin temppeleissä saatavilla oleva sinetöimisvoima, joka vaikutti Jeesuksen Kristuksen valtuuden ansiosta, mahdollistaisi todellakin sen, että hän voisi olla yhdessä poikansa kanssa ja pitää häntä sylissänsä.

Sisar Tumiri, vaikkakin murheissaan poikansa kuolemasta, poistui tapaamisestamme kiitollisuudesta kyynelsilmin ja täynnä rauhaa niiden temppeleiden pyhien toimitusten ansiosta, jotka Vapahtajamme ja Lunastajamme teki mahdollisiksi.

Joka kerta kun menemme temppeleihin – kaikessa, mitä kuulemme, teemme ja sanomme, jokaisessa

toimituksessa, johon osallistumme, ja jokaisessa liitossa, jonka teemme – meidän ajatuksemme kohdistuvat Jeesukseen Kristukseen. Me tunnemme rauhaa, kun kuulemme Hänen sanojaan ja opimme Hänen esimerkistään. Presidentti Gordon B. Hinckley on opettanut: ”Menkää Herran huoneeseen ja tuntekaa siellä Hänen Henkensä ja puhukaa Hänen kanssaan, niin löydätte rauhan, jota ette voi löytää mistään muualta.”⁸

Toinen askel: ”Kuuntele minun sanojani”

Opissa ja liitoissa sanotaan: ”Olipa se puhuttu minun omalla äänelläni tai minun palvelijoideni äänellä, se on sama.”⁹ Aadamin ajoista kautta aikain nykyiseen profeettaamme Thomas Spencer Monsoniin asti Herra on puhunut valtuutettujen edustajiensa välityksellä. Ne, jotka päättävät kuunnella Herran sanoja niin kuin ne julistetaan Hänen profeettojensa välityksellä ja ottaa niistä vaarin, löytävät varmuuden ja rauhan.

Mormonin kirjassa on monia esimerkkejä siitä, kuinka tärkeää on noudata profeettallisia neuvoja ja seistä profeetan rinnalla, kuten opetuksessa,

joka on 1. Nefin kirjan luvussa 8, jossa on Lehin näky elämän puusta. Koskaan aiemmin tuo suuri ja avara rakennus ei ole ollut täydempi tai sen avoimista ikkunoista kuuluva ääni harhaanjohdavampi, pilkkaavampi ja hämmentävämpi kuin meidän aikanamme. Seuraavasta pyhien kirjoitusten kohdasta voimme lukea kahdesta ihmisryhmästä ja heidän suhtautumisestaan rakennuksesta kantautuviin huutoihin.

Jakeesta 26 alkaen voimme lukea:

”Ja minäkin loin katseeni ympärileni ja näin vesivirran toisella puolella suuren ja avaran rakennuksen – –.

Ja se oli täynnä ihmisiä, – – ja he pilkkasivat ja osoittelivat sormellaan niitä, jotka olivat tulleet – – ja olivat nauttimassa hedelmää.

Ja *maistettuaan* hedelmää he olivat häpeissään niiden tähden, jotka ivasivat heitä; ja he lankesivat kielletyille poluille ja joutuivat hukkaan.”¹⁰

Jakeesta 33 voimme lukea toisista ihmisistä, jotka suhtautuivat eri tavalla rakennuksesta kuuluvaan ivaan ja pilkkaan. Profeetta Lehi selittää, että rakennuksessa olevat ”osoittelivat ivan sormella minua ja niitä, jotka myös olivat *nauttimassa* hedelmää, mutta me emme piitanneet heistä”¹¹.

Tärkein ero häpeissään olleiden, langenneiden ja hukkaan joutuneiden sekä niiden välillä, jotka eivät välittäneet rakennuksesta kuuluvasta pilkasta ja jotka seisovivat profeetan rinnalla, löytyy kahdesta ilmauksesta: ensiksi ”*maistettuaan*” ja toiseksi ”niitä, jotka myös olivat *nauttimassa*”.

Ensimmäinen ryhmä oli saapunut puun luo, seisoi jonkin aikaa profeetan rinnalla, mutta vain *maisteli* hedelmää. Koska he eivät jatkaneet syömistä, he antoivat rakennuksesta kuuluvan irvailun vaikuttaa itseensä, mikä veti heidät pois profeetan luota ja kielletyille poluille, joilla he joutuivat hukkaan.

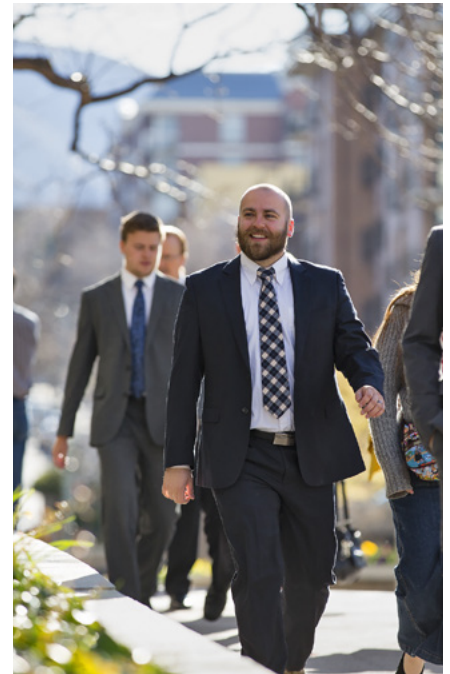
Vastakohtana niille, jotka maistoivat ja vaelsivat pois, olivat ne, jotka *nauttivat* hedelmää jatkuvasti. Nämä henkilöt eivät piitanneet rakennuksen hälinästä vaan seisovivat profeetan rinnalla ja nauttivat sen myötä tulevasta varmuudesta ja rauhasta. Sitoutumisemme Herraan ja Hänen palvelijoihinsa ei voi olla osa-aikaista sitoutumista. Jos se on sitä, me asetamme itsemme alttiiksi niille, jotka pyrkivät tuhoamaan rauhamme. Kun kuuntelemme Herraa Hänen valtuutettujen palvelijoidensa välityksellä, me seisomme pyhissä paikoissa emmekä horju.

Vastustajan tarjoamat väärennetyt ratkaisut saattavat vaikuttaa siltä, että ne antavat vastauksia, mutta ne vievät meidät yhä kauemmaksi tavoittelemastamme rauhasta. Hän tarjoaa kangastusta, joka näyttää oikealta ja varmalta, mutta loppujen lopuksi, kuten tuo suuri ja avara rakennus, sekin romahtaa tuhoten kaikki ne, jotka etsivät rauhaa sen seinien sisäpuolelta.

Totuus löytyy Alkeisyhdistyksen erään laulun yksinkertaisista sanoista: ”Profeetta neuvoo: Käskyjä seuraa. Se *rauhan* ja *varmuuden* tuo.”¹²

Kolmas askel: ”Vaella minun Henkeni sävyisyydessä”

Kuinka kauas polulta kuljemmekin, Vapahtaja kehottaa meitä palaamaan ja vaeltamaan Hänen kanssaan. Tämä kutsu vaeltaa Jeesuksen Kristuksen kanssa on kutsu seurata Häntä Getsemaneen ja Getsemanesta Golgatalle ja Golgatalta puutarhahaudalle. Se on kutsu tarkkailla ja hyödyntää Hänen suurenmoista sovitusuhriaan, jonka ulottuvuus on yhtä henkilökohtainen kuin se on ääretön. Se on kutsu tehdä parannus, päästä osalliseksi Hänen puhdistavasta voimastaan ja ottaa kiinni Hänen rakastavista, ojennetuista käsistään. Se on kutsu saada rauha.

Me kaikki olemme jossakin vaiheessa elämäämme kokeneet syntiin ja rikkomukseen liittyvää tuskaa ja murhetta, sillä ”jos väitämme, ettemme ole syntisiä, me petämme itseämme eikä totuus ole meissä”¹³. Kuitenkin, ”vaikka [meidän syntimme] ovat veronpunaiset”, niin kun hyödynnämme Jeesuksen Kristuksen sovitususta ja käymme Hänen kanssaan läpi vilpittömän parannuksen, ”ne tulevat valkeiksi kuin lumi”¹⁴. Vaikka olemme olleet syyllisyyden taakan painamia, me saamme rauhan.

Alma nuoremman oli pakko kohdata syntinsä, kun Herran enkeli kävi hänen luonaan. Hän kuvasi kokemukstaan seuraavin sanoin:

”Kaikki syntini raastoivat ja kiduttivat sieluani mitä suurimmassa määrin.

– – Niin, minä käsitin, että olin kapi-noinut Jumalaani vastaan ja etten ollut pitänyt hänen pyhiä käskyjään.”¹⁵

Niin vakavia kuin hänen syntinsä olivatkin, tämän koettelemuksensa keskellä hän jatkoi:

”Minä muistin myös kuulleen isäni profetoivan kansalle erään Jeesuksen Kristuksen, Jumalan Pojan, tulemisesta sovittamaan maailman synnit.

– – Huusin sydämessäni: Oi Jeesus, sinä Jumalan Poika, armahda minua.”¹⁶

”Enkä minä saanut syntejäni anteeksi, ennen kuin huusin armoa

Herralta Jeesukselta Kristukselta. Mutta katso, minä huusin hänen puoleensa ja löysin rauhan sielulleni.”¹⁷

Alman tavoin mekin löydämme rauhan sielullemme, kun vaellamme Jeesuksen Kristuksen kanssa, teemme parannuksen synneistämme ja hyödynnämme Hänen parantavaa voimaansa omassa elämässämme.

Rauha, jota me kaikki tavoittelemme, edellyttää muutakin kuin halua. Se edellyttää toimintaa – että otamme vastaan oppia Häneltä, kuuntelemme Hänen sanojaan ja vaellamme Hänen kanssaan. Meillä ei ehkä ole kykyä kontrolloida kaikkea, mitä ympärillämme tapahtuu, mutta voimme kontrolloida sitä, kuinka käytämme Herran tarjoamaa rauhan mallia – mallia, jonka ansiosta on helppo ajatella usein Jeesusta.

Todistan, että Jeesus Kristus on ”tie, totuus ja elämä”¹⁸ ja että vain Hänen kauttaan voimme saada todellisen rauhan tässä elämässä ja iankaikkisen elämän tulevassa maailmassa. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Joseph B. Wirthlin, ”Tuli mitä tuli – nauti siitä”, *Liahona*, marraskuu 2008, s. 27.
2. Joseph B. Wirthlin, ”Tuli mitä tuli – nauti siitä”, s. 26.
3. Joh. 16:33, kursivointi lisätty.
4. Ks. OL 59:23.
5. OL 19:23–24.
6. Jes. 2:3.
7. Thomas S. Monson, ”Pyhä temppeli – johdotähti maailmalle”, *Liahona*, toukokuu 2011, s. 93.
8. Gordon B. Hinckley, artikkelissa ”Iloitkaa temppelin siunauksista”, *Liahona*, joulukuu 2002, s. 33.
9. OL 1:38.
10. 1. Nefi 8:26–28, kursivointi lisätty.
11. 1. Nefi 8:33, kursivointi lisätty.
12. ”Käskyjä seuraa”, *Lasten laulukirja*, s. 69, kursivointi lisätty.
13. 1. Joh. 1:8.
14. Jes. 1:18.
15. Alma 36:12–13.
16. Alma 36:17–18.
17. Alma 38:8, kursivointi lisätty.
18. Joh. 14:6.

Vanhin D. Todd Christofferson
kahdentoista apostolin koorumista

Isät

Keskityn tänään siihen hyvään, jota miehet voivat tehdä miehen tärkeimmässä roolissa – aviomiehenä ja isänä.

Puhun tänään isistä. Isät ovat olennainen osa jumalallista onnensuunnitelmaa, ja haluan kohottaa rohkaisun äänen niille, jotka pyrkivät täyttämään tuon tehtävän hyvin. Sen, että ylistän isänä olemista ja rohkaisen isiä, ei ole tarkoitus saattaa ketään häpeään tai väheksyä ketään. Keskityn tänään ainoastaan siihen hyvään, jota miehet voivat tehdä miehen tärkeimmässä roolissa – aviomiehenä ja isänä.

David Blankenhorn, julkaisun *Fatherless America* [Isätön Amerikka] kirjoittaja, on todennut: ”Amerikkalainen nyky-yhteiskunta on olennaisesti jakautunut ja ristiriitainen käsitteessään isyydestä. Jotkut eivät edes muista sitä. Toisia se loukkaa. Jotkut, mukaan lukien useat perhetutkimuksen

ammattilaiset, laiminlyövät tai halveksivat sitä. Monet muut eivät varsinaisesti vastusta sitä, mutta eivät myöskään ole erityisen sitoutuneita siihen. Monet toivovat, että voisimme vaikuttaa siihen, mutta arvelevat, ettei yhteiskuntamme yksinkertaisesti enää pysty tai halua.”¹

Me kirkossa uskomme isiin. Me uskomme ”ihanteeseen miehestä, joka asettaa perheensä elämässään etusijalle”². Me uskomme, että ”jumalallisen suunnitelman mukaan isän on määrä johtaa perhettään rakkaudessa ja vanhurskaudessa, ja hän on velvollinen suojelemaan perhettään ja huolehtimaan sen toimeentulosta”³. Me uskomme, että ”näissä pyhissä tehtävissä isillä ja äideillä on velvollisuus auttaa toisiaan tasavertaisina

kumppaneina”⁴. Me uskomme, että isää todella tarvitaan. He ovat ainutlaatuisia ja korvaamattomia.

Jotkut näkevät isyyden hyvät puolet yhteiskunnan etuna – jonakin, mikä velvoittaa miehet ottamaan vastuun jälkeläisistään, pakottaa heidät olemaan hyviä kansalaisia ja ajattelemaan muiden tarpeita – täydentäen ”äidin panostusta lapsiin isän panostuksella lapsiin. – – Lyhyesti, olennaista miehelle on olla isä. Olennaista lapsille on se, että heillä on isä. Olennaista yhteiskunnalle on luoda isää.”⁵ Vaikka nämä näkökohdat ovat epäilemättä tosia ja tärkeitä, me tiedämme, että isyys on paljon enemmän kuin yhteiskunnallinen käsite tai evoluution tulosta. Isän tehtävällä on jumalallinen alkuperä alkaen taivaan Isästä ja täällä kuolevaisessa maailmassa isä Aadamista.

Isät osoittavat rakkautta, kun he uurastavat perheensä palvelemiseksi ja elättämiseksi.

Isänä oleminen vaatii uhrauksia, mutta se on vertaansa vailla olevan tyydytyksen lähde.

Taivaallinen Isämme on isyyden täydellinen, jumalallinen ilmentymä. Hänen luonteeseensa ja ominaisuuksiinsa sisältyvät ylenpalttinen hyvyys ja täydellinen rakkaus. Hänen työnsä ja kirkkautensa on Hänen lastensa kehittyminen, onni ja iankaikkinen elämä.⁶ Tässä langenneessa maailmassa isät eivät voi väittää olevansa mitään verrattuna korkeuden Majesteettiin, mutta parhaimmillaan he pyrkivät olemaan Hänen kaltaisiaan ja he todellakin uurastavat Hänen työsään. Heille on suotu merkittävä ja vakavoitava luottamustehtävä.

Isänä oleminen paljastaa meille miehille meidän omat heikkouksemme ja tarpeemme kehittyä. Isänä oleminen vaatii uhrauksia, mutta se on vertaansa vailla olevan tyydytyksen ja vieläpä ilon lähde. Suurin malli on jälleen taivaallinen Isämme, joka on rakastanut niin paljon meitä henkilapsiaan, että Hän antoi meille ainoan Poikansa meidän pelastukseksimme ja korotukseksimme.⁷ Jeesus on sanonut: ”Suurempaa rakkautta ei kukaan voi osoittaa, kuin että antaa henkensä ystäviensä puolesta.”⁸ Isät osoittavat tuota rakkautta, kun he uhraavat elämänsä päivä päivältä uurastaessaan perheensä palvelemiseksi ja elättämiseksi.

Ehkäpä kaikkein keskeisintä isän työssä on kääntää omien lasten sydän heidän taivaallisen Isänsä puoleen. Jos isä pystyy osoittamaan sekä esimerkittäin että sanoillaan, miltä uskollisuus Jumalalle näyttää päivittäisessä elämässä, hän on antanut lapsilleen avaimen rauhaan tässä elämässä ja iankaikiseen elämään tulevassa maailmassa.⁹ Isä, joka lukee pyhiä kirjoituksia lapsilleen ja lastensa kanssa, tutustuttaa heidät Herran ääneen.¹⁰

Huomaamme, että pyhissä kirjoituksissa korostetaan toistuvasti vanhempien velvollisuutta opettaa lapsiaan:

”Ja vielä, sikäli kuin Siionissa tai

missään sen järjestetyistä varnoista on lasten vanhempia, jotka eivät opeta heitä ymmärtämään oppia parannuksesta, uskosta Kristukseen, elävän Jumalan Poikaan, ja kasteesta ja Pyhän Hengen lahjasta käten päällepanemisen kautta kahdeksan vuoden iässä, synty on vanhempien päällä. – –

Ja heidän tulee myös opettaa lapsiaan rukoilemaan ja vaeltamaan oikeamielisesti Herran edessä.”¹¹

Vuonna 1833 Herra nuhteli ensimmäisen presidenttikunnan jäseniä siitä, etteivät nämä kiinnittäneet riittävästi huomiota velvollisuuteen opettaa lapsiaan. Yhdelle Hän sanoi nimenomaan: ”Et ole opettanut lapsillesi valoa ja totuutta käskyjen mukaan; ja tuolla Pahalla on yhä vielä valtaa sinuun, ja tämä on sinun ahdistuksesi syy.”¹²

Isien on määrä opettaa Jumalan lakeja ja tekoja uudelleen jokaiselle sukupolvelle. Kuten psalminkirjoittaja julisti:

”Hän sääti Jaakobille säädöksensä, hän antoi Israelille lakinsa ja käski meidän isiämme opettamaan ne lapsilleen,

jotta tulevakin polvi ne tuntisi, jotta vastedes syntyvätkin ne oppisivat ja kertoisivat omille lapsilleen.

Jumalaan heidän tulee turvautua, muistaa, mitä hän on tehnyt, ja noudattaa hänen käskyjään.”¹³

Varmastikin evankeliumin opettaminen on isän ja äidin yhteinen velvollisuus, mutta Herra sanoo selkeästi, että Hän odottaa isien ottavan vastuun opettamisen asettamisesta etusijalle. (Ja muista-kaamme, että epäviralliset keskustelut, yhdessä työskenteleminen ja leikkiminen sekä kuunteleminen ovat tärkeitä opettamisen osatekijöitä.) Herra odottaa isien osaltaan muovaavan lapsiaan, ja lapset haluavat ja tarvitsevat malliesimerkin.

Minua siunattiin esimerkillisellä isällä. Muistan, että kun olin noin 12-vuotias, isäni asettui ehdokkaaksi verrattain pienen asuinpaikkakuntamme kaupunginvaltuustoon. Hän ei järjestänyt laajamittaista vaalikampanjaa – muistan vain, että isä lähetti veljeni ja minut ovelta ovelle jakamaan mainoslehtisiä ja kehottamaan ihmisiä äänestämään Paul Christoffersonia. Lukuisat aikuiset, joille ojensin vaalimainoksen, mainitsivat, että Paul oli hyvä ja rehellinen mies ja että he äänestäisivät häntä mielellään. Nuoren pojan sydämeni paisui ylpeydestä isääni kohtaan. Kokemus antoi minulle varmuuden ja halun kulkea hänen jalanjäljissään. Hän ei ollut täydellinen – kukaan ei ole – mutta hän oli rehellinen, hyvä ja tavoiteltava esimerkki pojalle.

Kurinpito ja ojennus ovat osa opettamista. Kuten Paavali sanoi: ”Jota Herra rakastaa, sitä hän kurittaa.”¹⁴ Mutta kurinpidossa isän tulee käyttää erityistä varovaisuutta, ettei tapahtuisi mitään, mikä on lähelläkään pahoinpitelyä, sillä se ei ole milloinkaan oikeutettua. Kun isä ojentaa lastaan, hänen motiivinaan tulee olla rakkaus ja oppaanaan Pyhä Henki:

”Nuhdellen vakavasti ajallansa, kun Pyhä Henki kehottaa; ja osoittaen sen jälkeen suurempaa rakkautta sitä kohtaan, jota olet nuhdellut, jottei hän pidä sinua vihollisenaan;

jotta hän tietäisi, että sinun uskollisuutesi on vahvempi kuin kuoleman siteet.”¹⁵

Jumalallisen mallin mukaan kurinpito ei niinkään tarkoita rankaisemista kuin läheisen auttamista kohti parempaa itsekuria.

Herra on sanonut: ”Kaikilla lapsilla on oikeus saada elantonsa vanhemmiltaan, kunnes he tulevat täysi-ikäisiksi.”¹⁶ Perheen elatus on pyhä tehtävä. Oman perheen elättäminen, vaikka se vaatiikin yleensä poissaoloa perheen luota, ei ole ristiriidassa isänä olemisen kanssa – se on hyvänä isänä olemisen ydin. ”Työ ja perhe ovat päällekkäisiä vastuualueita.”¹⁷ Tämä ei tietenkään julista syyttömäksi miestä, joka laiminlyö perhettään uransa vuoksi, tai toisessa ääripäässä miestä, joka ei ponnistele vaan siirtää tyytyväisenä vastuunsa muille. Kuningas Benjaminin sanoin:

”Ettekä te salli lastenne olevan nälkäisiä tai alastomia; ettekä te salli heidän rikkovan Jumalan lakeja ja tais-televan ja riitelevän keskenään. – –

Vaan te opettatte heitä kulkemaan totuuden ja vakavamielisyyden teitä; te opettatte heitä rakastamaan toisiaan ja palvelemaan toisiaan.”¹⁸

Me tunnemme niiden miesten tuskan, joilla ei ole keinoja eikä riittäviä varoja perheensä elättämiseen. Niiden, jotka eivät jonakin hetkenä parhaista pyrkimyksistään huolimatta pysty täyttämään kaikkia isän velvollisuuksia ja tehtäviä, ei tarvitse hävetä. ”Vamma, kuolema tai muut olosuhteet saattavat vaatia yksilöllisiä sovellutuksia. Sukulaisten tulisi tarvittaessa antaa tukeaan.”¹⁹

Lastensa äidin rakastaminen – ja tuon rakkauden osoittaminen – ovat kaksi parhaista asioista, mitä isä voi tehdä lastensa hyväksi. Tämä vahvistaa ja lujittaa avioliittoa, joka on heidän perhelämänsä ja turvallisuutensa perusta.

Jotkut miehet ovat yksinhuoltajaisiä, kasvatusisiä tai isäpuolia. Monet heistä ponnistelevat kovasti ja tekevät aivan

parhaansa tuossa usein vaikeassa roolissa. Kunnioitamme niitä, jotka tekevät kaiken voitavansa osoittaen rakkautta, kärsivällisyyttä ja uhrautuvaisuutta täyttääkseen yksilöiden ja perheen tarpeet. Huomatkaa, että Jumala itse antoi aino-syntyisen Poikansa kasvatusisän vastuulle. Varmasti osa kiitoksesta kuuluu Joosefille siitä tosiasista, että ”Jeesuk-selle karttui ikää ja viisautta; Jumalan ja ihmisten suosio seurasi häntä”²⁰.

Valitettavasti joillakin lapsilla ei ole isää luonaan joko kuoleman, hylkää-misen tai avioeron vuoksi. Joillakuilla saattaa olla isä, joka on fyysisesti läsnä mutta henkisesti poissa tai muilla tavoin välinpitämätön tai kannustamaton. Me vetoamme kaikkiin isiin, että he tekisivät enemmän ja olisivat parempia. Me vetoamme median ja viihdealan

Isä, joka lukee pyhiä kirjoituksia lapsilleen ja lastensa kanssa, tutustuttaa heidät Herran ääneen.

Herra odottaa isien osaltaan muovaavan lapsiaan, ja lapset haluavat ja tarvitsevat malliesimerkin.

Sanon veljilleni, isille tässä kirkossa: Tiedän teidän toivovan, että olisitte täydellisempiä isiä. Tiedän, että itse toivon sitä. Silti, rajoituksistamme huolimatta, jatkakaamme eteenpäin. Unohtakaamme nykypäivän kulttuurin liioitellut näkemykset yksilöllisyydestä ja itsenäisyydestä ja ajatelkaamme ensin muiden onnea ja hyvinvointia. Meidän puutteellisuksistamme huolimatta taivaallinen Isämme kyllä voimistaa meitä ja saa vaatimattomat yrityksemme kantamaan hedelmää. Minua rohkaisee eräs kertomus, joka ilmestyi *New Era* -lehdessä muutamia vuosia sitten. Kirjoittaja kertoi näin:

”Kun olin nuori, pieni perheemme asui kaksiossa talon toisessa kerroksessa. Minä nukuin olohuoneen sohvalla. – –

Isäni oli metallityöläinen ja lähti kotoa töihin joka päivä hyvin varhain. Joka aamu hänellä – – oli tapana peitellä minut ja pysähtyä hetkeksi. Olin puoliksi unessa, mutta vaistosin isän seisovan sohvalla vieressä ja katselevan minua. Herätessäni vähitellen tunsin oloni vaivaantuneeksi, koska hän oli siinä. Yritin teeskennellä yhä nukkuvaa. – – Huomasin, että kun hän seisoivat vuoteeni vieressä, hän rukoili kaikella hartaudella, kaikesta voimastaan ja täysin keskittyneenä – minun puolestani.

Joka aamu isä rukoili minun puolestani. Hän rukoili, että minulla olisi hyvä päivä, että olisin turvassa ja että oppisin ja valmistautuisin tulevaisuuteen. Ja koska hän ei voinut olla kanssani ennen iltaa, hän rukoili myös niiden opettajien ja ystäväni puolesta, joiden kanssa olisin sinä päivänä. – –

Aluksi en oikeastaan ymmärtänyt, mitä isä oikein teki noina aamuina rukoillessaan puolestani. Mutta varttuessani aloin tuntea hänen rakkautensa ja kiinnostuksensa minua ja kaikkea sitä kohtaan, mitä minä tein.

toimijoihin, että kuvaisitte omistautuneita ja kyvykkäitä isiä, jotka todella rakastavat vaimoaan ja opastavat osavasti lapsiaan, niiden isää näyttöelävien tunarien, pellejen tai ”ongelmia aiheuttavien tyyppien” sijaan, joita kuvataan aivan liian usein.

Sanomme lapsille, joiden perheessä on ongelmia: Te ette ole sen vuoksi yhtään vähäpätöisempiä. Haasteet ovat toisinaan osoitus Herran luottamuksesta teihin. Hän voi auttaa teitä, suoraan tai muiden välityksellä, selviytymään siitä, mitä joudutte kokemaan. Teistä voi tulla sukupolvi, ehkäpä ensimmäinen suvussanne, jossa Jumalan perheille säätämät jumalalliset mallit todella hahmottuvat ja ovat siunauksena kaikille teidän jälkeenne tuleville sukupolville.

Sanomme nuorille miehille muistuksena siitä roolista, joka teillä tulee olemaan perheen elättäjänä ja suojelijana: Valmistautukaa nyt olemalla ahkeria koulussa ja suunnittelemalla jatko-opintoja. Koulutus, olipa kyseessä sitten yliopisto, ammattioppilaitos,

oppisopimuskoulutus tai muu vastaava ohjelma, on avain niiden taitojen ja kykyjen hankkimiseksi, joita tulette tarvitsemaan. Hyödyntäkää mahdollisuuksia olla tekemisissä kaikenikäisten ihmisten kanssa, myös lasten, ja oppikaa luomaan terveitä ja antoisia ihmissuhteita. Tämä tarkoittaa yleensä keskustelua ihmisten kanssa kasvotusten ja joskus myös asioiden tekemistä yhdessä, eikä vain pikaviestien lähettämistä. Eläkää elämäänne niin, että miehenä tuotte puhtautta avioliittoonne ja lapsillenne.

Sanomme koko nousevalle sukupolvelle: Miten sitten arvioittekin omaa isäanne asteikolla hyvä–parempi–paras (ja ennustan, että tuo arvio nousee teidän varttuessanne ja viisastuessanne), päättäkää kunnioittaa häntä ja äitiänne omalla elämälläne. Muistakaa erään isän toiveikas kaipuu, kuten Johannes kirjoitti: ”Mikään ei tuota minulle suurempaa iloa kuin se, että kuulen lasteni elävän totuudessa.”²¹ Teidän vanhurskautenne on suurin kunnia, minkä kukaan isä voi saada.

Vanhin Quentin L. Cook
kahdentoista apostolin koorumista

Se on yksi mieluisimmista muistoistani. Vasta vuosia myöhemmin, kun olin naimisissa ja minulla oli omia lapsia ja minulla oli tapana mennä heidän huoneeseensa heidän nukkuessaan ja rukoilla heidän puolestaan, ymmärsin täysin, mitä isä tunsi minua kohtaan.”²²

Alma todisti pojalleen:

”Katso, minä sanon sinulle, että [Kristus] on se, joka varmasti on tuleva – –, niin, hän tulee julistamaan kansalleen pelastuksen ilosanomaa.

Ja nyt, poikani, tämä oli se palvelutyö, johon sinut oli kutsuttu: julistamaan tätä ilosanomaa tälle kansalle, valmistamaan sen mieltä, tai pikemminkin – –, jotta se voisi valmistaa lastensa mieltä kuulemaan sanaa hänen tullessaan.”²³

Se on isien tehtävä tänä päivänä. Jumala siunatkoon heitä ja tehkoon heistä siihen kykeneviä. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. David Blankenhorn, *Fatherless America: Confronting Our Most Urgent Social Problem*, 1995, s. 62.
2. Blankenhorn, *Fatherless America*, s. 5.
3. ”Perhe – julistus maailmalle”, *Liahona*, marraskuu 2010, s. 129.
4. ”Perhe – julistus maailmalle”, s. 129.
5. Blankenhorn, *Fatherless America*, s. 25–26.
6. Ks. Moos. 1:39.
7. Ks. Joh. 3:16.
8. Joh. 15:13.
9. Ks. OL 59:23; Moos. 6:59.
10. Ks. OL 18:34–36.
11. OL 68:25, 28.
12. OL 93:42.
13. Ps. 78:5–7.
14. Hepr. 12:6.
15. OL 121:43–44.
16. OL 83:4.
17. Blankenhorn, *Fatherless America*, s. 113.
18. Moosia 4:14–15.
19. ”Perhe – julistus maailmalle”, s. 129.
20. Luuk. 2:52.
21. 3. Joh. 4.
22. Ks. Julian Dyke, ”Kiitos, isä”, *Valkeus*, lokakuu 1994, s. 45.
23. Alma 39:15–16.

Näe itsesi temppelissä

Rukoilen, että meistä jokainen kunnioittaa Vapahtajaa ja tekee kaikki välttämättömät muutokset, jotta näkisimme itsemme Hänen pyhissä temppeleissään.

Herran pelastuksen työn eteneminen tänä aikojen täyttymisen taloudenhoitokautena miltei ylittää käsityskyymme.¹ Sitä havainnollistaa presidentti Thomas S. Monsonin ilmoitus tässä konferenssi-kokouksessa neljästä uudesta temppelistä. Kun presidentti Monson kutsuttiin apostoliksi vuonna 1963, maailmassa oli 12 toiminnassa olevaa temppeliä.² Provon keskustan temppelin vihkimisen myötä temppeleitä on nyt 150, ja niitä tulee olemaan 177, kun kaikki temppelit, joista on ilmoitettu, on vihitty. Tämä antaa meille syyn nöyrään riemuitsemiseen.

Satakahdeksankymmentä vuotta sitten tänä samana päivänä, 3. huhtikuuta 1836, profeetta Joseph Smithille ja Oliver Cowderylle avautui suurenmoinen näky Kirtlandin temppelissä. Tämä tapahtui vain viikko temppelin vihkimisen jälkeen. Tässä näyssä he näkivät Herran seisomassa temppelissä korokkeen kaiteella. Vapahtaja julisti muun muassa näin:

”Kaiken kansani, joka on kaikin voimin rakentanut tämän huoneen minun nimelleni, sydämet riemuitkoot.

Sillä katso, minä olen hyväksynyt tämän huoneen, ja minun nimeni on oleva täällä; ja minä ilmoitan

itseni kansalleni armollisesti tässä huoneessa.”³

Siinä pyhässä tilaisuudessa ilmestyi muinaisia profeettoja, kuten Elia, joka antoi temppeleitoimituksiin tarvittavat avaimet.

Me aistimme jotakin siitä riemusta, jota sekä jäsenet että lähetyssaarnaajat tuntevat Quitossa Ecuadorissa, Hararessa Zimbabwessa, Belémmissä Brasiiliassa ja Limassa Perussa sen pohjalta, mitä tapahtui Bangkokissa Thaimaassa vuosi sitten, kun sinne rakennettavasta temppeleistä ilmoitettiin. Sisar Shelly Senior, Bangkokin lähetyksentän silloisen lähetysohjohtajan David Seniorin vaimo, lähetti sähköpostiviestin perheelleen ja ystävilleen ja kertoi, että kun hän ja hänen miehensä olivat kuulleet presidentti Monsonin ilmoittavan siitä temppeleistä, seurasi ”12 unetonta tuntia ja paljon onnen kyyneliä”. He soittivat lähetysohjohtajan apulaisille kello 23.30 ja kertoivat heille. Apulaiset soittivat kaikille lähetyssaarnaajille. Jälkeenpäin he kuulivat, että ”koko lähetyksenttä oli hereillä keskellä yötä hyppien vuoteillaan”. Sisar Senior varoitti huvittuneena perhettään ja ystäviään: ”Älkää kertoko tästä lähetysoasastolle!”⁴

Thaimaan jäsenten syvä hengellinen reaktio oli aivan yhtä voimakas. Olen varma siitä, että alueilla, joilla nämä vasta ilmoitetut temppeleit tulevat sijaitsemaan, sydämiä ja koteja on valmistettu hengellisesti ja taivaasta on tullut ilmoituksia, jotka ovat valmistaneet pyhiä.

Thaimaassa sisar Senior valmistutti erityisiä käsipeilejä, joita hän käytti omassa opetuksessaan varsinkin sisarten kanssa. Peiliin oli uurrettu temppeleli ja sanat: ”Näe itsesi temppeleissä.” Kun ihmiset katsoivat peiliin, he näkivät itsensä temppeleissä. Seniorit opettivat tutkijoita ja jäseniä kuvittelemaan itsensä temppeleihin ja tekemään

tarvittavat muutokset elämäntavoissa ja valmistautumaan hengellisesti tämän tavoitteen saavuttamiseksi.

Annan tänä aamuna meille kaikille haasteen, asuimmepa missä tahansa, että näkisimme itsemme temppeleissä. Presidentti Monson on sanonut: ”Ennen kuin olette käyneet Herran temppeleissä ja saaneet kaikki siunaukset, jotka teitä siellä odottavat, ette ole saaneet kaikkea, mitä kirkolla on tarjota. Kirkon jäsenyyden kaikkein tärkeimmät ja kruunaavat siunaukset ovat ne siunaukset, jotka me saamme Jumalan temppeleissä.”⁵

Huolimatta vanhurskauden puutteesta nykypäivän maailmassa me elämme pyhitettyä, pyhää aikaa. Rakastavin ja kaipaavin sydämin profeetat ovat jo vuosisatoja kuvailleet meidän aikaamme.⁶

Lainaten sekä Vanhan testamentin Obadjaa⁷ että Uuden testamentin Ensimmäistä Pietarin kirjettä⁸ profeetta Joseph Smith ilmoitti, mikä oli Jumalan suuri tarkoitus, kun Hän antoi kasteen kuolleiden puolesta ja antoi meille mahdollisuuden olla pelastajia Siionin vuorella.⁹

Herra on antanut kansamme menestyä sekä suonut voimavarat ja profeettallisen opastuksen, jotta voimme olla uskollisia temppeleilyyn liittyvien

Varta vasten valmistetut käsipeilit auttoivat ihmisiä Thaimaassa näkemään itsensä temppeleissä.

vastuidemme täyttämässä sekä elävien että kuolleiden puolesta.

Jeesuksen Kristuksen palautetun evankeliumin ansiosta me ymmärrämme elämän tarkoituksen, Isän pelastussuunnitelman lapsiaan varten, Vapahtajan lunastusuhrin ja perheiden keskeisen roolin taivaan järjestyksessä.¹⁰

Entistä suurempi määrä temppeleitä yhdistettynä kehittyneeseen tekniikkaan, jonka avulla voimme täyttää pyhät sukututkimustyöhön liittyvät vastuumme esivanhempiemme puolesta, tekee tästä siunauksellisinta aikaa koko historiassa. Riemuistun siitä, miten tavattoman uskollisesti nuoremme indeksoivat ja etsivät esivanhemiensa tietoja ja sitten osallistuvat kaste- ja konfirmointityöhön temppeleissä. Te olette kirjaimellisesti profetoituja pelastajia Siionin vuorella.

Kuinka me valmistaudumme temppeleilyä varten?

Tiedämme, että vanhurskaus ja pyhittyminen ovat välttämättömiä osatekijöitä temppeleihin valmistautumisessa.

Luvussa OL 97 sanotaan: ”Ja jos minun kansani rakentaa minulle huoneen Herran nimessä eikä salli minkään epäpuhtaan tulla sen sisälle, jottei se saastu, minun kirkkauteni on lepäävä sen yllä.”¹¹

Vuoteen 1891 asti kirkon presidentti allekirjoitti jokaisen temppeleisuosituksen, jotta temppeleihin pyhyys varjeluisi. Sitten se vastuu delegoitiin piispoille ja vaarnajohtajille.

Suurena toiveenamme on, että kirkon jäsenet elävät niin, että he ovat kelvollisia saamaan temppeleisuosituksen. Pyydän, ettette pidä temppeleilyä minään kaukaisena ja kenties saavuttamattomana tavoitteena. Useimmat jäsenet voivat piispan kanssa työskennellen saavuttaa kaikki vanhurskaat

vaatimukset suhteellisen lyhyessä ajassa, jos he päättävät tulla kelvollisiksi ja tehdä täydellisen parannuksen rikkomuksistaan. Tähän sisältyy se, että haluamme antaa anteeksi itsellemme emmekä keskity heikkouksiimme tai synteihimme ja pidä niitä ainaisena esteenä pääsulle pyhään temppeleihin.

Vapahtajan sovitus on suoritettu kaikkia Jumalan lapsia varten. Hänen lunastusuhriensa tyydyttää oikeudenmukaisuuden vaatimukset kaikkien niiden kohdalla, jotka tekevät todellisen parannuksen. Pyhissä kirjoituksissa tätä kuvataan mitä kauneimmalla tavalla:

”Vaikka teidän syntinne ovat verenpunaiset, ne tulevat valkeiksi kuin lumi.”¹²

”Enkä enää muista [niitä].”¹³

Vakuutamme teille, että eläminen vanhurskauden periaatteiden mukaan tuo teille ja perheellenne onnea, täyttymystä ja rauhaa.¹⁴ Jäsenet, sekä aikuiset että nuoret¹⁵, todistavat itse omasta kelvollisuudestaan, kun he vastaavat temppeleisuuskysymyksiin. Keskeisenä vaatimuksena on vahvistaa todistustamme Isästä Jumalasta, Hänen Pojastaan Jeesuksesta Kristuksesta ja Hänen evankeliuminsa palautuksesta sekä kokea Pyhän Hengen palvelemista.

Temppelein siunaukset ovat runsaslukuisia

Temppelein ensisijaisia siunauksia ovat korotuksen siunaukset. Evankeliumin suunnitelma koskee korotusta, ja siihen sisältyy pyhien liittojen solmimista Jumalan kanssa ja niiden pitämistä. Kastetta ja konfirmointia lukuun ottamatta nämä toimitukset ja liitot suoritetaan ja vastaanotetaan elävien osalta temppeleissä. Kuolleiden osalta temppeleissä vastaanotetaan kaikki pelastavat toimitukset ja liitot.

Brigham Young on opettanut: ”Herra ei ole jättänyt tekemättä mitään,

minkä Hän saattoi tehdä ihmissuvun pelastamiseksi – –. Kaikki muu, mitä heistä riippumatta voidaan heidän pelastukseksi tehdä, on tehty Vapahtajassa ja Hänen kauttaan.”¹⁶

Kirkon johtajat järjestävät vaarvoja, seurakuntia, koorumeja, kirkon apujärjestöjä, lähetyskenttiä ja niin edelleen seurakuntakeskuksissamme ja muissa rakennuksissa. Herra järjestää iankaikisia perheitä ainoastaan temppeleissä.

On selvää, että ne, joilla on särkynyt sydän ja murtunut mieli ja jotka ovat tehneet todellisen parannuksen synneistään, ovat täysin Herran hyväksymiä Hänen pyhässä huoneessaan.¹⁷ Tiedämme, ”ettei Jumala erottele ihmisiä”¹⁸. Yksi niistä kallisarvoisista asioista, joita rakastan temppeleissä, on se, että sinne tulevien keskuudessa ei tehdä eroa vaurauden, yhteiskuntaluokan tai minkään aseman suhteen. Me olemme kaikki yhdenvertaisia Jumalan edessä. Jokainen pukeutuu valkoisiin, mikä tarkoittaa, että olemme puhdasta ja vanhurskasta kansaa.¹⁹ Kaikki istuvat vierekkäin tuntien sydämessään halua olla rakastavan taivaallisen Isän kelvollisia poikia ja tyttöjä.

Ajatelkaapa, kaikkialla koko maailmassa naiset ja miehet voivat pyhissä temppeleissä tarjolla olevien pyhien toimitusten ja liittojen ansiosta palata Jumalan kasvojen eteen ja tulla liitetyiksi yhteen iankaikkisuudeksi²⁰. He tekevät tämän kauniissa pyhässä sinetöimishuoneessa, johon kaikki temppelelkelpoiset jäsenet voivat tulla. Kun he ovat solmineet nämä liitot, he voivat ”nähdä itsensä temppeleissä” peileistä, jotka on asetettu vastatusten. ”Yhdessä temppelein peilit heijastavat kuvajaisia edestakaisin, niin että ne näyttävät yltyvän iankaikkisuuteen.”²¹ Nämä heijastuvat kuvajaiset auttavat meitä ajattelemaan vanhempia, isovanhempia ja kaikkia aiempia sukupolvia.

Ne auttavat meitä tiedostamaan pyhät liitot, jotka liittävät meidät kaikkiin meitä seuraaviin sukupolviin. Tämä on uskomattoman merkittävää, ja se alkaa, kun näet itsesi temppeleissä.

Presidentti Howard W. Hunter on neuvonut meitä: ”Miettikää niitä yleviä opetuksia, joita sisältyy Kirtlandin temppelein suurenmoiseen vihkimisrukoukseen, jonka profeetta Joseph Smith sanoi saaneensa ilmoituksena. Se on rukous, johon vastataan meidän kohdallamme jatkuvasti yksilöinä, perheinä ja kansana sen pappeuden voiman ansiosta, jonka Herra on antanut meille käytettäväksi Hänen pyhissä temppeleissään.”²² Meidän olisi hyvä tutkia Opin ja liittojen lukua 109 ja noudattaa presidentti Hunterin kehotusta ”asettaa Herran temppeleli [jäsenyytemme] suureksi vertauskuvaksi”²³.

Temppeleli on myös turvapaikka, kiitospaikka, opetuspaikka ja ymmärryksen paikka, ”jotta [me voimme] tulla täydellisiksi – – kaikessa, mikä liittyy Jumalan valtakuntaan maan päällä”²⁴. Koko elämäni ajan se on ollut levollisuuden ja rauhan paikka maailmassa, joka on kirjaimellisesti levottomuuden vallassa.²⁵ On suurenmoista jättää maailman huolet taakseen siinä pyhässä paikassa.

Usein temppeleissä ja osallistuessamme sukututkimukseen me tunnemme kehotuksia ja saamme

vaikutelmia Pyhäältä Hengeltä.²⁶ Aika ajoitin temppeleissä verho meidän ja toisella puolella olevien välillä käy hyvin ohueksi. Me saamme lisää apua pyrkimyksissämme olla pelastajia Siionin vuorella.

Useita vuosia sitten eräässä temppeleissä Keski-Amerikassa yhden nykyään täysinpalvelleen johtavan auktoriteettimme vaimo auttoi erästä isää, äitiä ja heidän lapsiaan vastaanottamaan iankaikkiset liitot sinetöimishuoneessa, jossa temppelein peilit ovat. Kun he toimituksen päättyessä katselivat peileihin päin, tämä sisar huomasi, että peilissä näkyivät kasvat, joita ei ollut huoneessa. Hän kysyi äidiltä ja sai kuulla, että yksi tytär oli kuollut eikä sen vuoksi ollut fyysisesti paikalla. Kuollut tytär otettiin sitten mukaan sijaisen välityksellä siihen pyhään toimitukseen.²⁷ Älkää koskaan aliarvioiko sitä apua, jota temppeleissä saadaan verhon toiselta puolelta.

Tietäkää, kuinka vilpittömästi me haluamme, että jokainen tekee kaikki välttämättömät muutokset tullakseen kelvolliseksi menemään temppeleihin. Tarkastelkaa rukoillen sitä, missä olette elämässänne, tavoitelkaa Hengen johdatusta ja puhukaa piispallenne valmistautumisestanne temppeleihin. Presidentti Thomas S. Monson on sanonut: ”Ei ole mitään tärkeämpää tavoitetta, jota kohti voisitte tehdä työtä, kuin tulla kelvollisiksi menemään temppeleihin.”²⁸

Vapahtaja on meidän uskomme ja Hänen kirkkonsa tärkeä, järkkymätön kulmakivi

Kaksi kuukautta sitten minulla oli etuoikeus osallistua presidentti Henry B. Eyringin seurassa Suvan temppelein uudelleenvihkimiseen Fidžissä. Se oli erityinen, pyhä tilaisuus. Presidentti Eyringin rohkeuden ja voimakkaiden hengellisten vaikutelmien ansiosta uudelleenvihkiminen saattoi

jatkoa, vaikka edessä oli pahin eteläisellä pallonpuoliskolla koskaan rekisteröity hirmumyrsky. Nuorille, lähetysaarnajille ja jäsenille tarjottiin fyysisistä ja hengellistä suojaa.²⁹ Herran käsi oli selkeästi läsnä. Suvan temppelein uudelleenvihkiminen Fidžissä oli turvapaikana myrskyltä. Usein kun me koemme elämän myrskyjä, me näemme Herran käden suovan iankaikkista suojelusta.

Suvan temppelein alkuperäinenkin vihkiminen 18. kesäkuuta 2000 oli merkittävä. Kun temppelein valmistuminen lähestyi, ryhmä kapinallisia otti panttivangeiksi parlamentin jäseniä. Suvan keskusta ryöstettiin ja poltettiin. Armeija julisti sotatilan.

Vyöhykkeenjohtajana menin Fidžin neljän vaaranjohtajan kanssa tapamaan armeijan johtajia kuningatar Elisabetin kasarmeille. Kun olimme selittäneet aikovamme pitää vihkimistilaisuuden, he antoivat meille tukensa mutta olivat huolissaan presidentti Gordon B. Hinckleyn turvallisuudesta. He suosivat pientä vihkimistilaisuutta, jossa temppelein ulkopuolella ei olisi mitään tapahtumia kuten kulmakivitalaisuutta. He korostivat, että kaikki temppelein ulkopuolella olevat voisivat joutua mahdollisen väkivallan kohteeksi.

Presidentti Hinckley hyväksyi yhden pienen vihkimistilaisuuden, jossa olisi vain uusi temppelein johtokunta ja muutamia paikallisia johtajia. Uhkaavan vaaran vuoksi muita ei kutsuttu. Hän kuitenkin tähdensi painokkaasti: ”Jos me tosiaan vihimme temppelein, me pidämme kulmakivitalaisuuden, koska Jeesus Kristus on tärkeä kulmakivi ja tämä on Hänen kirkkonsa.”

Kun me sitten menimme ulos kulmakivitalaisuutta varten, paikalla ei ollut yhtään kirkkoon kuulumatonta, ei lapsia, ei tiedotusvälineitä eikä ketään muitakaan. Mutta uskollinen profeetta osoitti rohkean ja horjumattoman sitoutumisensa Vapahtajaan.

Myöhemmin puhuessaan Vapahtajasta presidentti Hinckley sanoi: ”Ei ole ketään Hänen vertaistaan. Ei ole koskaan ollut. Ei ole koskaan oleva. Kiitos olkoon Jumalalle Hänen rakkaan Poikansa lahjasta, Hänestä, joka antoi henkensä, jotta me saisimme elää, ja joka on meidän uskomme ja Hänen kirkkonsa tärkeä, järkkymätön kulmakivi.”³⁰

Veljet ja sisaret, rukoilen, että meistä jokainen kunnioittaa Vapahtajaa ja tekee kaikki välttämättömät muutokset, jotta näkisimme itsemme Hänen pyhissä temppeleissään. Niin tehdessämme me voimme saavuttaa Hänen pyhät tarkoituksensa ja valmistautua itse ja valmistaa perhettämme saamaan kaikki siunaukset, joita Herra ja Hänen kirkkonsa voivat suoda tässä elämässä ja iankaikkisuudessa. Lausun varman todistukseni, että Vapahtaja elää. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. OL 112:30–32.
2. Englannissa sijaitseva Lontoon temppelein, joka on 12. temppelein, vihittiin 7. syyskuuta 1958.
3. OL 110:6–7.
4. Shelly Senior, sähköpostiviesti, 6. huhtikuuta 2015.

Presidentti Dieter F. Uchtdorf

toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

5. Thomas S. Monson, ”Pyhä temppele – johtotähti maailmalle”, *Liahona*, toukokuu 2011, s. 93.
6. Ks. Jes. 2:2.
7. Ks. Ob. 21, englanninkielinen kuningas Jaakon raamatunkäännös.
8. Ks. 1. Piet. 4:6.
9. Ks. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, 2007, s. 428.
10. Ks. *Kirkon presidenttien opetuksia: Wilford Woodruff*, 2005, s. 199.
11. OL 97:15; ks. myös jae 17.
12. Jes. 1:18.
13. Jer. 31:34.
14. Ks. OL 59:23.
15. Endaumentin saaneidella aikuisilla olevan suosituksen lisäksi kelvolliset nuoret ja aikuiset, jotka eivät ole saaneet endaumenttia, voivat saada rajatun käytön suosituksen kasteisiin kuolleiden puolesta. Molempiin suosituksiin vaaditaan vastaanottajan allekirjoitus, jolla hän vahvistaa henkilökohtaisen kelvollisuutensa. Rajatun käytön suositus on voimassa yhden vuoden ja antaa piispakunnalle mahdollisuuden keskustella kunkin henkilön kanssa vuosittain hänen kelvollisuudestaan.
16. *Kirkon presidenttien opetuksia: Brigham Young*, 1997, s. 32.
17. Ks. OL 58:42.
18. Ap. t. 10:34; ks. myös Moroni 8:12; OL 1:35; 38:16.
19. Ks. OL 100:16.
20. Ks. ”Perhe – julistus maailmalle”, *Liahona*, marraskuu 2010, s. 129.
21. Gerrit W. Gong, ”Iankaikkisuuden kuvastimet temppeleissä – todistus perheestä ja suvusta”, *Liahona*, marraskuu 2010, s. 37.
22. *Kirkon presidenttien opetuksia: Howard W. Hunter*, 2015, s. 189.
23. *Kirkon presidenttien opetuksia: Howard W. Hunter*, s. 183–184.
24. OL 97:13–14.
25. Ks. OL 45:26–27.
26. Usein käytämme tästä nimitystä Elian henki. Presidentti Russell M. Nelson on opettanut, että Elian henki on ”Pyhän Hengen ilmoitus, joka todistaa perheen jumalallisesta luonteesta” (”Uusi sadonkorjuun aika”, *Valkeus*, heinäkuu 1998, s. 38).
27. Käytetty luvalla.
28. Thomas S. Monson, ”Pyhä temppele – johtotähti maailmalle”, s. 93.
29. Ulkosaarilta tuodut lähetyssaarnaajat ja nuoret majoitettiin turvallisiin kirkon oppilaitoksiin ja kirkon rakennuksiin, ja he olivat turvassa hirmumyrsky Winstonin pahimmilta hyökkäyksiltä.
30. Ks. Gordon B. Hinckley, ”Me todistamme Jeesuksesta Kristuksesta”, *Liahona*, maaliskuun 2008, s. 7.

Hän nostaa teidät hartioilleen ja kantaa teidät kotiin

Samoin kuin hyvä paimen etsii eksyneet lampaansa, niin jos te vain kohotatte sydämenne maailman Vapahtajan puoleen, Hän löytää teidät.

Yksi syvimmin mieleeni painuneista lapsuuden muistikuvista alkaa etäisten ilmahälytys sireenien ulvonnasta, joka herättää minut unesta. Ennen pitkää toinen ääni, potkurien pärinä ja hurina, voimistuu vähitellen, kunnes se ravisuttaa koko ilmaa. Me lapset, joita äiti on opettanut hyvin, sieppaamme kukin laukumme ja juoksemme kukkulalle pommisuojaan. Samalla kun kiiruhamme läpi pilkkopimeän yön, taivaalta leijailee alaspäin vihreitä ja valkoisia valoraketteja, joilla merkitään pommikoneiden maalitau-luja. Kumma kyllä, kaikki kutsuvat näitä valoja joulukuusiksi.

Olen nelivuotias ja näen omin silmin, kuinka maailma on sodassa.

Dresden

Varsin lähellä perheeni asuinpaikkaa sijaisi Dresdenin kaupunki. Ne, jotka asuivat siellä, näkivät omin silmin kenties tuhatkertaisesti sen, mitä minä näin. Valtavat tulimyrskyt, jotka aiheutuivat tuhansista tonneista räjähdysaineita, pyyhkivät yli Dresdenin tuhoten yli 90

prosenttia kaupungista eivätkä jättäneet jälkeensä juuri mitään muuta kuin raunioita ja tuhkaa.

Hyvin lyhyessä ajassa kaupunkia, jonka lempinimi oli kerran ”Jalokivirasia”, ei enää ollut. Saksalainen kirjailija Erich Kästner on kirjoittanut tuhosta: ”Tuhat vuoden kuluessa tämä kaunis kaupunki rakennettiin, yhdessä yössä se tuhottiin täysin.”¹ Lapsuudessani en osannut kuvitella, kuinka sen sodan tuhoista, jonka oma kansamme oli aloittanut, voitaisiin koskaan selviytyä. Maailma ympärillä näytti täysin toivottomalta ja vailla mitään tulevaisuutta.

Viime vuonna minulla oli mahdollisuus palata Dresdeniin. Seitsemänkymmentä vuotta sodan jälkeen kaupunki on jälleen ”Jalokivirasia”. Rauniot on raivattu, ja kaupunki on rakennettu entiselleen ja jopa parempaan kuntoon.

Käyntini aikana näin kauniin luterilaisen kirkon, Neitsyt Marialle omistetun Frauenkirchen. Se rakennettiin alun perin 1700-luvulla, ja se oli yksi Dresdenin loistavista jalokivistä, mutta sota

Jos Saksassa sijaitsevan Dresdenin kaltainen tuhottu kaupunki voidaan rakentaa uudelleen, niin kuinka paljon paremmin kykeneekään meidän kaikkivaltias Isämme palauttamaan entiselleen lapsensa, jotka ovat langenneet, kamppailleet ja eksyneet?

tuhosi sen rauniokasaksi. Vuosikausia sen annettiin olla raunioina, kunnes viimein päätettiin, että Frauenkirche rakennettaisiin entiselleen.

Tuhoutuneesta kirkosta säästyneet kivet varastoitettiin ja luettelointiin ja niitä käytettiin mahdollisuuksien mukaan kirkon entisöinnissä. Nykyään voi nähdä, kuinka nämä palamisen tumentamat kivet täplittävät ulkoseiniä. Nämä "arvet" paitsi muistuttavat tämän rakennuksen sota-ajan historiasta ovat myös muistomerkkinä toivosta – loistavana merkinä ihmisen kyvystä luoda tuhkan keskeltä uutta elämää.

Kun pohdiskelin Dresdenin historiaa ja ihmettelin niiden nerokkuutta ja päättäväisyyttä, jotka ovat palauttaneet entiselleen sen, mikä oli tuhottu aivan täysin, tunsin Pyhän Hengen suloista vaikutusta. Ajattelin, että jos ihminen kerran voi vaurioituneen kaupungin raunioista, kivimurskasta ja jäännöksistä rakentaa kunnioitusta herättävän rakennuksen, joka kohooa kohti taivaita, niin kuinka paljon paremmin varmasti kykeneekään meidän kaikkivaltias Isämme palauttamaan entiselleen lapsensa, jotka ovat langenneet, kamppailleet ja eksyneet?

Sillä ei ole väliä, miten täysin raunioina elämämme näyttää olevan. Sillä ei ole väliä, miten verenpunaisia meidän syntimme, miten syvää meidän katkeruutemme, kuinka yksinäinen,

hylätty tai särkynyt meidän sydämemme saattaakin olla. Nekin, jotka ovat vailla toivoa, jotka elävät epätoivossa, jotka ovat pettäneet luottamuksen, luopuneet nuhteettomuudestaan tai kääntyneet pois Jumalasta, voidaan rakentaa uudelleen. Niitä harvoja kadotuksen poikia lukuun ottamatta kenenkään elämä ei ole niin pirstaleina, ettei sitä voisi palauttaa entiselleen.

Tämä on evankeliumin ilouutinen: rakastavan taivaallisen Isämme tarjoaman iankaikkisen onnensuunnitelman ja Jeesuksen Kristuksen äärettömän uhrin ansiosta meidät voidaan lunastaa langenneesta tilastamme ja palauttaa puhtauteen, mutta sen lisäksi me voimme kohota korkeammalle kuin kuolevainen mielikuvituksemme yltää ja meistä voi tulla iankaikkisen elämän perillisiä sekä pääsemme osallisiksi Jumalan sanoin kuvaamattomasta kirkkaudesta.

Vertaus eksyneestä lampaasta

Vapahtajan palvelutyön aikana sen ajan uskonnolliset johtajat eivät hyväksyneet sitä, että Jeesus vietti aikaa ihmisten kanssa, joita he pitivät "syntisinä".

Heistä näytti ehkä siltä, että Hän suvaitsi tai jopa hyväksyi synnillisen käytöksen. Kenties he uskoivat, että paras tapa auttaa syntisiä tekemään parannus oli tuomita heidät, pilkata heitä ja saattaa heidät häpeään.

Kun Vapahtaja ymmärsi, mitä fariseukset ja lainopettajat ajattelivat, Hän kertoi tarinan:

"Jos jollakin teistä on sata lammasta ja yksi niistä katoaa autiomaahan, niin totta kai hän jättää ne yhdeksänkymmentäyhdeksän, lähtee sen kadonneen perään ja etsii, kunnes löytää sen.

Kun hän löytää lampaansa, hän nostaa sen iloiten hartioilleen."²

Vuosisatojen saatossa tätä vertausta on tulkittu perinteisesti siten, että se on meille kutsu tuoda takaisin eksyneet lampaat ja auttaa niitä, jotka ovat eksyksissä. Vaikka tämä on epäilemättä tarkoituksenmukaista ja hyvää, niin mietin, liittyykö siihen muutakin.

Onko mahdollista, että Jeesuksen tarkoituksena oli ennen kaikkea kertoa hyvän paimenen työstä?

Onko mahdollista, että Hän todisti siitä, miten Jumala rakastaa harhaan kulkeneita lapsiaan?

Onko mahdollista, että Vapahtajan sanomana oli se, että Jumala on täysin tietoinen niistä, jotka ovat eksyksissä – ja että Hän etsii heidät, että Hän auttaa heitä ja että Hän pelastaa heidät?

Jos näin on, niin mitä lampaan täytyy tehdä ollakseen kelvollinen saamaan tätä jumalallista apua?

Täytyykö lampaan osata käyttää monimutkaista sekstanttia laskeakseen sijaintinsa koordinaatit? Täytyykö sen osata käyttää GPS:ää määrittääkseen sijaintinsa? Täytyykö sillä olla asiantuntemusta luodakseen sovelluksen, jolla se voi kutsua apua? Tarvitseeko lammas jonkun sponsorin hyväksynnän ennen kuin hyvä paimen tulee pelastamaan?

Ei. Ei tietenkään! Lammas on jumalallisen pelastamisen arvoinen yksinkertaisesti siksi, että hyvä paimen rakastaa sitä.

Minusta vertaus eksyneestä lampaasta on yksi toiveikkaimmista kohdista kaikissa pyhissä kirjoituksissa.

Palamisen tummentamia kiviä käytettiin luterilaisen Frauenkirchenin uudelleenrakentamisessa, ja tuo kirkko on nyt suurenmoinen vertauskuva ihmisen kyvystä luoda tuhkan keskeltä uutta elämää.

Meidän Vapahtajamme, hyvä paimen, tuntee meidät ja rakastaa meitä. Hän tuntee teidät ja rakastaa teitä.

Hän tietää, milloin te olette eksyneet, ja Hän tietää, missä te olette. Hän tuntee teidän murheenne. Teidän hiljaiset anomisenne. Teidän pelkonne. Teidän kyyneleenne.

Sillä ei ole väliä, miten olette joutuneet eksyksiin – olipa se tapahtunut omien huonojen valintojenne vuoksi tai teistä riippumattomista olosuhteista.

Sillä on väliä, että te olette Hänen lapsensa. Ja Hän rakastaa teitä. Hän rakastaa lapsiaan.

Koska Hän rakastaa teitä, Hän löytää teidät. Hän nostaa teidät riemuiten hartioilleen. Ja kun Hän tuo teidät kotiin, Hän sanoo kaikille: ”Iloitkaa

kanssani! Minä löysin lampaani, joka oli kadoksissa.”³

Mitä meidän on tehtävä?

Mutta, te saatatte miettiä, miten tämä koskee minua. Varmastikin minun täytyy tehdä enemmän kuin vain odottaa tulevani pelastetuksi.

Vaikka rakastava Isämme haluaa, että kaikki Hänen lapsensa palaavat Hänen luokseen, Hän ei pakota ketään taivaaseen.⁴ Jumala ei pelasta meitä vasten tahtoamme.

Mitä meidän on siis tehtävä? Hänen kutsunsa on yksinkertainen: ”Kääntykää minun puoleeni.”⁵

”Tulkaa minun luokseni.”⁶

”Lähestykää minua, niin minä lähestyn teitä.”⁷

Tällä tavoin me osoitamme Hänelle, että haluamme tulla pelastetuiksi.

Se edellyttää hieman uskoa. Mutta älkää vaipuko epätoivoon. Ellette pysty tällä hetkellä osoittamaan riittävää uskoa, aloittakaa toivosta.

Ellette pysty sanomaan tietävänne, että Jumala on olemassa, te voitte toivoa, että Hän on. Te voitte haluta uskoa.⁸ Se riittää alkuvaiheessa.

Toimikaa sitten tuon toivon pohjalta ja kääntykää taivaallisen Isän puoleen. Jumala osoittaa rakkautensa teitä kohtaan, ja Hänen pelastuksen ja muutoksen työnsä alkaa.

Ajan mittaan huomaatte Hänen kätensä omassa elämässänne. Tunnette Hänen rakkautensa. Ja jokaisella ottamalla uskonnollisella askeleella halu kulkea Hänen valossaan ja seurata Hänen tietään kasvaa.

Nimitämme näitä uskon askelia ”kuuliaisuudeksi”.

Se ei nykypäivänä ole mikään suosittu sana. Mutta kuuliaisuus on arvoitettu käsitys Jeesuksen Kristuksen evankeliumissa, koska me tiedämme, että koko ihmiskunta voi pelastua Kristuksen sovituksen ansiosta olemalla kuuliaisiksi evankeliumin laeille ja toimituksille.⁹

Samalla kun kasvamme uskossa, meidän täytyy kasvaa myös uskollisuudessa. Aikaisemmin lainasin erästä saksalaista kirjailijaa, joka murehti Dresdenin kohtaloa. Hän on sepittänyt myös mietelmän: ”Es gibt nichts Gutes, ausser: Man tut es.” Tiedoksi niille, jotka eivät puhu tätä selestistä kieltä, tämä on käännettynä: ”Ei ole mitään hyvää, ellei sitä tehdä.”¹⁰

Te ja minä voimme puhua hengellisistä asioista mitä kaunopuheisimmin. Me saatamme tehdä vaikutuksen ihmisiin terävillä, älyllisillä tulkinnoillamme uskonnollisista aiheista. Me voimme puhua haltioituneesti uskonnosta ja ”haaveilla [kruunusta] vain”¹¹. Mutta

ellei meidän uskomme muuta sitä, kuinka me elämme – elleivät uskonkäsitteemme vaikuta päivittäisiin valintoihimme – niin meidän uskontomme on hyödytöntä ja meidän uskomme, ellei ole kuollut, ei varmastikaan voi hyvin ja on vaarassa lopulta kuolla.¹²

Kuuliaisuus on uskon elinehto. Kuuliaisuudella me keräämme valoa sieluumme.

Mutta luulen, että toisinaan me ymmärrämme kuuliaisuuden väärin. Me saatamme nähdä kuuliaisuuden itse tavoitteena emmekä niinkään väliinään tavoitteen saavuttamiseksi. Tai saatamme hakata vertauskuvallista kuuliaisuuden moukaria käskyjen rautalasinta vasten pyrkimyksenämme muovata niitä, joita rakastamme, jatkuvasti kuumentamalla ja toistuvasti takomalla heitä pyhemmäksi, taivaalliseksi aineekseksi.

Epäilemättä on aikoja, jolloin tarvitsemme ankaraa kutsua parannukseen. Varmastikin on muutamia, jotka voi tavoittaa vain tällä tavalla.

Mutta kenties on toinenkin vertauskuva, joka voi selittää, miksi me olemme kuuliaisia Jumalan käskyille. Ehkäpä kuuliaisuus ei ole niinkään paljon prosessi, jossa sieluumme taivutetaan, väännetään ja taotaan sellaiseksi, mitä se ei ole. Sen sijaan se on prosessi, jonka kautta me ymmärrämme, mistä meidät on todella luotu.

Meidät on luonut kaikkivaltias Jumala. Hän on meidän taivaallinen Isämme. Me olemme kirjaimellisesti Hänen henkilapsiaan. Meidät on luotu ylimaallisesta aineesta, joka on mitä kallisarvoisinta ja erittäin hienoa, ja siten meidän sisimmässämme on jumalallisuuden ydin.

Täällä maan päällä meidän ajatuksiamme ja tekojamme kuitenkin mutkistaa se, mikä on turmeltunut, epäpyhää ja epäpuhdasta. Maailman

epäpuhtaus ja saasta tahraavat sieluumme niin että meidän on vaikea tunnistaa ja muistaa syntyperämme ja tarkoituksemme.

Mutta kaikki tämä ei voi muuttaa sitä, keitä me todella olemme. Luonteemme perustavaa laatua oleva jumalallisuus pysyy. Ja sillä hetkellä, kun päätämme taivuttaa sydämemme rakkaan Vapahtajamme puoleen ja astua opetuslapsuuden polulle, tapahtuu jotakin ihmeellistä. Jumalan rakkaus täyttää meidän sydämemme, totuuden valo täyttää meidän mielemme, alamme menettää halun tehdä syntiä emmekä enää halua kulkea pimeässä.¹³

Me emme enää näe kuuliaisuutta rangaistuksena vaan vapauttavana polkuna kohti jumalallista päämääräämme. Ja vähitellen tämän maailman turmelus, epäpuhtaus ja rajoitukset alkavat karista. Lopulta meissä piilevä taivaallisen olennon kallisarvoinen, iankaikkinen henki paljastuu ja hyvyyden säteily muuttuu osaksi luonnettamme.

Te olette pelastamisen arvoisia

Rakkaat veljeni ja sisareni, rakkaat ystävieni, todistan, että Jumala näkee meidät sellaisina kuin me todella olemme – ja Hän näkee meidät pelastamisen arvoisina.

Teistä saattaa tuntua, että elämänne on raunioina. Olette saattaneet tehdä syntiä. Saatatte olla peloissanne, vihaisia, murheissanne tai epäilyksen kidutettamia. Mutta samoin kuin hyvä paimen etsii eksyneet lampaansa, niin jos te vain kohotatte sydämenne maailman Vapahtajan puoleen, Hän löytää teidät.

Hän pelastaa teidät.

Hän nostaa teidät hartioilleen.

Hän kantaa teidät kotiin.

Mikäli kuolevaiset kädet pystyvät muuttamaan kivimurskan ja rauniot kauniiksi jumalanpalveluspaikaksi, niin me voimme turvata ja luottaa

siihen, että meidän rakastava taivaallinen Isämme voi rakentaa ja Hän rakentaakin meidät uudelleen. Hänen suunnitelmanaan on rakentaa meistä jotakin paljon suurempaa kuin olemme olleet – paljon suurempaa kuin mitä osaamme koskaan kuvitella. Jokaisella uskon askeleella pitkin opetuslapsuuden polkua me kasvamme kohti sitä iankaikkisen kirkkauden ja äärettömän ilon olentoa, joka meistä on määrä tulla.

Tämä on minun todistukseni, minun siunaukseni ja minun nöyry rukoukseni. Mestariimme pyhässä nimessä, Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. Erich Kästner, *Als ich ein kleiner Junge war*, 1996, s. 51–52.
2. Luuk. 15:4–5.
3. Luuk. 15:6.
4. Ks. "On sielu vapaa jokaisen", *MAP-lauluja*, 1974, 120.
5. Joel 2:12.
6. Matt. 11:28.
7. OL 88:63.
8. Ks. Alma 32:27.
9. Ks. UK 3.
10. Erich Kästner, *Es gibt nichts Gutes, ausser: Man tut es*, 1950.
11. "Tänään olenko hyvää mä tehnyt lain", *MAP-lauluja*, 144.
12. Ks. Jaak. 2:26.
13. Ks. Jaak. 8:12.

Vanhin Robert D. Hales
kahdentoista apostolin koorumista

Pyhä Henki

Ilmaisen rakkauteni ja kiittollisuuteni taivaalliselle Isälle Pyhän Hengen lahjasta, jonka kautta Hän ilmoittaa tahtonsa ja tukee meitä.

Rakkaat veljeni ja sisareni, puhun tänään Herran palvelijana ja myös isoisoisänä. Teille ja rakkaille jälkeläisilleni minä opetan ja todistan Pyhän Hengen merkittävästä lahjasta.

Aloitan ilmaisemalla kiittollisuuteni Kristuksen valosta, joka annetaan jokaiselle ihmiselle, joka tulee maailmaan.¹ Me kaikki hyödyimme tästä pyhästä valosta. Se on ”kaikessa ja kaiken kautta”², ja sen ansiosta me voimme erottaa oikean väärästä.³

Mutta Pyhä Henki on eri asia kuin Kristuksen valo. Hän on jumaluuden kolmas jäsen, erillinen henkipersoona, jolla on pyhiä tehtäviä ja joka on yhtä tarkoituksessa Isän ja Pojan kanssa.⁴

Me kirkon jäsenet voimme kokea Pyhän Hengen kumppanuuden jatkuvasti. Jumalan palauttaman pappisuuden ansiosta meidät kastetaan upottamalla syntiemme anteeksisaamiseksi ja sitten konfirmoidaan Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäseniksi. Tässä toimituksessa meille annetaan Pyhän Hengen lahja pappisuudenhaltijoiden käten päällepanemisella.⁵ Sen jälkeen me voimme saada ja säilyttää Pyhän Hengen kumppanuuden muistamalla aina Vapahtajan, pitämällä Hänen käskynsä, tekemällä parannuksen synneistämme

ja nauttimalla sakramentin kelvollisesti lepopäivänä.

Pyhä Henki antaa henkilökohtaista ilmoitusta auttaakseen meitä tekemään tärkeitä päätöksiä elämässä sellaisista asioista kuten koulutus, lähetystyö, ura, avioliitto, lapset, missä asumme perheemme kanssa ja niin edelleen. Näissä asioissa taivaallinen Isä odottaa meidän käyttävän tahdonvapauttamme, tarkastelevan tilannetta mielessämme evankeliumin periaatteiden valossa ja tuovan päätöksen Hänen eteensä rukouksessa.

Henkilökohtainen ilmoitus on välttämätöntä, mutta se on vain yksi osa Pyhän Hengen työtä. Kuten pyhissä

kirjoituksissa vahvistetaan, Pyhä Henki myös todistaa Vapahtajasta ja Isästä Jumalasta.⁶ Hän opettaa meille ”rauhaa tuovia valtakunnan asioita”⁷ ja antaa meille runsaan toivon⁸. Hän ”johdat-
taa [meidät] tekemään hyvää – – [ja] tuomitsemaan vanhurskaasti”⁹. Hän antaa ”jokaiselle ihmiselle [hengellisen lahjan], jotta kaikki siten hyötyisivät”¹⁰. Hän ”antaa [meille] tietoa”¹¹ ja ”palauttaa [mielemme] kaiken”¹². Pyhän Hengen avulla me pyhitymme¹³ ja saamme syntiemme anteeksiannon¹⁴. Hän on ”Lohduttaja”, sama, joka luvattiin Vapahtajan opetuslapsille.¹⁵

Muistutan meille kaikille, että Pyhää Henkeä ei ole annettu hallitsemaan meitä. Jotkut meistä tavoittelevat epäviisaasti Pyhän Hengen johdatusta jokaiseen pieneen päätökseen elämässämme. Sellainen väheksyy Hänen pyhää rooliaan. Pyhä Henki kunnioittaa tahdonvapauden periaatetta. Hän puhuu mielellemme ja sydämellemme lempeästi monista tärkeistä asioista.¹⁶

Jokainen meistä saattaa tuntea Pyhän Hengen vaikutuksen eri tavoin. Tunnumme Hänen kehoituksensa voimakkuudeltaan vaihtelevissa määrin henkilökohtaisten tarpeidemme ja olosuhteidemme mukaisesti.

Näinä myöhempinä aikoina me vahvistamme, että ainoastaan profeetta voi saada ilmoitusta Pyhän Hengen kautta koko kirkkoa varten. Jotkut unohtavat tämän, kuten kun Aaron ja Mirjam yrittivät saada Mooseksen olemaan samaa mieltä kanssaan. Mutta Herra opetti heitä ja meitä. Hän sanoi:

”Kun joukostanne nousee profeetta, minä ilmaisen itseni hänelle – –.

Hänelle puhun suoraan kasvoista kasvoihin.”¹⁷

Joskus vastustaja viekoittelee meitä väärillä ajatuksilla, jotka me saatamme sekoittaa Pyhään Henkeen. Todistan, että uskollisuus käskyjen noudattamisessa ja liittojemme pitämisessä

suojelee meitä eksytykseltä. Pyhän Hengen avulla me kykenemme erottamaan nuo väärät profeetat, jotka opettavat oppina ihmiskäskyjä.¹⁸

Kun otamme vastaan Pyhän Hengen innoitusta itseämme varten, on viisasta muistaa, ettemme voi saada ilmoituksia muita varten. Kuulin eräästä nuoresta miehestä, joka sanoi nuorelle naiselle: ”Olen nähnyt unen, että sinusta tulee vaimoni.” Nuori nainen pohti noita sanoja ja vastasi sitten: ”Kun minä näen saman unen, tulen puhumaan kanssasi.”

Meillä kaikilla saattaa olla houkutus antaa henkilökohtaisten halujemme voittaa Pyhän Hengen johdatus.

Profeetta Joseph Smith pyysi taivaalliselta Isältä lupaa lainata ensimmäiset 116 Mormonin kirjan sivua Martin Harrisille. Josephin mielestä se oli hyvä ajatus. Alussa Pyhä Henki ei antanut hänelle vahvistavia tunteita. Viimein Herra salli Josephin kuitenkin antaa sivut lainaan. Martin Harris kadotti ne. Herra otti joksikin aikaa profeetalta pois lahjan kääntää, ja Joseph sai tuskallisen mutta arvokkaan opetuksen, joka muovasi loppuosaa hänen palvelutyöstään.

Pyhä Henki on keskeisellä sijalla palautuksessa. Puhuessaan nuorena lukemastaan kohdasta Jaak. 1:5 profeetta Joseph sanoi: ”Milloinkaan ei mikään kirjoitusten kohta ole tullut voimallisemmin ihmissydämeen kuin tämä silloin minun sydämeeni.”¹⁹ Joseph Smithin kuvailema voima oli Pyhän Hengen vaikutus. Sen johdosta Joseph meni kotinsa lähellä olevaan metsikköön ja polvistui kysymään Jumalalta. Sitä seurannut ensimmäinen näky oli todella merkityksellinen ja suurenmoinen. Mutta se polku, joka johti tuohon Isän ja Pojan henkilökohtaiseen käyntiin, alkoi Pyhän Hengen kehotuksesta rukoilla.

Palautetun evankeliumin ilmoitetut totuudet ovat tulleet noudattaen kaavaa kysyä rukouksessa ja sitten ottaa vastaan ja noudattaa Pyhän Hengen kehotuksia. Miettikää näitä esimerkkejä: Mormonin kirjan kääntäminen, pappouden ja sen toimitusten palautus alkaen kasteesta sekä kirkon perustaminen – muutaman mainitakseni. Todistan, että tänä aikana Herralta ensimmäiselle presidenttikunnalle ja kahdelletoista tuleva ilmoitus noudattaa tätä samaa pyhää kaavaa. Tämä pyhä kaava on sama, joka sallii meidän saada henkilökohtaista ilmoitusta.

Me osoitamme kunnioitusta kaikille, jotka ovat noudattaneet Pyhän Hengen

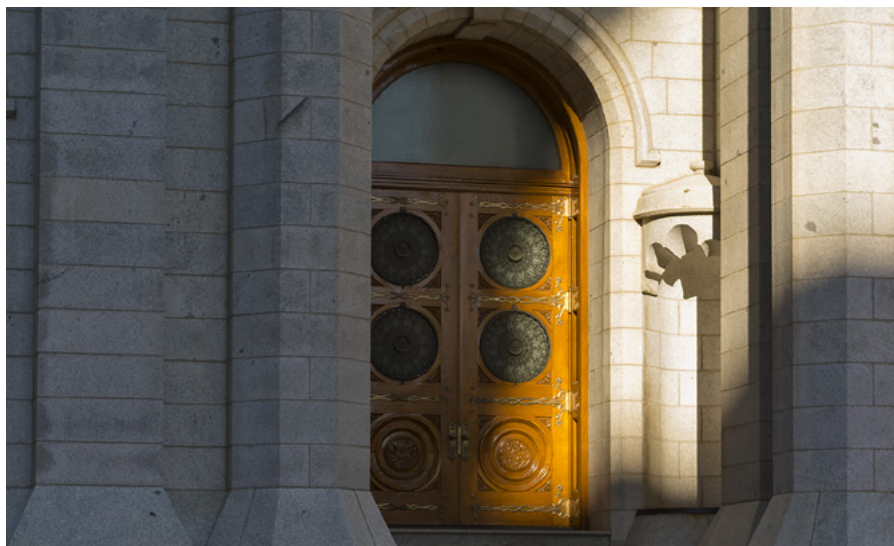
kehotusta ottaa vastaan palautettu evankeliumi, alkaen Joseph Smithin omista perheenjäsenistä. Kun nuori Joseph kertoi isälleen Moronin käynnistä, hänen isänsä sai vahvistavan, omakohtaisen todistuksen siitä. Joseph vapautettiin heti tehtävistään maatilalla, ja häntä kannustettiin noudattamaan enkelin ohjeita.

Tehkäämme me vanhemmat ja johtajat samalla tavoin. Kannustaakamme lapsiamme ja muita noudattamaan Pyhän Hengen johdatusta. Niin tehdessämme noudattakaamme itse Pyhän Hengen esimerkkiä johtaen lempeydellä, sävyisyydellä, ystävällisyydellä, pitkämielisyydellä ja vilpittömällä rakkaudella.²⁰

Pyhä Henki on Jumalan työn yksi viestikanava perheessä ja kaikkialla kirkossa. Sen ymmärtäen saanen kertoa muutaman henkilökohtaisen esimerkin Pyhän Hengen toiminnasta omassa elämässäni ja kirkon palvelutyössä. Esitän ne henkilökohtaisena todistuksena siitä, että Pyhä Henki siunaa meitä kaikkia.

Monia vuosia sitten sisar Hales ja minä suunnittelimme kutsuvamme muutamia työtovereitani erityiselle päivälliselle kotiimme. Matkalla toimistosta kotiin sain ajatuksen pysähtyä erään lesken luona, jonka kotiopettajana toimin. Koputin tuon sisaren oveen, ja hän sanoi: ”Olen rukoillut, että tulisit.” Mistä se ajatukseni tuli? Pyhältä Hengeltä.

Kerran oltuani vakavasti sairaana olin johtavana virkailijana vaarna-konferenssissa. Säästääkseen voimiani suunnittelin lähteväni kirkolta heti pappeusjohtajien ohjekokouksen jälkeen. Loppurukouksen jälkeen Pyhä Henki kuitenkin kysyi minulta: ”Minne olet menossa?” Tunsin innoitusta kätellä jokaista heidän lähtiessään huoneesta. Kun eräs nuori vanhin astui esiin, tunsin kehotuksen antaa hänelle erityisen viestin. Hänen päänsä oli

painuksissa, joten odotin, kunnes hän kohotti katseensa kohdaten omani ja saatoin sanoa: ”Rukoile taivaallista Isää, kuuntele Pyhää Henkeä, noudata saamiasi kehotuksia, niin kaikki järjestyy elämässäsi.” Myöhemmin vaarnajohtaja kertoi minulle, että nuori mies oli juuri palannut enenaikaisesti lähetystyöstään. Selkeän vaikutelman pohjalta vaarnajohtaja oli luvannut tuon nuoren miehen isälle, että jos tämä toisi poikansa pappeuskokoukseen, vanhin Hales puhuisi tämän kanssa. Miksi jäin kättelemään jokaista? Miksi pysähdyin puhumaan tälle erityiselle nuorelle miehelle? Mistä neuvoni tuli? Se on yksinkertaista: Pyhältä Hengeltä.

Vuoden 2005 alkupuolella minua ohjattiin valmistamaan yleiskonferenssipuhe vanhemmista lähetysaarnajaviopareista. Konferenssin jälkeen eräs veli kertoi: ”Kun kuuntelimme konferenssia, – – Herran Henki kosketti heti syvästi sieluni. Sanomasta minulle ja rakkaalle puolisololleni ei voinut erehtyä. Meidän on määrää palvelu lähetystyössä, ja se aika on nyt. Kun – – katsoin vaimoani, oivalsin, että hän oli saanut Hengeltä aivan samat viestit.”²¹ Mikä oli saanut aikaan tämän vahvan samanaikaisen reaktion? Pyhä Henki.

Omille jälkeläisilleni ja kaikille ääneni ulottuvilla oleville lausun todistukseni henkilökohtaisesta ilmoituksesta sekä jatkuvasta päivittäisen johdatuksen, varoituksen, rohkaisun,

voiman, hengellisen puhdistumisen, lohdun ja rauhan virrasta, joka on tullut perheeseemme Pyhän Hengen ansiosta. Pyhän Hengen kautta me koemme Kristuksen lempeiden armoitekojen paljouden²² sekä ihmeitä, jotka eivät lakkaa²³.

Lausun erityisen todistukseni, että Vapahtaja elää. Ilmaisen rakkauteni ja kiitollisuuteni taivaalliselle Isälle Pyhän Hengen lahjasta, jonka kautta Hän ilmoittaa tahtonsa ja tukee meitä elämässämme. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. OL 93:2; ks. myös Joh. 1:9.
2. OL 88:6.
3. Ks. PKO, ”Valo, Kristuksen valo”; ks. myös Moroni 7:12–19.
4. Ks. Joh. 17.
5. Ks. oppiaihe 5, ”Pappeuden toimitusten suorittaminen”, julkaisussa *Pappeuden velvollisuudet ja siunaukset, pappeudenhaltijoiden perusoppikirja, osa B*, 2000, s. 40–47.
6. Ks. Joh. 15:26; Room. 8:16.
7. OL 39:6.
8. Ks. Room. 15:13.
9. OL 11:12.
10. OL 46:11–12; ks. myös Moroni 10:8–17; OL 13–16.
11. Alma 18:35.
12. Joh. 14:26.
13. Ks. 3. Nefi 27:20.
14. Ks. 2. Nefi 31:17.
15. OL 88:3.
16. Ks. OL 8:2–3.
17. 4. Moos. 12:6, 8.
18. Ks. JS–H 19.
19. JS–H 12.
20. Ks. OL 121:41–42.
21. Kirje Frederick E. Hibbeniltä.
22. Ks. 1. Nefi 8:8.
23. Ks. Moroni 7:29.

Vanhin Gerrit W. Gong
seitsemänkymmenen johtokunnasta

Muistaa Hänet aina

Todistan nöyrästi ja rukoilen, että me muistamme Hänet aina - kaikkina aikoina, kaikessa ja kaikkialla, missä lienemmekin.

Rakkaat veljet ja sisaret, kun olen palvellut Aasiassa, ihmiset ovat joskus kysyneet: ”Vanhin Gong, kuinka paljon ihmisiä asuu kirkon Aasian vyöhykkeellä?”

Olen vastannut: ”Puolet maailman väestöstä – 3,6 miljardia ihmistä.”

Joku on kysynyt: ”Onko vaikeaa muistaa heidän kaikkien nimet?”

Muistaminen – ja unohtaminen – kuuluvat osana jokapäiväiseen elämään. Esimerkiksi kerran kun vaimoni oli etsinyt uutta matkapuhelintaan kaikkialta, hän päätti viimein soittaa siihen erästä toisesta puhelimesta. Kun vaimoni kuuli puhelimensa hälyttävän, hän ajatteli: ”Kukahen siellä soittaa

minulle? En ole antanut tätä numeroa kenellekään!”

Muistaminen – ja unohtaminen – kuuluvat osana myös iankaikkiseen matkaamme. Aika, tahdonvapaus ja muisti auttavat meitä oppimaan, kasvaamaan ja vahvistamaan uskoa.

Erään suosituksen laulumme sanoin:

*Nimelle rakkaan Jeesuksen
Ylistys kaikui. – –
Siis käykäämme todistamaan:
Muistamme Kristusta.¹*

Joka viikko nauttiessamme sakramentin me lupaamme muistaa Hänet aina. Hyödynnän lähes 400:aa pyhien

kirjoitusten kohtaa, joissa mainitaan sana *muistaa*, ja esitän kuusi tapaa, joilla me voimme muistaa Hänet aina.

Ensiksi, me voimme muistaa Hänet aina luottamalla Hänen liittoihinsa, lupauksiinsa ja vakuutuksiinsa.

Herra muistaa ikuiset liittonsa – Aadamin ajasta siihen päivään asti, jolloin Aadamin jälkeläiset ”ottavat vastaan totuuden ja katsovat ylöspäin, silloin Siion katsoo alaspäin ja kaikki taivaat järkkyvät riemusta ja maa vapisee ilosta”².

Herra muistaa lupauksensa, myös lupaukset koota hajallaan oleva Israel apunaan Mormonin kirja – toinen todistus Jeesuksesta Kristuksesta ja lupaukset, jotka on annettu kaikille jäsenille ja lähetyssaarnaajille, jotka muistavat sielujen arvon.³

Herra muistaa kansakunnat ja kansat sekä valaa heihin luottamusta. Näinä kiireen ja levottomuuden aikoina⁴ ”toiset kerskuvat sotavaunuistaan, toiset hevosistaan, mutta me kutsumme avuksi Herran, Jumalamme, nimeä”⁵. Hän ohjaa ”tulevaa, kuten Hän on ohjannut mennyttä”⁶. ”Vaikeina aikoina”⁷ me muistamme, ”ettei Jumalan työtä tehdä tyhjäksi vaan ihmisten työ”⁸.

Toiseksi, me voimme muistaa Hänet aina tunnustamalla kiitollisina Hänen kätensä vaikutuksen kaikkialla elämässämme.

Herran käden vaikutus elämässämme näkyy usein selkeimmin jälkikäteen. Kuten kristitty filosofi Søren Kierkegaard ilmaisi asian: ”Elämä ymmärretään taaksepäin – mutta se täytyy elää *eteenpäin*.”⁹

Rakas äitini vietti hiljattain 90-vuotispäiväänsä. Hän todisti kiitollisena Jumalan siunauksesta elämänsä jokaisessa tärkeässä risteyskohdassa. Perhe- ja sukuhistoriat, perheen ja suvun perinteet sekä perhesiteet auttavat meitä nauttimaan menneiden asioiden

muistamisesta ja tarjoavat mallia ja toivoa tulevalle. Pappouden valtuusketjut ja patriarkalliset siunaukset todistavat Jumalan käden vaikutuksesta yli sukupolvien.

Oletteko koskaan ajatelleet olevanne oman elämänne elävä muistikirja – josta kuvastuu se, mitä ja kuinka te päätätte muistaa?

Esimerkiksi kun olin nuorempi, halusin todella kovasti pelata koulun koripallojoukkueessa. Harjoittelin ja harjoittelin. Eräänä päivänä valmentaja osoitti 193 cm pitkää huippusentteriä ja 188 cm pitkää huippulaitahyökkääjää sekä sanoi minulle: ”Voin laittaa sinut joukkueeseen, mutta todennäköisesti et pääse koskaan pelaamaan.” Muistan, kuinka ystävällisesti hän sitten kannusti: ”Mikset kokeilisi jalkapalloa? Siinä olisit hyvä.” Perheeni hurrasi, kun tein ensimmäisen maalini.

Me muistamme ne, jotka ovat antaneet meille tilaisuuden – ja uuden tilaisuuden – osoittaen rehellisyyttä, ystävällisyyttä, kärsivällisyyttä ja kannustusta. Ja meistä voi tulla se, jonka muut muistavat, kun he tarvitsivat apua eniten. Se, että muistamme kiitollisina muiden antaman avun ja Hengen johdattavan vaikutuksen, on yksi tapa muistaa Hänet. Se on yksi tapa laskea monet siunauksemme ja huomata, mitä Jumala on tehnyt.¹⁰

Kolmanneksi, me voimme muistaa Hänet aina luottamalla siihen, kun Herra vakuuttaa meille: ”Se, joka on tehnyt parannuksen synneistään, se saa anteeksi, enkä minä, Herra, muista niitä enää.”¹¹

Kun teemme täydellisen parannuksen ja myös tunnustamme ja hylkäämme syntimme, niin kun syyllisyytemme pyyhitään pois, me kysymme Enosin tavoin: ”Herra, kuinka se on tapahtunut?”, ja kuulemme vastauksen: ”Uskosi tähden Kristukseen”¹², ja Hänen kutsunsa ”Muistuta minua”¹³.

Kun olemme tehneet parannuksen ja pappesusjohtajat julistavat meidät kelpoiksi, meidän ei tarvitse enää jatkaa näiden menneiden syntien tunnustamista yhä uudelleen. Se, että on kelpollinen, ei tarkoita sitä, että olisi täydellinen. Taivaallisen Isän onnensuunnitelma kutsuu meitä olemaan nöyrästi sovussa elämämme matkalla tullaksemme jonakin päivänä täydelliseksi Kristuksessa¹⁴, ei kantaen jatkuvaa huolta, ei turhautuneina tai onnettomina tämänhetkisten heikkouksiemme vuoksi. Muistakaa, että Hän tuntee kaiken sen, mitä emme halua kenenkään muun tietävän meistä – ja Hän silti rakastaa meitä.

Toisinaan elämä koettelee luottamustamme Kristuksen armoon, oikeudenmukaisuuteen ja tuomioon sekä Hänen vapauttavaan kutsuunsa antaa Hänen sovituksensa parantaa meidät, kun me annamme anteeksi muille ja itsellemme.

Eräs nuori nainen yhdessä toisessa maassa haki toimittajan paikkaa, mutta työpaikoista päättävä virkailija oli säälimätön. Hän sanoi naiselle: ”Minun allekirjoitukseni takaa sen, ettei sinusta tule toimittajaa vaan saat kaivaa viemäreitä.” Hän oli ainoa nainen, joka miesjoukon kanssa kaivoi viemäreitä.

Vuosia myöhemmin tästä naisesta tuli virkanainen. Eräänä päivänä hänen luokseen tuli eräs mies, joka tarvitsi hakemaansa työpaikkaan hänen allekirjoituksensa.

Nainen kysyi: ”Muistatko minut?” Mies ei muistanut.

Nainen sanoi: ”Sinä et muista minua, mutta minä muistan sinut. Allekirjoituksellasi sinä takasit sen, ettei minusta koskaan tullut toimittajaa. Allekirjoituksellasi sinä lähetit minut kaivamaan viemäreitä, ainoan naisen miesjoukon keskelle.”

Nainen sanoi minulle: ”Tunnen, että minun pitäisi kohdella sitä miestä paremmin kuin hän kohteli minua – mutta minulla ei ole tarvittavaa voimaa.” Toisinaan se voima ei ole meidän sisimmässämme, vaan se löytyy meidän Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen sovituksen muistamisesta.

Kun luottamus petetään, unelmat pirstoutuvat, sydämet särkyvät yhä uudelleen, kun me haluamme oikeudenmukaisuutta ja kaipaamme armoa, kun kätemme puristuvat nyrkkiin ja kyynelvet täyttävät silmämme, kun kaipaamme tietoa siitä, mistä pitää kiinni ja mistä päästää irti, niin me voimme aina muistaa Hänet. Elämä ei ole niin julmaa kuin miltä se voi

joskus näyttää. Hänen ääretön myötätuntonsa voi auttaa meitä löytämään tien, totuuden ja elämän.¹⁵

Kun muistamme Hänen sanansa ja esimerkkinsä, me emme loukkaa muita emmekä me loukkaannu itse.

Ystäväni isä työskenteli mekaniikkona. Hänen rehellinen työnsä näkyi jopa silloin, kun hänen kätensä olivat huolellisesti pestyt. Eräänä päivänä tempelissä joku sanoi ystäväni isälle, että tämän tulisi pestä kätensä puhtaiksi ennen kuin palvelee tempelissä. Sen sijaan että olisi loukkaantunut, tämä hyvä mies alkoikin ennen tempeliin menoa jynssätä perheen tiskit käsin erityisen saippuauksessa vedessä. Hän oli esimerkkinä niistä, jotka nousevat Herran vuorelle ja astuvat pyhään paikkaan puhtain käsin ja puhtain sydämin.¹⁶

Jos meillä on epäystävällisiä tunteita, tunnemme kaunaa tai mielipahaa tai jos meillä on aihetta pyytää anteeksi muilta, niin nyt on aika tehdä niin.

Neljänneksi, Hän kutsuu meitä muistamaan, että Hän toivottaa meidät aina tervetulleiksi kotiin.

Me opimme kysymällä ja tutkimalla. Mutta ettehän lakkaa tutkimasta, ennen kuin saavutte – T. S. Eliotin sanoin – ”sinne, mistä [aloititte], ja näette paikan ensi kerran”¹⁷. Kun olette valmiita, avatkaa sydämenne Mormonin kirjalle – uudelleen – ensi kerran. Rukoilkaa vakain aikein – uudelleen – ensi kerran.

Luottakaa siihen varhaiseen tai hauraaseen muistoon. Antakaa sen avartaa uskoanne. Jumalan avulla ei ole kohtaa, josta ei olisi paluuta.

Muinaiset ja nykyajan profeetat pyytävät hartaasti, ettemme anna inhimillisten heikkouksien, vikojen ja puutteiden – muiden tai omiemme – johtaa siihen, ettemme näe Hänen palautetun evankeliuminsa totuuksia, liittoja ja lunastavaa voimaa.¹⁸ Tämä on erityisen tärkeää

kirkossa, jossa me kukin kasvamme epätäydellisen osallistumisemme kautta. Profeetta Joseph on sanonut: ”En koskaan väittänyt teille olevani täydellinen, mutta opettamissani ilmoituksissa ei ole mitään erhettä.”¹⁹

Viidenneksi, me voimme muistaa Hänet aina lepopäivänä sakramentin ansiosta. Kuolevaisuudessa suorittamansa palvelutyön lopussa ja ylösnousemuksensa jälkeen suorittamansa palvelutyön alussa – kummallakin kerralla – meidän Vapahtajamme otti leivän ja viinin ja pyysi, että me muistaisimme Hänen ruumiinsa ja verensä²⁰, ”sillä niin usein kuin tämän teette, te muistatte tämän hetken, jonka minä olin teidän kanssanne”²¹.

Sakramenttitoimituksessa me todistamme Isälle Jumalalle, että olemme halukkaita ottamaan Hänen Poikansa nimen päällemme ja muistamaan Hänet aina ja pitämään Hänen käskynsä, jotka Hän on antanut meille, jotta Hänen Henkensä olisi aina meidän kanssamme.²²

Kuten Amulek opettaa, me muistamme Hänet, kun me rukoilemme ketojemme, katraidemme ja perhekuntamme puolesta ja kun me muistamme tarvitsevat, alastomat, sairaat ja ahdistetut.²³

Viimein kuudenneksi, meidän Vapahtajamme kutsuu meitä

muistamaan Hänet aina, kuten Hän muistaa meidät aina.

Uudessa maailmassa ylösnoussut Vapahtajamme kutsui paikalla olleita tulemaan yksitellen, pistämään kätensä Hänen kylkeensä ja tunnustelemaan naulojen jälkiä Hänen käsissään ja jaloissaan.²⁴

Pyhissä kirjoituksissa kuvataan ylösnousemusta näin: ”Jokainen jäsen ja nivel palautetaan – oikeaan ja täydelliseen muotoonsa” ja ”edes hiuskarva päästä ei joudu hukkaan”.²⁵ Kun näin on, niin miettikää, kuinka meidän Vapahtajamme täydellisessä, ylösnoukseessa ruumiissa on yhä haavat Hänen kyljessään ja naulojen jäljet Hänen käsissään ja jaloissaan.²⁶

Toisinaan historian aikana kuolevaisia ihmisiä on teloitettu ristiinnaulitsemalla. Mutta vain meidän Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen ruumiissa on yhä merkit Hänen puhtaasta rakkaudestaan. Vain Hän täyttää profetian siitä, että Hänet korotettaisiin ristille, jotta Hän voisi vetää meidät kaikki nimeltä mainiten luokseen.²⁷

Vapahtajamme julistaa: ”Kyllä, he voivat unohtaa, mutta minä en sinua unohda –”.

Katso, minä olen sinut piirtänyt sinut käteni kämmeniin.”²⁸

Hän todistaa: ”Minä olen se, joka

korotettiin. Minä olen Jeesus, joka ristiinnaulittiin. Minä olen Jumalan Poika.”²⁹

Tästä todistan nöyrästi ja rukouksen, että me muistamme Hänet aina – kaikkina aikoina, kaikessa ja kaikkialla, missä lienemmekin.³⁰ Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. ”Nimelle rakkaan Jeesuksen”, *MAP-lauluja*, 107.
2. PKO, JSR 1. Moos. 9:22.
3. Ks. OL 18:10–16.
4. Ks. OL 45:26; 88:91.
5. Ps. 20:8.
6. ”Be Still, My Soul”, *Hymns*, 124.
7. Ks. 2. Tim. 3:1; ks. myös jakeet 2–7.
8. OL 3:3.
9. Peter Thielst, *Elämä ymmärretään taaksepäin – mutta se täytyy elää eteenpäin: Kertomus Søren Kierkegaardista*, suom. Torsti Lehtinen, 1999, kursivointi lisätty.
10. Ks. ”Elon aallot myrskyt kun raivoaa”, *MAP-lauluja*, 159.
11. OL 58:42; ks. myös Jes. 43:25.
12. En. 7–8.
13. Ks. Jes. 43:26, englanninkielinen kuningatsoon Jaakon raamatunkäännös.
14. Ks. Moroni 10:32.
15. Ks. Joh. 14:6.
16. Ks. Ps. 24:3–4; ks. myös jae 4; kokemusta käytetty luvalla.
17. T. S. Eliot, ”Little Gidding”, julkaisussa *Four Quartets*, 1943, osa 5, rivit 241–242.
18. Ks. esim. Et. 12:23–28; Dieter F. Uchtdorf, ”Tulkaa, liitytkää joukkoomme”, *Liahona*, marraskuu 2013, s. 21–24.
19. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, 2007, s. 545. Hän jatkaa tässä: ”Pitääkö minut siis heittää menemään tyhjäänpäiväisenä?”
20. Ks. OL 27:2–4, nykyajan ilmoitus veden käytöstä viinin sijaan.
21. PKO, JSR Mark. 14:21.
22. Ks. Moroni 4:3; 5:2; OL 20:77, 79.
23. Ks. Alma 34:20–21, 28–29. Nykyajan ilmoituksessa Herra käskee meitä samalla tavoin: ”Muistakaa kaikessa köyhiä ja tarvitsevia, sairaita ja ahdistettuja” (OL 52:40).
24. Ks. 3. Nefi 11:14–15.
25. Alma 40:23.
26. Ks. OL 6:37.
27. Ks. 3. Nefi 27:14; ks. myös esim. Joh. 12:32–33; 1. Nefi 11:33; Moosia 23:22; Alma 13:29; 33:19; Hel. 8:14–15.
28. 1. Nefi 21:15–16; ks. myös Jes. 49:15–16.
29. OL 45:52.
30. Ks. Moosia 18:9.

Vanhin Patrick Kearon
seitsemänkymmenen koorumista

Suoja myrskyltä

Tämä hetki ei määrittele pakolaisia, mutta meidän suhtautumistapamme määrittelee osaltaan meitä.

Minun oli nälkä, ja te annoitte minulle ruokaa. Minun oli jano, ja te annoitte minulle juotavaa. Minä olin koditon, ja te otitte minut luoksenne.

Minä olin alasti, ja te vaatetitte minut. – –

Totisesti: kaiken, minkä te olette tehneet yhdelle näistä vähäisimmistä veljistäni, sen te olette tehneet minulle.”¹

Maailmassa on nykyään arviolta 60 miljoonaa pakolaista, mikä tarkoittaa, että ”jokaista 122 ihmistä kohden yksi – – on joutunut pakenemaan kodistaan”², ja puolet näistä ihmisistä on lapsia³. On järkyttävää miettiä näitä lukumääriä ja pohtia, mitä se tarkoittaa kussakin yksittäisessä elämässä. Nykyinen tehtäväni on Euroopassa, jonne näitä pakolaisia on saapunut viime vuoden aikana 1,25 miljoonaa sodan runtelemissa osista Lähi-itää ja Afrikkaa.⁴ Näemme monien heistä tulevan mukanaan ainoastaan yllään olevat vaatteet ja se, mitä he voivat kantaa yhdessä pienessä kassissa. Suuri osa heistä on hyvin koulutettua, ja kaikkien on täytynyt jättää kotinsa, opiskelunsa ja työpaikkansa.

Ensimmäisen presidenttikunnan johdolla kirkko toimii 75 organisaation kanssa 17:ssä Euroopan maassa. Näitä organisaatioita on suurista

kansainvälisistä instituutioista pieniin paikallisiin hankkeisiin, hallitusten virastoista uskonnollisiin ja tunnustustettomiin hyväntekeväisyysjärjestöihin. Meillä on onni olla yhteistyössä niiden kanssa, jotka ovat työskennelleet monia vuosia pakolaisten parissa ympäri maailmaa, ja oppia heiltä.

Meidän kirkon jäsenten ei kansana tarvitse katsoa kauas historiaamme muistellaksemme aikoja, jolloin me olimme pakolaisia, jotka karkotettiin väkivaltaisesti kodeistaan ja maatiloiltaan yhä uudelleen. Puhuessaan viime viikonloppuna pakolaisista sisar Linda Burton pyysi kirkon naisia miettimään: ”Mitä jos *heidän* tarinansa olisi *minun* tarinani?”⁵ Heidän tarinansa on meidän tarinamme, eikä kovinkaan monen vuoden takaa.

Hallituksissa ja kautta yhteiskunnan esitetään erittäin latautuneita väitteitä siitä, mikä pakolaisen määritelmä on ja mitä pitäisi tehdä pakolaisten auttamiseksi. Minun puheeni tarkoituksena ei ole millään tavoin osallistua tuohon kiivaaseen keskusteluun eikä kommentoida maahanmuuttopolitiikkaa vaan keskittyä *ihmisiin*, jotka sota, jota he eivät olleet aloittamassa, on karkottanut kodistaan ja maastaan.

Vapahtaja tietää, miltä tuntuu olla pakolainen – Hän oli sellainen. Kun

Jeesus oli lapsi, Hän ja Hänen perheensä pakenivat Egyptiin välttyäkseen Herodeksen murhanhimoisilta miekoilta. Ja palvelutyönsä eri vaiheissa Jeesusta uhattiin ja Hänen henkensä oli vaarassa, ja lopulta Hän alistui niiden pahojen miesten suunnitelmiin, jotka olivat juonitelleet surmataakseen Hänet. Siksi kenties meille on sitäkin merkittävämpää, että Hän opetti toistuvasti meitä rakastamaan toisiamme, rakastamaan kuten Hän rakastaa, rakastamaan lähimmäistämme niin kuin itseämme. Todellakin ”puhdasta, Jumalan ja Isän silmissä tahratonta palvelusta on huolehtia orvoista ja leskistä, kun he ovat ahdingossa”⁶, ja ”huolehtia köyhistä ja tarvitsevista ja antaa heille apua, niin etteivät he kärsi”⁷.

On ollut innoittavaa nähdä, miten kirkon jäsenet eri puolilla maailmaa ovat runsailla lahjoituksillaan auttaneet näitä ihmisiä ja perheitä, jotka ovat menettäneet niin paljon. Etenkin ympäri Eurooppaa olen nähnyt monia kirkon jäseniä, jotka ovat kokeneet sielun iloisen heräämisen ja rikastumisen,

kun he ovat vastanneet tuohon syvään sisäiseen haluun auttaa ja palvella niitä, jotka ovat niin äärimmäisessä hädässä heidän ympärillään. Kirkko on antanut suojaa ja lääkinnällistä hoitoa. Vaarnat ja lähetyskentät ovat keränneet monia tuhansia hygieniapakkauksia. Toiset vaarnat ovat antaneet ruokaa ja vettä, vaatteita, sadetakkeja, polkupyöriä, kirjoja, reppuja, lukulaseja ja paljon muuta.

Ihmiset Skotlannista Sisiliaan ovat tulleet mukaan kaikissa mahdollisissa rooleissa. Lääkärit ja sairaanhoitajat ovat tarjonneet palvelujaan vapaaehtoisesti paikoissa, jonne pakolaisia on saapunut merimatkinsa jälkeen märkinä, viluisina ja usein järkyttyneinä. Kun pakolaiset alkavat asettua jälleen aloilleen, paikalliset jäsenet auttavat heitä oppimaan isäntämaansa kielen, ja toiset kohottavat sekä lasten että vanhempien mielialaa tarjoamalla leluja, taidetarvikkeita, musiikkia, pelejä ja leikkejä. Jotkut ovat tarttuneet lahjoitettuihin lankoihin, kudinpuikkoihin ja virkkuukoukkuihin ja opettavat näitä

taitoja vanhoille ja nuorille pakolaisille paikkakunnallaan.

Kokeneet kirkon jäsenet, jotka ovat vuosien ajan palvelleet ja johtaneet, osoittavat todeksi sen seikan, että näiden välittömässä avuntarpeessa olevien ihmisten palveleminen on tuonut tähän asti rikkaimman, tyydytystä tuottavimman kokemuksen heidän palvelutyössään.

Näiden tilanteiden todellisuus on nähtävä, ennen kuin ne usko. Talvella tapasin pakolaisten läpikulkuleirillä monien muiden joukossa erään rakkaana olevan syyrialaisen naisen, joka kaipasi kipeästi varmuutta siitä, ettei hänen tarvitsisi synnyttää lastaan sen suuren hallin kylmille lattioille, jonne hänet oli majoitettu. Syyriassa hän oli ollut opettaja yliopistossa. Ja Kreikassa puhuin perheen kanssa, joka oli yhä märkä, kylmissään ja peloissaan tultuaan meren yli Turkista pienellä kumiveneellä. Katsottuani heitä silmiin ja kuultuani heidän tarinansa – sekä siitä kauhusta, jota he olivat paenneet, että heidän vaarallisesta matkastaan turvapaikan löytämiseksi – en ole enää koskaan entiselläni.

Huolenpitoa ja apua antamassa on laaja joukko omistautuneita avustustyöntekijöitä, joista monet ovat vapaaehtoisia. Näin itse toiminnassa erään kirkon jäsenen, joka oli työskennellyt monta kuukautta yöt läpeensä huolehtien Turkista Kreikkaan saapuneiden välittömimmistä tarpeista. Lukemattomien muiden ponnistusten lisäksi hän antoi ensiapua niille, jotka sitä kriittisimmin tarvitsivat. Hän katsoi, että yksin matkaavista naisista ja lapsista huolehdittiin, lohdutti niitä, jotka olivat menettäneet matkan varrella rakkaitaan, ja teki parhaansa kohdentaakseen rajalliset voimavarat rajattomiin tarpeisiin. Hän, kuten niin monet hänen kaltaisensa, oli ollut kirjaimellisesti

palveleva enkeli, jonka tekoja eivät unohda ne, joista hän huolehti, eikä Herra, jonka asialla hän oli.

Kaikki, jotka ovat uhranneet aikaansa ja voimiaan lievittääkseen ympärillään olevaa kärsimystä, ovat paljolti Alman kansan kaltaisia: ”Ja niinpä he suotuisissa oloissaan eivät lähettäneet pois ketään, joka oli alaston tai joka oli nälkäinen tai joka oli janoinen tai joka oli sairas tai joka ei ollut ravittu; – he olivat anteliaita kaikille, sekä vanhoille että nuorille, sekä orjille että vapaille, sekä miehille että naisille, kuuluvatpa he kirkkoon tai eivät, eivätkä he katsoneet henkilöön vaan siihen, kuka oli tarvitseva.”⁸

Meidän pitää varoa sitä, etteivät uutiset pakolaisten hädästä tule jotenkin tavallisiksi, kun alkujärkytys hälvenee ja sodat silti jatkuvat ja perheitä tulee edelleen. Kaikkialla maailmassa miljoonat pakolaiset, joiden tarinat eivät enää pääse uutisiin, ovat yhä kipeästi avun tarpeessa.

Jos kysytte: ”Mitä minä voin tehdä?”, muistakaamme ensin, ettei meidän pidä palvella perheemme ja muiden velvollisuuksiemme kustannuksella⁹ eikä meidän tule odottaa, että johtajamme organisoivat meille hankkeita. Mutta nuoret, miehet, naiset ja perheet – me voimme mennä mukaan tähän suureen humanitaariseen ponnistukseen.

Vastauksena ensimmäisen presidenttikunnan kutsuun olla mukana palvelemassa Kristuksen kaltaisella tavalla pakolaisia ympäri maailman¹⁰ Apuyhdistyksen, Nuorten Naisten ja Alkeisyhdistyksen ylimmät johtokunnat ovat organisoineet avustushankkeen nimeltä ”Minä olin koditon”. Sisar Burton esitteli tämän hankkeen kirkon naisille viime viikonloppuna yleisessä naisten kokouksessa. Sivustolla iwasastranger.lds.org on runsaasti hyödyllisiä ideoita, lähdeaineistoa ja ehdotuksia palvelemisesta.

Aloitakaa polvistumalla rukoukseen. Ajatelkaa sitten tekevänne jotakin lähellä kotia, omalla paikkakunnallanne, missä löydätte ihmisiä, jotka tarvitsevat apua sopeutumisessa uusiin olosuhteisiinsa. Perimmäinen päämäärä on heidän kuntoutumisessaan tuoteliaaseen ja omavaraiseen elämään.

Meidän mahdollisuutemme auttaa ja olla ystävä ovat loputtomat. Voisitte auttaa asumaan asettuneita pakolaisia oppimaan isäntämaansa kielen, päivittämään taitojaan tai harjoittelemaan työhaastattelussa olemista. Voisitte tarjoutua opastamaan perhettä tai yksinhuoltajaäitiä heidän totuttautumisessaan outoon kulttuuriin, ehkäpä niinkin yksinkertaisesti kuin menemällä heidän kanssaan ruokakauppaan tai kouluun. Joillakin seurakunnilla ja vaarnoilla on jo luotettavia organisaatioita, joiden kanssa tehdä yhteistyötä. Ja te voitte olosuhteidenne mukaan avustaa kirkon ainutlaatuisia humanitaarista työtä.

Lisäksi jokainen meistä voi lisätä tietoisuuttaan maailmantapahtumista, jotka ajavat nämä perheet kodeistaan. Meidän täytyy asettua vastustamaan suvaitsemattomuutta sekä kannattaa kunnioitusta ja ymmärtämystä yli kulttuurien ja perinteiden. Se, että tapaatte pakolaisperheitä ja kuulette heidän tarinansa omin korvin ettekä ruudusta tai sanomalehdestä, muuttaa teitä. Silloin syntyy todellisia ystävyys-suhteita ja edistetään myötätuntoa ja onnistunutta sopeutumista.

Herra on opettanut meille, että Siionin vaarujen tulee olla ”puolustus ja suoja myrskyltä”¹¹. Me olemme löytäneet suojan. Tulkaamme turvalisista paikoistamme ja jakakaamme runsaudestamme heille *toivoa* kirkkaammasta tulevaisuudesta, *uskoa* Jumalaan ja lähimmäisiimme sekä *rakkautta* nähdä yli kulttuuristen ja ideologisten erojen se loistava totuus, että me olemme kaikki taivaallisen Isämme lapsia.

Vanhin Dallin H. Oaks

kahdentoista apostolin koorumista

”Eihän Jumala ole antanut meille pelkuruuden henkeä, vaan voiman [ja] rakkauden hengen.”¹²

Pakolaisuus saattaa olla ratkaiseva hetki niiden elämässä, jotka ovat pakolaisia, mutta pakolaisuus ei määrittele heitä. Kuten lukemattomien tuhansien kohdalla ennen heitä, tämä on heidän elämässään yksi ajanjakso – toivottavasti lyhyt ajanjakso. Joistakuista heistä tulee Nobelin palkinnon saajia, virkamiehiä, lääkäreitä, tiedemiehiä, muusikoita, taiteilijoita, uskonnollisia johtajia ja vaikuttajia muilla aloilla. Todellakin, monet heistä *olivat* sellaisia ennen kuin menettivät kaiken. Tämä hetki ei määrittele heitä, mutta meidän suhtautumistapamme määrittelee osaltaan meitä.

”Totisesti: kaiken, minkä te olette tehneet yhdelle näistä vähäisimmistä veljistäni, sen te olette tehneet minulle.”¹³ Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

Lisää tietoa on osoitteissa iwasastranger.lds.org ja mormonchannel.org/blog/post/40-ways-to-help-refugees-in-your-community.

VIITTEET

1. Matt. 25:35–36, 40.
2. Ks. Stephanie Nebehay, ”World’s Refugees and Displaced Exceed Record 60 Million”, 18. joulukuuta 2015, reuters.com.
3. Ks. ”Facts and Figures about Refugees”, unhcr.org.uk/about-us/key-facts-and-figures.html.
4. Ks. ”A Record 1.25 Million Asylum Seekers Arrived in the EU Last Year”, 4. maaliskuuta 2016, businessinsider.com.
5. Linda K. Burton, ”Minä olin koditon”, *Liahona*, toukokuu 2016, s. 13.
6. Jaak. 1:27.
7. OL 38:35; ks. myös OL 81:5.
8. Alma 1:30.
9. Ks. ensimmäisen presidenttikunnan kirje, 26. maaliskuuta 2016; ks. myös Moosia 4:27.
10. Ks. ensimmäisen presidenttikunnan kirje, 27. lokakuuta 2015.
11. OL 115:6; ks. myös Jes. 4:5–6.
12. Ks. 2. Tim. 1:7.
13. Matt. 25:40.

Kaikessa on vastakohtaisuutta

Vastakohtaisuus sallii meidän kasvaa kohti sitä, millaisiksi taivaallinen Isämme haluaisi meidän tulevan.

Isän pelastussuunnitelmalla Hänen lastensa iankaikkiseksi edistymiseksi on keskeinen sija Jeesuksen Kristuksen evankeliumissa. Tuo nykyajan ilmoituksessa selitetty suunnitelma auttaa meitä ymmärtämään monia asioita, joita kohtaamme kuolevaisuudessa. Sanomani keskittyy vastakohtaisuuden välttämättömään tehtävään tuossa suunnitelmassa.

Elämän kuolevaisuudessa on tarkeitus antaa Jumalan lapsille tarvittavat kokemukset, jotta he ”[edistyisivät] kohti täydellisyyttä ja [toteuttaisivat] lopulta jumalallisen päämääränsä iankaikkisen elämän perillisinä”¹. Kuten presidentti Thomas S. Monson meille tänä aamuna niin voimallisesti esitti, me edistymme, kun meitä koetellaan, jotta nähtäisiin, pidämmekö me Jumalan käskyt (ks. Abr. 3:25). Jotta meitä voidaan koetella, meillä on oltava vapaus valita vaihtoehtojen välillä. Jotta voi olla vaihtoehtoja, joiden suhteen käytämme tahdonvapauttamme, meidän täytyy kokea vastakohtaisuutta.

Myös suunnitelman muu osa on välttämätön. Kun me teemme

vääriä valintoja – kuten me väistämättä teemme – synty tahraa meidät ja meidät on puhdistettava, jotta voimme edetä kohti iankaikkista päämääräämme. Isän suunnitelma antaa tähän keinon – keinon tyydyttää oikeudenmukaisuuden iankaikkiset vaatimukset: Vapahtaja maksaa hinnan vapauttaakseen meidät synneistämme. Tuo Vapahtaja on Herra Jeesus Kristus, Jumalan, iankaikkisen Isän, ainosyntyinen Poika, jonka sovitusuhri – jonka kärsimys – maksaa syntiemme hinnan, jos teemme niistä parannuksen.

Yksi parhaista selityksistä vastakohtaisuuden tehtävästä, joka suunniteltiin ennalta, on Mormonin kirjassa Lehin opetuksissa pojalleen Jaakobille.

”On välttämätöntä, että kaikessa on vastakohtaisuutta. Ellei niin olisi, – ei voisi olla vanhurskautta eikä jumalatomuutta, ei pyhyttä eikä kurjuutta, ei hyvää eikä pahaa” (2. Nefi 2:11; ks. myös jae 15).

Sen vuoksi Lehi jatkoi: ”Herra Jumala sallii ihmisen toimia omasta puolestaan. Ja nyt, ihminen ei voisi toimia omasta puolestaan, ellei yksi tai toinen häntä houkuttelisi.” (Jae 16.) Vastaavasti Herra julistaa nykyajan ilmoituksessa: ”Ja on

välttämätöntä, että Perkele kiusaa ihmislapsia, tai muuten heillä ei olisi tahtonsa vapautta” (OL 29:39).

Vastakohtaisuus oli välttämätöntä Eedenin puutarhassa. Lehi opetti, että jos Aadam ja Eeva eivät olisi tehneet valintaa, joka johti kuolevaisuuteen, ”he olisivat jääneet viattomuuden tilaan – – tekemättä hyvää, sillä he eivät tunteet syntiä” (2. Nefi 2:23).

Alusta alkaen tahdonvapaudella ja vastakohtaisuudella oli keskeinen sija Isän suunnitelmassa ja Saatanan kapinassa sitä vastaan. Kuten Herra ilmoitti Moosekselle, taivaan neuvonpidossa Saatana ”pyrki hävittämään ihmisen tahdonvapauden” (Moos. 4:3). Tuo hävittäminen kuului olennaisena Saatanan tarjoamiin ehtoihin. Hän astui Isän eteen ja sanoi: ”Katso, tässä olen, lähetä minut, minä olen poikasi ja lunastan koko ihmissuvun, niin ettei yksikään sielu huku, ja totisesti minä teen sen; anna siis minulle kunniasi” (Moos. 4:1).

Siten Saatana ehdotti toteuttavansa Isän suunnitelman tavalla, joka estäisi Isän tarkoituksen toteutumisen ja antaisi Hänen kunniansa Saatanelle.

Saatanan ehdotus olisi varmistanut täydellisen samanarvoisuuden: se olisi ”lunastanut koko ihmissuvun”, niin ettei yksikään sielu joutuisi hukkaan. Kenelläkään ei olisi tahdon- eli valinnanvapautta ja siten ei olisi tarvetta vastakohtaisuudelle. Ei olisi koetusta, ei epäonnistumista eikä menestystä. Ei olisi kasvua sen päämäärän saavuttamiseksi, jonka Isä halusi lapsilleen. Pyhissä kirjoituksissa kerrotaan, että Saatanan vastustus johti sotaan taivaassa (ks. Ilm. 12:7). Siinä sodassa kaksi kolmasosaa Jumalan lapsista ansaitsi oikeuden kokea elämän kuolevaisuudessa valitsemalla Isän suunnitelman ja hylkäämällä Saatanan kapinoinnin.

Saatanan päämääränä oli ottaa Isän kunnia ja voima itselleen (ks. Moos.

4:1, 3; Jes. 14:12–15). ”Ja nyt”, Isä sanoi, ”koska Saatana kapinoi minua vastaan – – minä käskin syöstä hänet alas” (Moos. 4:3) kaikkien niiden henkien kanssa, jotka olivat käyttäneet tahdonvapauttaan seuratakseen häntä (ks. Juud. 6; Ilm. 23:8–9; OL 29:36–37). Kuolevaisuuteen syöstyinä ruumiittomina henkinä Saatana ja hänen seuraajansa houkuttelevat ja pyrkivät pettämään ja orjuuttamaan Jumalan lapsia (ks. Moos. 4:4). Näin ollen Paholainen, joka vastusti Isän suunnitelmaa ja pyrki *tuhoamaan* sen, itse asiassa *edisti* sitä, koska juuri vastakohtaisuus mahdollistaa valintojen tekemisen ja juuri oikein valitsemisen mahdollisuus johtaa siihen kasvuun, joka on Isän suunnitelman päämäärä.

II

On merkittävää, että kiusaus tehdä syntiä ei ole ainoa vastakohtaisuus kuolevaisuudessa. Isä Lehi opetti, että mikäli lankeemusta ei olisi tapahtunut, Aadam ja Eeva ”olisivat jääneet

viattomuuden tilaan, kokematta iloa, sillä he eivät tunteneet kurjuutta” (2. Nefi 2:23). Ilman vastakohtaisuuden kokemusta kuolevaisuudessa ”kaiken on oltava osista syntyvä kokonaisuus”, jossa ei olisi onnea eikä kurjuutta (Jae 11). Siksi, isä Lehi jatkoi, kun Jumala oli luonut kaiken, ”jotta hänen iankaikkiset tarkoituksensa toteutuisivat ihmisen päämäärässä – –, oli oltava vastakohtaisuutta; kielletty hedelmäkin vastakohtana elämän puulle, toisen ollessa makea ja toisen karvas” (Jae 15).² Hänen opetuksensa tästä osasta pelastussuunnitelmaa päättyy näihin sanoihin:

”Katso, kaikki on tapahtunut hänen viisautensa mukaan, joka tietää kaiken.

Aadam lankesi, jotta ihmisiä voisi olla, ja ihmiset ovat, jotta heillä voisi olla ilo.” (Jakeet 24–25.)

Vastakohtaisuus niiden vaikeiden olosuhteiden muodossa, joita kohtaamme kuolevaisuudessa, on myös osa suunnitelmaa, joka edistää kasvuaamme kuolevaisuudessa.

III

Me kaikki kohtaamme erilaisia vastakohtaisuuksia, jotka koettelevat meitä. Jotkin näistä koetuksista ovat kiusauksia tehdä syntiä. Jotkin ovat kuolevaisuuteen liittyviä haasteita, jotka eivät liity omiin synteihimme. Jotkin ovat todella suuria. Jotkin ovat pieniä. Jotkin ovat jatkuvia ja toiset pelkästään väliaikaisia. Ketään meistä ei ole vapautettu niistä. Vastakohtaisuus sallii meidän kasvaa kohti sitä, millaisiksi taivaallinen Isämme haluaisi meidän tulevan.

Sen jälkeen kun Joseph Smith oli saanut Mormonin kirjan käännetyksi, hänen oli vielä löydettävä kustantaja. Se ei ollut helppoa. Tämän pitkän käsikirjoituksen monimutkaisuus, painokustannukset ja tuhansien kirjojen sitominen olivat pelottavia asioita. Ensimmäisenä Joseph lähestyi E. B. Grandinia, Palmyrassa toiminutta kirjanpainajaa, joka kieltäytyi. Sitten hän kysyi toiselta Palmyrassa toimineelta kirjanpainajalta, joka myös kieltäytyi. Hän matkusti 40 kilometrin päähän Rochesteriin ja kääntyi läntisen New

Yorkin osavaltion tunnetuimman kustantajan puoleen, joka myös kieltäytyi. Eräs toinen kustantaja Rochesterissa olisi suorittanut työn, mutta olosuhteiden vuoksi tätä vaihtoehtoa ei voitu hyväksyä.

Viikot kuluivat, ja Joseph oli varmastikin ymmällään siitä vastustuksesta, jota hän kohtasi pyrkiessään täyttämään jumalallisen tehtävänsä. Herra ei tehnyt asiaa helpoksi, mutta Hän teki sen mahdolliseksi. Josephin viides yritys – toinen kerta kun hän kysyi asiaa Palmyrassa toimivalta kustantaja Grandinilta – onnistui.³

Vuosia myöhemmin Joseph koki tuskaa ollessaan useita kuukausia vangittuna Libertyn vankilassa. Hänen rukoillessaan apua Herra vastasi hänelle sanoen, että ”kaikki tämä antaa sinulle kokemusta ja on sinun hyväksesi” (OL 122:7).

Tuntemme kaikki muita kuolevaisuuden vastakohtaisuuksia, jotka eivät johdu omista synneistämme, kuten sairaus, vamma ja kuolema. Presidentti Thomas S. Monson on selittänyt:

”Jotkut teistä ovat saattaneet joskus huudahtaa kärsimyksissänne ihmetellen, miksi taivaallinen Isämme sallii teidän joutua koettelemuksiin, millaisia sitten kohtaattekin. – –

Elämämme kuolevaisuudessa ei kuitenkaan ollut tarkoitus ollakaan helppoa tai jatkuvasti miellyttävää. Taivaallinen Isämme – – tietää, että me opimme, kasvamme ja jalostumme ankarien haasteiden, sydäntä raastavien surujen ja vaikeiden valintojen kautta. Jokainen meistä kokee synkkiä päiviä, kun rakkaitamme kuolee, tuskallisia aikoja, kun sairastumme, hylätyksi tulemisen tunteita, kun ne, joita rakastamme, näyttävät hyljänneen meidät. Nämä ja muut koettelemukset tuovat eteemme kestokykymme todellisen koetuksen.”⁴

Pyrkimyksemme pyhittää lepopäivä paremmin on vähemmän rasittava esimerkki vastakohtaisuudesta. Olemme saaneet Herralta käskyn pyhittää lepopäivän. Jotkin valinnoistamme saattavat rikkoa tuota käskyä, kun taas toiset valinnat ajankäytöstä lepopäivänä ovat yksinkertaisesti kysymyksiä siitä, teemmekö sitä, mikä on vain hyvää, vai sitä, mikä on parempaa tai parasta.⁵

Mormonin kirjassa kuvaillaan kolmea menetelmää, jotka havainnollistavat kiusauksiin liittyvää vastakohtaisuutta ja joita Perkele käyttää viimeisinä aikoina. Ensiksi, hän ”riehuu ihmislasten sydämessä ja yllyttää heitä vihaan sitä vastaan, mikä on hyvää” (2. Nefi 28:20). Toiseksi, hän ”rauhottaa ja tuudittaa [jäsenet] lihalliseen turvallisuuteen” sanoen, että ”Siion menestyy, kaikki on hyvin” (jae 21). Kolmanneksi, hän sanoo meille, ”ettei helvettiä ole; ja – – minä en ole Perkele, sillä sellaista ei ole” (jae 22), ja sen vuoksi ei ole oikeaa ja väärää. Tämän vastakohtaisuuden vuoksi meitä varoitetaan olemasta ”huolettomia Siionissa!” (Ks. jae 24.)

Kirkko jumalallisessa tehtävässä ja me omassa elämässämme näytämme kohtaavan tänä päivänä kasvavaa vastustusta. Ehkäpä kun kirkko kasvaa voimassa ja me jäsenet kasvamme uskossa ja kuuliaisuudessa, Saatana lisää vastustuksensa voimaa, niin että meillä on jatkuvasti ”kaikessa – – vastakohtaisuutta”.

Osa tästä vastustuksesta tulee vielä kirkon jäseniltä. Jotkut, jotka käyttävät omaa järkeilyään tai viisauttaan vastustaakseen profetallista ohjausta, antavat itselleen vaaleilla valituilta elimiltä lainatun leiman ”lojaali oppositio”. Vaikka tämä onkin soveliaista demokradiassa, tälle käsitteelle ei ole oikeutusta Jumalan valtakunnan hallinnossa, jossa kysymyksiä kunnioitetaan mutta vastustusta ei (ks. Matt. 26:24).

Toinen esimerkki on se, että kirkkomme varhaisessa historiassa on monia asioita – kuten mitä Joseph Smith teki tai ei tehnyt milloin missäkin tilanteessa – joita jotkut käyttävät perusteena vastustukselle. Sanon kaikille: osoittakaa uskoa ja luottakaa

Vapahtajan opetuksiin, että ”hedelmistä te heidät tunnette” (Matt. 7:16). Kirkko ponnistelee suuresti ollakseen läpinäkyvä niiden asiakirjojen suhteen, jotka meillä on, mutta senkin jälkeen kun olemme julkaisseet kaiken mahdollisen, jäsenillemme jää joskus peruskysymyksiä, joita ei voida ratkaista tutkimalla. Tämä on kirkon historian mukaelma siitä, että ”kaikessa on vastakohtaisuutta”. Jotkin asiat voidaan oppia vain uskon kautta (ks. OL 88:118). Pohjimmaisena luottamuksemme tulee olla uskossa siihen todistukseen, jonka olemme saaneet Pyhäältä Hengeltä.

Jumala kajoaa harvoin yhdenkään lapsensa tahdonvapauteen puuttamalla joidenkin vapauksiin toisten huojennukseksi. Mutta Hän kyllä helpottaa koettelemustemme taakkoja ja vahvistaa meitä kestäämään niitä, kuten Hän teki Alman kansalle Helamin maassa (ks. Moosia 24:13–15). Hän ei estä kaikkia katastrofeja, mutta Hän vastaa rukouksiimme ohjata ne syrjään, kuten Hän teki harvinaislaatuisten voimakkaalle hirmumyrskylle,

joka uhkasi estää Fidžin temppelein vihkimisen⁶, tai Hän heikentää niiden vaikutuksia, kuten Hän teki terroristien pommi-iskussa, joka riisti niin monien hengen Brysselin lentokentällä mutta vain vahingoitti neljää lähetyssaarnaajaamme.

Kaikessa kuolevaisessa vastakohtaisuudessa meillä on Jumalan lupaus siitä, että Hän on pyhittävä ahdinkomme meidän hyväksemme (ks. 2. Nefi 2:2). Meitä on myös opetettu ymmärtämään kuolevaisuuden kokemuksiamme ja Hänen käskyjään Hänen suuren pelastussuunnitelmansa asiayhteydessä. Se kertoo meille elämän tarkoituksen ja antaa meille lupauksen Vapahtajasta, jonka nimessä todistan näiden asioiden totuudesta. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. ”Perhe – julistus maailmalle”, *Liahona*, marraskuu 2010, s. 129.
2. Samalla tavoin nykyajan ilmoitus opettaa, että ellei meillä olisi milloinkaan karvasta, me emme voisi tuntea makeaa (ks. OL 29:39).
3. Ks. Michael Hubbard MacKay ja Gerrit J. Dirkmaat, *From Darkness unto Light: Joseph Smith's Translation and Publication of the Book of Mormon*, 2015, s. 163–179.
4. Thomas S. Monson, ”Joy in the Journey”, BYU:n naisten konferenssi, 2. toukokuuta 2008, womensconference.ce.byu.edu. Lyhyt kirjoitelma rehtiydestä ja demokradiasta, jonka on kirjoittanut John S. Tanner, BYU–Havaijin nykyinen rehtori, sisältää seuraavan näkemyksen meille kaikille tutusta aiheesta: ”Sen oppiminen, kuinka hävitään tahdikkaasti, ei ole ainoastaan kansalaisvelvollisuus. Se on uskonnollinen välttämättömyys. Jumala suunnitteli kuolevaisuuden taatakseen, että ’kaikessa on vastakohtaisuutta’ (2. Nefi 2:11). Takaiskut ja tappiot ovat osa Hänen suunnitelmaansa meidän täydelliseksi tekemiseksemme. – – Tappiolla on keskeinen tehtävä ’täydellisyden tavoittelussamme’.” (*Notes from an Amateur: A Disciple's Life in the Academy*, 2011, s. 57.)
5. Ks. Dallin H. Oaks, ”Hyvä, parempi, paras”, *Liahona*, marraskuu 2007, s. 104–108.
6. Ks. Sarah Jane Weaver, ”Rededication Goes Forward”, *Church News*, 28. helmikuuta 2016, s. 3–4.

Vanhin Kent F. Richards
seitsemänkymmenen koorumista

Jumalisuuden voima

Jokainen temppeli on Jumalan pyhä huone, ja temppelissä me jokainen voimme oppia tuntemaan jumalisuuden voimat.

Vain muutama kuukausi ennen kuolemaansa profeetta Joseph Smith oli koolla kahdentoista apostolin kanssa puhuakseen suurimmista tarpeista, mitä kirkolla oli edessään tuona hyvin vaikeana aikana. Hän sanoi heille: ”*Enemmän kuin mitään muuta me tarvitsemme temppelin.*”¹ Varmastikin näinä vaikeina aikoina nykyään me jokainen ja meidän perheemme tarvitsemme enemmän kuin mitään muuta temppelin.

Eräässä äskettäisessä temppelin vihkimistilaisuudessa olin innoissani koko tuosta kokemuksesta. Rakastin avointen ovien tilaisuuksia ja tervehdin monia kävijöitä, jotka tulivat katsomaan temppeliä. Pidin nuorten eloisuudesta ja innosta kulttuurijuhlissa sekä sen jälkeisistä suurenmoisista vihkimistilaisuuksista. Henki oli suloinen. Monia ihmisiä siunattiin. Ja sitten seuraavana aamuna vaimoni ja minä menimme kastealtaalle osallistumaan kasteisiin muutamien omien esivanhempiemme puolesta. Kun kohotin käteni aloittaakseni toimituksen, Hengen voima otti minut lähes täysin valtaansa. Tajusin jälleen, että temppelin todellinen voima on toimituksissa.

Kuten Herra on ilmoittanut, Melkisedekin pappisuuden täyteys on temppelissä ja sen toimituksissa, ”sillä siinä

pyhän pappisuuden avaimet annetaan, jotta voisitte saada kunniaa ja kirkkautta”². ”Sen tähden sen toimituksissa ilmenee jumalisuuden voima.”³ Tämä lupaus on teitä ja perhettänne varten.

Vastuullamme on ”ottaa vastaan” se, mitä Isämme tarjoaa.⁴ ”Sillä sille, joka ottaa sen vastaan, annetaan yltäkyllin, vieläpä voimaa”⁵: voimaa ottaa vastaan *kaikki* se, mitä Hän voi antaa ja myös antaa meille – nyt ja iankaikkisesti⁶; voimaa tulla Jumalan pojiksi ja tyttäriksi⁷, jotta tuntisimme ”taivaan voimat”⁸, puhuisimme Hänen nimessään⁹

ja saisimme Hänen Henkensä voiman¹⁰. Meistä jokainen voi saada henkilökohtaisesti nämä voimat temppelin toimitusten ja liittojen kautta.

Nefi näki meidän aikamme suuressa näyssään: ”Minä, Nefi, näin Jumalan Karitsan *voiman* laskeutuvan Karitsan kirkon pyhien päälle ja Herran *liittokansan* päälle, joka oli hajotettu kaikkialle maan päällä; ja heidät *varustettiin vanhurskaudella ja Jumalan voimalla suuressa kirkkaudessa.*”¹¹

Minulla oli äskettäin etuoikeus olla temppelin avointen ovien tilaisuudessa presidentti Russell M. Nelsonin ja hänen perheensä kanssa, kun hän kokosi heidät sinetöimisalttarin ympärille ja selitti heille, että kaiken, mitä me teemme kirkossa – jokaisen kokouksen, toiminnan, oppiaiheen ja palvelutehtävän – tarkoituksena on valmistaa meitä jokaista tulemaan temppeliin ja polvistumaan alttarille ottamaan vastaan kaikki Isän lupaamat siunaukset iankaikkisuudeksi.¹²

Kun tunnemme temppelin siunaukset omassa elämässämme, sydämemme kääntyy sukulaistemme, niin elävien kuin kuolleidenkin, puoleen.

Näin jokin aika sitten kolmea sukupolvea edustavan perheen osallistuvan yhdessä kasteisiin esivanhempiensa puolesta. Jopa isoäiti osallistui – vaikka häntä huolestuttikin vähän mennä veden alle. Kun hän nousi vedestä ja halasi aviomiestään, hänen silmissään oli ilon kyyneliä. Sitten isoisä ja isä kastoivat toisensa ja monia lastenlapsista. Mitä suurempaa iloa perhe voisi kokea yhdessä? Jokaisessa temppelissä on varattu aikaa perheille, jotta te voisitte perheenä sopia ajankohdan mennä kastehuoneeseen.

Hieman ennen kuolemaansa presidentti Joseph F. Smith sai näyn kuolleiden lunastuksesta. Hän opetti, että ne, jotka ovat henkimailmassa, ovat täysin

riippuvaisia niistä toimituksista, jotka me otamme vastaan heidän puolestaan. Pyhissä kirjoituksissa sanotaan: ”Kuolleet, jotka tekevät parannuksen, lunastetaan kuuliaisuuden kautta Jumalan huoneen toimituksille.”¹³ Me otamme vastaan toimitukset heidän puolestaan, mutta he tekevät kuhunkin toimitukseen liittyvän liiton ja ovat tilivelvollisia niistä. Varmastikin väliverho on ohut meille ja avautuu täysin heille temppelissä.

Mikä silloin on oma vastuumme olla mukana tässä työssä sekä sijaisina että työntekijöinä? Profeetta Joseph Smith opetti pyhille vuonna 1840, että ”on nähtävä melkoisesti vaivaa ja hankittava varoja – ja kun työtä [temppelien rakentamiseksi] on kiirehdittävä vanhurskaudessa, pyhien velvollisuutena on punnita näiden asioiden tärkeyttä mielessään – ja otettava sitten sellaisia askeleita, jotka ovat välttämättömiä niiden toteuttamiseksi, ja varustautua rohkeudella ja päättäväsyydellä tehdä kaikki voitavansa ja tuntea olevansa siitä yhtä kiinnostuneita kuin jos koko työ riippuisi yksin heistä”¹⁴.

Johanneksen ilmestyksessä sanotaan:

”Keitä nämä valkeavaatteiset ovat? Mistä he ovat tulleet?

– – Nämä ovat päässeet suuresta ahdingosta. He ovat pesseet vaatteensa ja valkaisseet ne Karitsan veressä.

Sen tähden he ovat Jumalan valtaistuimen edessä ja palvelevat häntä hänen pyhäkössään päivin ja öin, ja hän, joka istuu valtaistuimella, asuu heidän keskellään.”¹⁵

Ettekö voikin sielunne silmin nähdä ne, jotka palvelevat nykyään temppelissä?

Ympäri maailman 150 toiminnassa olevassa temppelissä on yli 120 000 toimitustyöntekijää. Silti vieläkin useammilla on mahdollisuus saada tämä suloinen kokemus. Kun presidentti

Gordon B. Hinckley ilmoitti ajatuksen monien pienempien temppelien rakentamisesta eri puolille maailmaa, hän opetti, että ”kaikki temppelityöntekijät olisivat paikkakunnalla asuvia, jotka palvelisivat muissa tehtävissä seurakunnassaan ja vaarnassaan”¹⁶. Yleensä työntekijät kutsutaan palvelemaan kahdesta kolmeen vuotta ja mahdollisesti pidemmäksikin aikaa. Ei ole tarkoitus, että kun teidät on kerran kutsuttu, olette työntekijöinä niin kauan kuin kykenette. Monet pitkään palveleet työntekijät rakastavat temppeliä edelleen, kun heidät vapautetaan ja muut, uudet työntekijät, alkavat palvella.

Lähes sata vuotta sitten apostoli John A. Widtsoe opetti: ”Me tarvitsemme lisää työntekijöitä tekemään [tätä] suurenmoista työtä. – – Me tarvitsemme lisää kaikenikäisiä jäseniä

temppelyöhön. – – Tässä uudessa temppeliin suuntautumisessa – – on tullut aika saada kaikki ja kaikenikäiset ihmiset palvelemaan aktiivisesti. – – Temppelyö on – – yhtä suureksi hyödyksi nuorille ja aktiivisille kuin se on ikääntyneille, jotka ovat jättäneet taakseen monia elämän taakoista. Nuori mies tarvitsee temppelissä käymistä jopa enemmän kuin hänen isänsä ja isoisänsä, joita vakauttaa elämäkokemus, ja nuori nainen, joka vasta aloittelee elämäänsä, tarvitsee sen hengen, vaikutuksen ja suunnan, jonka osallistuminen temppelitoimituksiin tuo tullessaan.”¹⁷

Monissa temppeleissä temppelinjohtajat ottavat mielellään äskettäin kutsuttuja ja endaumentin saaneita lähetyssaarnaajia, nuoria miehiä ja naisia, palvelemaan vaikka vain lyhyen aikaa toimitustyöntekijöinä ennen

kuin nämä lähtevät lähetyssaarnaajien koulutuskeskukseen. Palveleminen on siunaukseksi näille nuorille, ja he myös ”tuovat lisää kauneutta ja henkeä kaikille temppeleissä palveleville”¹⁸.

Pyysin joukkoa nuoria miehiä ja naisia, jotka olivat palvelleet toimitustyöntekijöinä ennen lähetystyötään ja sen jälkeen, kertomaan tuntemuksistaan. He käyttivät seuraavankaltaisia ilmauksia kuvaillessaan kokemustaan temppeleissä:

Kun palvelen temppeleissä,...

- tunnen ”ja aistin olevani lähempänä Isääni ja Vapahtajaa”
- tunnen ”täydellistä rauhaa ja onnea”
- tunnen ”olevani kotona”
- saan ”pyhyyttä, voimaa ja vahvuutta”
- tunnen ”pyhien liittojeni tärkeyden”
- ”temppeleistä on tullut osa minua”
- ”ne, joita palvelemme, ovat lähellä toimitusten aikana”
- ”saan siitä voimaa voittaa kiusauksia” ja
- ”temppeli on muuttanut elämäni ainiaaksi”.¹⁹

Palveleminen temppeleissä on rikas ja voimallinen kokemus kaikenikäisille. Jopa muutamat äskettäin naimisiin menneet avioparit palvelevat yhdessä. Presidentti Nelson on opettanut: ”Temppeleipalvelus on suurenmoista toimintaa perheelle.”²⁰ Toimitustyöntekijöinä voitte myös sen lisäksi, että otatte vastaan toimituksia esivanhempienne puolesta, *toimia virkailijoina* heidän

hyväkseen tehtävissä toimituksissa.

Presidentti Wilford Woodruff onkin sanonut:

”Minkä suuremman kutsumuksen kukaan mies [tai nainen] voikaan saada maan päällä kuin pitää käsissään voimaa ja valtuutta mennä ja suorittaa pelastuksen toimituksia? – –

Teistä voi tulla väline Jumalan käsissä tuon sielun pelastuksessa. Ihmlapsille ei ole annettu mitään sen veroista.”²¹

Hän sanoi myös:

”[Te saatte] Pyhän Hengen suloisia kuiskauksia, ja aika ajoin [te saatte] taivaan aarteita ja enkelien palvelusta.”²²

”Se on kaiken sen arvoista, mitä te tai minä voimme uhrata niiden muuttaman vuoden aikana, jotka meidän on oltava täällä lihassa.”²³

Presidentti Thomas S. Monson muistutti meille jokin aika sitten, että ”temppelein siunaukset ovat korvaamattomia”²⁴. ”Mikään uhraus [ei] ole liian suuri.”²⁵

Tulkaa temppeleihin. Tulkaa usein. Tulkaa perheenne kanssa ja perheenne hyväksi. Tulkaa ja auttakaa muitakin tulemaan.

”Keitä nämä valkeavaatteiset ovat?” Veljeni ja sisareni, *te* olette heitä – te, jotka olette ottaneet vastaan temppelein toimitukset, jotka olette pitäneet liitonne jopa uhrauksin, te, jotka autatte perhettänne löytämään temppeleipalvelun siunaukset ja jotka olette auttaneet muita matkan varrella. Kiitos palvelemisestanne. Todistan, että jokainen

temppeli on Jumalan pyhä huone ja että temppeleissä me jokainen voimme oppia tuntemaan jumalisuuden voimat. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, 2007, s. 435, kursivointi lisätty.
2. OL 124:34.
3. OL 84:20.
4. Ks. Mark. 4:20, 24–25.
5. OL 71:6.
6. Ks. OL 84:38: ”Ja se, joka ottaa vastaan minun Isäni, ottaa vastaan minun Isäni valtakunnan; sen tähden kaikki, mitä minun Isälläni on, annetaan hänelle.” Nämä ovat lupauksia, jotka kuuluvat temppeleitoimitusten liittoihin; ks. myös OL 132:20–24.
7. Ks. OL 39:4; ks. myös OL 45:8; Moos. 6:65–68.
8. OL 121:36.
9. Ks. OL 1:20: ”Vaan jotta jokainen ihminen puhuisi Jumalan, Herran, nimittäin maailman Vapahtajan, nimessä.”
10. OL 29:30.
11. 1. Nefi 14:14, kursivointi lisätty.
12. Ks. Russell M. Nelson, ”Henkilökohtainen valmistautuminen temppelesiunauksiin”, *Liahona*, heinäkuu 2001, s. 37.
13. OL 138:58; ks. myös jakeet 53–54.
14. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, s. 434.
15. Ilm. 7:13–15, ks. englanninkielinen kunigas Jaakon raamatunkäännös.
16. Gordon B. Hinckley, ”Ajatuksia temppeleistä, käännynnäisten kirkossa pysymisestä ja lähetystyöstä”, *Valkeus*, tammikuu 1998, s. 55.
17. John A. Widtsoe, ”Temple Worship”, *Utah Genealogical and Historical Magazine*, huhtikuu 1921, s. 51–52.
18. Henkilökohtainen kirjeenvaihto temppeleinjohtaja Brent Bellistonin kanssa, joka palvelee Boisen temppeleissä Idahossa Yhdysvalloissa.
19. Henkilökohtainen kirjeenvaihto.
20. Russell M. Nelson, ”Eliän henki”, *Valkeus*, tammikuu 1995, s. 85.
21. ”Discourse by President Wilford Woodruff”, *Millennial Star*, 14. toukokuuta 1896, s. 307.
22. *Kirkon presidenttien opetuksia: Wilford Woodruff*, 2005, s. 186.
23. *Kirkon presidenttien opetuksia: Wilford Woodruff*, s. 182.
24. Thomas S. Monson, ”Temppelein siunauksia”, *Liahona*, toukokuu 2015, s. 93.
25. Thomas S. Monson, ”Pyhä temppeli – johtotähti maailmalle”, *Liahona*, toukokuu 2011, s. 92.

Vanhin Paul V. Johnson
seitsemänkymmenen koorumista

Kuolemaa ei enää ole

Kaikille niille, jotka ovat murehtineet jonkun heille rakkaan kuolemaa, ylösnousemus on suuren toivon lähde.

Viikko sitten oli pääsiäinen, ja ajatuksemme keskittyivät jälleen Herran Jeesuksen Kristuksen sovitusuhriin ja ylösnousemukseen. Tänä menneenä vuonna olen ajatellut ja pohtinut ylösnousemusta tavallista enemmän.

Miltei vuosi sitten tyttäreni Alisa kuoli. Hän oli taistellut syöpää vastaan lähes kahdeksan vuotta – hänelle oli tehty useita leikkauksia, hän oli saanut monia erilaisia hoitoja, kokenut jännittäviä ihmeitä ja syviä pettymyksiä. Katsoimme, miten hänen fyysinen vointinsa heikkeni, kun hän

lähestyi kuolevaisen elämänsä loppua. Oli tuskallista nähdä sen tapahtuvan kallisarvoiselle tyttärellemme – sille kirkassilmäiselle pienokaiselle, joka oli varttunut lahjakkaaksi, suurenmoiseksi naiseksi, vaimoksi ja äidiksi. Luulin, että sydämeni murtuisi.

Viime vuonna pääsiäisen aikaan, hieman yli kuukausi ennen kuolemaansa Alisa kirjoitti: ”Pääsiäinen muistuttaa kaikesta siitä, mitä toivon itselleni. Että jonakin päivänä parannun ja jonakin päivänä minusta tulee terve. Jonakin päivänä sisälläni ei ole yhtään metallia tai muovia. Jonakin päivänä

sydämeni on vapaa pelosta ja mieleni on vapaa ahdistuksesta. En rukoile, että tämä tapahtuisi pian, mutta olen hyvin iloinen siitä, että todella uskon ihanaan tuonpuoleiseen elämään.”¹

Jeesuksen Kristuksen ylösnousemus takaa juuri ne asiat, joita Alisa toivoi, ja juurruttaa meihin jokaiseen vastauksen kysymykseen, mihin meidän toivomme perustuu.² Presidentti Gordon B. Hinckley sanoi ylösnousemuksen olevan ihmiskunnan historian suurin tapahtuma.³

Jeesuksen Kristuksen sovitus saa aikaan ylösnousemuksen⁴, ja se on ratkaisevan tärkeä suuressa pelastussuunnitelmassa. Me olemme taivaallisten vanhempien henkilapsia.⁵ Kun tulemme tähän maanpäälliseen elämään, meidän henkemme yhtyy ruumiiseemme. Me koemme kaikenlaisia kuolevaisen elämään liittyviä iloja ja haasteita. Kun ihminen kuolee, hänen henkensä erkaantuu hänen ruumiistaan. Ylösnousemuksen ansiosta ihmisen henki ja ruumis voivat jälleen yhdistyä, tosin tällä kertaa ruumiista tulee kuulematon ja täydellinen⁶ – ei altis kivulle, sairaudelle tai muille ongelmille.

Ylösousemuksen jälkeen henki ei enää koskaan erkaannu ruumiista, koska Vapahtajan ylösousemus on tuonut täydellisen voiton kuolemasta. Jotta saavuttaisimme iankaikkisen päämäärämme, meillä täytyy olla tämä kuolematon sielu – henki ja ruumis – yhdistettynä ikiajoiksi. Kun henki ja kuolematon ruumis on liitetty erottamattomasti yhteen, me voimme saada ilon täyteyden.⁷ Itse asiassa ilman ylösousemusta emme voisi koskaan saada ilon täyteyttä vaan olisimme ikuisesti onnettomia.⁸ Myös uskolliset, vanhurskaat ihmiset pitävät henkensä eroa ruumiistaan vankeutena. Me vapaudumme tästä vankeudesta ylösousemuksen kautta, joka on lunastus kuoleman siteistä eli kahleista.⁹ Mitään pelastusta ei ole ilman sekä meidän henkeämme että meidän ruumistamme.

Meillä jokaisella on fyysisiä, henkisiä ja emotionaalisia rajoituksia ja

heikkouksia. Nämä haasteet, joista jotkin näyttävät nyt niin hankalilta, voitetaan lopulta. Yksikään näistä ongelmista ei kiusaa meitä ylösousemuksemme jälkeen. Alisa tutki selviytymisprosentteja niiden osalta, joilla oli samantyyppinen syöpä kuin hänellä itsellään, eivätkä prosentit olleet rohkaisevia. Hän kirjoitti: ”Mutta parannuskeino on olemassa, joten en pelkää. Jeesus on jo parantanut minun syöpäni ja teidän. – – Minä *parannun*. Olen iloinen siitä, että tiedän tämän.”¹⁰

Voimme korvata sanan *syöpä* millä tahansa muulla fyysisellä, henkisellä tai emotionaalisella vaivalla, jonka saatamme kohdata. Ylösousemuksen ansiosta nekin on jo parannettu. Ylösousemuksen ihme, lopullinen parantuminen, on nykyajan lääketieteen voiman ulottumattomissa. Mutta se ei ole Jumalan voiman ulottumattomissa. Me tiedämme, että se voi tapahtua,

koska Vapahtaja on noussut kuolleista ja Hän toteuttaa myös meidän kaikkien ylösousemuksen.¹¹

Vapahtajan ylösousemus osoittaa, että Hän on Jumalan Poika ja että se, mitä Hän on opettanut, on totta. ”Hän on noussut kuolleista, niin kuin itse sanoi.”¹² Ei voisi olla mitään voimalisempaa todistetta Hänen jumalallisuudestaan kuin se, että Hän tuli esiin haudasta kuolematommassa ruumiissa.

Meillä on tieto niistä, jotka todistivat ylösousemuksesta Uuden testamentin aikoina. Niiden naisten ja miesten lisäksi, joista kerrotaan evankeliumeissa, Uusi testamentti vakuuttaa meille, että itse asiassa sadat ihmiset näkivät ylösousseen Herran.¹³ Ja tämän lisäksi Mormonin kirja kertoo monista sadoista: ”Väkijoukko meni pistämään kätensä hänen kylkeensä – – ja [he] näkivät omin silmin ja tunsivat omin käsin ja tiesivät varmasti ja

todistivat, että se oli hän, jonka profheet olivat kirjoittaneet tulevan.”¹⁴

Noiden muinaisten todistusten lisäksi ovat myöhempien aikojen todistukset. Itse asiassa tämän taloudenhoitokauden alkunäytöksessä Joseph Smith näki Isän ja ylösnousseen Vapahtajan.¹⁵ Elävät profheet ja apostolit ovat todistaneet ylösnousseen, elävän Kristuksen todellisuudesta.¹⁶ Niinpä me voimme sanoa: ”Ympärillämme on todistajia kokonainen pilvi.”¹⁷ Ja jokainen meistä voi olla osa niiden todistajien pilveä, jotka tietävät Pyhän Hengen voimasta, että se, mitä juhlimme pääsiäisenä, on todella tapahtunut – että ylösnousemus on todellinen.

Vapahtajan ylösnousemuksen todellisuus voittaa sydämemme murheen ja korvaa sen toivolla, koska sen myötä tulee varmuus siitä, että kaikki muutkin evankeliumin lupaukset ovat aivan yhtä todellisia – lupaukset, jotka ovat aivan yhtä ihmeellisiä kuin ylösnousemus. Tiedämme, että Hänellä on voima puhdistaa meidät kaikista synneistämme. Tiedämme, että Hän on ottanut päälleen kaikki meidän heikkouktemme ja kipumme sekä epäoikeudenmukaisuudet, joita olemme kärsineet.¹⁸ Tiedämme, että Hän on noussut kuolleista ”parantaminen siivissä”¹⁹. Tiedämme, että Hän voi tehdä meidät eheiksi riippumatta siitä, mikä meissä on särkynyt. Tiedämme, että Hän ”pyyhkii [meidän silmistämme] joka ainoan kyneleen. Kuolemaa ei enää ole, ei murhetta, valitusta eikä vaivaa, sillä kaikki entinen on kadonnut.”²⁰ Tiedämme, että meidät voidaan tehdä ”täydellisiksi Jeesuksen – – kautta, joka sai aikaan tämän täydellisen sovituksen”²¹, jos me vain osoitamme uskoa ja seuraamme Häntä.

Innoittavan *Messias*-oratorion loppupuolelle Händel sävelsi kauniin musiikin apostoli Paavalin sanoihin, joissa riemuitaan ylösnousemuksesta:

”Nyt ilmoitan teille salaisuuden: Me emme kaikki kuole, mutta kaikki me muutumme,

yhtäkkiä, silmänräpäyksessä, viimeisen pasuunan soidessa. Pasuuna soi, ja kuolleet herätetään katoamattomina ja me muut muutumme.

Tämän katoavan on näet pukeuduttava katoamattomuuteen ja kuolevaisen kuolemattomuuteen.

– – Silloin toteutuu kirjoitusten sana: – Kuolema on nieltä ja voitto saatu.

Missä on voittoni, kuolema? Missä on pistimesi, kuolema? – –

Mutta kiitos Jumalalle, joka antaa meille voiton meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta!”²²

Olen kiitollinen niistä siunauksista, joita me saamme Herran Jeesuksen Kristuksen sovituksen ja ylösnousemuksen ansiosta. Kaikille niille, jotka ovat laskeneet hautaan lapsen tai itkeneet puolison arkun ääressä tai murehtineet vanhemman tai jonkun heille rakkaan kuolemaa, ylösnousemus on suuren toivon lähde. Kuinka voimalliselta tuntuukaan kokemus saada nähdä heidät jälleen – ei vain henkinä vaan ylösnousseen ruumiin saaneina.

Kaipaamme sitä, että saan nähdä jälleen äitini ja tuntea hänen lempeän kosketuksensa ja katsoa hänen rakastaviin silmiinsä. Haluan nähdä isäni hymyn ja kuulla hänen naurunsa sekä nähdä hänet ylösnousseena, täydellisenä olentona. Uskon silmin näen Alisan täysin kaikkien maallisten huolien tai

kuoleman pistimen ulottumattomissa – ylösnousseen, täydelliseksi tehdyn Alisan voitokkaana ja täynnä iloa.

Muutamia pääsiäisiä sitten hän kirjoitti yksinkertaisesti: ”Elämä Hänen nimensä kautta. Niin paljon toivoa. Aina. Kaikessa. Rakastan sitä, mistä pääsiäinen muistuttaa minua.”²³

Todistan ylösnousemuksen todellisuudesta. Jeesus Kristus elää, ja Hänen ansiostaan me kaikki tulemme elämään. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Alisa Linton, ”Easter”, 14. huhtikuuta 2015.
2. Ks. 1. Piet. 3:15; ks. myös 1. Piet. 1:3.
3. Ks. Gordon B. Hinckley, ”Tyhjän haudan todistus”, *Valkeus*, heinäkuu 1988, s. 59–61.
4. Ks. Alma 42:23.
5. Ks. ”Perhe – julistus maailmalle”, *Liahona*, marraskuu 2010, s. 129.
6. Ks. Alma 11:43.
7. Ks. OL 93:33; 138:17.
8. Ks. 2. Nefi 9:8–9; OL 93:34.
9. Ks. OL 138:14–19.
10. Alisa Linton, ”I Draw the Line at the Easter Bunny”, 25. maaliskuuta 2008.
11. Ks. 1. Kor. 15:20–22; 2. Nefi 2:8; Hel. 14:17; Morm. 9:13.
12. Matt. 28:6.
13. Ks. 1. Kor. 15:6, 8.
14. 3. Nefi 11:15.
15. Ks. JS-H 14–17.
16. Ks. ”Elävä Kristus – apostolien todistus”, *Liahona*, huhtikuu 2000, s. 2–3; ”Special Witnesses of Christ”, [lds.org/prophets-and-apostles/what-are-prophets-testimonies](https://www.lds.org/prophets-and-apostles/what-are-prophets-testimonies).
17. Hepr. 12:1.
18. Ks. Alma 7:11–12.
19. 2. Nefi 25:13.
20. Ilm. 21:4.
21. OL 76:69.
22. 1. Kor. 15:51–55, 57.
23. Alisa Linton, ”Life through His Name”, 8. huhtikuuta 2012.

Vanhin Jeffrey R. Holland
kahdentoista apostolin koorumista

Huomenna Herra tekee teidän keskellänne ihmetekoja

Jatkakaa rakastamista. Jatkakaa yrittämistä. Jatkakaa luottamista. Jatkakaa uskomista. Jatkakaa kasvamista. Taivas kannustaa teitä tänään, huomenna ja ikuisesti.

Veljet ja sisaret, onko teillä mitään aavistusta – onko teillä minkäänlaista käsitystä tai näkemystä – siitä, kuinka paljon me rakastamme teitä? Kymmenen tuntia te seuraatte meitä katse kiinnitettynä yksin kasvoin toisensa perään tällä puhujakorokkeella, mutta noiden samojen 10 tunnin ajan me istumme tämän puhujakorokkeen takana seuraamassa katse kiinnitettynä teihin. Te sykähdytätte meitä sielumme syvyysiin asti, olipa sitten kyse niistä 21 000 kuulijasta täällä konferenssikeskuksessa tai väkijoukoista seurakuntakeskuksissa ja kappeleissa tai viimein niistä miljoonista ympäri maapallon, jotka ovat kodeissa kenties kerääntyneet perheen tietokoneruudun ääreen. Täällä te olette, siellä te olette toisensa jälkeen pyhävaatteissanne ja parhaimmillanne. Te laulatte ja te rukoulette. Te kuuntelette ja te uskotte. Te olette tämän kirkon ihme. Ja me rakastamme teitä...

Kuinka merkityksellinen yleiskonferenssi tämä onkaan jälleen ollut. Meitä on siunattu erityisesti presidentti Thomas S. Monsonin läsnäololla ja hänen profeettallisilla sanomillaan. Presidentti, me rakastamme sinua, me rukoilemme puolestasi, me kiitämme sinua ja ennen kaikkea me annamme sinulle tukemme. Olemme kiittolaisia siitä, että sinä ja suurenmoiset neuvonantajasi sekä niin monet muut hienot miehet ja naiset, jotka ovat johtajiamme, ovat opettaneet meitä. Olemme saaneet kuunnella vertaansa vailla olevaa musiikkia. Meidän puolestamme on rukoiltu palavasti, ja meitä on kannustettu. Herran Henki on todellakin ollut sangen runsaana kanssamme. Kuinka innoittava viikonloppu tämä onkaan ollut kaikin tavoin.

Huomaan muutaman ongelman. Yksi on se seikka, että minä olen ainoa henkilö teidän ja sen jäätelön välissä, jonka te aina varaatte odottamaan yleiskonferenssin päättymistä.

Toinen mahdollinen ongelma näkyi tässä valokuvassa, jonka näin hiljattain internetissä.

Pyydän anteeksi kaikilta lapsilta, jotka ovat nyt piilossa sohvan alla, mutta tosiasia on, että kukaan meistä ei halua tämän viikonlopun ihmeellisten tuntemusten katoavan huomenna eikä ylihuomenna. Haluamme pitää kiinni niistä hengellisistä vaikutelmista, joita olemme saaneet, ja innoittavista opetuksista, joita olemme kuulleet. Mutta on väistämätöntä, että elämämme taivaallisten hetkien jälkeen meidän täytyy niin sanoakseni palata maan pinnalle, missä jälleen kohtaamme joskus vähemmän ihanteellisia olosuhteita.

Heprealaiskirjeen kirjoittaja varoitti meitä tästä kirjoittaessaan: ”Muistakaa, millaista oli ennen, silloin kun te juuri olitte päässeet valoon. Te kestitte silloin monet kärsimykset ja kamppailut.”¹ Niitä kärsimyksiä valoon pääsemisen jälkeen voi tulla monin tavoin, ja sitä voi tapahtua meille kaikille. Varmasti jokainen, joka on joskus ollut lähetyssaarnaaja, on pian huomannut, että elämä kentällä ei olisikaan aivan sellaista kuin lähetyssaarnaajien koulutuskeskuksen ylevässä ilmapiiirissä. Me kaikki voimme kokea samaa suloisen tempeli-istunnon tai erityisen hengellisen sakramenttikokouksen jälkeen.

Muistakaa, että kun Mooses laskeutui ainutlaatuisen kokemuksensa jälkeen Siinainvuorelta, hän näki

kansansa syösseen itsensä turmioon ja pian kääntyneen pois.² Vuoren juurella he valoivat joutuin kultaisen sonnin palvottavakseen samaan aikaan, kun vuoren huipulla Jehova ilmoitti Moosukselle: ”Sinulla ei saa olla muita jumalia” ja ”Älä tee itsellesi patsasta äläkä muutakaan jumalankuvaa”³. Mooses ei iloinnut vaeltavasta israelilaisten laumastaan sinä päivänä!

Maanpäällisen palvelutyönsä aikana Jeesus vei Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen Kirkastusvuorelle, missä kirjoitusten mukaan ”hänen kasvonsa loistivat kuin aurinko ja hänen vaatteensa tulivat valkeiksi kuin valo”⁴. Taivaat avautuivat, muinaiset profeetat ilmestyivät, ja Isä Jumala puhui.

Mitä Jeesus näki tultuaan alas vuorelta tuon taivaallisen kokemuksen jälkeen? Ensinnäkin Hän huomasi opetuslastensa kiistelevän vastustajensa kanssa, kun nuorelle pojalle

annettu siunaus ei ollut parantanut tätä. Sitten Hän yritti vakuuttaa kahdelletoista opetuslapselle – tuloksetta, kuten käy ilmi – että Hänet annettaisiin pian valtaapitävien käsiin ja että nämä tappaisivat Hänet. Sitten joku muistutti, että eräs vero oli maksettava, ja se maksettiin viivyttämättä. Sitten Hänen täytyi nuhdella joitakuita veljiä, koska nämä väittelivät siitä, kuka olisi suurin Hänen valtakunnassaan. Tämä kaikki sai Hänet sanomaan eräässä vaiheessa: ”Voi tätä epäuskoista sukupolvea! – – Kuinka kauan minun pitää kestää teitä?”⁵ Hänellä oli syytä kysyä sitä useammin kuin kerran palvelutyönsä aikana. Eipä ihme, että Hän halusi päästä rukoilemaan vuorten huipuille yksinäisyyteen!

Koska huomaa, että meidän kaikkien täytyy laskeutua alas kokemustemme huipuilta ja kokea elämän tavanomaista vaihtelua, saanen lausua

rohkaisun sanoja tämän yleiskonferenssin päätteeksi.

Ensinnäkin jos te tulevana päivinä paitsi näette ympärillänne olevien rajallisuutta myös huomaatte omassa elämässänne sellaista, mikä ei vielä ole tänä viikonloppuna kuultujen sanomien mittaista, ettehan ole allapäin ja ettehan luovuta. Evankeliumin, kirkon ja näiden erinomaisten puolivuositaiten kokoontumisten tarkoituksena on suoda toivoa ja innoitusta. Niiden tarkoituksena ei ole lannistaa teitä. Ainoastaan vastustaja, yhteinen vihollisemme, yrittää saada meidät uskomaan, että yleiskonferenssissa esitetyt ihanteet ovat masentavia ja epärealistisia, että ihmiset eivät todellisuudessa kehity ja että kukaan ei todella edisty. Ja miksi Lusifer sanoo näin? Koska hän tietää, että *hän* ei pysty kehittymään, että *hän* ei pysty edistymään ja että *hänen* tulevaisuutensa ei ikimailmassa ole

loistava. Hän on kurja ihminen, jota kahlehtivat iankaikkiset rajoitukset, ja hän haluaa, että tekin olisitte kurjia. Älkää siis menkö lankaan. Jeesuksen Kristuksen sovituksen lahjan ja meitä auttavan taivaan voiman avulla me *voimme* kehittyä, ja evankeliumin hienous on siinä, että meitä palkitaan *yrittämisestä*, vaikka emme aina onnistukaan.

Kun kirkon alkuaikoina oli kiistaa siitä, kuka oli oikeutettu taivaan siunauksiin ja kuka ei, Herra julisti profeetta Joseph Smithille: ”Sillä totisesti minä sanon teille, että [Jumalan lahjoja] annetaan niiden hyödyksi, jotka rakastavat minua ja pitävät – – minun käskyni, ja [niiden, jotka *pyrkivät*] tekemään niin.”⁶ Voi, emmekö me *kaikki* olekin kiitollisia tuosta lisäehdosta ”pyrkivät tekemään niin”! Se on taivaan lahja, koska joskus emme voi tarjota enempää!

Tuntemme lohtua siitä, että jos Jumala palkitsisi vain täysin uskolliset, Hänen jakeluluettelonsa olisi hyvin lyhyt.

Muistattehan huomenna ja joka päivä sen jälkeenkin, että Herra siunaa niitä, jotka *haluavat* kehittyä, jotka tunnustavat käskyjen tarpeellisuuden ja *pyrkivät* pitämään ne, jotka vaalivat Kristuksen kaltaisia hyveitä ja *tavoittelevat* niitä itselleen parhaan kykynsä mukaan. Jos kompastelettekin näissä pyrkimyksissä, niin tekevät kaikki muutkin. Vapahtaja on läsnä ja auttaa teitä jatkamaan matkaa. Jos kaadutte, kutsukaa Hänen voimaansa. Huutakaa kuten Alma: ”Oi Jeesus, – – armahda minua.”⁷ Hän auttaa teitä pääsemään taas pystyyn. Hän auttaa teitä tekemään parannuksen, korjaamaan, panemaan kuntoon, mitä ikinä täytyykin, ja jatkamaan matkaa. Ennen pitkää onnistutte pyrkimyksissänne.

”Niin kuin sinä minulta haluat, niin sinulle tapahtuu”, Herra on julistanut.

”Turvaa siihen Henkeen, joka johdattaa tekemään hyvää – niin, tekemään sitä, mikä on oikein, vaeltamaan nöyrästi, tuomitsemaan vanhurskaasti. – –

Silloin – – *sinä saat tietää, kaikki asiat, jotka haluat minulta ja jotka kuuluvat vanhurskauden asioihin.*”⁸

Rakastan tätä oppia! Siinä sanotaan yhä uudelleen, että meitä siunataan, kun meillä on *halu* tehdä hyvää ja kun todella pyrimme olemaan hyviä. Ja tämä muistuttaa meitä siitä, että ollaksemme kelvollisia noihin siunauksiin meidän on varmistettava, ettemme kiellä niitä muilta. Meidän on meneteltävä oikeudenmukaisesti, ei koskaan väärin, ei koskaan vilpillisesti. Meidän on vaellettava nöyrästi, ei koskaan ylimielisesti, ei koskaan ylpeillen.

Meidän on tuomittava vanhurskaasti, ei koskaan omahyväisesti, ei koskaan epävanhurskaasti.

Veljeni ja sisareni, koko iankaikkisuuden ensimmäinen suuri *käsky* on rakastaa Jumalaa koko *meidän* sydämeistämme, väkevyydestämme, mielestämme ja voimastamme – tämä on ensimmäinen suuri käsky. Mutta koko iankaikkisuuden ensimmäinen suuri *totuus* on se, että Jumala rakastaa *meitä* koko *Hänen* sydämeistään, väkevyydestään, mielestään ja voimastaan. Tuo rakkaus on iankaikkisuuden peruskivi, ja sen tulee olla jokapäiväisen elämämme peruskivi. Todellakin vain kun sielussamme on tuo palava varmuus, meillä voi olla luottamusta jatkaa pyrkimyksiämme kehittyä, jatkaa syntiemme anteeksiannon etsimistä ja jatkaa saman armeliaisuuden osoittamista lähimmäisillemme.

Presidentti George Q. Cannon opetti kerran: ”Riippumatta siitä, miten ankara kohteleminen, miten syvä ahdinko, miten suuri kärsimys, [Jumala] ei milloinkaan hylkää meitä. Hän ei ole koskaan hylännyt meitä eikä koskaan hylkää. Hän ei voi. Se ei ole Hänen luonteensa mukaista. – Hän seisoo [aina] rinnallamme. Saatamme kulkea läpi tulisen uunin, saatamme kulkea halki syvien vesien, mutta meitä ei tuhota eikä lannisteta. Kaikkien näiden kohtelemusten ja vaikeuksien ansiosta me kohoamme niistä entistä parempina ja puhtaampina.”⁹

Kun elämämme muuttumaton kiintopiste on taivaasta leviävä majesteettinen rakkaus, joka puhtaimmillaan ja täydellisimmillään ilmenee Herran Jeesuksen Kristuksen elämässä, kuolemassa ja sovituksessa, me voimme välttyä sekä synnin että typeryyden seurauksilta – omien tai toisten – missä tahansa muodossa ne tulevatkaan päivittäiseen elämäämme. Jos annamme

sydämeimme Jumalalle, jos rakastamme Herraa Jeesusta Kristusta, jos teemme parhaamme elääksemme evankeliumin mukaan, silloin huomina – ja jokainen muukin päivä – on loistava, vaikka emme aina näkisi niitä sellaisina. Miksi? Koska taivaallinen Isämme haluaa niin! Hän haluaa siunata meitä. Antoisaa, yltäkylläistä ja iankaikkista elämä on Hänen lapsiaan varten laatimansa armollisen suunnitelman varsinainen tarkoitus! Tuo suunnitelma perustuu totuuteen, jonka mukaan ”kaikki koituu niiden parhaaksi, jotka rakastavat Jumalaa”¹⁰. Jatkaa siis rakastamista. Jatkaa yrittämistä. Jatkaa luottamista. Jatkaa uskomista. Jatkaa kasvamista. Taivas kannustaa teitä tänään, huomenna ja ikuisesti.

”Etkö jo ole oppinut, etkö ole kuulut?” Jesaja huudahti.

”[Jumala] virvoittaa väsyneen ja antaa heikolle voimaa – , mutta kaikki, jotka [Häntä] odottavat, saavat uuden voiman, he kohoavat siivilleen kuin kotkat. –

Sillä – – Herra – – [Jumala tarttuu] sinun oikeaan käteesi ja [sanoo] sinulle: ’Älä pelkää, minä autan sinua.’”¹¹

Veljet ja sisaret, siunatkoon rakastava taivaan Isä meitä huomenna niin, että muistaisimme, mitä tunsimme tänään. Hän siunatkoon meitä, että tavoittelisimme kärsivällisesti ja sinnikkäästi niitä ihanteita, joita olemme kuulleet julistettavan tänä konferenssi- viikonloppuna, tietäen, että Hänen

jumalallinen rakkautensa ja pettämättömän apunsa suodaan meille silloinkin kun kamppailemme – ei, vaan suodaan meille *nimenomaan* silloin kun kamppailemme.

Jos evankeliumin vaatimukset näyttävät korkeilta ja tulevina päivinä tarvittava henkilökohtainen kehitys näyttää olevan ulottumattomissa, muistakaa Joosuan rohkaisevat sanat kansalleen, kun se kohtasi pelottavan tulevaisuuden. ”Pyhittäytykää”, hän sanoi, ”sillä huomenna Herra tekee teidän keskelänne ihmetekojä.”¹² Minä julistan tuon saman lupauksen. Se on tämän konferenssin lupaus. Se on tämän kirkon lupaus. Se on lupaus Häneltä, joka tekee nuo ihmeet, joka on itse ”Ihmeellinen Neuvontuoja, Väkevä Jumala, – – Rauhan Ruhtinas.”¹³ Hänestä minä todistan. Hänen todistajansa minä olen. Ja Hänelle tämä konferenssi on todistus Hänen jatkuvasta työstään näinä suurenmoisina myöhempiä aikoina. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Hepr. 10:32.
2. Ks. 2. Moos. 32:7–8.
3. 2. Moos. 20:3–4.
4. Matt. 17:2.
5. Mark. 9:19.
6. OL 46:9, kursivointi lisätty.
7. Alma 36:18.
8. OL 11:8, 12, 14, kursivointi lisätty.
9. George Q. Cannon, ”Remarks”, *Deseret Evening News*, 7. maaliskuuta 1891, s. 4.
10. Room. 8:28.
11. Jes. 40:28–29, 31; 41:13.
12. Joos. 3:5.
13. Jes. 9:5.

Kuinka voimme omaksua konferenssin opetukset elämäämme

Voisit käyttää seuraavia toimintoja ja kysymyksiä perheen keskustelujen tai henkilökohtaisen mietiskelyn lähtökohtana.

Lapsille

- Sivu 86: Presidentti Thomas S. Monson puhui eräästä kohtauksesta kirjassa *Liisan seikkailut ihme- maassa* osoittaakseen, että valinnat ovat tärkeitä. Hän kannusti meitä valitsemaan oikein silloinkin, kun se on vaikeampi polku. Puhukaa perheenne kanssa vaikeista valinnoista, joita on edessänne. Mitä voitte tehdä auttaaksenne toinen toistanne valitsemaan oikein? Tehkää toimintana juliste, johon on piirretty VO-kilpi, ja kirjoittakaa siihen ideoitanne. Ripustakaa sitten juliste paikkaan, josta perheenne näkee sen usein.
- Sivu 101: Presidentti Dieter F. Uchtdorf, toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, kertoi Saksassa olevasta kaupungista, joka tuhoutui sodassa mutta joka rakennettiin uudelleen myöhemmin ja tehtiin taas kauniiksi. Presidentti

Uchtdorf opetti, että kun me tunnemme olevamme särkyneitä, Vapahtaja ja taivaallinen Isä voivat rakentaa meidät uudelleen. Mitä esimerkkejä perheenne on nähnyt sellaisesta, mikä oli särkynyt mutta on tullut uudelleen kauniiksi ja vahvaksi? Voisitte lausua lapsillenne todistuksenne Jeesuksen Kristuksen sovituksesta.

- Sivu 53: Vanhin Mervyn B. Arnold seitsemänkymmenen koorumista kannusti meitä lähtemään pelastamaan ottamalla yhteyttä vähemmän aktiivisiin tai kirkkoon kuulumattomiin ystäviimme. Miettikää yhdessä koko perhe, kuinka voitte ottaa yhteyttä niihin, jotka eivät ole olleet vähään aikaan kirkossa tai jotka eivät ole jäseniä. Mitä voitte tehdä tuodaksenne muita evankeliumin piiriin? Keksikää jokin hauska tapa laatia perheen lähetystyösuunnitelma, jossa on yksinkertaisia, realistisia tavoitteita.
- Sivu 13: Sisar Linda K. Burton, Apuyhdistyksen ylijohtaja, kehotti meitä rukoillen miettimään, kuinka me voimme auttaa pakolaisia paikkakunnallamme. Käykää yhdessä koko perhe sivustolla iwasastranger.lds.org ja katsokaa video nimeltä ”Minä olin koditon: rakastakaa toisianne”. Mitä perheenne voi tehdä palvelukseen apua tarvitsevia lähimmäisiä?

Nuorille

- Sivu 86: Presidentti Thomas S. Monson sanoi: ”Historian ovi kääntyy pienten saranoiden varassa, ja niin kääntyy myös ihmisten elämä.” Hän sanoi myös: ”Se tie, jonka valitsemme tässä elämässä, johtaa määränpäähämme seuraavassa elämässä.” Mieti, mitä tärkeitä valintoja tulee eteesi elämässäsi. Kuvittele, mihin nuo valinnat saattaisivat sinua johtaa, ja kirjoita luettelo ideoista ja vaikutelmista, joita tulee mieleesi.
- Sivu 46: Vanhin Ronald A. Rasband kahdentoista apostolin koorumista sanoi: ”Evankeliumin palautus alkoi siitä, kun eräs nuori, Joseph Smith, esitti kysymyksen.” Vanhin Rasband sanoi, että kysymykset osoittavat halua oppia, lisätä totuutta todistukseemme ja ”ponnistella eteenpäin lujina Kristuksessa” (2. Nefi 31:20). Vie kysymyksesi Jumalan eteen rukouksessa, tutki pyhiä kirjoituksia sekä yleiskonferenssipuheita ja

pidä silmällä ja kuuntele tarkoin vastauksia.

- Sivu 10: Oletko koskaan tuntenut pelkoa tai yksinäisyyttä? Sisar Neill F. Marriott, toinen neuvonantaja Nuorten Naisten ylimmässä johtokunnassa, kertoi, mitä tapahtui juuri ennen hänen häitään. Hän oli kaukana kotoa ja yöpyisi tulevan aviomiehensä sukulaisen luona, jota hän ei ollut koskaan tavannut. Sisar Marriott kertoi, että kun hän saapui tuon sukulaisen kotiin, ”ovi avattiin – –, ja sanaakaan sanomatta Carol-täti ojensi kätensä ja halasi minua.” Tuo hetki hälvensi hänen pelkonsa. ”Rakkaus on sitä, että tekee elämässään tilaa jollekulle toiselle”, hän sanoi. Kenelle sinä voit tehdä tilaa?
- Sivu 70: Veli Stephen W. Owen, Nuorten Miesten ylijohtaja, opetti, että me kaikki olemme sekä johtajia että seuraajia. Hän kertoi kokemuksen, joka hänellä oli hänen tavatessaan joukon nuoria miehiä, jotka tukivat ja kannustivat toisiaan koorumeissaan. Hän sanoi: ”Johtaminen on osa opetuslapseutta – se on yksinkertaisesti sitä, että autatte muita tulemaan Kristuksen luokse.” Valitse joku, jota voit auttaa tällä viikolla tulemaan Kristuksen luokse.

Nuorille aikuisille

- Sivu 101: Haluatko estää uskoasi kuolemasta? Presidentti Dieter F. Uchtdorf, toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, opetti, että voit estää sen kuuliaisuudella! ”Kuuliaisuus on uskon elinehto”, hän sanoi. ”Kuuliaisuudella me keräämme valoa sieluumme.” Mieti tilannetta, jolloin olet noudattanut Herran sanaa, vaikka se on ollutkin vaikeaa. Kuinka kuuliaisuutesi on vahvistanut uskoasi ja auttanut sinua huomaamaan, mistä sinut on tehty?
- Sivut 23, 59 ja 105: Sisar Mary R. Durham, juuri vapautettu toinen neuvonantaja Alkeisyhdistyksen ylimmässä johtokunnassa, puhui

siitä, miten Pyhä Henki on jumallinen voimanlähde. Lue hänen puheensa sekä kahdentoista apostolin koorumin jäsenten, vanhin David A. Bednarin ja vanhin Robert D. Halesin puheet. Pane merkille, mitä eri tehtäviä Pyhällä Hengellä on ja millä tavoin Hän voi siunata sinua. Aseta tavoite muuttaa elämässäsi jotakin, jotta voit olla kelvollisempi saamaan Hänen vaikutustaan.

- Sivut 26 ja 124: Esitä kaikessa rauhassa itsellesi kysymykset, jotka vanhin Donald L. Hallstrom seitsemänkymmenen johtokunnasta esitti: ”Kun elämässämme tapahtuu vaikeita asioita, mikä on välitön reaktiomme? Onko se hämmennys vai epäily vai hengellinen vetäytyminen? Onko se järkytys uskollemme? Syytämmekö me Jumalaa tai muita ihmisiä olosuhteistamme? Vai onko ensimmäinen reaktiomme se, että muistamme, – – että me olemme rakastavan Jumalan lapsia?” Vanhin Jeffrey R. Holland kahdentoista apostolin koorumista sanoi: ”Koko iankaikkisuuden ensimmäinen suuri totuus on se, että Jumala rakastaa meitä koko Hänen sydäimestään, väkevyydestään, mielestään ja voimastaan.” Kuinka se, että vahvistat todistustasi Jumalan rakkaudesta itseäsi kohtaan, voi auttaa sinua kestämään vaikeita asioita?

Aikuisille

- Sivu 86: Presidentti Thomas S. Monson sanoi, että kun pohdimme päivittäisiä valintojamme, niin ”jos valitsemme Kristuksen, olemme tehneet oikean valinnan”. Mitä päivittäisiä uskonnollisia käytäntöjä voisit omaksua tai vahvistaa elämässäsi ja perheessäsi, jotta Kristus pysyisi valintojenne keskipisteenä?
- Sivut 81 ja 93: Presidentti Henry B. Eyring, ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, ja vanhin D. Todd Christofferson kahdentoista apostolin koorumista

kannustivat isiä tekemään tarvittavia muutoksia, jotta he voivat johtaa perheensä selestiseen valtakuntaan. Mitä sinä isänä voit tehdä, jotta vanhin Christoffersonin sanojen mukaisesti osoittaisit paremmin, ”miltä uskollisuus Jumalalle näyttää päivittäisessä elämässä”?

- Sivu 77: Presidentti Dieter F. Uchtdorf, toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, sanoi, että rakkauden avulla nekin perheet, joilla on suuria haasteita, voivat onnistua. Hän lisäsi: ”Olipa perheellänne mitä tahansa ongelmia, täytyipä teidän tehdä mitä tahansa ratkaistaksenne ne, niin ratkaisun alku ja loppu on rakkaus.”

Miettikää perheessänne pyhien kirjoitusten neuvoa rukoilla ”Isää – –, että täytyisitte tällä rakkaudella” (Moroni 7:48).

- Sivu 63: Vanhin M. Russell Ballard kahdentoista apostolin koorumista sanoi, että säännöllisesti pidetty perheneuvosto ”vastustaa modernin tekniikan vaikutusta, joka usein estää meitä viettämästä laatu-aikaa toistemme kanssa ja jolla on myös taipumus tuoda pahaa suoraan kotiiimme”. Voisitte ottaa perheessänne käyttöön neljän tyyppiset perheneuvostot, jotka vanhin Ballardin mukaan auttavat ”meitä onnistumaan ja olemaan onnellisia kallisarvoisissa ihmissuhteissamme”. ■

Seuraavassa on luettelo eräistä yleiskonferenssissa kerrotuista kokemuksista, joita voi käyttää henkilökohtaisessa tutkimisessa, perheilloissa ja muussa opetuksessa. Numero viittaa puheen ensimmäiseen sivuun.

Puhuja	Kertomus
Neil L. Andersen	(49) Lapsia ja nuoria siunataan, kun aikuiset auttavat heitä rakastaen, opettavat heille evankeliumia ja toivottavat heidät tervetulleiksi kirkkoon.
Mervyn B. Arnold	(53) Mervyn B. Arnoldin äiti pelastaa taivaallisen Isän eksyneitä ja haavoittuneita lampaita. Vanhin Alejandro Patanian kalastajaveli kuolee myrskyssä merellä odottaessaan pelastamista. Mervyn B. Arnoldin ystävä liittyy kirkkoon 25 vuoden ystävyden jälkeen. Piispa auttaa 21 nuoren miehen pelastamisessa.
Linda K. Burton	(13) Sisaret ryhtyvät vuonna 1856 auttamaan tasangoille jääneitä pyhiä. Huolehtivainen aviopari auttaa pakolaisperhettä. Entistä vaaran Apyyhdistyksen johtajaa muistetaan hänen hautajaisissaan hänen palvelemisestaan ja rakkaudesta.
D. Todd Christofferson	(93) Nuori D. Todd Christofferson haluaa kulkea rehellisen isänsä jalanjäljissä. Eräs isä rukoilee poikansa puolesta joka aamu, koska rakastaa tätä.
Quentin L. Cook	(97) Bangkokin lähetyksentän jäsenet Thaimaassa iloitsevat kuullessaan, että Thaimaahan tullaan rakentamaan temppeli. Kuollut tytär sinetöidään perheeseensä, kun hän oli ilmestynyt temppelissä eräälle johtavan auktoriteetin vaimolle. Poliittisista levottomuuksista huolimatta presidentti Gordon B. Hinckley haluaa ehdottomasti pitää kulmakiviseremonian Suvan temppeliä vihittäessä Fidžissä.
Kevin R. Duncan	(33) Tikku lähtee Kevin R. Duncanin sormesta, kun hän on toistuvasti laittanut sormeen voidetta ja sitonut sen.
Mary R. Durham	(23) Isä, joka ui järven yli tytär selässään, välttyy painumasta veden alle potkaisemalla kengät jalastaan.
Cheryl A. Esplin	(6) Hartaustilaisuuden puhuja opettaa, että on tärkeää keskittyä muihin ja palvella heitä. Lapsi oppii Alkeisyhdistyksessä, että Jeesus rakastaa häntä.
Henry B. Eyring	(19) Kaksi kirkon jäsentä pelkää, että heidän kohtelemuksensa ja vaikeutensa voittavat heidän uskonsa, elleivät he saa takaisin rakkauttaan Vapahtajaa ja Hänen kirkkoaan kohtaan. (81) Henry B. Eyring tuntee tuskaa perheestä, jota ei sinetöity yhteen temppelissä. Leski, joka liittyy kirkkoon, odottaa iankaikkista elämää perheensä kanssa.
Gerrit W. Gong	(108) Koripallovalmentaja kannustaa nuorta Gerrit W. Gongia kokeilemaan jalkapalloa. Ennen temppeliin menoa mekaanikko puhdistaa kätensä tiskaamalla astioita.
Robert D. Hales	(105) Robert D. Hales saa Pyhästä Hengeltä vaikutelmia palvelutyössään kirkossa ja henkilökohtaisessa elämässään.
Donald L. Hallstrom	(26) Donald L. Hallstromin nuori tytär kirjoittaa koulutehtävässään, että jos hän kuolee, hän pääsee taivaallisen Isän luo. Kirkon jäsenet Liberiassa lainaavat pyhiä kirjoituksia ja laulavat laulun "Niin varma on perustus" epätavallisen suurella vakaumuksella.
Paul V. Johnson	(121) Paul V. Johnsonin aikuinen tytär kuolee mielessään toivo kuolemanjälkeisestä elämästä ja ylösnousemuksesta.
Patrick Kearon	(111) Patrick Kearon ei ole entisellään kuulutamaan pakolaisten kertomuksia ja nähtyään omistautuneiden avustustyöntekijöiden huolehtivan heistä.
Neill F. Marriott	(10) Neill F. Marriott saa hoivaa sulhasensa isoäitipuolelta. Neill F. Marriott puolustaa äitiyttä tuntemattomalle soittajalle.
Jairo Mazzagardi	(56) Ollessaan uusi käännyttäjä kirkossa Jairo Mazzagardi etsii ja löytää vastauksia kysymyksiinsä palautuksesta.
Thomas S. Monson	(85) Kelvollinen pappeudenhaltija käskää pelastuslusta pelastamaan hänet ja hänen miehistönsä heidän pelastusautoiltaan.
Russell M. Nelson	(66) Russell M. Nelson sinetöi temppelissä perheen, kun perheen kaksi kuollutta tyttäret ovat pyytäneet sitä häneltä väliverhon toiselta puolen ja heidän isästään ja veljestään on tullut temppelelkelpoisia.
Dallin H. Oaks	(114) Joseph Smith kohtaa vastustusta etsiessään Mormonin kirjalle painajaa.
Bonnie L. Oscarson	(87) Pyhä Henki vahvistaa evankeliumin olevan totta äidille, jonka poika on vakavasti sairaana.
Stephen W. Owen	(70) Kiivetessään ratsain vuorelle Stephen W. Owen tietää asioiden sujuvan hyvin, jos hän seuraa isäänsä. Stephen W. Owen jakaa mielellään sakramentin. Eräs nuori mies Uudessa-Seelannissa antaa pappeuden siunauksen äidilleen.
Ronald A. Rasband	(46) Ronald A. Rasbandin käynti Pakistanissa on "kultainen päivä" hänelle ja siellä oleville pyhille. Ronald A. Rasband osallistuu Face to Face -lähetykseen.
Dale G. Renlund	(39) Nauttiessaan sakramentin eräs sisar Etelä-Afrikassa ymmärtää Vapahtajan uhrin henkilökohtaisen luonteen.
Kent F. Richards	(118) Temppelin vihkimisen jälkeen Kent F. Richards ja hänen vaimonsa kastetaan esivanhempiansa puolesta. Kent F. Richards näkee kolmea sukupolvea edustavan perheen menevän kasteille esivanhempiansa puolesta.
Steven E. Snow	(36) Steven E. Snow'n ja hänen perheensä rukouksista tulee nöyrempiä, hartaampia ja vilpittömämpiä perheen pojan toivuttua vakavasta päävammasta.
Gary E. Stevenson	(29) Kadotettuaan autonsa avaimet Gary E. Stevenson vertaa auton käynnistämiseen tarvittavia avaimia kirkon johtamiseen tarvittaviin pappeuden avaimiin. Kun erään äidin lapsia kastetaan erään toisen temppelissäkävijän esivanhempien puolesta, hän tajuaa, että he ovat hänenkin esivanhempiään.
Dieter F. Uchtdorf	(101) Dieter F. Uchtdorf tuntee Pyhän Hengen vaikutuksen, kun hän pohtii Dresdenin jälleenrakentamista Saksassa toisen maailmansodan jälkeen.
W. Christopher Waddell	(90) Alkeisyhdistyksessä erään pojan on vaikea ajatella Jeesusta. Isä ja äiti kokevat rauhaa saadessaan tietää, että heidät on sinetöity kuolleeseen poikavuovaansa.

Vanhin W. Mark Bassett

johtavana auktoriteettina palveleva
seitsenkymmen

Pikkupoikana W. Mark Bassett matkusti joka kesä perheensä kanssa heidän kodistaan Sacramenton alueella Kaliforniassa Yhdysvalloissa äidinäitinsä luo Alabaman osavaltioon Yhdysvalloissa. Matkansa varrella perhe otti säännölliseksi tavakseen käydä katsomassa kirkon historiallisia paikkoja.

Vierailivatpa he sitten Nauvoon historiallisilla paikoilla Illinoisin osavaltiossa tai kävelivät he pyhän lehdon halki Palmyrassa New Yorkin osavaltiossa, vanhin Bassett muistaa kokemansa voimalliset tunteet – jo pikkupoikana – ollessaan noissa pyhissä paikoissa.

”Me tunsimme siellä jotakin”, hän sanoo. ”Sillä tavoin todistukseni muodostui, pienten kokemusten kautta.”

Tuo nuorena saatu todistus on ollut voimanlähteenä vanhin Bassettille koko hänen elämänsä ajan.

Vanhin Bassett syntyi 14. elokuuta 1966 Edwina Acker ja William Lynn Bassettin perheeseen Carmichaelissa Kaliforniassa. Hän on perheen viidestä lapsesta toinen. Palveleminen kirkossa ja eläminen evankeliumin mukaan ovat olleet korkealla tärkeysjärjestyksessä hänen perheessään.

Palveltuaan Guatemalan lähetyskentällä Guatemalassa vuosina 1985–1987 vanhin Bassett muutti Provoon Utahiin opiskelemaan Brigham Youngin yliopistossa. Hän solmi avioliiton Angela Brasherin kanssa Suolajärven temppelissä 20. joulukuuta 1989. Heillä on viisi lasta ja kaksi lastenlasta.

Vuonna 1991 vanhin Bassett suoritti kirjanpidon tutkinnon BYU:ssa ja muutti myöhemmin perheensä kanssa takaisin Sacramenton alueelle työskentelemään autojen tukkuhuutokaupan alalla. Hän työskenteli talouspäällikkönä Brasher’s Sacramento Auto Auction -yhtiössä sekä talousjohtajana ja osaomistajana West Coast Auto Auctions, Inc. -yhtiössä, missä hän hoiti autohuutokauppaa kaikkialla Yhdysvaltojen länsiosassa.

Vanhin Bassett on palvellut monissa kirkon tehtävissä, kuten seurakunnan Nuorten Miesten johtajana, piispana, korkean neuvoston jäsenenä, vaaranjohtajana, Mesan lähetyskentän johtajana Arizonassa vuosina 2007–2010 ja vyöhykeseitsenkymmenenä. ■

Vanhin Mark A. Bragg

johtavana auktoriteettina palveleva
seitsenkymmen

Kun Mark Bragg oli 14-vuotias, ystävät hänen baseballjoukkueessaan tutustuttivat hänen perheensä kirkkoon. Mark kastettiin, ja hänen äidistään tuli aktiivinen.

”Se muutti elämämme”, sanoo vanhin Bragg.

Mark Allyn Bragg syntyi 16. huhtikuuta 1962 Santa Monicassa Kaliforniassa Yhdysvalloissa Donald E. ja Diane Braggin perheeseen.

Kun vanhin Bragg opiskeli Utahin yliopistossa, hänet kutsuttiin palvelemaan Monterreyn lähetyskentällä Meksikossa lähetysjohtaja Roy H. Kingin ja tämän vaimon Darlene O. Kingin alaisuudessa.

Päätettyään lähetystyöpalvelun vanhin Bragg alkoi seurustella lähetysjohtajansa nuorimman tyttären Yvonnen kanssa. Heidät vihittiin Los Angelesin temppelissä Kaliforniassa 17. maaliskuuta 1984.

Vanhin Braggin isän odottamattoman kuoleman jälkeen aviopari palasi Kaliforniaan, jotta vanhin Bragg aloittaisi uransa pankkialalla (hän päätti uransa Bank of American vanhempana varapääjohtajana) ja jotta he voisivat olla lähellä vanhin Braggin äitiä.

Kului seitsemän vuotta, ennen kuin Braggin perheeseen tuli lapsia. ”Toisinaan meistä tuntui, ettemme kuulu joukkoon, emme edes omassa perheessämme”, vanhin Bragg muistelee.

Sitten – ”maailman parhaimpana päivänä” – sisar Bragg synnytti ensimmäisen heidän neljästä lapsestaan. ”Muistan – ajatelleeni, ettei kukaan voisi olla onnellisempi kuin minä olin sillä hetkellä”, vanhin Bragg sanoo.

Elämä ei ole kuitenkaan aina ollut helppoa tälle perheelle. Päivä sen jälkeen kun vanhin Bragg oli hyväksytty piispaksi seurakunnassa, jossa hän oli varttunut, hänen äitinsä sai traagisesti surmansa autokaappauksessa. Äidin hautajaiset olivat ensimmäiset, jotka hän johti piispan tehtävässä. ”Apuyhdistys oli perheemme apuna joka päivä”, hän muistelee.

Nuo rakkauden, palvelemisen ja myötätunnon opetukset ovat ohjanneet vanhin Braggia hänen myöhemmissä palvelutehtävissään kirkossa – vaaranjohtajana, vyöhykeseitsenkymmenenä ja toimitustyöntekijänä temppelissä. ■

Vanhin Weatherford T. Clayton

johtavana auktoriteettina palveleva
seitsenkymmen

Vanhin Weatherford T. Clayton on äärimmäisen kiitollinen tilaisuudesta palvella. Herran työ on hänelle ensisijaisen tärkeää. Hän tuntee suurta rakkautta ihmisiä kohtaan, ja hänellä on lujat siteet perheeseensä.

”Kun meillä on Jeesuksen Kristuksen evankeliumi, me voimme kaikki kokoontua kotiin”, vanhin Clayton sanoo. ”Perheeni on tuntenut niiden vaikutuksen, jotka ovat eläneet aiemmin. He ovat yhtä todellisia kuin ne, jotka ovat läsnä.”

Vanhin Clayton syntyi 1. maaliskuuta 1952 Kaliforniassa Yhdysvalloissa Whitney Clayton jr:n ja Elizabeth Touchstone Claytonin perheeseen. Hän sai nuoruudessaan vahvan todistuksen kotiopetuksesta. Kun hän oli 12-vuotias, hän ja hänen perheensä ottivat erään kotiopettajan ponnistelujen ansiosta vastaan pyhät evankeliumin liitot, ja vanhin Harold B. Lee, joka oli tuolloin kahdentoista koorumin jäsen, sinetöi heidät Suolajärven temppelissä vuonna 1964.

Kun vanhin Clayton ajattelee sitä, kuinka Herra on valmistanut häntä palvelemaan, hän sanoo, että muiden esimerkki on innoittanut häntä usein: ”Seurasin, kuinka ystävät ja sukulaiset omistivat elämänsä Herralle ja kokivat iloa Jumalalle antamastaan palvelutyöstä.”

Palveltuaan Kanadan ranskankielisellä lähetyskentällä hän aloitti opinnot Utahin yliopistossa, missä hän tapasi Lisa Thomasin. Heidät vihittiin Suolajärven temppelissä 16. maaliskuuta 1976. Heillä on viisi lasta.

Vanhin Clayton suoritti tutkinnon psykologiassa ja sai lääketieteen opinnot päätökseen Utahin yliopistossa. Hän toimi yksityisellä lääkäriasemalla synnytyslääkärinä ja gynekologina vuosina 1985–2013, kunnes hänet kutsuttiin palvelemaan Toronton lähetyskentän johtajana Kanadassa.

Hän on palvellut seurakunnan lähetystyönjohtajana, Evankeliumin oppi -luokan opettajana, Nuorten Miesten johtajana, sukututkimusneuvojana, nuorten pyhäkoulun opettajana, piispana, korkean neuvoston jäsenenä, neuvonantajana vaaran johtokunnassa ja vaaranjohtajana. ■

Vanhin Valeri V. Cordón

johtavana auktoriteettina palveleva
seitsenkymmen

Äitinsä ansiosta, joka liittyi kirkkoon 16-vuotiaana, vanhin Valeri Vladimir Cordón Orellana sai evankeliumin perustuksen, josta oli hänelle paljon hyötyä, kun hän muutti kotikaupungistaan Zacapasta Guatemalassa 150 kilometrin päähän Guatemalan pääkaupunkiin Guatemalaan aloittaakseen lukion ja tietotekniikan opinnot.

”Tärkein asia, mitä opin äidiltäni, oli se, että tulee suhtautua hyvin kunnioittavasti kaikkia pyhiä kirkon asioita kohtaan”, muistelee vanhin Cordón, joka on Ovidio ja Ema Orellana Cordónin poika.

Vanhin Cordón syntyi 19. helmikuuta 1969 Guatemalassa ja vietti poikavuotensa Zacapassa. Hänen isänsä lähti työhön Chicagoon Illinoisiin Yhdysvaltoihin. Vanhin Cordónin isän ollessa siellä kirkon jäsenet tekivät häneen vaikutuksen, ja hän otti vastaan evankeliumin sanoman lähetysaarnajilta. Perhe sinetöitiin Mesan temppelissä Arizonassa Yhdysvalloissa vuonna 1972, kun Valeri oli kolmevuotias.

Vanhin Cordón sanoo oppineensa rakastamaan evankeliumia, kun hän kuuli äitinsä laulavan usein kirkon lauluja sekä Alkeisyhdistyksen lauluja kuten ”Oon lapsi Jumalan” ja ”Kun vartun hiukan vanhemmaksi”. Vanhin Cordón palveli lähetystyössä El Salvadorissa vuosina 1987–1989.

Hän solmi avioliiton Glenda Zelmira Zea Diazin kanssa 25. maaliskuuta 1995 Guatemalan temppelissä. Sisar Cordón oli aikonut itsekin palvella lähetystyössä, mutta hänen suunnitelmansa muuttuivat hänen tavattuaan Valerin. Myöhemmin hän tunnisti Valerin samaksi nuoreksi pojaksi, joka oli kiinnittänyt hänen huomionsa, kun hän oli vuosia aiemmin nähnyt tämän kuvan eräässä kirkon lehdessä. Heillä on kolme tyttäretä.

Vanhin Cordón suoritti kandidaatin tutkinnon Mariano Galvezin yliopistossa Guatemalassa vuonna 2010 ja liikehallinnon maisterintutkinnon Massachusettsin teknillisessä korkeakoulussa (MIT) vuonna 2012. Hän on työskennellyt tietojärjestelmäjohtajana eräässä lääkeyrityksessä ja vuodesta 2012 Pepsico Foodsilla Meksikossa, Keski-Amerikassa ja Karibianmeren alueella.

Tämän kutsun saadessaan vanhin Cordón palveli seitsemänkymmenen neljännessä koorumissa Keski-Amerikan vyöhykkeellä. Hän on palvellut San Josén itäisen lähetyskentän lähetyshallituksessa Costa Ricassa vuosina 1998–2000. ■

Vanhin Joaquin E. Costa

johtavana auktoriteettina palveleva
seitsenkymmen

Puhemiehenä toiminut ystävä johdatti Joaquin Esteban Costan polulle, joka johti hänen kääntymyksenä Jeesuksen Kristuksen evankeliumiin, temppeleliavioliittoon ja johtotehtäviin kirkossa.

Joaquin Costa syntyi 8. maaliskuuta 1965 Eduardo J. Costan ja Graciela M. Fassin perheeseen. Kun hän opiskeli yliopistossa Buenos Airesissa Argentiinassa, eräs ystävä, Alin Spannaus – nykyään vyöhykeseitsenkymmen – esitteli hänet Renee Varelalle. Renee on toisen polven myöhempien aikojen pyhä ja epäröi lähteä treffeille 21-vuotiaan kanssa, joka ei ollut kirkon jäsen. Heidän käytyään kolmesti treffeillä Renee tajusi pitävänsä miehestä liian paljon ja hänestä tuntui, ettei heidän pitäisi enää jatkaa seurustelua. Opiskeluvuoden loputtua Joaquin palasi synnyinseuduilleen Entre Ríosiin Argentiinassa.

Renee otti vastaan kutsun palvella Osornon lähetyskentällä Chilessä. Reneen palattua kotiin veli Spannaus järjesti hänet ja Joaquinin samoihin juhliin, ja siellä Joaquin pyysi Reneen treffeille. ”Rukoilin ja päätin antaa hänelle mahdollisuuden”, sisar Costa sanoo.

Pian Joaquin hankki tietoa kirkosta. Hänen tutkiessaan evankeliumia lähetysaarnajien kanssa Renee pyysi häntä rukoilemaan ja lukemaan Mormonin kirjan alusta loppuun.

”Hän ei ehtinyt loppuun saakka, kun hän jo sai vahvan todistuksen”, sisar Costa sanoo. ”Hän ei mennyt kasteelle vain miellyttääkseen minua. Seurustelimme vielä vuoden ja solmimme sitten avioliiton Buenos Airesin temppelissä vuonna 1989.”

Vanhin Costa suoritti kandidaatin tutkinnon taloustieteessä vuonna 1987 Buenos Airesin yliopistossa. Nuoripari muutti Provoon Utahiin, missä hän suoritti liikehallinnon maisterintutkinnon vuonna 1994 Brigham Youngin yliopistossa. He ja heidän kasvava perheensä, johon kuuluu neljä lasta, asuivat Chicagossa Illinoisissa, kun hän työskenteli sijoituspankkitoimintaa ja talouspalveluja hoitavan monikansallisen yrityksen palveluksessa. Hänen uransa pankkialalla vei perheen takaisin Argentiinaan muutamaksi vuodeksi ja sitten Tšekin tasavaltaan ja Omanin sulttaanikuntaan. Kuluneiden kahden vuoden ajan hän on asunut perheensä kanssa Limassa Perussa, missä hän on työskennellyt mikrotalouteen keskittyneen tanskalaisen investointiyhtiön palveluksessa. ■

Vanhin Massimo De Feo

johtavana auktoriteettina palveleva
seitsenkymmen

Vähän ennen kuin vanhin Massimo De Feo sai kutsun kokoaikaiseen lähetystyöhön, hän oppi tärkeitä asioita uhrauksesta ja rakkaudesta isältään Vittorio De Feolta.

De Feon perhe oli vähävarainen, eivätkä Vittorio ja hänen vaimonsa Velia olleet kirkon jäseniä. Mutta vanhempi De Feo kunnioitti poikansa halua kertoa evankeliumista.

”Isä kysyi minulta: ’Haluatko todella tehdä sen?’” muistelee vanhin De Feo. ”Minä sanoin: ’Kyllä, koko sydämeistäni minä tahdon palvella Herraa.’”

Vittorio lupasi tehdä kaiken voitavansa auttaakseen poikansa kahden vuoden palvelemisen rahoittamisessa Rooman lähetyskentällä Italiassa.

”Pidin niitä rahoja pyhinä – ne olivat suuren uhrauksen tulosta mieheltä, joka ei uskonut kirkkoon”, sanoo vanhin De Feo. ”Niinpä palvelin lähetystyössä koko sydämeistäni, väkevyydestäni, mielestäni ja voimastani, koska minä rakastin Herraa ja minä rakastin isääni.”

Evankeliumin periaatteet kuten uhraaminen, ahkeruus, perhe ja palveleminen ovat osaltaan tehneet vanhin De Feosta sen, millainen hän on.

Massimo De Feo syntyi Tarantossa Italiassa 14. joulukuuta 1960. Hän sai kuulla kirkosta 9-vuotiaana, kun kaksi lähetysaarnajaa koputti hänen kotinsa oveen. Pian Massimo ja hänen vanhempi veljensä Alberto kastettiin.

De Feon pojat nauttivat omistautuneiden seurakunnan johtohenkilöiden rakkaudesta ja tuesta osallistuessaan Alkeisyhdistykseen ja myöhemmin toimintailtoihin. Massimo sai myös elinikäisiä ystäviä muista seurakunnan nuorista – kuten toisesta käännyttämisestä Loredana Galeandrosta, jonka kanssa hän solmi avioliiton lähetystyönsä jälkeen. Heidät sinetöitiin 14. elokuuta 1984 Bernin temppelissä Sveitsissä. De Feoilla on kolme lasta.

Ennen kuin vanhin De Feosta tuli johtavana auktoriteettina palveleva seitsenkymmen, hän asui Roomassa ja oli yli 30 vuotta Yhdysvaltain ulkoministeriön palveluksessa. Hän on palvellut seurakunnanjohtajana, piirinjohtajana, vaaranjohtajana ja vyöhykeseitsenkymmenenä. ■

Vanhin Peter F. Meurs

johtavana auktoriteettina palveleva
seitsenkymmen

Kun Peter Meurs oli lapsi, heidän perheensä naapurissa asui mies, jolla oli maatalouskoneiden ja -laitteiden korjauspaja. Peter ja hänen paras ystävänsä viettivät paljon aikaa pajassa rassaten maatalouskoneita ja rakentaen minimopoja ja mikroautoja. Peter opiskeli myöhemmin konetekniikkaa Monashin yliopistossa Melbournessa Australiassa.

Kesken opintojensa hän ilmoitti 18-vuotiaana yliopistolle tarvitsevansa kahden vuoden tauon opintoihinsa palvellakseen kirkon lähetystyössä. Hänelle kerrottiin, että hän saisi lykätä opintojaan vain yhden vuoden. Pidempi lykkäys merkitsisi sitä, että hän menettäisi paikan opinto-ohjelmassaan. Hän päätti olla palvelematta.

Hieman myöhemmin hän kuitenkin kuuli presidentti Spencer W. Kimballin (1895–1985) julistavan yleiskonferenssissa, että jokaisen kelvollisen nuoren miehen tulee palvella lähetystyössä (ks. ”Täyden ja yltäkylläisen elämän suunnitteleminen”, *Valkeus*, syyskuu 1974, s. 378–381).

”Oli kuin hän olisi puhunut minulle. Se vain iski suoraan sisimpääni”, vanhin Meurs muistelee. Hän päätti sittenkin palvella. Viikkoa ennen lähtöään hän sai yliopistolta kirjeen, että hän voisi lykätä opintojaan kaksi vuotta.

Peter palasi yliopistoon lähetystyönsä jälkeen, mutta lähetystyö oli hänen omien sanojensa mukaan ”parasta koulutusta, mitä olen saanut”. Evankeliumi opetti hänelle, että ”ihmisten auttaminen menestymään on tärkein johtamisen periaate”.

Suoritettuaan kandidaatin tutkinnon konetekniikassa vanhin Meurs työskenteli Esso Australian projekti-insinöörinä ja oli perustamassa WorleyParsons Limited -yhtiötä. Hiljattain hän palveli Fortescue Metals Groupin kehitysjohtajana.

Lähetystyönsä jälkeen hän solmi avioliiton Maxine Evelyn Thatcherin – naisen, jota hän sanoo parhaaksi ystäväkseen – kanssa 2. tammikuuta 1979 Hamiltonin temppelissä Uudessa-Seelannissa. Heillä on neljä lasta ja yhdeksän lastenlasta.

Vanhin Meurs, joka syntyi 21. joulukuuta 1956 Warrnamboolissa Victoriassa Australiassa Frederik ja Lois Jones Meursin perheeseen, on palvellut monissa kirkon tehtävissä, kuten vanhinten koorumin johtajana, seurakunnan säestäjänä, seurakunnan ja vaarnan Nuorten Miesten johtajana, tiedotusjohtajana, seurakunnan- ja piirinjohtajana, piispana, vaarnanjohtajana ja vyöhykeseitsenkymmenenä. ■

Vanhin K. Brett Nattress

johtavana auktoriteettina palveleva
seitsenkymmen

Vanhin K. Brett Nattress ja hänen vaimonsa Shauna Lee Adamson Nattress kuvailevat itseään ”epätäydellisiksi ihmisiksi, jotka etsivät täydellisiä hetkiä”.

He ovat löytäneet monia sellaisia hetkiä elämänsä aikana – ne kaikki liittyvät jollakin tavoin Vapahtajaan ja sovitukseseen, vanhin Nattress sanoo.

Vanhin Nattress kertoo syntyneensä hyvistä vanhemmista, jotka ovat David ja Judy Sorensen Nattress, ja hän muistaa äitinsä lukeneen Mormonin kirjaa perheelleen joka päivä.

Erään kerran Brett oli kotona lomalla yliopistosta. Hän oli keskittynyt tuleviin loppukokeisiin eikä tuntenut oloaan hyväksi, vaikka hän ei tuntenutkaan olevansa fyysisesti sairas.

”Jos tunnet olevasi terve mutta olosi ei tunnu hyvältä”, hänen äitinsä sanoi hänelle, ”sinun pitää mennä palvelemaan jotakuta.”

Brett heitti lumilapion perheen avopakettiauton lavalle ja kävi lapioimassa seurakunnan leskien ajotiet. Hänestä tuntui paljon paremmalta.

”Olin niin keskittynyt itseeni ja loppukokeisiin, että olin unohtanut, että elämän todellinen tarkoitus on palvella muita”, hän sanoo.

Vanhin Nattress syntyi 4. maaliskuuta 1965 Pocatellossa Idahossa Yhdysvalloissa. Perhe muutti Lehiin Utahiin, missä hän ja hänen viisi sisarustaan elivät perheen pienellä maatilalla.

Hän tapasi tulevan vaimonsa, kun he opiskelivat kumpikin viimeistä vuottaan viereisissä lukioissa. Kun hän oli palannut palvelemasta Sacramenton lähetyskentällä Kaliforniassa vuosina 1984–1986, he solmivat avioliiton Suolajärven temppelissä 24. huhtikuuta 1987. Heillä on seitsemän lasta.

Vanhin Nattress opiskeli Brigham Youngin yliopistossa Provoissa Utahissa ja suoritti loppututkinnon Utahin yliopistossa vuonna 1990 pääaineena fysioterapia. Veljensä Davidin kanssa hän perusti Advanced Health Care Corporationin vuonna 2000.

Vanhin Nattress on palvellut lukuisissa kirkon tehtävissä, kuten seurakunnan Nuorten Miesten johtajana, piispana, vaarnan Nuorten Miesten johtajana, vaarnanjohtajana ja vyöhykeseitsenkymmenenä. Kutsun saadessaan hän johti vastikään perustettua Gilbertin lähetyskenttää Arizonassa. ■

Vanhin S. Mark Palmer

johtavana auktoriteettina palveleva
seitsenkymmen

Vuonna 1992 vanhin S. Mark Palmerille ja hänen vaimolleen Jacquelinelle aika oli kallisarvoista ja sitä oli niukalti.

Vanhin Palmer palveli tuolloin vaaran korkeassa neuvostossa. Hän teki myös lujasti töitä rakentaakseen ammattiuraansa. Sisar Palmerin aika oli aivan yhtä lailla kortilla. Palmerit kasvattivat Austinin kodissaan Texasissa Yhdysvalloissa kuutta lastaan, joista nuorin oli puolivuotias poikavauva.

Kun heidän vaaranjohtajansa kutsui heidät palvelemaan työntekijöinä Dallasin temppelessä Texasissa, he eivät tienneet, kuinka pystyisivät selviytymään jälleen yhdestä velvollisuudesta. Mutta he ottivat kutsun vastaan – ja sitten he rukoillen pyysivät Herralta apua.

Kuukausittaisen bussimatkan tekeminen, jotta he voivat palvella koko päivän temppelessä, vaati uhrauksia ja huolellista suunnittelua. ”Mutta se oli valtava siunaus elämässämme”, vanhin Palmer sanoo.

Palveleminen temppelessä, hän lisää, valmisti häntä hengellisesti tuleviin pappeustehtäviin. Se teki hänestä myös paremman aviomiehen ja isän – ja hän löysi tasapainon kiireiseen elämäänsä.

”Temppelessä käyminen auttaa usein asettamaan asiat uuteen tärkeysjärjestykseen ja muistuttaa liitoista, joita on tehnyt”, hän sanoo.

Stanley Mark Palmer syntyi 11. helmikuuta 1956 Te Pukessa Uudessa-Seelannissa Kenneth ja Jill Palmerin perheeseen. Hänen perheensä liittyi kirkkoon, kun hän oli pikkupoika. Hän palveli kokoaikaisessa lähetystyössä Wellingtonin lähetyskentällä Uudessa-Seelannissa.

Suoritettuaan alemman korkeakoulututkinnon Aucklandin yliopistossa hän aloitti opinnot liiketalouden maisteriohjelmassa Brigham Youngin yliopistossa. Asuessaan Provossa Utahissa hän tapasi sokkotreffeillä kotiin palanneen lähetysaarnajaan nimeltä Jacqueline Wood. Heidät vihittiin Suolajärven temppelessä 18. joulukuuta 1981. Palmereilla on kuusi lasta ja yhdeksän lastenlasta.

Vanhin Palmer on kiinteistökehitysyhtiö SMP Venturesin perustaja ja johtaja. Hän on palvellut piispana, vaaranjohtajana, Spokanein lähetyskentän johtajana Washingtonissa Yhdysvalloissa (2009–2012), Sydneyn eteläisen lähetyskentän väliaikaisena johtajana (2014) ja vyöhykeseitsenkymmenenä. ■

Vanhin Gary B. Sabin

johtavana auktoriteettina palveleva
seitsenkymmen

Vanhin Gary B. Sabinin mieleen on jäänyt kolme joulukuusta.

Ensimmäinen oli hänen nuoruutensa kaunis joulukuusi. Kun Gary kapusi puuhun yrittäen yltää karamellikeppiin, koko kuusi kaatui maahan.

Toinen oli ikivihreä oksa, jonka hän löysi palvellessaan lähetystyössä Belgiassa ja Alankomaissa vuosina 1973–1975. Vanhin Sabin ja hänen toverinsa veivät oksan kotiin asunolleen ja tukivat sen pystyyn joulukorttien viereen, jotka he olivat saaneet kotoa.

Kolmas kuusi muodostui jouluvaloista, jotka oli kiedottu hänen tyttärensä sairaalavuoteen vieressä olevaan tippateliseeseen. Kolme Sabinin lapsista sairastaa kystistä fibroosia, ja yksi heistä – tämä tytär – oli saanut kaksoiskeuhkosiirteen vuosi sen jälkeen kun hänen veljensä oli kuollut samaan sairauteen.

”Olemme oppineet paljon enemmän lapsiltamme kuin he ovat oppineet meiltä”, vanhin Sabin sanoo.

Nyt johtavana auktoriteettina hän muistaa nuo joulukuuset ja niiden antamat opetukset. Kukin kuusi tähdentää osaa hänen taipaleestaan – pienestä pojasta, joka halusi karamellikepin, lähetysaarnajaan, joka opetti pelastussuunnitelmaa, ja edelleen isään, joka on luottanut siihen, että tuo suunnitelma ja Vapahtajan rakkaus tukisivat hänen perhettään kuolevaisuuden koettelemuksissa.

Gary Byron Sabin syntyi Provossa Utahissa Yhdysvalloissa 7. huhtikuuta 1954 Marvin E. ja Sylvia W. Sabinin perheeseen. Hän solmi avioliiton Valerie Purdyn kanssa elokuussa 1976. Heillä on kuusi lasta, joista yksi syntyi kuolleena.

Valmistuttuaan Provossa sijaitsevasta Brigham Youngin yliopistosta vanhin Sabin suoritti johtamisen maisteritutkinnon Stanfordin yliopistossa.

Vanhin Sabin on palvellut lukuisissa kirkon tehtävissä, kuten piispana, vaaranjohtajana ja vyöhykeseitsenkymmenenä. Hän on työskennellyt useiden yhtiöiden, kuten Excel Realty Trust, Price Legacy, Excel Realty Holdings ja Excel Trust, perustajana, hallituksen puheenjohtajana ja toimitusjohtajana.

Vuonna 1993 vanhin ja sisar Sabin perustivat Sabin Children's Foundation -järjestön, joka on keskittynyt lasten lääkinällisiin tarpeisiin. ■

Vanhin Evan A. Schmutz

johtavana auktoriteettina palveleva
seitsenkymmen

Vanhin Evan Antone Schmutz on kiittollinen niistä ilmoitusta antavista kokemuksista, joita Herra on uskonut hänelle. Hänen kääntymyksensä evankeliumiin on syventynyt säännöllisellä pyhien kirjoitusten tutkimisella, palvelemisella valtakunnassa sekä kuuliaisuudella hänen Jumalalle antamiaan sitoumuksia kohtaan.

Vanhin Schmutz syntyi 6. kesäkuuta 1954 St. Georgessa Utahissa Yhdysvalloissa Richard ja Miriam Schmutzin perheeseen. Hän oppi nuorena rukouksen voiman. Kun hän oli sudenpentu, hän myi 17 dollarin arvosta lippuja jamboreelle mutta ei löytänyt rahoja, kun ne oli aika luovuttaa. Hänen äitinsä kannusti häntä rukoilemaan, ja Herra ilmoitti hänelle tarkalleen, missä rahat olivat. Se oli voimakas vahvistus sille, että Jumala rakastaa häntä ja on tietoinen hänestä.

Kun vanhin Schmutz oli 18-vuotias, hänen isosiskonsa kuoli auto-onnettomuudessa. Sillä oli häneen valtava vaikutus, ja se toi merkittäviä hengellisiä kokemuksia.

Pian sen jälkeen hän sai kutsun lähetystyöhön ja ilmoitettiin koulutukseen. Hän rukoili henkilökohtaista todistusta evankeliumista. Kun hän tarkkaili muutamia opettajia näiden opettaessa ensimmäistä näkyä, hän sanoo: ”Sain niin voimakkaan todistuksen, että pystyin tuskin pysymään siinä huoneessa.”

Palveltuaan Pohjois-Carolinassa Greensboron lähetyskentällä vanhin Schmutz piti tärkeänä jatkaa pyhien kirjoitusten tutkimista joka päivä koko loppuelämänsä ajan. ”Olen saanut suurta iloa, henkilökohtaista opetusta ja ymmärrystä pitkään jatkuneesta aamuvarhaisesta tutkimisesta.”

Vanhin Schmutz solmi avioliiton Cindy Lee Simsin kanssa 3. helmikuuta 1978 Provon temppelissä Utahissa. Vanhin Schmutz suoritti kandidaatin tutkinnon pääaineenaan äidin-kieli ja oikeustieteen loppututkinnon Brigham Youngin yliopistossa. Hän työskenteli useiden lakitoimistojen palveluksessa vuosina 1984–2016.

Hoitaessaan viiden lapsen mukanaan tuomia tarpeita vanhin Schmutz on palvellut samalla korkean neuvoston jäsenenä, piispana, jäsenenä vaaran johtokunnassa, Cebun lähetyskentän johtajana Filippiineillä (2011–2014), lähetysaarnajien koulutuskeskuksen seurakunnanjohtajana sekä seitsemänkymmen viidennen koorumin jäsenenä. ■

Sisar Joy D. Jones

Alkeisyhdistyksen ylijohtaja

Joy D. Jonesin sankareita ovat olleet hänen rakastavat vanhempansa.

”Minusta tuntui, että isä pystyi mihin tahansa”, sisar Jones sanoo isästään, joka oli sähköasentaja. Äidistään hän sanoo: ”Äiti oli hämmästyttävä nainen”, joka valmisti kaiken perheen ruoasta perheen käyttämiin vaatteisiin – alusta alkaen. ”Minulle hän oli pyhimys, ja halusin olla aikuisena samanlainen kuin hän.”

Vanhemmistaan Aldo Harmon ja Eleanor Ellsworth Harmonista vaalimiensa muistojen lisäksi sisar Jones vaalii lapsuuden muistoaan siitä, kuinka hän kuunteli vanhin Robert L. Backmania tämän puhuessa piirikonferenssissa Oregonissa Yhdysvalloissa. Vanhin Backman, joka nykyään on täysinpalvellut johtavana auktoriteettina palvellut seitsenkymmen, oli tuolloin lähetysjohtaja.

”Tunsin jotakin hyvin voimallista hänen puhuessaan”, sisar Jones sanoo. ”Tunsin jotakin todella erilaista kuin olin tuntenut aiemmin. – – Olen hyvin kiittollinen siitä, koska sain Hengeltä todistuksen, että se, mitä hän sanoi, oli totta.”

Joy Diane Harmon syntyi 20. heinäkuuta 1954 The Dallesissa Oregonissa. Sekä hän että hänen tuleva aviomiehensä Robert Bruce Jones varttuivat Oregonissa, mutta he tapasivat Brigham Youngin yliopistossa Provossa Utahissa. He solmivat avioliiton Mantin temppelissä Utahissa 14. elokuuta 1974. Heillä on viisi lasta ja 17 lastenlasta.

Pian sen jälkeen kun sisar Jones oli suorittanut kaksivuotisen korkeakoulututkinnon pääaineenaan perhe-elämä, he muuttivat Portlandiin Oregoniin ja myöhemmin Santa Rosaan Kaliforniaan, missä veli Jones toimi kiropraktikkona. Veli ja sisar Jones tunsivat innoitusta muuttaa 22 vuotta sitten Drapeeriin Utahiin. Siitä asti sisar Jones on nauttinut siunauksesta asua lähellä temppeliä.

”Jordan Riverin temppelistä Utahissa on tullut pyhä paikkani”, hän sanoo. ”Minulla on todistus temppelin voimasta sekä rauhasta ja suunnasta, jota se on tuonut elämäni.”

Sisar Jones on palvellut seurakunnan Apyyhdistyksen johtajana ja Alkeisyhdistyksen johtajana sekä neuvonantajana seurakunnan ja vaaran Apyyhdistyksen, Nuorten Naisten ja Alkeisyhdistyksen johtokunnissa. Aivan viimeiseksi hän on palvellut Alkeisyhdistyksen pääneuvottelukunnassa. ■

Sisar Jean B. Bingham

ensimmäinen neuvonantaja Alkeisyhdistyksen ylimmässä johtokunnassa

Lähes kuuden vuoden ajan sisar Jean Barrus Binghamista on ollut ihanaa palvella kutsumuksessaan Alkeisyhdistyksen pääneuvottelukunnassa. Hän on käynyt jäsenten kodeissa ja ollut läsnä Alkeisyhdistyksissä sekä nähnyt omin silmin myöhempien aikojen pyhien – etenkin Alkeisyhdistyksen lasten – vahvan uskon kaikkialla maailmassa.

Sisar Bingham, joka hyväksyttiin hiljattain ensimmäiseksi neuvonantajaksi Alkeisyhdistyksen ylimpään johtokuntaan, on käyttänyt suuren osan elämästään lasten opettamiseen, hoivaamiseen ja rakastamiseen. Hän on ollut monien puolesta puhujana ja voimanlähteenä, toimipa hän sitten nuorempien sisarustensa kanssa näiden varttuessa, kahden oman tyttärensä kanssa, kasvattityttäriensä, lastenlastensa, kodissaan käyvien vieraiden tai niiden kanssa, jotka hän on tavannut Alkeisyhdistyksen pääneuvottelukunnan jäsenenä.

”Jokaisella lapsella on suurenmoiset mahdollisuudet, ja jos näemme heidät taivaallisen Isän silmin, me voimme auttaa heitä tulemaan juuri sellaisiksi kuin Hän on suunnitellut heidän tulevan”, hän sanoo.

Sisar Bingham syntyi 10. kesäkuuta 1952 Provossa Utahissa Edith Joy Clarkin ja Robert Rowland Barrusin perheeseen yhdeksästä lapsesta kolmantena. Kun hän oli kolmen kuukauden ikäinen, perhe muutti Indianaan, jotta hänen isänsä voisi jatkaa opintojaan. Elämänsä kuutena ensimmäisenä vuonna sisar Bingham asui perheensä kanssa neljässä osavaltiossa.

Päästyään ylioppilaaksi New Jerseyssä sisar Bingham muutti Provoon Utahiin opiskelemaan Brigham Youngin yliopistossa. Toisena vuotenaan siellä hän tapasi tulevan aviomiehensä Bruce Bryan Binghamin, Illinoisista kotoisin olevan maalaispojan, joka oli kastettu teini-ikäisenä yhdessä vanhempiensa kanssa. He solmivat avioliiton Provon temppelissä Utahissa 22. joulukuuta 1972.

Sisar Binghamin elinikäiseen palvelemiseen kirkossa on sisältynyt tehtäviä seurakunnan Alkeisyhdistyksen johtajana, Nuorten Naisten johtajana, neuvonantajana Apyyhdistyksen johtokunnassa, vaarnan Nuorten Naisten johtajana, temppelityöntekijänä sekä aamuseminaarin opettajana.

”Se malli, jonka olen nähnyt hänen elämässään yli 43 avioliittovuotemme aikana, on Hengen kehotusten jatkuva noudattaminen”, veli Bingham sanoo vaimostaan. ”Yhä uudelleen hän on tehnyt sen, mitä Herra on halunnut hänen tekevän.” ■

Sisar Bonnie H. Cordon

toinen neuvonantaja Alkeisyhdistyksen ylimmässä johtokunnassa

Koko Kaakkois-Idahossa Yhdysvalloissa viettämänsä lapsuuden ajan Bonnie Hillam Cordon sai monia tärkeitä elämän opetuksia. Työnteko, leikkiminen ja elämä maatilalla opettivat hänelle omavaraisuutta, ahkeruutta ja sitä, ”ettei pidä pelätä kokeilla asioita”, sanoo uusi toinen neuvonantaja Alkeisyhdistyksen ylimmässä johtokunnassa.

Tärkeimmän opetuksen hän sai kuitenkin vanhemmiltaan Harold ja Carol Rasmussen Hillamilta, jotka opettivat hänelle, että Herran avulla hän voisi tehdä mitä tahansa. ”Mitään rajoja ei ole”, hänen isällään oli tapana sanoa.

Sisar Cordon luotti tuohon tietoon, kun hän oli juuri kutsuttu lähetyssaarnaaja Lissabonissa Portugalissa ja hänen oli vaikea oppia portugalia. ”Olin paljon polvillani pyytäen ihmettä. Mutta isän ansiosta olin oppinut, että pystyisin tekemään vaikeita asioita.”

Kun hän oli rukoillut paljon ja tehnyt kovasti työtä ja ollut hyvin kärsivällinen, hän oppi hitaasti puhumaan sujuvaa portugalia, mikä siunasi häntä monia vuosia myöhemmin, kun hänet ja hänen miehensä kutsuttiin palvelemaan Curitibaassa Brasiliassa.

”On kiinnostavaa, kuinka Herra valmistaa meitä ja rakentaa meitä vähän kerrallaan”, hän sanoo. ”Kaikessa on aina enemmän järkeä, kun katsomme taustapeiliin. Meillä pitää vain olla uskoa.”

Bonnie Hillam syntyi 11. maaliskuuta 1964 Idaho Fallsissa Idahossa. Lähetystyönsä jälkeen hän opiskeli kasvatustiedettä Brigham Youngin yliopistossa Provossa Utahissa. Siellä ollessaan hän ystävystyi Derek Lane Cordonin kanssa. Heidän ystävyytensä kehkeytyi romanssiksi, ja heidät vihittiin 25. huhtikuuta 1986 Suolajärven temppelissä. Heillä on neljä lasta – kolme poikaa ja yksi tytär – ja kolme pojanpoikaa.

Vuosien varrella he ovat palvelleet monissa kirkon tehtävissä. Sisar Cordon palveli aviomiehensä rinnalla, kun tämä johti Curitiban lähetysskenttää Brasiliassa vuosina 2010–2013, ja hän on palvellut vaarnan Nuorten Naisten johtajana, lastenhuonejohtajana ja seminaarinopettajana sekä seurakunnan Nuorten Naisten, Apyyhdistyksen ja Alkeisyhdistyksen järjestöissä.

Uudessa tehtävässään sisar Cordon sanoo toivovansa, että voi opettaa yhden olennaisen totuuden kirkon Alkeisyhdistyksen lapsille: ”Taivaallinen Isä rakastaa heitä.” ■

Lds.orgin konferenssiosuus on uudistettu

Yleiskonferenssi-puheiden löytäminen ja tutkiminen verkossa on nyt helpompaa kuin koskaan Lds.orgin uudistetun yleiskonferenssi-osuuden ansiosta. Siinä on seuraavia ominaisuuksia:

- Halutut puheet tunnistaa nopeasti, kun jokaisen puheen otsikon vieressä on puhujan valokuva.
- Kaikkien sivujen yläreunassa on yksi ainoa siirtymispalkki, jonka avulla 1) pääsee käsiksi kaikkiin yleiskonferensseihin vuodesta 1971 viimeisimpään, 2) pystyy tekemään hakuja puhujan nimellä ja 3) pystyy tekemään hakuja puheista evankeliumin aihehakemiston mukaan.
- Kunkin yksittäisen puheen esitystapaa on yksinkertaistettu siten, että sivun ylälaitaan on lisätty kuvakkeet kuuntelemista, lataamista, tulostamista ja jakamista varten.

Uusi muotoilu toimii hyvin pöytä-koneiden, kannettavien tietokoneiden ja mobiililaitteiden käyttäjillä. Muutokset on jo tehty englanniksi, espanjaksi ja portugalkiksi, ja tulevina kuukausina ne tulevat saataville yli 80 kielellä. ■

Tarkastele muutoksia osoitteessa
conference.lds.org.

Uusia seitsenkymmeniä ja Alkeisyhdistyksen johtokunta hyväksyttiin

Huhtikuun 2016 yleiskonferenssin lauantain iltapäiväkokouksessa hyväksyttiin 11 uutta johtavana auktoriteettina palvelevaa seitsenkymmentä, 62 vyöhykeseitsenkymmentä sekä uusi Alkeisyhdistyksen ylin johtokunta.

Uudet johtavana auktoriteetteina palvelevat seitsenkymmenet ovat vanhimmat W. Mark Bassett, Mark A. Bragg, Weatherford T. Clayton, Valeri V.

Cordón, Joaquin E. Costa, Massimo De Feo, Peter F. Meurs, K. Brett Nattress, S. Mark Palmer, Gary B. Sabin ja Evan A. Schmutz.

Alkeisyhdistyksen ylijohantajaksi hyväksyttiin Joy D. Jones, ensimmäiseksi neuvonantajaksi Jean B. Bingham ja toiseksi neuvonantajaksi Bonnie H. Cordon.

Näiden johtohenkilöiden elämäkerratiedot alkavat sivulta 131. ■

Uusista lähetykskentistä ilmoitettu

Kolme uutta lähetykskenttää muodostetaan, kaksi Afrikkaan ja yksi Aasiaan. Ne ovat Mbuji-Mayin lähetyksenttä Kongon demokraattisessa tasavallassa, Owerriin lähetyksenttä Nigeriassa ja Hanojin lähetyksenttä Vietnamissa. Kukin näistä uusista lähetykskentistä muodostetaan muutamalla nykyisten lähetyksenttien rajoja, ja ne aloittavat toimintansa viimeistään 1. heinäkuuta 2016. ■

Uutta aineistoa palvelemiseen

Neljä uutta aihetta on lisätty sivustolle Resursseja palvelemiseen (ministering.lds.org) tukemaan vaarnan ja seurakunnan johtohenkilöitä, kun he palvelevat seuraavia ryhmiä: omaishoitajat, ennenaikaisesti kotiin palaavat lähetyssaarnaajat, avio-ongelmien kanssa kamppailevat avioparit sekä henkilöt, joilla on mielenterveysongelmia.

Seurakuntaneuvoston jäsenet pääsevät käyttämään näitä resursseja, jotta he oppisivat auttamaan jäseniä paremmin. Tämä aineisto on saatavilla englanniksi, ja se käännetään pian yhdeksälle muulle kielelle. ■

Muutos evankeliumin oppimisessa ja opettamisessa

Evankeliumin oppiminen, opettaminen ja sen mukaan eläminen ovat ratkaisevan tärkeitä henkilökohtaiselle kasvullemme sekä olennainen osa lepopäivän hartaudentarjoitustamme. Osana jatkuvaa pyrkimystä auttaa jäseniä kasvamaan, kun he vahvistavat uskoa taivaalliseen Isään ja Jeesukseen Kristukseen sekä parantavat hartaudentarjoitustaan lepopäivänä, ensimmäinen presidenttikunta ja kahdentoista apostolin koorumi esittelivät yleiskonferenssin johtajistokokouksissa uuden hankkeen parantaa evankeliumin opettamista ja oppimista. Jäseniä kehoitetaan

1. omaksumaan oppaan *Opettaminen Vapahtajan tavalla* periaatteet. Tämä uusi opas keskittyy yksinkertaisiin mutta voimallisiin periaatteisiin, joita Mestariopettaja käytti. Jokaisen opettajan tavoite, kuten oppaassa sanotaan, on ”opettaa evankeliumin puhdasta oppia Hengen johdatuksella auttaakseen Jumalan lapsia vahvistamaan uskoaan Vapahtajaan ja tulemaan enemmän Hänen kaltaisikseen”.

Vaikka opas on tarkoitettu niille, joilla on opetustehtävä, jokainen huomaa sen hyödylliseksi opetellessaan opettamaan Vapahtajan tavalla. Vanhemmat voivat hyötyä oppaan periaatteiden käyttämisestä opettaessaan kotona.

2. osallistumaan opettajaneuvoston kokouksiin. Opettajaneuvoston kokoukset eivät ole sama asia kuin aiemmat opettajien koulutuskurssit. Nämä neuvoston kokoukset tarjoavat opettajille tilaisuuksia keskustella yhdessä ja oppia toisiltaan oppaan *Opettaminen Vapahtajan tavalla* periaatteita. Nämä kokoukset, joita tulee pitää kerran kuukaudessa sunnuntain kokousaikataulun aikana, aloitetaan maailmanlaajuisesti vuoden 2016 kuluessa.

3. olemaan uutteria evankeliumin oppijoita. Niin jäseniä kuin opettajiakin kannustetaan olemaan uutteria evankeliumin oppijoita kotona. Evankeliumin oppiminen ja sen mukaan eläminen viikolla valmistaa jäseniä osallistumaan sunnuntain oppitunteihin, mikä voi luoda entistä merkityksellisempiä oppimiskokemuksia jokaiselle.

Taivaallisen Isän lapsina meillä kaikilla on mahdollisuus tulla Hänen kaltaisikseen. Jokainen, joka on halukas oppimaan ja elämään evankeliumin mukaan, voi tulla enemmän taivaallisten vanhempiemme kaltaiseksi ja palata elämään heidän luonaan. Hartaudentarjoitus kirkossa ja kotona auttaa meitä saamaan sellaista uskoa taivaalliseen Isään ja Jeesukseen Kristukseen. ■

Löydä uusi opas ja opi lisää osoitteessa teaching.lds.org.

Lisää pyhien kirjoitusten laitoksia saatavilla

Pyhiiä kirjoituksia on äskettäin tullut saataville useilla kielillä.

Painettu laitos Raamatusta sekä päivitetty laitos kolmoissidoksesta on nyt saatavilla portugalkiksi. Digitaalinen laitos on ollut saatavilla syyskuusta 2015 lähtien osoitteessa **asescrituras.lds.org** ja Evankeliumiaiheinen kirjasto -mobiilisovelluksessa. Lisätietoa on portugalkiksi osoitteessa **bibliasagrada.lds.org**.

Päivitettyt laitokset pyhistä kirjoituksista espanjaksi ovat saatavilla verkossa osoitteessa **escrituras.lds.org** ja Evankeliumiaiheinen kirjasto -mobiilisovelluksessa. Painetut kirjat tulevat saataville kesäkuun 2016 loppuun mennessä.

Uudet kolmoissidokset marshalliksi, xhosaksi ja zuluksi sekä Mormonin kirja chuukiksi on nyt painettu, ja ne ovat saatavilla jakelukeskuksista sekä osoitteessa store.lds.org. Ne ovat saatavilla myös verkossa ja Evankeliumiaiheinen kirjasto -mobiilisovelluksessa.

Pyhien kirjoitusten käännökset, jotka olivat aiemmin ainoastaan painettuina seuraavilla 16 kielellä, on julkaistu lds.orgissa ja Evankeliumiaiheinen kirjasto -sovelluksessa: kolmoissidos afrikaansiksi, armeniksi, bulgariaksi, fanteksi, igboksi, khmeriksi, latviaksi, liettuaksi, šonaksi ja swahiliksi, sekä Mormonin kirja hindiksi, hmongiksi, japiksi, serbiaksi, tok-pisiniksi ja twiksi. ■

Patriarkalliset siunaukset verkossa

Usien verkkotyökalujen ansiosta jäsenten on helpompaa saada käsiinsä patriarkallisia siunauksia. Jäsenet voivat pyytää kopion patriarkallisesta siunauksesta digitaalisessa muodossa sekä pyytää kopion kuolleiden esivanhempiensa siunauksista (toimitetaan postitse tai sähköpostitse). Pappesusjohtajat voivat lähettää verkossa suosituksia siunauksia varten, ja patriarkat voivat tarkastella suosituksia siunauksia varten ja lähettää siunauksia digitaalisena tekstinä, kun ne on annettu.

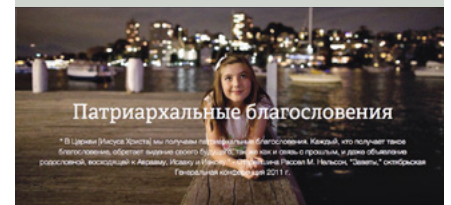
Nämä työkalut ovat nyt saatavilla yli 50 prosentille kirkon vaarnoista englanniksi, espanjaksi ja portugalkiksi. Ensi vuoteen mennessä niiden pitäisi olla saatavina 14 kielellä ja kaikille vaarnoille. ■

Lisää tietoa sekä ohjeet patriarkallisen siunauksesi kopion pyytämiseksi on osoitteessa apps.lds.org/pbrequest.

Opetuksia aikaamme varten

Toukokuusta 2016 lokakuun 2016 loppuun Melkisedekin pappouden ja Apuyhdistyksen kokousten neljännen sunnuntain oppiaiheet tulee valmistaa yhdestä tai useammasta huhtikuun 2016 yleiskonferenssin puheesta. Lokakuussa 2016 puheet voidaan valita joko huhtikuun tai lokakuun yleiskonferenssista. Vaaran- ja piirinjohtajat valitsevat, mitä puheita heidän alueellaan käytetään, tai he voivat antaa tämän tehtävän piispoille ja seurakunnanjohtajille. ■

Puheet ovat saatavissa monilla kielillä osoitteessa conference.lds.org.

Читайте свое патриархальное благословение повсюду и отправляйте запросы на получение копий патриархальных благословений своих умерших предков.

Скачайте

Pakolaisapu: ”Minä olin koditon”

Ensimmäisen presidenttikunnan luvalla Apuyhdistyksen, Nuorten Naisten ja Alkeisyhdistyksen ylimmät johtokunnat kutsuvat kaikenikäisiä naisia palvelemaan pakolaisia naapurustossaan ja paikkakunnallaan avustushankkeessa nimeltä ”Minä olin koditon” (ks. Matt. 25:35; 3. Moos. 19:34).

”Keskuudessamme on monia, joita ystävyys, opastaminen ja muu Kristuksen kaltainen rakkaus ja palveleminen voivat siunata”, sanoi sisar Linda K. Burton, Apuyhdistyksen ylijohtaja. ”Sellainen palveleminen on yksi evankeliumin perusasioista.

Mieleeni tulee pyhien kirjoitusten kohta, jossa sanotaan,

ettemme saisi unohtaa ’osoittaa vieraanvaraisuutta, sillä jotkut ovat yösjän antaessaan tulleet majoittaneeksi enkeleitä’ [Hepr. 13:2]”, sisar Burton sanoi. ”Me kannustamme sisaria rukoillen etsimään mahdollisuuksia palvella ja miettimään, kuinka löytää keinoja tukea luotettavia paikallisia yhteisöjä ja kansalaisjärjestöjä. Hyödyllisiä ideoita on osoitteessa iwasastranger.lds.org. Voitte kertoa kokemuksista lähettämällä sähköpostia osoitteeseen iwasastranger@ldschurch.org.”

Ensimmäisen presidenttikunnan kirje, joka koski ”Minä olin koditon” -hanketta, lähetettiin maaliskuun lopussa vaarna- ja seurakuntaneuvostoille. Kirjeen

mukana oli ohjeita johtohenkilöille. ”Sisaret voivat osallistua tähän hankkeeseen, kun aika ja olosuhteet sallivat, huolehtien siitä, ettei kenenkään odoteta ’[juoksevan] nopeammin kuin hänellä on voimaa’ ja että ’kaikki tehdään viisaasti ja järjestyksessä’ (Moosia 4:27).” Myös 27. lokakuuta 2015 päivätyssä ensimmäisen presidenttikunnan kirjeessä kaikkia jäseniä kannustettiin auttamaan Kristuksen kaltaisella tavalla niitä, jotka tarvitsevat apua.

Äskettäin jaettiin myös Apuyhdistyksen, Nuorten Naisten ja Alkeisyhdistyksen kokouksissa niiden järjestöjen ylijohtajien kirje, jossa on lisää tietoa ”Minä olin koditon” -hankkeesta. ■

150 toiminnassa olevaa temppeleä

Konferenssin sunnuntain aamukokouksessa presidentti Thomas S. Monson ilmoitti suunnitelmista rakentaa neljä uutta temppeleä: Belémiin Brasiliaan, Quitoon Ecuadoriin, Limaan Peruun ja Harareen Zimbabween.

Edellisen yleiskonferenssin jälkeen on tapahtunut seuraavia temppeleitä koskevia asioita:

Vihkimiset ja uudelleenvihkimiset

Provossa Utahissa Yhdysvalloissa sijaitsevan Provon keskustan temppeleihin vihkimisen myötä kirkolla on nyt eri puolilla maailmaa toiminnassa 150 temppeleä. Tämä temppelele vihittiin 20. maaliskuuta 2016, joitakin päiviä ennen palautuksen ensimmäisen temppelele, Kirtlandin temppelele, 27. maaliskuuta 1836 tapahtuneen vihkimisen 180. vuosipäivää.

Kolme muuta temppeleä, jotka vihittiin ensimmäistä kertaa tai uudelleen: Quebecin temppelele Montrealissa Kanadassa marraskuussa 2015, Tijuanan temppelele Meksikossa joulukuussa 2015 ja Suvan

temppelele Fidžissä helmikuussa 2016.

Seuraavien temppelelele vihkimispäivästä on sovittu: Sapporon temppelele Japanissa 21. elokuuta 2016, Pennsylvanian temppelele Philadelphiassa Yhdysvalloissa 18. syyskuuta 2016, Fort Collinsin temppelele Coloradossa Yhdysvalloissa 16. lokakuuta 2016, Star Valleyn temppelele Wyomingissa Yhdysvalloissa 30. lokakuuta 2016 sekä Hartfordin temppelele Connecticutissa Yhdysvalloissa 20. marraskuuta 2016.

Peruskorjattu Freibergin temppelele Saksassa vihitaan uudelleen käyttöön 4. syyskuuta 2016.

Rakentamiset ja peruskorjaukset

Rakenteilla ovat edelleen Concepciónin temppelele Chilessä, Pariisin temppelele Ranskassa, Rooman temppelele Italiassa sekä seuraavat temppelelele Yhdysvalloissa: Cedar Cityn temppelele Utahissa, Meridianin temppelele Idahossa ja Tucsonin temppelele Arizonassa. Näiden temppelelele on tarkoitus valmistua vuosina 2016–2018. Fortalezan temppelele Brasiliassa odottaa rakennustöiden

täysimittaista aloittamista. Frankfurtin temppelele Saksassa, Jordan Riverin temppelele Utahissa Yhdysvalloissa ja Idaho Fallsin temppelele Yhdysvalloissa ovat peruskorjattavana.

Maanmurtotilaisuudet

Joulukuussa 2015 pidettiin Lissabonin temppelelele maanmurtotilaisuus Portugalissa, ja helmikuussa 2016 pidettiin Barranquillan temppelelele maanmurtotilaisuus Kolumbiassa ja Kinshasan temppelelele maanmurtotilaisuus Kongon demokraattisessa tasavallassa. Durbanin temppelelele maanmurtotilaisuus Etelä-Afrikassa oli 9. huhtikuuta 2016.

Suunnittelut ja valmistelut

Näistä temppeleleleistä on ilmoitettu, mutta ne ovat yhä suunnittelu- ja valmisteluvaiheissa: Abidjanin temppelelele Norsunluurannikolla, Arequipan temppelelele Perussa, Bangkokin temppelelele Thaimaassa, Port-au-Princen temppelelele Haitissa, Rio de Janeiron temppelelele Brasiliassa, Urdanetan temppelelele Filippiineillä ja Winnipegin temppelelele Manitobassa Kanadassa. ■

Lisää tietoa temppeleleleistä on osoitteessa temples.lds.org.

Profeetat ja apostolit palvelevat

Kristuksen nimen erityisinä todistajina koko maailmalle (ks. OL 107:23) profeetat ja apostolit jatkavat maailmanlaajuisia palvelutyötä. Edellisen yleiskonferenssin jälkeen ensimmäisen presidenttikunnan sekä kahdenoista apostolin koorumin jäsenet ovat muiden tehtäviensä lisäksi

- käyttäneet sosiaalista mediaa ja Face to Face -tapahtumia tavoittaakseen nuoria ja nuoria aikuisia (ks. lds.org/youth/activities)
- puhuneet pornografian vastustamisesta ja sukututkimusta koskevista konferensseista
- puhuneet yliopistoissa ”todelliseksi tämän vuosituhannen ihmisiksi” tulemisesta sekä uskon ja moraaliarvojen puolustamisesta
- tavanneet kirkon jäseniä ja johtajia, hallitusvallan edustajia ja uskonnollisia johtajia Argentiinassa, Botswanassa, Chilessä, Ecuadorissa, Filippiineillä, Kongon demokraattisessa tasavallassa, Mosambikissa, Perussa, Sambiassa, Uruguayssa ja Zimbabwessa. ■

Lisää tietoa profeettojen ja apostolien palvelutehtävistä on sivustolla prophets.lds.org.

Kirkko kasvaa Afrikassa

Kirkko on jatkanut kasvamista Afrikassa voimakkaasti kuluneiden 30 vuoden aikana. Vuoden 2016 alussa Afrikassa oli 1 600 kirkon seurakuntaa ja yli puoli miljoonaa kirkon jäsentä – eli 11 kertaa enemmän seurakuntia ja 20 kertaa enemmän jäseniä kuin vuonna 1985.

Vuonna 2015 kirkko muodosti eri puolille Afrikkaa 17 uutta vaarnaa.

Johtajat laskevat kasvun johtuvan ainakin osittain siitä, että evankeliumi

keskittyy perheeseen. João Castenheira, vaarnajohtaja Maputossa Mosambikissa, sanoo: ”Jäsenet etsivät kirkkoa, joka tuo heille onnea, ja Kristuksen palautettu evankeliumi tuo onnea perheille.”

”Tunnen todella, että nyt on Afrikan aika”, sanoo seitsemänkymmenen koorumin jäsen, vanhin Edward Dube, syntyperäinen zimbabwelainen. ”Herran käsi vaikuttaa tällä manteleella.” ■

Hyvää tekemässä ympäri maailmaa

Myöhempien aikojen pyhät noudattavat edelleen Vapahtajan esimerkkiä tehdä hyvää (ks. Ap. t. 10:38). Tässä on muutamia viimeaikaisia esimerkkejä.

Abu Dhabissa Arabiemiirikunnissa yhdeksästä Lähi-idän maasta tulleet kirkon jäsenet ja ystävät – syntyjään kuudelta mantereelta – kokoontuivat konferenssiin ja uskontojen väliseen humanitaariseen hankkeeseen. He kokosivat ja jakoivat 8 500 hygienia- ja ruokapakkausta.

Ugandassa kaksi hammaslääkärinä ja kolme suuhygienistiä, kaikki myöhempien aikojen pyhiä, viettivät viikon paikaten hampaissa olevia reikiä, poistaen ja puhdistuen hampaita, opettaen hyvää suuhygieniaa ja opettaen parhaita käytäntöjä paikallisille

hammaslääkäreille ja hammaslääketieteen opiskelijoille.

Malesiassa kirkon jäsenet keskittyivät perheeseen kiinalaisen uuden vuoden juhlinnassa, perinteisessä tapahtumassa, jossa käydään haudoilla muistelemassa ja kunnioittamassa esivanhempia.

Thaimaassa iältään 18-35-vuotiaat jäsenet kokoontuivat Bangkokissa ruoanlaittokilpailuun ja palveluhankkeeseen.

Fidžissä jäsenet ja lähetysaarnajat antoivat hätäapua hirmumyrsky Winstonin uhreille. Kirkon johtajat tekivät yhteistyötä viranomaistahojen ja kansalaisjärjestöjen kanssa toimitaen ruokaa, vettä, telttoja, hygienia-pakkauksia sekä muita hätäaputarvikkeita. ■

Muutoksia sukututkimuksessa ja temppeleipalvelussa

Uudet työkalut ja toimintatavat auttavat yksilöitä ja perheitä tekemään sukututkimusta ja temppeleilyä:

- Jäsenet voivat nyt tulostaa temppeleitoimituskortteja kotona valkoiselle paperille ja viedä ne mukanaan temppeleihin.
- Temppeleissä on perheille varattuja aikoja, joten perheet voivat sopia ajan, jolloin he voivat yhdessä suorittaa toimituksia ilman pitkää odotusaikaa.
- Uudet käännyttäiset, jotka ovat menossa sijaiskasteille ensimmäistä kertaa, voivat varata ajan, jolloin temppele voi olla valmiina ottamaan heidät vastaan ja toivottamaan heidät tervetulleiksi.
- Uusi rajatun käytön suositus voidaan tehdä verkossa, ja pappeusjohtajat voivat tulostaa sen. Suositus aktivoituu, kun se tulostetaan, ja se on voimassa, kun jäsen ja piispa ovat allekirjoittaneet sen. ■

Johtava piispakunta

Dean M. Davies, ensimmäinen neuvonantaja, Gérard Caussé, johtava piispa, W. Christopher Waddell, toinen neuvonantaja

”Säilyttäkäämme rohkeus uhmata yleistä mielipidettä. Valitkaamme aina vaikeampi oikea helpomman väärän sijaan”, presidentti Thomas S. Monson sanoi kirkon 186. vuosikonferenssissa.
”Kun pohdimme päätöksiä, joita teemme joka päivä elämässämme - tehdäkö tämä valinta vai tuo - jos valitsemme Kristuksen, olemme tehneet oikean valinnan.”

MYÖHEMPIEN AIKOJEN PYHIEN
JEE SUKSEN
KRISTUKSEN
KIRKKO